21000

ቆንጆዎቹ

ከ ሠርቅ ጸ.

አሳታሚ፡- ሜጋ አሳታሚ ድርጅት (ሜ.አ.ድ)
1989

በሜጋ ማተሚያ ኢንተርፕራይዝ ታተመ
Printed by Mega Printing Enterprise

መብቱ በህግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

(c)ሜጋ አሳታሚ ድርጅት (ሜ.አ.ድ)
Mega Publishing Enterprise (M.P.E)

የመጀመሪያ እትም- 1988
ሁለተኛ እትም -1989

ምስተኛ እትም 1990

ሽፋን

ዲዛይነር:- ሠዓሊ መስፍን ሃብተማርያም
ፎቶግራፈር:- አዮቤል ዘርፉ

ለ-አስቀያሚዎቹ

ቅድመ ታሪክ

እሪ! እሪ! ይላል አምቡላንሱ። ከፊቱ ያለውን ሁሉ እየተራመሰ፤እየደረማመሰ በጭለማው ውስጥ እንደ ቀስት ወደፊት ይወነጨፋል። ቦግ-እልም-ቦግ-እልም የሚሉትና የሚንቀለቀሉት ቀያይ የአደጋ መብራቶቹ የሚተፉት ቀይ ብርሃን በጨረቃ የለሽ ምሽት እየተወራጨ በዝናቡ ጎርፍ፣ በተዘፈቀው አስፋልት ላይ ሲያርፍ፣ ዙሪያው የደም ኩሬ ይመስላል። እሪ! እሪ! እሪ! ይላል አምቡላንሱ፤ በደሙ ኩሬ ውስጥ እየተንቦራጨቀ እሪ! እንደ መብረቅ ሲወረወር በሩቅ ያዳመጡት አሽከርካሪዎች ጥግ ጥግ ይይዛሉ። አግረኞች ከመኪናው መንገድ ይሸሻሉ፤ በሩቅ ቆመው በምሽት ክዱር በርግጎ እንደወጣ ጎሽ አፍጥጠው ይመለከቱታል። ከእራት ኪሎ አቅጣጫ የመጣው አምቡላንስ መሃል ለመሃል ተርትሯት ሲገባ ካዛንቺስ ተሸበረች።

መንገድ ዳር የቆመችው የዲፕሎማቲክ መለያ ታርጋ የለጠፈችው መኪና ፈንጂ እንደተጠመደባት ሁሉ በፍጥ በሕዝብ ተከባለች። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት በየመኪናዎቻቸው አናት ላይ የተገጠሙላቸውን ሰማያዊ መብራት ብልጭ ድርግም ብልጭ ድርግም እያደረጉ የደረሱት ፖሊሶች ሕዝቡን ለመበታን ይጥራሉ። ከዚህ ሲበትኑት ከወዲያ ይጠራቀማል። የደንብ ልብሱ የለበሱ ሁለት የፖሊስ መኮንኖች ከመኪናዋ ጎን እንደቆሙ የአምቡላንሱን ድምፅ ሲሰሙ ተቁነጠነጡ። ጠና ያለው ወደ መኪናዋ ተጠጋ። በመሪው በኩል ያለው በር ተከፍቷል፤ መስታወቱ አስፋልቱ ላይ ረግፏል። በሹፌሩ መቀመጫ ላይ የተቀመጠው የሞርኮው ወታደራዊ አታሼ ወደኋላ ተንጋሎ ቀይሮቹን ገርበብ አድርጓቸዋል። በስተግራ ከማጅራቱ ስር ጥይቱ ከገባበት ጠባብ ቀዳዳ በቀጭኑ የሚንቆረቆረው ደም ግራ ትከሻውን አበስብሶታል። ፖሊሱ ጠጋ ብሎ አጠናው፤ ግራ እጁን አንስቶ የልቡን ምት አዳመጠ። አለ። አልጠፋም። ደም የምትረጭ ልቡ የቀራትን እንጥፍጣፊ እየጨመቀች ትር-ትር ትላለች።

የአምቡላንሱ አዩዩ እየቀረበ መጣ። ፖሊሱ ትከሻው ሲነካ ተሰማው። ቀና ብሎ ተመለከተ። ከጀርባው ከቆመው ጓደኛው ጋር ተያዩ። በመላ ተንጋገሩ። የአምቡላንሱ ድምፅ ቀረበ። ትር-ትር ትላለች ልቡ። ዋይ! ዋይ! ይላል አምቡላንሱ። ፖሊሶቹ ተያዩ። የተሰጣቸው ትዕዛዝ ቁርጥ ያለ ነው። ጠና ያለው ፖሊስ እጁን ሰደደና ከመሪው ጀርባ ጋለል ያለውን ቁስለኛ አፍና አፍንጫ ጥርቅም አድርጎ አፈነው። ትር-ትር አለች ልቡ። ትንሽ ተፈራገጠ። ትር-ትር ወዲያው ገዘም አለ። ቀና አለ ፖሊሱ፤ ሰመጀመሪያ ጊዜ እርጋታ አየታየበት።

I

"ቆንጆዎቹ ገና አልተወለዱም"

- ኤ.ኬ.አርማህ

-1-

...አዲስ አበባ... የአፍሪካ መዲና... እሁድ ሐምሌ 21...199...

...ማለዳ ... ያነባል... በርኖሱን ደርቦ፣ አጀቡን ቀልሶ... እንባውን ያወርዳል ሰማዩ። ምድርን ክምድር ሲያይ፣ ሲያዝን፣ ሲተክዝ... ሲባባ፣ ሲመረው... ሰማዩ ከሰማይ ስቅስቅ ብሎ ያለቅሳል። ጸሬፍ አልኩ ሲል በርኖሱ ይተክዛል። ዳግም ሆዱ ሲርድ... አንጀቱ ሲላወስ... ሆድ ዕቃው ሲታሰስ... መንፈሱ ሲታመስ... አሄሄ!... አህህ! ... ነፍሱ ስታቃስት... ዳግም ይጀምራል ሲያለቅሰው፣ ሲያነባ... ሰማዩ... ማለዳ...

... ክረምቱ ጨክኗል... ዓለም... ምድር... ማማ...ክል ለብሳለች... ትንፋሿ ጠፍኗል.. ጥላሸት? .... እንፋሎት? ጭጋግ ነው! ... ባዙቶ!...

ቤዛ'ርትመንቱ ሶስተኛ ፎቅ ላይ በሚገኘው በጥም በተሸፈነው የመኝታ ቤቱ መስኮት ቁልቁል የሚታየው ድብዝዝ ያለ ትርጓት አላጠገበህ ቢለው እጁን ጭኑ መጋረጃ ውስጥ አሾልኮ ቀዝቃዛውን መስታወት በመዳፉ ወለወለው። ሙቀኝ ቅዝቃዜ እንደመርፌ ጠቅ አደረገው.. እጁን ግን አልሰበሰበም።

ከመንገዱ ማዶ ያለው መናፈሻ ጭር እንዳለ ነው... ቢሆንም... አየነጋ ነው... ሌላ ቀን... አዲስ ቀን...

ባዶ እግሩን ምንጣፉ ላይ እንደቆመ ራቁት ደረቱን አከክ አከክ አደረገና ሰዓቱን ተመለከተ።

እንድ ሊሆን ነው .... አንድ... አንድ ቀን።

ፊቱን ወደ አልጋው መለሰ ቀመ :: እንደ ሁሌው እግር፟ጅን ዘና አድርጋ እጆ፟ጅን እዘ፟ያና እዘ፟ያ አመናቅራ በጀርባዋ ተንጋላ ተኝታለች። ከላይዋ ላይ ተንሸራታ አንድ ጠርዙ ከመሬት ሌላው ጠርዙ ከአልጋው መሃል የደረሰው የብርድ ልብስ ክፋኛ አጋልጧታል። የተመነቃቀረውንና የተበታተነውን አልጋ ሲመለከት ሰውነቱ ተፍታታበት።

ቱሎ ብሎ ዓይኖቹን ከተጋለጠው ሰውነቷ ላይ ነቀለና ወደ መታጠቢያ ቤት አመራ።

ሰውነቱን በሙቅ ውሃ ተጣጥቦ በሰፊ ፎጣ አካላቱን እያደራረቀ ወደ መኝታ ቤቱ ተመለሰ። ፈገግ አለ ሲመለከታት። ከእንቅልፏ ተነስታ ሰፊው አልጋ መሃል ተቀምጣለች፤ እንቅልፍ ያሳበጠው ትኩስ ፊቷ ገና ወደ ቀድሞ ቅርጹ አልተመለሰም። ባዘዝ ያሉ ጥቋቁር ዓይኖቿ ገና ማየት የጀመሩ አይመስሉም። ብትንትን ብሎ ትከሻና ደረቷ ላይ የተዘራው ፀጉሯ የደነበሩ መንታ ሚዳቆዎች የሚመላለሱ ራቁት ጡቶቿን መሸፈን መሸሸግ አቅቶት ግራ ተጋብቷል።

"እንዴት አደርሽ እንዳትለኝ።" አለች እንቅልፍ ባጎረነነው ድምጿ ተሽቀዳድማ።

"ለምን?" ፈገግ አለ።

"ደህና አልልህማ! አብደት ነበር'ኮ... ናቲ ሙት አብደት ነው። እንዳንዴኮ ሰው መሆንህ ያጠራጥረኛል። አውሬ!" አለች ድንገት በሁለት እጆቿ ጭንቅላቷን ያዝ አድርጋ።

"አዳም ካደረገው የተለየ ምን ሳደርግ ተገኘሁ?" አለ ናትናኤል እየሳቀ። አልጋው ጫፍ ላይ ቁጭ ቀጥ ብላ አደረጋት። ተጎተተችለት። እጆቹን በብብቶቿ አሳልፎ አቀፋት። ሳመችው።

"አዳም እንዳንተ ከቀበጠ ሄዋን ብትጮህም የማደርስላት የለም ብሎ ነው። አንተ ግን ድገመኝና አሳይሃለሁ...ጎረቤቶችህን ነው የምቀሰቅስልህ።"

"ሀ! ሀ! ሀ! ጎረቤቶቹ ከእኔ ተሽለው? ርብቃ፤ ሁሉም በየጓዳው አውሬ ነው። ፊት ከሰጡት ሁሉም አንድ ነው። ፊጥ ካለበት አይወርድም።" እጆቹ በእንሶላው መሀል ዋኝተው አልፈው ጭኖቿ መሃል ገቡ።

"እረፍ! አየው ደሞ ጀመረህ... ቆይ! ናቲ!"

ሳይታወቀው ተመልሶ ገባበት። ስህተት። ዛሬ አልጋ ላይ መዋል የለበትም። በነጻም፤ ምን ማድረጉ ነው ታዲያ? ድንገት ከአልጋው ላይ ተፈናጥሮ ተነሳ። ሳይታወቀው ፕሮግራሙን አበላሽቶ ነበር። ከርብቃ ጋር አንዷ ጨዋታ ከጀመረ፤ ልፈጃ ከቀመሰ ቀኑ እንደማይበቃው ያውቀዋል። አቸትቶ፤ ልሶ፤ ገምጦ፤ አኝኮ፤ ውጦ አይጠግባትም። ድጋሚ እንደ አዲስ ሊያሽታት ይጀምራል። ሳይወድ በግድ ራሱን ተቆጣጥሮ ፊቱን መሰሰና ማበጠሪያውን አንስቶ ሀጉሩን ያበጥር ጀመር። 'እናቷን! ይቺ ልጅ ሳይታወቀኝ መዳፏ ውስጥ ልትከተኝ ነው...' አሰበ።

"ለምን ተነሳህ ግን በጠዋት?" በጀርባዋ ኮተንጋለለችበት ሳትነሳ ሽቃብ እያየች ጠየቀችው።

"ቀጠሮ" በመሰታወቱ ውስጥ እየተመለከታት።

"በእሁድ!"

"አምን ርብቃ።" አለ በለሆሳስ።

"ምንድነበር ያልከኝ?...አበዛኸው! ናትናኤል ሙት አበዛኸው...አሁን ለቤትህ ቁሳቁስ መሸልከህ መሰለኝ..." አለች እንደተከፋ ሕፃን አግሮ ጀርባውን አመናጭራ ከአልጋ እየወረደች። "...በሳምንት ሁለት ቀን ብቻ መገናኘታችን በዛና በእሁድም ቀጠሮ ትይዝ ጀመር...አልታወቀህም እንጂ በጣም ነው የተዘባነንከው።" ከአልጋው ግርጌ የተቀመጠውን ነጭ የጠዋት ልብስ አንስታ ሳትደርበው መሬት ለመሬት እየጎተተችው እራቁቷን የመታጠቢያ ቤቱን በር በርግዳ ገባችና ከውስጥ ጠረቀመችው።ደቂቃም ሳትቆይ ጮሃ ስትሳደብ ተሰማው-"አንተ ብሽቅ!... እርኩስ!..."። ብቻዋን ትጮሃለች። ፈገግ አለ የጥርስ ሳመና የተቀባውን የሽንት ቤት መቀመጫ አስታውሶ ስትናደድ፤ ስትቆጣ፤ ገለል ስትሆን ይሰለጥ ታምረዋለች።ተራ ህይወታቸው ብቻ አይደለም፤ ፍቅራቸውም ትግል ነው፤ ንክሻ፤ ቡጭሪያ... እሷም ብትሆን ጠዋት ጠዋት ትነጫነጭ እንጂ የአፈቃቀር ዘዴውን ቱለምዳዋለች።ጠዋት 'አውሬ' ብትለ ውም ማታ አትፈራውም።ሲነጋ 'ጭራቅ' ብትለውም ሲመሽ አትሸሸውም ...እላይዋ ላይ እንደ መዥገር ተጣብቀ አልነቀል ሲላት፤እንደ ቅንቅን በሰራ አካላቷ ሲናሰለሰል፤ እንደ አልቅት ደሟን ሲመጠጥ፤እንደሞያሌ አካሏን ሲቦረቡር፤ እንደምስጥ በአጥንቷ ሲያስኬዳት 'የላንተ'...ትለዋለች... ሌላ ፀሐይ ስትወጣ ደግሞ... ሌላ ነገ ሲተካ... 'ለዘላለም' ... 'ሰው በላ'።

የአንባቢው ቅርዕ ባለው መስታወት ፊት ቆሞ ክራባቱን ያስር ጀመር።ከፊቱ የሚታለለውን ቀን እንዴት እንደሚንደው እርግጠኛ አይደለም። በትክክል የት መሄድ እንዳለበት ሰራሱም ግልፅ አልሆነለትም። እውነቱን ለመናገር እርሱ ራሱም ቢሆን ምን ለመስማት እንደጠበቀ አያውቅም። ጥያቄውን ማቅረቡ ራሱ አስቸጋሪ ነው። ቢሆንም ለጥርጣሬው አንድ መልስ እስካሳጣኝ ድረስ ለአዲሱ የሚያቀርበው ያልተሟላ ብቻ ሳይሆን ባዶ ቀፎ እንደሚሆን ተሰምቶታል። የትም ይሂድ የት ብቻ ለጥርጣሬው በቂ መልስ ማግኘት አለበት።ለዚህ ነው እሁድን ሲሰዋ ደሟን ሊያፈስ የቆረጠው። ጥርጣሬውን ያነነበት የላይቤርያው ወታደራዊ አታሼ የዝበት መጥፋት ነው። በአንድ ሳምንት ሶስተኛ ጥያቄ። ሊሆን የማይችል ተራ አጋጣሚ። ሰውየው ቀደም ሲልም በዚሁ ያስራ መደብ ላይ ለሰድስት ዓመታት ሲሰራ እንደቆየና ለአዲስ አበባም እንግዳ እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ታዲያ ድንገት መሰወሩን ምን አመጣው? የላይቤርያ ኤምባሲ ባለሥልጣኖችስ ያሳዩት ለዘብተኝነት እንዴት ጤነኛ ሊሆን ይችላል?የወታደራዊ አታሼውን መጥፋት ችላ ማለቱ ለነገሮች ተገቢ አትኩሮት አለመስጠት መስሎ ታየው።

በመጀመሪያ ደረጃ በሳምንቱ መጀመሪያ በአዲስ አበባ የተከሰተው የጂኒና የሞሮኮ ወታደራዊ አታሼዎች ግድያ የምን ውጤት ነበረ? የወታደራዊ አታሼዎቹ ሬሳ በተለያዩ ቦታዎች የተጣለ ቢሆንም በተመሳሳይ ሁኔታ

በየመኪናዎቻቸው ውስጥ ነበር የተገኘው። ለሁለቱም ሰዎች ሞት ምክንያት የሆኑት ጥይቶች ከአንድ ሽጉጥ ለመተኮሳቸው የቀረበው ሪፖርት በዝርዝር ያስቀመጠው ጉዳይ ነው። በሬሳዎቹም ላይ የተገኙት ቁስሎችና ሌሎችም የአካባቢና የቴክኒክ ማስረጃዎች የሚያመለክቱት በሁለቱ ሰዎች ላይ የተፈፀመ ሞት ግድያዎች በተመሳሳይ መሳሪያ፤ በተመሳሳይ ርቀት፤ በተመሳሳይ ማዕዘን ምናልባትም በአንድ ሰው መሆኑን ነው። ያ ሰው ማነው? መልስ ሊያገኝ የቻለ ጥያቄ አይደለም። ሳምንቱ ከመገባደዱ በፊት ደግሞ ሌላ ሁኔታ ተፈጠረ - የላይቤርያው ወታደራዊ አታሼ ድንገት የገባበት ጠፋ።

ታዲያ ይህን እንዴት 'ተራ አጋጣሚ' ብሎ ማለፍ ይቻላል? በአርግጥ የሰዎቹ አሟሟት በየተራ ነው። ነገር ግን የናትናኤልን ጭንቅላት እረፍት የነሳው የወታደራዊ አታሼዎቹ ሞትና መሰወር ምናልባት ባለፉት ጥቂት ወራት በአዲስ አበባ ከሚገኙ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ያልተለመደ እንቅስቃሴ ጋር ዝምድና አለው ብሎ መጠርጠር ብቻ አልነበረም። ባለፉት ወራት በተለያዩ የአፍሪካ አገሮችና በአውሮፓም ያጋጠሙ ድንገተኛ አደጋዎች ያለወትሮው በርካታ ብቻ ሳይሆኑ ምክንያተ ቢስም ነበሩ። ቢሮው ውስጥ ቁጭ ብሎ ደጋግሞ ካነበባቸው የውጭ ዘገባዎች ጥቂቶቹ ታወሱት።

ጅብራልተር- መጋቢት ሃያ-ታንዲየር ከምትባል የሞሮኮ የወደብ ከተማ ተነስታ ካዲስ ወደምትባል ዩሮፒያን የወደብ ከተማ በመጓዝ ላይ የነበረች አንድ የሞተር ጀልባ የገባ አለበት ጠፋ። የታመኑ የወሬ ምንጮች ከጀልባዋ ላይ ሞሮኮው የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በምስጢር ተሳፍረው ነበር ይላሉ።የሞሮኮ መንግሥት ጉዳዩን በተመለከተ ያለው የለም...(ዘ ኢንዲፕንደንት)

ካሜሩን - ሚያዝያ ሁለት-የአገሪቱን ኤታማዦር ሹምና የአገር አስተዳደር ሚኒስትሩን አሳፍራ ከያውንዴ ወደ ዱዋላ ትበር የነበረች የካሜሩን የጦር ሄሊኮፕተር በአየር ላይ እንዳለች ስትጠፋ በውስጧ በካሜሩን የእሥራኤል አምባሳደርን ጨምሮ አስድስት ባለሥልጣኖች አለቁ... (ካሜሩን ትሪቡን)

ያውንዴ - ሚያዝያ ስምንት- የካሜሩን የአየር ሃይል አዛዥ ሻዋና ከተማዋ ወጣ ብሎ በሚገኝ የገጠር ቤታቸው ራሳቸውን ገደሉ ተባለ።የውስጥ አዋቂዎች እንደሚሉት የጀነራሉ ቤት ለአራት ቀናት በልዩ ኮማንዶ ሃይል ተከቦ የቆየ ሲሆን የባለሥልጣኑ ስልክም ተቀርጦ ነበር... (ዴይሊ ቴሌግራፍ)

ኔፕልስ- " ግንቦት አስር-ከአልጀርስ ተነስተው ወደ ባሊያን ያልተጠበቀ በረራ ያደረጉት የአልጄሪያ መከላከያ ሚኒስትር ኔፕልስ አውሮፕላን ማረፊያ ባረፉ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ህይወታቸው ባልታወቀ አሸባሪ ጥይት አለፈች...(አልሞጃሂድ)

አጋጣሚ? ይህ ሁሉ ተራ አጋጣሚ?አዲስ አበባ ውስጥ የሚፈፀመው ግድያና መሰወርስ? ይህም አጋጣሚ? ከአራት ወር በማይበልጥ ጊዜ ውስጥ ይህ ሁሉ አጋጣሚ?...

በሳምንቱ መጨረሻ ላይ ነበር አለቃው ወደ ቢሮአቸው ያስጠሩት።

"ደውለው ፈልገውህ ነበር።" ብላው ነበር ፀሃፊው ያን ዕለት ጠዋት አርፍዶ ቢሮው ሲገባ። ማን? አላላትም። እሱ በሚሰራበት ሁለተኛ ፎቅ ላይ 'አንቱ'፤ 'አርስዎ' ፤ 'አርሳቸው' ... እየተባለ የሚነገርላቸው የሱ አለቃ ብቻ ናቸው።የተረፈው በዕድሜም በሥልጣንም ተቁራራቢ ነው - 'አንተ' እንዳንደኛም 'አንቺ' ነው የሚባባለው።

"ይሄ ጭጋ ይገፈም ዕለሪ።" አሳት ናትናኤል ወደ ቢሮው በር ሲያመራ ፈርከክ ያደረገቻቸውን ጭኖቿን እየተመለከተች

"ተወው ባክህ እሱ የከፈቀውን ሳይዘጋው አያድርም ተብሏል።" አለች ሳምራዊት ፈረግ ብላ።

"አዲስ የመጣ ሪፖርት አለ?" አላት እየሳቀ የቢሮውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት።

"ሁለት።" አለችው የታች ከንፈሯን በምላሷ አርጥባ። ልማዷ ነው።

ሳምራዊት ቆንጅዬ ልጅ ነች። የምትፈልገውንና የምትመኘውን ትዳር እንዴት ሳታገኝ እንደዘገየች ሁሉ ይገርመዋል። ምናልባት በጣም ስለምትጓጓና ስሜቷንም ስለማትደብቅ ይሆናል። ናትናኤል ገና ከጠዋቱ ነው የሸሻት። ሌላ ወሬ የላትማ! ባል፤ ጋብቻ ትዳር። ሸሻት። ጎመን በጤና።

ቢሮው ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከመቀመጡ በፊት ጠረጴዛው ላይ የተቀመጡትን ሁለት ወረቀቶች አንስቶ ዋጣቸው። የጠበቀው ነበር - አንደኛው ወረቀት ስለ አልጀርያ ወታደራዊ አታሼ፤ሁለተኛው ደግሞ ስለሞዛምቢክ ወታደራዊ አታሼ የቀረበ ሪፖርት። ሁለቱም ሰዎች ወደ አገራቸው ሄደዋል - የሰሞኑ ተደጋጋሚ ዜና።

ወረቀቶቹን በነበሩበት አስቀምጦ ለአፍታ ዓይኖቹን ጣዝ አድርጎ ቆመ። 'ምን ማለት ነው?' ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ ከሰላሳ የሚበልጡ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሼዎች እየተጠሩ ወደየአገሮቻቸው ሄደዋል። ጥቂቶቹ ሲመለሱ በተቀሩት ሌሎች ተተክተዋል። ይሁን እንጂ በዚህ አጭር ጊዜ ውስጥ ለነዚህ ሁሉ ወታደራዊ አታሼዎች መጠራት ከሚወክሏቸው መንግሥታትም ሆነ ከሌላ አካል የተሰጠ ምክንያታዊ ፍንጭ የለም።

በየመኪናዎቻቸው ውስጥ ነበር የተገኘው። ለሁለቱም ሰዎች ሞት ምክንያት የሆኑት ጥይቶች ከአንድ ሽጉጥ ለመተኮሳቸው የቀረበው ሪፖርት በዝርዝር ያስቀመጠው ጉዳይ ነው። በሬሳዎቹም ላይ የተገኙት ቁስሎችና ሌሎችም የአካባቢና የቴክኒክ ማስረጃዎች የሚያመለክቱት በሁለቱ ሰዎች ላይ የተፈፀመ ሞት ግድያዎች በተመሳሳይ መሳሪያ፤ በተመሳሳይ ርቀት፤ በተመሳሳይ ማዕዘን ምናልባትም በአንድ ሰው መሆኑን ነው። ያ ሰው ማነው? መልስ ሊያገኝ የቻለ ጥያቄ አይደለም። ሳምንቱ ከመገባደዱ በፊት ደግሞ ሌላ ሁኔታ ተፈጠረ - የላይቤርያው ወታደራዊ አታሼ ድንገት የገባበት ጠፋ።

ታዲያ ይህን ሕንዶት 'ተራ አጋጣሚ' ብሎ ማለፍ ይቻላል? በእርግጥ የሰዎቹ አሟሟት በየተራ ነው። ነገር ግን የናትናኤልን ጭንቅላት እረፍት የነሳው የወታደራዊ አታሼዎቹ ሞትና መሰወር ምናልባት ባለፉት ጥቂት ወራት በአዲስ አበባ ከሚገኙ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ያልተለ መደ እንቅስቃሴ ጋር ዝምድና አለው ብሎ መጠርጠሩ ብቻ አልነበረም። ባለፉት ወራቱ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮችና በአውሮፓም ያጋጠሙ ድንገ ተኛ አደጋዎች ያለውጤታው በርካታ ብቻ ሳይሆኑ ምክንያተ ቢስም ነበሩ። ቢሮው ውስጥ ቁጭ ብሎ ደጋግሞ ካነበባቸው የውጭ ዘገባዎች ጥቂቶቹ ታወሱት።

ጅብራልተር- መጋቢት ሃያ-ሦስተኛ ከምትባል የሞሮኮ የወደብ ከተማ ተነስታ ካዲስክ ወደምትባል የስፔይን የወደብ ከተማ በመንገዝ ላይ የነበረች አንድ የሞቶሮ ጀልባ የገባ ችበት ጠፋ። የታመኑ የወሬ ምንጮች ጠፊልባዋ ላይ ሮሞሮኮው የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በምስጢር ተሳፍረው ነበር ይላሉ።የሞሮኮ መንግ ሥት ጉዳዩን በተመለከተ ያለው የለም...(ዘ ኢንዲፐንደንት)

ካሜሩን - ሚያዝያ ሁለት-የአገሪቱን ኤታማዦር ሹምና የአገር አስተዳ ደር ሚኒስትሩን አሳፍራ ከያውንዴ ወደ ዱዋላ ትበር የነበረች የካሜሩን የጦር ሄሊኮፕተር በአየር ላይ እንዳለች ስትቃጠል በውስጧ በካሜሩን የእሥራኤል አምባሳደርን ጨምሮ ስድስት ባለሥልጣኖች አለቁ... (ካሜሩን ትሪቡን)

ያውንዴ - ሚያዝያ ስምንት- የካሜሩን የአየር ሃይል አዛዥ ከፍ ከተ ማዋ ወጣ ብሎ በሚገኝ የጋጠር ቤታቸው ራሳቸውን ገደለ ቁሳለ።የውስጥ አዋቂዎች እንደሚሉት የጀነራሉ ቤት ለአራት ቀናት በልዩ ኮማንዶ ሃይል ተከቦ የቆየ ሲሆን የባለሥልጣኑ ስልክም ተቆርጦ ነበር... (ዴይሊ ቴሌግራፍ)

ኔፐልስ- " ግንቦት አስር-ከአልጀርስ ተነስተው ወደ ባሊያን ያልታጠበቀ በረራ ያደረጉት የአልጄሪያ መከላከያ ሚኒስትር ኔፐልስ አውሮፕላን ማረፊያ ባረፉ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ህይወታ ቸው ባልታወቀ አሸባሪ ጥይት አለፈች...(አልሞጃሂድ)

አጋጣሚ? ይህ ሁሉ ተራ አጋጣሚ?አዲስ አበባ ውስጥ የሚፈፀ መው ግድያና መሰወርስ? ይህም አጋጣሚ? ከአራት ወር በማይበልጥ ጊዜ ውስጥ ይህ ሁሉ አጋጣሚ?...

በሳምንቱ መጨረሻ ላይ ነበር አለቃው ወደ ቢሮአቸው ያሰጠሩት።

"ደውለው ፈልገውህ ነበር።" ብላው ነበር ፀሃፊው ያን ዕለት ጠዋት አርፍዶ ቢሮው ሲገባ። ማን? አላላትም። እሱ በሚሰራበት ሁለተኛ ፎቅ ላይ 'አንቱ' ፤ 'አርስዎ' ፤ 'እርሳቸው' ... እየተባለ የሚነገርላቸው የሱ አለቃ ብቻ ናቸው።የተረፈው በዕድሜም በሥልጣንም ተቀራራቢ ነው - 'አንተ' አንዳንዱም 'አንቺ' ነው የሚባባለው።

"ይሄ ጭን ይጋወም ሰምሪ።" አላት ናትናኤል ወደ ቢሮው በር ሲያመራ ፈርከክ ያደረገቻቸውን ጭኖቿን እየተመለከተ።

"ተወው ባክህ 'እሱ የከፈቱውን ሳይዘጋው አያድርም' ተብሏል።" አለች ሳምራዊት ፈረግ ብላ።

"አዲስ የመጣ ሪፖርት አለ?" አላት እየሳቀ የቢሮውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት።

"ውሉት።" አለችው የታች ከንፈሯን በምላሷ አርጥባ። ልማዷ ነው።

ሳምራዊት ቆንጅዬ ልጅ ነች። የምትፈልገውንና የምትመኘውን ትዳር እንዲት ሳታገኝ እንደዘገየች ሁሉ ይገርመዋል። ምናልባት በጣም ስለምትጓጓና ስሜቷንም ስለማትደብቅ ይሆናል። ናትናኤል ገና ከጠዋቱ ነው የሸሻት። ሌላ ወሬ የላትማ! ባል፤ ጋብቻ ትዳር። ሸሻት። ጎመን በጤና።

ቢሮው ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከመቀመጡ በፊት ጠረጴዛው ላይ የተቀመጡትን ሁለት ወረቀቶች አንስቶ ዋጣቸው። የጠበቀው ነበር - አንደኛው ወረቀት ስለ አልጀርያ ወታደራዊ አታሼ፤ሁለተኛው ደግሞ ስለሞዛምቢክ ወታደራዊ አታሼ የቀረበ ሪፖርት። ሁለቱም ሰዎች ወደ አገራቸው ሄደዋል - የሰሞኑ ተደጋጋሚ ዜና።

ወረቀቶቹን በነበሩበት አስቀምጦ ለአፍታ ዓይኖቹን በዘዝ አድርጎ ቆመ። 'ምን ማለት ነው?' ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ ከሰላሳ የሚበልጡ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሼዎች እየተጠሩ ወደየአገሮቻቸው ሄደዋል። ጥቂቶቹ ሲመለሱ በተቀሩት ሴሎች ተተክተዋል። ይሁን እንጂ በዚህ አጭር ጊዜ ውስጥ ለነዚህ ሁሉ ወታደራዊ አታሼዎች መጠራት ኮሚወክሏቸው መንግሥታትም ሆነ ከሌላ አካል የተሰጠ ምክንያታዊ ፍንጭ የለም።

ናትናኤል በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ተመድቦ ሲሰራ ስምንት ዓመት ሆኖታል። በፖለቲካል ሳይንስ የመጀመሪያ ዲግሪውን እንደያዘ የተመደበው አሁን በሚገኝበት የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር በአፍሪካ ጉዳይ በተለይ በምዕራብ አፍሪካ ክፍል ነበር። ለአራት ዓመታት ካገለገለ በኋላ ወደሰሜን አፍሪካ እንዲዛወር ተደረገ። ካለፈው ዓመት ጀምሮ ደግሞ የአእምሮውን ፈጣንነት የተገነዘቡ አለቆቹ የአፍሪካ ጉዳይ ምክትል ኃላፊ አድርገው ባይሾሙትም ቢሮውንና ጠረጴዛውን ጭነው እየጋለቡት ነው።

አእምሮው እውነትም ፈጣን ነው። አዳዲስ ሁኔታዎች ቶሎ ይገቡታል። አንዳንዴም የመቸኮል ባህርይው አልህ ውስጥ የሚያስገባውም ቢሆን የነገሮችን ሂደት ከእጀግመራቸው የመከታተል ትዕግሥቱ ያመዝናል። አስተሳሰቡ ቀናና ቀጥተኛ ነው። ጠማማ መስመሮች ካጋጠሙት በጠማማ መስመር መሄድን አያቅተውም። ልብ ብሎ የተከታተለውን ጉዳይ አዳር ሳያደርስ ሠላማዊ አንቅልፍ የማያገኝ መሆኑ ደግሞ ዋናው ባህሪው ነው። ናትናኤል ፍቅር አዋቂ የመሆኑን ያህል ጦሱ የሚወድቁለትን አፍቃሪዎቹን ሰብዓዊ አመለካከት የሚነፍግ አይደለም። እርግጥ አንዳንዴ ዓላማውን ሲያዘናጉት ፀፀት ላይ ይወድቃል። ሆኖም ሰብዓዊነቱም ቆራጥነቱም አይከዱትም። መልኩ-መልካም ነው የቀይ ዳማ-ረዘም ያለ።

ባለፉት ስምንት ዓመታት ውስጥ ይዘገን ያህል የተቸገረበት ጥያቄ፤ ሊዘለው ያልቻለው ዲብ አላጋጠመውም። ይሉኝታን ሁኔታ ማጉትርም ሊለጠው ተቸግሯል። በየአቅጣጫው ከቱሪስት ቢሮዎች የሚመጡ ሪፖርቶች የሚሉት ነገር ቢኖር 'የዚህ አገር ኤምባሲ ወይም ቆንስላ ወደ አገሩ ተጠርቶ ሄዷል' ... 'የዚያኛው አገር ወታደራዊ አታሼ ወደ አገሩ ተጠርቶ ከሄደ በኋላ በምትኩ እገሌ የሚባል ሰው ተተክቷል..' አሰቀያ

በጠፈጴዛው ላይ የተቀመጠው ቀይ የውስጥ ስልክ ሲጮኽ ከሄደበት የሃሳብ ጉዞ ተመለሰ።

"ይፈልጉሃል።" አለችው ፀሃፊው።

"ይፈልጉሃል" -አሳቸው- አሰቃው - ቦርጫሙ አለቃው። ከጠረጴዛው ላይ ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ይዞ ከቢሮው ወጣ።

"ኖር! ኖር!" ከተቀመጠበት ለመነሳት ሳይሞክሩ በትህትና ተቀበሉት።

"እንደምን አደሩ።" አሰ በአክብሮት።

ከአፋቸው ላይ የማይለየው የፒፖቸው ጠረን ክፍሉን አጨናንቆታል። ለምን እንደሆነ ባይገባውም ናትናኤል ቆዳ ቆዳ የሚለውን ትንባሆ ጠረን ይወደዋል። ቢሮአቸው አለቅጥ ሰፊ ነው። ከጀርባ በስተቀኝ በኩል ያሉት ሰፋፊ መስኮቶች የአፍሪካ ኢኮኖሚክ ኮሚሽንን ውብ ህንፃ በሩቅ

ያሳያሉ። በስተግራ ከግርግዳው ጋር ሲስተካከል ጥቂት ያቀረው ሰፊ የአፍሪካ ፖለቲካዊ ክርታ ተዘርግቷል። በስተቀኝ የቢሮ ውስጥ ስብሰባ ማካሄጃ ጥቁር ጠረጴዛና በዙሪያውም አስራ ሁለት ወንበሮች አሉ። በሰፊው ክፍል ከጥግ እስከ ጥግ የተንጣለለው ቀይ ወፍራም ምንጣፍ የአለቅየውን ቢሮ ቁጠ አስመስሎታል።

"ቁጭ በል! ቁጭ በል!" አሉ ወፋፍራም ጣቶቻቸውን ከጠረጴዛቸው ፊት ሰፊት ወደ አንደኛው ጥቁር የቆዳ ፎቱ ዘርግተው።

ተቀመጠ።

"ትናንት የሞሪቴንያ የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር የመከላከለኛውን ምሥራቅ በተለይ የአረቦችን እንቅስቃሴ በተመለከተ የቀሰጠውን የሬድዮ ቃለ ምልልስ ሪፖርት አየኸው?" አለቃው በቀጥታ ወደ ቁም ነገሩ ገቡ።

ሰውየው ሃይለኛ አንባቢ ናቸው። ያነባሉ ሳይሆን ያጋብሳሉ ማለት ይቀላል። በአፍሪካ ጉዳንጉር የተፈጸመው ሁሉ አሳቸው ትላንት ማታ ያነበቡት ነው።

"እ... እ... አላየሁትም።" አለ ናትናኤል እንደማፈር ብሎ።

"አንብበው! አንብበው!... እጅግ አስቂጣማ ነው... 'ሰሜን አፍሪካ - አረባዊት ወይስ አፍሪካዊት? በሚለው ሃሳብ ላይ በሳል አስተያየት ሰንዝሯል ሰውየው። ጉዳዩ ይልሃል...ከጥቂት ዓመታት በፊት በሞሪቴንያና በሴንጋል መሃል ተፈጥሮ በነበረው መቃቃር 'የአረቦችና የአፍሪካውያን ቅራኔ ናሙና ነበር ወይ?' በሚለው ጥያቄ ላይ አስገራማ ሃሳብ አለው... አንብበው..." አሉ ከጠረጴዛቸው ላይ የተለያዩ ወረቀቶች እያነሱ እየጣሉ። "... በአፍሪካ ዓዳ እያንዣረጡ ፤ የአፍሪካን ቀዝቃዛ ውሃ እየተጮነጨ ባዳ ነን ለሚሉ አስከፊ ጥሩ መልዕክት ይሰጣል። አሁን እንኳን የፈለግህህ ለዚህ ሳይሆን ስሞኑን በተደጋጋሚ ስለሚወጡ ሪፖርቶች ጉዳይ ነበር።" አለቃው የፈለጉትን ወረቀት ያጡ ይመስል ጠረጴዛቸው ላይ የተከመረውን ሰነድ ያምሱት ጀመር።

ናትናኤል ለምን ወደ ቢሮአቸው እንዳስጠሩት ገባው። ስለወታደራዊ አታሼዎቹ ጉዳይ መሆን አለበት።ስሞኑን በተደጋጋሚ የሚመጡ ሪፖርቶች የሚፅፉት ደንን ብቻ ነው። ቢሆንም አርሳቸው ራሳቸው እስኪነግሩት በትዕግሥት ተጠባበቃቸው።

"እ...ም" አሉ ፈልገው ያገኙትን ወረቀት ከፊታቸው ራቅ አድርገው ይዘው የማንበቢያ መነጽራቸውን በወፍራም አፍንጫቸው ላይ እያስተካከሉ። "...ነገሩን እንኳን አንተም ሳትታዘበው እንዳልቀረህ እርግጠኛ ነኝ" አሉ ቀና ብለው እየተመለከቱት። "ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ በአፍሪካ ኤምባሲዎች

ናትናኤል በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ተመድቦ ሲሰራ ስምንት ዓመት ሆኖታል። በፖለቲካል ሳይንስ የመጀመሪያ ዲግሪውን እንደያዘ የተመደበው አሁን በሚገኝበት የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር በአፍሪካ ጉዳይ በተለይ በምዕራብ አፍሪካ ክፍል ነበር። ለአራት ዓመታት ካገለገለ በኋላ ወደሰሜን አፍሪካ እንዲዛወር ተደረገ። ካለፈው ዓመት ጀምሮ ደግሞ የአእምሮውን ፈጣንነት የተገነዘቡ አለቆቹ የአፍሪካ ጉዳይ ምክትል ኃላፊ አድርገው ባይሾሙትም ቢሮውንና ጠረጴዛውን ጭነው እየጋለቡት ነው።

አእምሮው እውነትም ፈጣን ነው። አዳዲስ ሁኔታዎች ቶሎ ይገቡታል። አንዳንዴም የሞኮል ባህርይው እልህ ውስጥ የሚያስገባውም ቢሆን የነገሮችን ሂደት ከጀመማመራቸው የመከታተል ትዕግሥቱ ያመዝናል። አስተሳሰቡ ቀናና ቁጥተኛ ነው። ጠማማ መስመሮች ካጋጠሙት በጠማማ መስመር መሄድ አያቅተውም። ልብ ቢሉ የተከታተሰውን ጉዳይ እዳር ሳያደርስ ሠላማዊ እንቅልፍ የማያገኝ መሆኑ ደግሞ ዋናው ባህሪው ነው። ናትናኤል ፍቅር አዋቂ የመሆኑን ያህል ቶሎ የሚወድቁለትን አፍቃሪዎቹን ሰብዓዊ አመለካከት የሚነፍግ አይደለም። እርግጥ አንዳንዴ ዓላማውን ሲያዘናጉት ፀፀት ላይ ይወድቃል። ሆኖም ሰብዓዊነቱም ቆራጥነቱም አይከዱትም። መልከ-መልካም ነው። የቀይ ዳማ-ረዘም ያለ።

ባለፉት ስምንት ዓመታት ውስጥ ይህንን ሥራ የተቸገረበት ጥያቄ ሊዘለው ያልቻለው ዲብ አሳጋጠመውም። የሰሙን ሁኔታ ግን ትርጉም ሊሰጠው ተቸግሯል። በየአትጣጫው ከተሰማሩ ቢሮዎች የሚመጡ ሪፖርቶች የሚሉት ነገር ቢኖር 'የዚህ ሳምንት ኤምባሲ ወታደራዊ አታሼ ወደ አገሩ ተጠርቶ ሄዷል' ... 'የዚያኛው አገር ወታደራዊ አታሼ ወደ አገሩ ተጠርቶ ከሄደ በኋላ በምትኩ አገሌ የሚባል ሰው ተተክቷል..' አይነት።

በጠፈጴዛው ላይ የተቀመጠው ቀይ የውስጥ ስልክ ሲጮኽ ክሄደበት የሃሳብ ጉዞ ተመለሰ።

"ይፈልጉሃል።" አለችው ፀሃፊው።

"ይፈልጉሃል" -አሳቸው- አለቃው - ቦርጫሙ አለቃው። ከጠረጴዛው ላይ ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ይዞ ከቢሮው ወጣ።

"ናር! ናር!" ከተቀመጡበት ለመነሳት ሳይሞክሩ ተቀምጠውና ተቀበሉት።

"እንደምን አደሩ።" አለ በአክብሮት።

ከአፋቸው ላይ የማይለየው የፒፖቸው ጠረን ክፍሉን አጨናንቆታል። ለምን እንደሆነ ባይገባውም ናትናኤል ቆዳ ቆዳ የሚለውን ትንባሆ ጠረን ይወደዋል። ቢሮአቸው አሰቅጥ ሰፊ ነው። ከጀርባ በስተቀኝ በኩል ያሉት ሰፋፊ መስኮቶች የአፍሪካ ኢኮኖሚክ ኮሚሽንን ውብ ህንፃ በሩት

ያሳያሉ። በስተግራ ከግርግዳው ጋር ሊስተካከል ጥቂት ያቀረው ሰፊ የአፍሪካ ፖለቲካዊ ካርታ ተዘርግቷል። በስተቀኝ የቢሮ ውስጥ ስብሰባ ማካሄጃ ጥቁር ጠረጴዛና በዙሪያውም አስራ ሁለት ወንበሮች አሉ። በሰፊው ክፍል ከጥግ እስከ ጥግ የተንጣለለው ቀይ ወፍራም ምንጣፍ የአለቅየውን ቢሮ ቁጠ አሸመስሎታል።

"ቁጭ በል! ቁጭ በል!" አሉ ወፋፍራም ጣቶቻቸውን ከጠረጴዛቸው ፊት ለፊት ወደ አንደኛው ጥቁር የቆዳ ፎቱ ዘርግተው።

ተቀመጠ።

"ትናንት የሞሪቴንያ የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር የመከላከለኛውን ምሥራቅ በተለይ የአረቦችን እንቅስቃሴ በተመለከተ የተሰጠውን የፊድሮ ቃለ ምልልስ ሪፖርት አየኸው?" አለቃው በቀጥታ ወደ ቁም ነገሩ ገቡ።

ሰውየው ሃይለኛ አንባቢ ናቸው። ያነባሉ ሳይሆን ያጋብሳሉ ማለት ይቀላል። በአፍሪካ ጉራንጉር የተፈጸመው ሁሉ አሳቸው ትላንት ማታ ያነበቡት ነው።

"እ... እ... አላየሁትም።" አለ ናትናኤል እንደማፈር ብሎ።

"እንበለው! እንበለው!... እጀግ አስፈላጊ ነው... 'ሰሜን አፍሪካ - አረባዊት ሞሪቴንያ እና አፍሪካዊትና? በሚለው ሃሳብ ላይ በሳል አስተያየት ሰንዝሯል ሰውየው። ይልሃል...ከጥቂት ዓመታት በፊት በሞሪቴንያና በሴንጋል መሃል ተፈ በነበረው መቃቃር 'የአረቦችና የአፍሪካውያን ቅራኔ ናሙና ነበር ወይ? በ ው ጥያቄ ላይ አስገራሚ ሃሳብ አለው... እንበለው..." አሉ ከጠረጴዛቸው ተለያየ ወረቀቶች አያነሱ እየጣሉ። "... በአፍሪካ ዓዳ እያንዣረጡ ! የ ን ቀዝቃዛ ውሃ እየተጉነጨ ባዳ ነን ሰሚሉ አስስቶች ጥሩ መልዕክት ! አሁን እንኳን የፈለግህህ ለዚህ ሳይሆን ሰሞኑን በተደጋጋሚ ስለሚ ሪፖርቶች ጉዳይ ነበር።" አለቃው የፈለጉትን ወረቀት ያጡ ይመስል ጠረጴዛቸው ላይ የተከመረውን ሰነድ ያምሱት ጀመር።

ናትናኤል ለምን ወደ ቢሮአቸው እንዳስጠሩት ገባው። ስለወታደራዊ አታሼዎች ጉዳይ መሆን አለበትመሰሞኑን በተደጋጋሚ የሚመጡ ሪፖርቶች የሚሉት ያንን ብቻ ነው። ቢሆንም አርሳቸው ራሳቸው እስኪነግሩት በትዕግሥት ተጠባበቃቸው።

"አ...ም" አሉ ፈልገው ያገኙትን ወረቀት ከፊታቸው ራቅ አድርገው ይዘው የማንበቢያ መነጽራቸውን በወፍራም አፍንጫቸው ላይ እያስተካከሉ። "...ነገሩን እንኳን አንተም ሳትታዘበው እንዳልቀረህ እርግጠኛ ነኝ" አሉ ቀና ብለው እየተመለከቱት። "ባለፉት ሶስት ወራት ብቻ በአፍሪካ ኤምባሲዎች

የሚሰሩ ሰላሳ ስድስት ወታደራዊ አታሼዎች ወደ አገራቸው ተጠርተው ሄደዋል።"

"ሰላሳ ስምንት" አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ እየተመቻቸ። "ከቀድሞዎቹ በተጨማሪ ትናንት የአልጀሪያና የሞዛምቢክ ወታደራዊ አታሼዎች ተጠርተው ወደየአገሮቻቸው ሄደዋል።"

"በጣም ግሩም" አለቃው ፈገግ አሉ። ይህ ነው የሚያረካቸው። ፈጣንነቱ፤ ቀልጣፋነቱ፤ የሚያስቡትን ቀድሞ አስቦ መገኘቱ። "ጉዳዩን ተከታትለኸዋል ማለት ነው።" አሉ የያዙትን ወረቀት ወደ ጎን እያስቀመጡ።

"አዎ" አለ ናትናኤል እየመነታ። እርግጥ ሪፖርቶቹን በሙሉ በጥንቃቄ ተመልክቻቸዋል። ሆኖም አሁኔታው ትርጉም ሊያገኝለት አልቻለም።

"እንግዳ አልሆነብህም?" ፓፓቸውን አንስተው ከውስጥ ያለውን አመድ በነሃስ የሲጋራ መተርከሻው ውስጥ እያራገፉ ጠየቁት።

"እርግጥ..." ናትናኤል ግራ ተጋባ። "ሁኔታው ለማንም ቢሆን እንግዳ ነው። ግን..."

"አዎ እንግዳ ነው" አሉ አሰቅየው ሃሳቡን የተረዱ ይመስል ሽበት የተንበሳበሰበሰበትን ጭንቅላታቸውን እየነቀነቁ። "ከአፍሪካ መሪዎች ስብሰባ ጋር የተገናኘ ምክንያት ይኖረዋል ትላለህ?" ፒፓቸውን እየጠቀጠቁ ጠየቁት።

"እ?" ጭንቅላቱን በፍጥነት ለማሰራት ሞከረ።

"አዎ አስቸጋሪ ነው ለመናገር" ፒፓቸውን አፋቸው ውስጥ ሻጥ አደረጉና የጫሩትን ክብሪት አስጠግቱው ማግ... ቡልቅ...ማግ... ቡልቅ.... እያደረጉ አይያዝው ሲያበቁ ያዘቡትን አሳት ሳያጠፉ ክብሪቱን በጥንቃቄ በሙተርከሻው ውስጥ አስቀመጡና "ናትናኤል አስቲ አንድ መላምት ላይ ለመድረስ ሞክር።" ነበር ያሉት የአለቃ ሳይሆን የባልደረባነት ቃና ባለው ድምፅ።

"አንተ ብሽቅ! አንትኔን በኮልኔት አጨማለቅኸው አይደል... እናቴ ትሙት ብድሬን ባልመልስ! ለመሆኑ ከማን ጋር ነው ቀጠሮህ?" አለች ርብቃ፣ አየሳቀች ከመታጠቢያ ቤት ወደ መኝታ ክፍሉ እየገባች።

"እኔም ራሴ እርግጠኛ አይደለሁም ርብቃ" አለ ናትናኤል። "አውነቱን ለመናገር ቀጠሮ ማለቱ አዚያው በየቢሮአቸው እየሄድኩ የማነጋግራቸው ሰዎች ናቸው።" አላት።

"ይሻላል! ማን በአሁድ ቢሮው ይገባልሃል? የማይመስል ነገር ለእንትንህ አትንገር።" አለች ሌሊቱን በርቶ ያደረውን የራስጌ መብራት አየጠፋች።

"ሙች እውነቱን ነው።"

"ተው እንጂ ናቲ... እንደምትታመን ሁን።"

"ይልቅ አሁን እሱን ተይውና..." አለ ናትናኤል ክርክሩ እንደማያዋጣው ሲረዳ ቁጢጥ ብሎ የጫማውን ክር ከማያስርበት ተነስቶ ጉንጯና ጉንጯን በሁለት እጆቹ ይዞ እያባበላት። "ማታ እንገናኝና..."

"እ! አ! አ!" አቋረጠችው። "ስንት ጊዜ ልንገርህ አሁድ ሌሊትን ማሳለፍ የምፈልገው ተኝቼ ነው። ሰው ጠዋት ስራ ገቢ ነኝ። ገባህ? ካንተ ጋር [illegible] ማደር አልችልም።"

"[illegible]። እራት አጋበዝሽና ቤት እደርሳለሁ።"

"[illegible]" ተንጠራርታ ቅንድቡን ሳመችው።

ወደ [illegible] ማዘጋጃው ክፍል ገባ ብሎ ከማቀዝቀዣው ውስጥ በጠርሙስ [illegible] አወጣና በቀሙ ወደ ሆዱ ደፋው - ቁርስ። የአፓርትመንቱ [illegible] መዝግዛ ደረጃዎች በሩጫ ወረዳቸው። ወደ ውጭ የሚያስወጣውን [illegible] በር ገፋ አድርጎ ሲወጣ ቁና ቁና እየተነፈሰ ነበር። የውጭው [illegible] ሰውነቱን አቀራመደው። የመኪናውን በር ከፍቶ ከመግባቱ በፊት [illegible] ተመለከተ። የመኝታ ቤቱን መጋረጃ ወደጎን ሰብሰብ አድርጋ ቁል [illegible] ትመለከተዋለች።

[illegible]ን አወዛ [illegible]ት። ጠጋ ብሎ ከንፈሮቿን ቀዝቃዛው መስታወት ላይ አ[illegible]ቻቸው፤ ለመቻቸው - በስሜት። ከራሱ ጋር እየተከራከረ የመኪናውን በር ከፍቶ ገባ።

"ግን ለምን?"

መኪናውን አስነስቶ ከአፓርትመንቱ ግቢ ወጣ። ከጎኑ ተሰባጥረው ከተደረደሩት የሙዚቃ ክሮች አንዱን አነሳና ማዘፈኛው ውስጥ ከተተው። ለስላሳ ሙዚቃ። ወደ ቀኝ ታጥፎ ወደላይኛው ቤተመንግሥት አቀና።

ግን ለምንድነው ስሜቱን የሚደብቅት? መውደድን አምኖ መቀበል ደካማነት ነው እንዴ? ከአንቺ ስለይ አእምሮዬ ይረበሽ ጀምሯል፤ ካንቺ ተለይቼ ላድር ብስጭትጭት ያደርገኝ ጀምሯል ብሎ ተሸናፊነትን መግለጽ ደካማነት ነው እንዴ? ለምንድነው ዛሬም እንደድሮው ቀዝቃዛና ግድ የለሽ መስለው ለመቅረብ የሚጥረው? ወደደም ጠላ የድሮው አይደለም:: ርብቃን ካገኘ ወዲህ ክቱን ወደ ቱን የገባ ራሱን ለውጥ ተገንዝቦታል:: ታዲያ ተሸነፍኩልሽ ወደድኩሽ ብሎ ማለቱ ምኑ ላይ ነው ስህተቱ? የመኪናውን ቤንዚን መስጫ አጎነው::

በመናፈሻው ውስጥ ተሰሞጥረው በተተከሉት ዛፎች መሃል ገባ:: ሽሽግ ብላ ቀማ የነበረች ጥቁር 504 ፔጆ በአርጋታ ተነስታ በርቀት ከደርባው ስትከተለው አላስተዋለም::

ለምን እንደያመትወደው ግን አይገባትም::እርግጥ መውደድ ያውቃል፤ ክዛ ውጪ ግን በሰውነቱ ልብ ጓዳ ውስጥ የሚፈላና የሚንቀጠቀጥ ትኩስ ስሜት እንደሌለው ከተረዳች ቆይታለች:: ግን ትወደዋለች::

"ብሽት!"

ወደጎን ሰብስባ የያዘችውን የመኝታ ቤቱን መጋረጃ ለቅቃ ወደ ምግብ ማዘጋጃው ክፍል ገባች:: በአራት ማዕዘን ፍሪጅቶር ውስጥ ከተቀመጠው የቡና ዱቄት ሁለት ማንኪያ ቀንሳ ጀበና ውስጥ ከጨመረች በኋላ በላዩ ላይ አንድ ብርጭቆ ውሃ ከለሰችበትና ምድጃው ላይ ጣደችው:: ውሃ እስኪፈላ ግን ይጠብቃል... አብረው ይንተክተክ ዳቦ በስሱ መቁረጥ ጀመረች::

ቁርስ ትወዳለች:: በተለይ ክቤያ አውራ ጋር ያደረች ሌሊት ደንደን ያለ ቁርስ ከጥቁር ቡና ጋር አለበለዚያ ከሀሰት የአስፕሮ እንክብል ጋር እጅግ አስፈላጊ ነው:: አለበለዚያ ራስ ምታቱም አያቻል:: ሰመድት ሲነሳ ያደረ ገላም ይጎሳቆላል:: የገበታ ቅቤ የያዝውን ማቅረቢያ ሳማቀዝቀዣው ውስጥ አውጥታ ትሪ ላይ አስቀመጠችውና ቡናው ደጋግሞ ቡና፡ እስኪል ታግሳ፤ ከምድጃው ላይ አውጥታ ወደ መኝታ ቤት ተመለሰች:: አልጋው ውስጥ ገብታ፤ ትራሱን ከጀርባዋ አደላድላ ትሪውን በጭንና በጭኗ መሃል አስቀመጠችና የቆረጠችውን ዳቦ ቅቤ ትቀባ ጀመር::

ቁርስ ሳይበላ አንድ ብርጭቆ ወተት ብቻ ጠጥቶ እስከ ምሳ ሰዓት ሲቆይ ድንቅ ይላታል፤ ናቲ:: እሷ ብትሆን ፍርክስክስ ብላ ከመሬት በተቆለለች:: ነገረ ስራውና መላ አፈጣጠሩ ሁሉ ግራ ግብት ነው የሚሳት:: ይሄን

ያህል ጊዜ አብራው ስትቆይ አሁንም ቢሆን ናትናኤልን አውቀዋለሁ:' ብላ ለመናገር ትፈራለች:: ግን ትወደዋለች:: ለምን እንደሆነ ባይገባትም ሳታስበው፤ ሳትጠብቀው ከልቧ ወዳዋለች፤ ጭራው የማይያዝ፤ የማይጠመድ፤ ከእጅ የማይገባ ጋማውን እያመለ የሚፈነጭ የዱር ፈረስ ነው የሆነባት:: ይህን እያወቀች የመጨረሻ ውሳኔዋ ላይ መድረሷ እብደት መስላት:: 'ደል ግቢ' ብሎ ቢተዋትስ? "አፍ...ፍ" በረጅሙ ተነፈሰች::

በወፍራሙ ቅቤ የቀባቸውን ዳቦ ያለርህራሄ ግምጥ አደረገችና ከተኩሱ ወፍራም ቡና በረጅሙ ፉት አለችበት:: ነፍሷ መለስ አለች::

ከናትናኤል ጋር እንዴት እንደተገናኘች ስታስታውስ፤ ግንኙነታቸው ሲጀመር የነበራት ዓላማና የአሁኑን ስሜቷን ስታስብ ድንቅ ይላታል:: ልታጠምደው ተዘጋጅታ ቀርባ እሷ ራሷ እንዴት ልትጠመድ እንደቻለች ጭራሽ አይገባትም:: ያደረገችውን ሁሉ 'የግል ጉዳይ ነው' እያለች ራሷን ለማሳመን ብትታገልም ህሊናዋ ሊያርፍ አልቻለም::ቀድማ የዘረጋችውን መረብ ሳትሰበስብ ሌላ መረብ መጣሏ ሰራሷም አስፈርታታል::

ሶስና ሶስና ባዘጋጀችው የልደት በዓል ላይ ነበር ከናትናኤል ጋር የተዋወቁት:: አርፋጅ ነበር የመጣው:: ወደ ውስጥ እንደገባ በግራው ያንጠለጠለው ስጦታ ወረቀት የተጠቀለለ ሳጥ ለሶስና አቀብሎ ግራ ጉንጯን ሳማ አረጋጉትና ተያይዘው ወደ ውስጥ ዘለቁ:: ዓይኗ የገባውና ለይታ ያወቀችው ግን ከበር ነበር:: መረቧን ጣለች:: ቀጠን ብሎ ረዘም ያለ ነው - እንደነገሩ ሳይሆን ለቀቅ ሰልከክ ያለ ፊቱ ቅንድቦቹና ሽፋሽፍቶቹ እንደጎርፍ በአገጩ ላይ ያ ብሎ ግጥም ያለው ጥቁር ጺሙ በሩቅ ሳቧት::

"ሶስና እውነት ነው..." አሰበች ርብቃ:: "ደስ የሚል ልጅ ላይ ነው የጣላት እግዜሩ... አስ ጥር ቢሆንም ኖሮ ... ገብሬልዩ!"

ሶስና ግራ እጁን ይዛ እየጎተተች ወደ እንግዳ መቀበያው ክፍል መሃል ወሰደችው:: በ ውስጥ የሚተራመሰው እንግዳ አይተያይም፤ ሁሉም በቡድን በቡድን ጨዋታውን ያቀልጠዋል:: ናትናኤል ብዙ የሚያውቀው ሰው ያለው አይመስልም:: ቢሆንም የመደናገር ነ ግራ የመጋባት ምልክ አልታየበትም::

ሶስና እጁን ይዛ እየጎተተች ክንደሞጂ ጋር ስታስተዋውቀው ዞሮ ዞሮ የሚመጣው እሷጋ መሆኑ ታሰባትና ፈገግ አለች ርብቃ::

ኩክ ከተቆረሰ በኋላ ነበር የተዋወቁት::

"ተዋወቃት። ርብቃ ትባላለች። ጓደኛዬ ናት። ርብቃ አብሬው ነው የምሠራው። ናትናኤል ይባላል።" አለቻት ሶስና አሁንም እጁን እየጎተተች አምጥታው።

"ናትናኤል ግርማ።" አላት እጁን ዘርግቶ፣ አስቂኝ ወሬ እንደሰማ ሁሉ ፈገግ ብሎ። በትክክል የተደረደሩ የሚያማምሩ ትናንሽ ነጫጭ ጥርሶች አሉት።

"ርብቃ ዮሃንስ።" እጇን ዘረጋችለት። ጠበቅ አድርጎ ጨበጣት።

ሶስና ድንገት ወደ ጆሮዋ ጠጋ ብላ "ተጠንቀቂ ታዲያ ዱርዬው ነው" አለቻትና "በሉ ተጫወቱ።" ብላቸው ከሰው መሃል ተደባልቃ ተሰወረች።

"ዱርዬው!" ይህ ነበር የምትፈልገው የሚስጠንቀቂያ ቃል። ፈገግ አለች ርብቃ።

"ስምሽን ከዚህ በፊት ያገኘውቀው መስሎኛል።" አላት ድንገት።

"እ... በፌድዮ ሰምቶት ይሆናል... ይቻላል ነኝ።"

"አ! ... የአፍሪካ ምጣኔ ሀብት ባለሞያዋን እጇን ጠበቅ አድርጎ ጨበጠ።

"አዎ።" አለች ፈገግ ብላ በፌድዮ የምታዘጋጀውን ፕሮግራም ስም ያለስህተት በመጥራቱ ኩራ ብላ።

"በጣም ነው የምጠላው አሉን ፕሮግራም።"

የሰማችውን ማመን አልቻለችም። እንዲህ ዓይነት ድፍረት ሲያጋጥማት የመጀመሪያ ጊዜዋ ነበር። መልስ አልሰጠችውም። እጇን ከእጁ ውስጥ መንጭቃ ማውጣት ፈለገች። ነገር ግን ቸከ ብሎ የሚያይዋት ዓይናቹ አልለበር፣ አፍታ አልሰጥ አሏት።

'ብሸቅ' አለች በልቧ።

"ትዝ ይላኛል... በአንድ ወቅት ዋቢዙህን ፓርቲ ስርዓትና የኢኮኖሚ አድገት በአፍሪካ በሚል ርዕስ አንድ ተከታታይ ዝግጅት አቅርበሽ ነበር...መላቅጡ የጠፋው ዝግጅት ነበር።" አላት ናትናኤል። ርብቃ ንዴታን ልትቋቋመው አልቻለችም።

"ካልወደድከው ለምን ትከታተለዋለህ ታዲያ?" አለች ደርሃ ባለው ድምፅ።

"ድምፅሽን ስለምወደው ይሆናል...' አለና ድንገት ከት ብሎ ሳቀ። ወዲያው ከስተር አለና "ስራዬ ከአፍሪካ አጠቃላይ ሁኔታ ጋር የሚያገናኝ ነው። ስለዚህ ወደድኩትም አልወደድኩትም ፕሮግራሙን እንዲያመልጠኝ አልፈልግም። በተለይ እንግዶች ጋብዘሽ ቃለ ምልልስ በምታደርጊበት ወቅት።" አለ ከጎናቸው ካለ ጠረጴዛ ላይ ከተደረደሩት በመጠጥ ከተሞሉት ብርጭቆዎች ሁለቱን አንስቶ አንዱን አየሳስፈላት። "የሚሰማኝን ወግለፅ በመናገሬ እንዳልተቀየምሽኝ አርግጠኛ ነኝ።"

"እህእ..." ተከሻዋን ነቀነቀች። "ግድ የለኝም የፈለከውን ብትተባጥር ለማለት።

"ታዘጋጂያቸው ፕሮግራሞች እንደተረዳሁት በአመዛኙ ለአፍሪካ ማንሠራራት ቁልፍ ተስፋ አድርገሽ የምትወስጂው በአፍሪካ አገሮች መሀል ያለውን ግንኙነት ነው። አገሮች በተናጠል ለሚያደርጉት ጥረት ቦታ የሰጠሽው አይመስለኝም።"

"ትክክል ነህ። እውነቱ መራራ ቢሆንም ልቀበለው ስለደፈርክ ነው።" አለች ርብቃ ለዘብ ብላ።

"ምንድነው እውነቱ?"

"የአፍሪካ አገሮች ተስፋ የለሽ መሆናቸው፣ ከገቡበት አዘቅት መቼም ቢሆን ሊወጡ የማይችሉ መሆናቸው፣ ተስፋ ያሉት አንድ አፍሪካ ብቻ መሆኗ ነው እውነቱ።"

"አልገባኝም!" አለ ናትናኤል ቅንድቦቹን አጠጋግቶ።

"ጭሩ በኔሬሬ አፍ እንደተባለው የአፍሪካ ነፃነት የሚገኘው በተዋህዶ ኢትስቃሌ ብቻ ነው።"

"ጨርሽዋ!" አለ ናትናኤል ፈገግ ብሎ "ኔሬሬ ያለው ያንን ብቻ አይደለም። ውህደቱ ሊጠናከር የሚችለው በኢኮኖሚያዊ መተባበር የግንኙነት መስመሮችን በማሻሻል በመጨረሻም በፖለቲካ ውህደት ነው... መሠለኝ ያለው ኔሬሬ። ለዚህ ደግሞ እያንዳንዱ የአፍሪካ አገር በተናጠል የሚያደርገው ጥረት ዋጋ ሊሠጠው ይገባል።"

"የትኛው ይቅደም መሠለኝ ጥያቄው።" አለች ርብቃ በስሱ የገጠመቻቸውን ከንፈር ይን አላቃ።

"ከምኑና ከምኑ?" ጠየቃት ናትናኤል።
"ከኢኮኖሚው ትብብርና ከፖለቲካው ውህደት።"

"ይህማ ግልፅ ነው። የፖለቲካ ውህደት በኢኮኖሚና በሌሎችም ትብብሮች ላይ የሚገነባ ነው። ስለዚህ ቅድሙ ኢኮኖሚያዊ ትብብር ይቀድማል።"

"እንደ መጽሐፍ ከሆነ ልክ ነህ መሠለኝ። ኢኮኖሚያዊ ጥንካሬና ትብብር ለፖለቲካ ውህደት አንድ መሠረት መሆኑ አያጠራጥርም። ጥያቄው ግን መጽሀፍ ላይ የተጻፈው ሳያሰራ ሊቀርስ? የፖለቲካ አቋም ልዩነት በራሱ ለኢኮኖሚው ጥንካሬና ለትብብሩም እንቅፋት ሆኖ ሲገኝስ መድሃኒቱ ምን ይሆናል የሚለው ነው። በአፍሪካ የሚታየው ችግር ይህ ይመስለኛል።" አተኩራ ተመለከተችው። "መሰለኝ እንጂ።" አለች ናትናኤል ያመነታ ሊመስላት።

"ይገባኛል! ይገባኛል! እርግጥ የፖለቲካ አለመጣጣም..." ናትናኤል እያመነታ ጀመረ።

"አንዱ የአፍሪካ አገር" አለጨችው። "ለውጭ አራዊቶች ቅጥረኛ እየሆነ የጎረቤቶቹን ሰላም ሲያውክ፣ ኢኮኖሚ ሲያደቅስ ኖሎር ተርፎ በገዛ አፍሪካውያን ወንድሞቹ ላይ ጦር ሲሰብቅ መድሐኒቱ ምን ይሆናል? የተማሩ የተመራመሩ ቅምጥል የአፍሪካ ልጆች የአፍሪካ ጥቁር አፈር ሲገለማቸውስ? ነጭ አፈር ፍለጋ ሲዘምቱስ? ጋሻ መክታ መኮሪያ መመኪያ መረምያቸውን፣ በአፍሪካ ቦሀቃ የጠለቁትን ሊጥ በስዊዝ ባንክ ክልጋርነው ሊሉሽ? ፖለቲካ መድሀኒት መሆኑ ቀርቶ የነአምላክ ጭልፊት፣ የነንርሶ አያጠግቡ፣ የነውጦ አያጠረቁ ጋሻ ጃግሬ አጋፋሪ ሲሆንስ? መድሀኒቱ ምን ይሆናል? መጽሐፉ እንደሚለው ትብብር ይሆን?" አፈጠጠችበት።

"ይገባኛልኮ ችግሮች መኖራቸውማ ያለ ነገር ነው። ግን..." አለ ናትናኤል።

"በማን ደርባ ላይ እየተጫኤፈረ ያለ ነገር ነው? ወንድም ወንድሙን እያስማማ፣ ከነጭ ውል እየተጋባ፣ ወንድም ወንድሙን እየቸበቸበ፣ ከባዕድ ጡት እየተጣባ፣ አፍሪካ የሁሉ ቅምጥ እንደ ባቢሎን ግንብኞች ሀሣሳ ቋንቋ ስታንቀረቀር አሸቃባሮች የባዕድ ልጋግ እየላሱ ከርዳታው ከዳረጉቱ ሊሸሙ፣ ሲስዝዘው ነገ በዕዳ ማንቁርታቸው ሊፈጠረት፣ ነገ ያጠሰቱት ቱምባ ሊበጠስ ቦላሌ ውርደት ሊያጠልቁ፣ ነገ ደንቆሮ ጥቁር ሊባሉ ዛሬ በገዛ ወንድሞቻቸው ላይ ሲያቃጥሩ ነው 'ያለ ነገር ነው' ብለን የምናልፈው?!"

"ርብቃ..." አለ ናትናኤል። "መቼም አፍሪካዊ ሆኖ የአፍሪካን አንድነት፣ የአፍሪካውያንን ልምላሜና ዕድገት የማይመኝ ያለ ኖሮ አይመስለኝም። አፍሪካ ብትበለፅግ፣ አፍሪካ ብትለመልም፣ የእያንዳንዳችን ጓዳ የእያንዳንዳችን ጎተራ ሞላ ማለት ነበራ! ይህኮ የሁላችንም ምኞት ነው።"

"ምንድን ነው ምኞት?" ፊቷን አጠቆረችበት።"ወይስ ምኞት በዘር በስፈር የተከፋፈሉች አፍሪካኖችን አንድ ያደርጋት ይሆን? የተራቆተ ገላችንን ይሸፍነልን፣ በረሃብ የተቀዘረ ሆዳችንን ይሞላልን፣ ወይስ የሸተተ የከረፋ ስማችንን ጎቅ አንደዝንጅር ከመታየት ያድነን ይሆን?!"

"ርብቃ አንሳሌን አያዛቁጥሽው ነው።" አለ ናትናኤል ፈገግ ብሎ። "አፍሪካዊ የሆነ ሁሉ ቁጭት ሳይሰማው ቀርቶ አያምሰልሽ። ድህነቱ ድንቁርናው፣ ውርደት እስከ አጥንት የማይጠዘጥዘው፣ እስከ ጅማቱ የማይንዘፈው ኖሮ አይመስልሽ። መጭጣው፣ መፍትሄው ጠፍቶት ነው ማደ ማጌ የሚያየው። ይህ የእኔ ስሜት ብቻ አይመሰልሽ። የአያንዳንዱ አፍሪካዊ ስሜት ነው። ምክንያቱም ድህነት በወረቀት ላይ በሰንጠረዥና በባርታ ቁጥር ሳይሆን በየጓዳችን እሸሩ የምንለውና የምናሞላቅቀው ነው። ምናልባት እኔ ጠግቤ አድሮ ይሆናል፣ ግን ወንድሜ ወይ አህቴ አለባም ጎረቤቴ ጾሙን እንደሚያድር አውቃለሁ። አፍሪካ ውስጥ ነው ያለነው። በአፍሪካ ጨረቃ ሁላችን ጠፍተን ማደር እንደምንችል አውቃለሁ። ታዲያ ጠግቤ የምተኛው እንቅልፍ፣ የሰላም ይመስልሻል? ድህነቱን ተሸክሜው ስኖር ከሸዙ የማይላጥ ሀሊናዬ የማይኮላሽ ይመስልሻል? ጠግቤ መብላት እሻለሁ፣ ጠግቤ ልተኛ ድሀ ነኝ። ጥሩ መልበስ እፈልጋለሁ፣ እራቆታለሁ መናፍቅ ነኝ። ወንድ ልጄ በስልጣኔ እንዲያድግ አጥራለሁ፣ ይደነቁራል አልታደልኩም። ሴት ልጄ በእውቀት እንድታብብ አልማለሁ፣ ትሸረሙጣለች ተረግሜያለሁ። ይህ ነው እጣዬ፣ አፍሪካዊ ነኝ። ይሄ አይቀረጥምም ትያለሽ? ይህ አያጠዘጥዝም ትያለሽ? ይህ አይታተግትም ትያለሽ? አፍሪካዊ ደንቆሮ ሆኖ ይሆን? ነጮች እንደሚሉት አፍሪካዊ የማይገባው እሩር ጭንቅላት ሆኖ ይሆን? በልቶ መጸዳዳት ይሆን ዕድሉ? ቢከፍቱት የሚሸት አፀድ ይሆን አንሳሉ? በስባሳ መረት መግል ይሆን ሀሞቱ? አይመስለኝም። አፍሪካ በጊዜዋ የስልጣኔ ጫፍ ነበረችኮ። የግብፅና የማሊ፣ የጋና የዚምባቡዌ፣ የኢትዮጵያ ጥንታዊ ስልጣኔዎችኮ ተበድረን ያመጣናቸው አምጡ መልሱ ስንባል የመለስናቸው አልነበሩም። የኛው የራሳችን አፍሪካዊያን ነበሩ። የጥቁር ንጥር ስልጣኔ ነበሩ። ታዲያ ዛሬ ምን ነካን? እንዲያ ከሆነ እኛም ሰው ነን ማለት ነዋ! ... ዛሬም ብንማር የምናውቅ ብንሰራ የምናድግ ነን ማለት ነዋ! ... ታዲያ ምን ነካን? ምንድነው እንቅፋቱ? ማነው ጠላታችን ርብቃ? አፍሪካውያን ጠላታቸው ማን እንደሆነ አጥተውት ይመስልሻል? እርዳታ እያሉም ሲያሽቀነቅሱን፣ ሆ! ሻም እያሉም ሲያናክሱን፣ እኔ እሻል እኔ እሻል እወደድ ባይ አሽቃባጭ ሲያደርጉን፣ ብድር ብድር እያሉም በዕዳ ሲዘፍቁን፣ዕዳችሁን ውሰዱ እያሉ ሀብታችንን ሲዝቁ፣ ወገባችንን ሲያደቁን፣ ዘር እያቋጠሩ ቦር እያስታጠቁ

እርስ በራስ ሲያናቁሩን፤ መልሰው ፡ ዲሞክራሲ ላይ ቆማችሁ ተጫናችሁት ሲሉ፤ ሲዘባበቱብን፤ ማንም ጭቃውን ሲለድፍብን፤ የገቢያ ድንጋይ ሲያደርገን የማይቆረቁረኝ ይመስልሻል?"

ናትናኤል ቀጠለ።

"ርብቃ አፍሪካውያን ጠላታቸው ማን እንደሆነ አጥተውት ይመስልሻል? ማርና ወተት ከአንደበታቸው እያንጠባጠቡ፤ በጉቦና በምልጃ ማብሰያ ድስት ጥደው ሲያቁላሉን፤ ነጭ አትያቸው፤ ጥቁር አትያቸው፤ ቡራቡሬ ኬክ ገላ ተንቧኬዎች ከእምብርታችን ቆመው ሲቦጠቡጡን፤ የባዕድ አትያቸው የኛ! የኛ አትያቸው የባዕድ ! ሽለምጥማጥ አስስቶች ከኛው ዘርፈው ነጭ ሲሆኑብን፤ በስልጣን ከፎቻቸው፤ በፖለቲካ ልምጫቸው፤ ሲከረኩሩን፤ ጭ አያሉ ሲጋልቡን ውስጥ እግሯችንን የማያቃጥለን፤ ውስጥ አጃችን የማይለበልበን ይመስልሻል? መውጫው ስለጠፋብን ነው። በያለምጠንቡ ከአንደበታችን በደረሰ ዘሪያው ቢጨቀይ ነው ባሻገር ማተከ ራችን፤ የቆምንለትን አላማ አያ አንዳለየ እየሰማ እንዳልሰማ መምሰላችን!"

ለአንድ አፍታ አተኩሮ ተመለከታት። "ማነሽ? ርብቃ ለምን የዚህ አይነት ርዕስ አንስተሽ ሰላም ታደፈርሻለሽ?"

"መድሐኒቱን ንገረኝና ርዕሱ ይቀየር።" አለች ርብቃ ፈገግ ብላ።

"ለአፍሪካ ኢኮኖሚያዊ ውድቀት መልሱ ቅንጅት ያለው አንቅስቃሴ መሆኑስ እርግጥ ነው። ግን ይህን ቅንጅት እንዴት ልንፈጥረው አንደምንችል አላውቅም። ይሁን እንጂ ይህን ቅንጅት አንቺ እንደምታስቢው በአንድ ጀንበር መዳሩችን ውስጥ ልናስገባው የምንችለው አይመስለኝም። ጊዜ... ጊዜ እንላለን። ዲሞክራሲና ጊዜ እንፈልጋለን። ይበልጥ መማር፤ ይበልጥ ማወቅ አለብን። አገሮች በተቻላቸው ግንኙነታቸውን ማዳበር አለባቸው። እርግጥ ለዚህ የጋራ መድረክ ያስፈልጋል ፡ ብቻ አይደለም፤ አገሮች ጥቃቅንና ግዙፍ ቅራኔዎቻቸውንም ማቻቻል ይኖርባቸዋል። እንዴት አትበይኝ። አላውቅም። እውነቱን ንገረኝ ካልሽ በዚህ ርዕስ ላይ ብዙ ማውራት አልወድም።ምክንያቱም መልስ የማይገኝላቸው በርካታ ጥያቄዎች ያሉጥውኛል። ስለዚህ ጉዳዩ እንደማይነካኝ ሁሉ ትከሻዬን ነቅንቄ ማለፉን እመርጣለሁ። እንጂ ብቻ ምን ማድረግ እንዳለብን አላውቅም። ወደ አንቺ የፊዲዮ ፕሮግራም የመጣን እንደሆነ ደግሞ አሁንም ተረዳዎቶ ቅንጅት ባለው መልክ መስራት ነው። በኔ በኩል አለኝ፡ አለኝ፡ አያልን እየተባባኝን እንዲህ ብንወያይ መቼም ያቅሜን ከማድረግ አልቆጠብም። ለምሳሌ ነገ ማታ አራት ብጋብዝሽና..." ፈገግ አለ ናትናኤል።

"ሀ..ሀ..ሀ.." ከት ብላ ሳቀችበት። "ኮሚክ ነህ"

እንዳለው በማግስቱም ባይሆን በሳምንቱ ተገናኝተው እራት ጋበዛት። ስለምታዘጋጀው የሬድዮ ፕሮግራም ግን ብዙም አልተወያዩም። ሳይታሰብ ሌሎች በርካታ የመወያያ ነጥቦች ተፈጠሩ - አስቸኳይ ጉዳዮች። ከዚያ ወዲያም ቢሮዋ ድረስ ስልክ እየደወለ ቀጠሮ እየያዘ ግንኙነታቸውን ቀጠለ። ርብቃ እንዳጠመደችው የተረዳው ወዲያው ነበር። መቼ እንደተጠመደች ግን ጭራሽ አታስታውስም። እርግጥ መጀመሪያ ባየችውም ሰዓት ደስ ብሏታል። ናትናኤል ዓይን የሚገባ ወንድ ነው። ግን ዓላማዋ ሌላ ሆኖ ላለ አሁን የሚስማት ጥልቅ ስሜት እንዲኖና መቼ ሊፈጠርባት እንደቻለ አይገባትም። እሷ ማመን የማትፈልገውን ያህል እያፈቀረችው መጥታለች። እሱን መውደዷ ከአላማዋ ጋር ሊጋጭ ይችላል የሚል ስጋት በ,ያድርባትም እራሷን ለመቆጣጠር አልቻለችም።

የሚጨንቃትና የሚረብሻት ነገር ቢኖር የናትናኤል ግድየለሽነት ነው። እርግጥ አልጋ ውስጥ የሚወዳደረው የለም። ግን ሰው አልጋ ውስጥ አይኖርም። ናትናኤል ደግሞ ከዛ ውጪ የሌላን ፍጡር ወዳጅነትና አርነት የሚሻ ሰው አይመስልም። እንዳልተገራ ፈረስ ያንን አሞሌ ይዞ ስታባብለው ይቀርባታል። ጋማህን ልጨብጥ ስትለው ይደነብራል። ከሱ ጋር መስማማት ብትችል እንኳን እነሶስናን የማላመኑ ጥያቄ ቀላል አይደለም።

ከመጨረሻ ውሳኔዋም የደረሰችው ለዚህ ነው።በየትኛውም አቅጣጫ ተጠያቂ ወይም ተወቃሽ አትሆንም። መቼስ አጋማሚ ሆኖ ሆነ... ስለዚህም መጋባታቸውም ምርጫ የሌለው መሰርሄ ሆኖ ተገኘ። ስለሆነም ያላትን ብቸኛ ምርጫ ወሰደች። የሁሉንም ወገን እፍ ሊዘጋ ይችላል ብላ ያሰበችውን እርምጃ ነበር የወሰደችው፤ ናትናኤልንም ጨምሮ። አለበለዚያ ሊጋብቻ ያለውን ጥላቻ ስታጤን...

"ርብቃ ከዚህ በፊት የተናገርከው መሠለኝ። ጋብቻ ጊዜው ያለፈበት ጥንታዊ ልማድ ነው፤ ንጹ ባህል።" አላት አንድ ቀን እንደቀልድ ለምን እንደማይጋቡ ስትጠይቀው።

"እና እስከመቼ እንሸዘል ነው የምትለው?" ቆጣ ለማለት ሞከረች።

"የተጋቡ ምን ያደርጉ መሠለሽ? ያው እንደኛው መዝለላቸው ነውኮ።"

"ናትናኤል እኔ ትዳር ይገዜ ልጆች ወልጄ መኖር ነው የምፈልገው።"

"ታዲያ ለምን ባል አታገቢም?"

"አንተ ባል መሆን አትችልም? አባት መሆን አትችልምኖ?"

"ርብቃ እኔ ወደዚች ጨካኝ ዓለም ምንም የማያውቁ ህፃናትን የሚያመጣ ድፍን ልብ የለኝም። ልጅ መውለድ አልፈልግም።"

በመጀመሪያ እንደ ብዙ ወንዶች ነፃነቱን ከመውደድና በትዳር ዓለም የሚገጥመውን ሀላፊነት ከመፍራት የመነጨ ይመስላት ነበር። በኋላ ግን ትዳርን ክልቡ እንደሚጠላ እየተረዳች መጣች። ታሚኟ ነው። ለዘሀ ደግሞ ሙሉ በሙሉ እርግጠኛ ነች። ነገር ግን በፊርማና በድግስ ከእርሷ ጋርም ሆነ ከሌላ ሴት ጋር መተሳሰር እንደማይፈቅድ እየተገለጸላት መጣ። ፍቅሯ ፍርሀትና ስጋት እየወለደ የመጣው ከዚያ በኋላ ነው።

ተጨማሪ ጭንቀት የሚፈጥርባት ደግሞ ዘናትናኤል ጋር ያገናኛት ምክንያት ነው። "ምን ይሉኛል አነሶስና? ሁሉም የፈለጉትን ይበሉ። ወደድኩት፤ ወደደኝ፤ ተጋባን፤ በቃ።" ብላ ስታሰበው ነገሩ ጭንቅ ጥብብ ያደርጋታል።

ርብቃ ከልጋዋ ላይ ተነስታ ቁርስ የበላችበትን ትሪ ይዛ ወደ ወጥቤት ገባች። ትሪውን ማጠቢያው ላይ አስቀምጣ ወደ መኝታ ቤት ተመለሰች። ለብሷን ብትቀይርም ይሻላል። ተመላላሻ ቤት አጽጂ ሴት ከመጡ ማጽዳታቸውም አይቀርም። እቤት ጥድፊያቸው የቤቱን ወለል ነካ ነካ አድርገው አዐዳሁ ለማለፍ የተጠሩ ይመስል በተኙችበት አስር ጊዜ የመኝታ ቤቱን በር እየከፈተ እየገቡ "ቤቱን ላዐዳ ብዬ..." የሚሉት ፈሊጣቸው ታወሳት። "በጣም ጥሩ የማይጫቸው አብገን" ቶሎ ለባበሳ ብትቀይ ይሻላታል።

አላይዋ ላይ የደረበችውን ልብስ አውልቃ ወደ አልጋው ገርጌ ወርወር አደረገችውና እራቁቷን ወደ ፊት ራመድ ብላ መስታወቱ ፊት ቆመች።

ፍረደኝ!

እንተ እዘህ ጠብቀኝ ደርሼ እመለሳለሁ ያልሰው ነገር እድሜዋም አብሯት ይቶሰቱሳል። ዘልዛላ። እያንዳንዷ ሀሃዋ ውጥን በጠለቀች ቁጥር አንድ ቀን እንዳረጀች ይሰማታል። ፊቷን ከሰው ሰላሳኛ አመቷን ልትቀበለው የቀራት ሁለት ጥቃቅን ዓመታት ብቻ ናቸው። ስታስበው ይዘገንናታል።

አራቁት ገላዋን በመስታወት ውስጥ ተመለከተችው። ያው የድሮው ይመስላል። ጥምጥም ያለ ገላ፣ ቀና፣ ቀጥ ያለ ትከሻ፣ ሸለግ ያለ ወገብ፣ ሞላ ሞላ ያሉ ጭኖች... ድንገት ጡቶቿን በሁለት እጆቿ ያዝ አደረገቻቸው። ከወትሮው ይልቅ ለስለስ ያሉ መሰላት። ምናልባት መሰሏት ይሆናል። ግን ደግሞ ሊሆንም ይችላል። ወሳኝ ጊዜ ነው። ከጥቂት ዓመታት በኋላ ጭራሹን ይሞቀሙቃሉ። የገዛ ሃሳቧ አሸማቀቃት። ጡቶቿን ቶሎ ለቀቅ አደረገችና ቀኝ እጇን ወደታች ሰደደችው። ዙሪያውን ዳበሰችው። ሆዷ ከፊት ባይገፋም ጎንና ጎኗ ደንደን ያለ መሆኑት። "እስካሁንም አለማስታወቁ ቁመት ስላለኝ ነው።" ብላ አሰበች።

"ግን ትክክል ውሳኔ ነው ያደረኩት?" ራሷን ጠየቀች። "የራስሽ ጉዳይ፤ እየነገርኩሽ በገዛ እጅሽ ያመጣሽው ነው ቢለኝስ?" ፊቷ ቅጭም አለ። "የፈለገውን ያህል ግድየለሽ ይሁን፤ ግን ጨክኖ አይጨክንም በናቱም ብትነግረው ነው የሚሻለው። አውቃ እሱን ለማጥመድ እንዳደ ረገችው ማወቅ የለበትም። እሷ እራሷ እንደተደናገጠች እንዳዘነች ሆና ነው መቅረብ ያለባት። ከቻለች ማልቀስ። አስወርዶው እንደሚሳት በፊቱንም አውቃለች። ይህን ያህል ጊዜ ደብቋው የቀየችውም ለዚህ ብላ ነው። ከአሁን በኋላ ግን ምን ትደብቀዋለች? ውሳኔ አድሮ ራሱ እዘህ ነው ያለሁት ማለቱ አይቀር፤ ያበጠው ይፈንዳ! እሺ ብሎ ከተቀበላትም ተመስገን። አንጋፎ ልጃችንም ዲቃላ ይሁን ካለም..."

"አይልም! በፍጹም አይልም!" አለች ርብቃ ሳይታወቃት ጮሃ።

የመኝታ ቤቱ በር ሲከፈት ደንግጣ ዞረች።

"ሳለለነ ቅድስት» ራቁቷን ሲያይዋት ፊታቸውን ወደኋላ መንጭቀው ተመለሱና የበረገዱትን መዝጊያ ዘጉት... ቱመላላሽ ቤት አጽጅዋ።

-3-

ሁለት በታሥች ለመሄድ አቅዷል። ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያና በመረጃው መሰረት ቤት ውስጥ በወረ ሾለላ ከፍል ባልደረባ የሆነው ጓደኛው አብርሃም ጋ። ሰንበት ደውሉ ሲያነጋግረው አብርሃም እያቀማማ ነበር ቀጠሮውን የተቀበለው።

"ግን አንጃ በዙ ሣዛብ ልሰጥህ የምችል አይመስለኝም።" ብሎት ነበር አብርሃም ስለ ሚሬያዊው አታሼ አንስቶ ናትናኤል ጫፍ ጫፉን ሲነካካለት።

"ቀይ! ቀይ! አብርሃም ለማንኛውም እንገናኝና የምታውቀው ነገር ካለ ታካፍለኛለህ። ያም ሆነ ይህ ችግር የለም። እ! በነገራችን ላይ ለምን ምሳ አልጋብዝህም?"

"ግን ለቅሶ ለምንድነው በነገሩ የተሳብከው? አንድ የውጭ ዜጋ ጠፋና የውጭ ጉዳይ ምን አገባው?"

"እንዴት? ምን ማለትህ ነው? ያገባዋል እንጂ። ሰውየው እኮ የውጭ ዜጋ ነው - በዛም ላይ ዲፕሎማት።"

"ገባኝ! ገባኝ። ነገሩማ በቀጥታ ነው የሚነካችሁ። ቢሆንም ሁኔታውን ፖሊስ እየተከታተለው ሳይሆን አይቀርም። የእኛ መሥሪያ

ቤትም ቢሆን መቼም እጁን አጣጥፎ አይቀመጥም። ጉዳዩ የሚመለከታቸው ሁሉ አይዘናጉም ለማለት ነው። ስለዚህ ችግሩን ለምን ለባለቤቶቹ እትተወውም? ናትናኤል። ለማለት የፈለግሁት አንተ የውጭ ጉዳይ ባልደረባ እንጂ ወንጀል መርማሪ መኮንን አይደለህም ነው። ተግባባን?"

"አብርሃም እኔ በሰውየው ላይ የተለየ አትኩሮት ጥሮኝ አይደለም። ጉዳዩ በተዘዋዋሪ ከምሠራው ሥራ ጋር ገዘምድና አለው ብዬ በማሰብ ብቻ ነው። እንዲት አድርጌ ላስረዳህ...አየህ ብንነናኝ እኮ..."

"ጥሩ! ጥሩ!" አለ አብርሃም ተበሳጭቶ በመቁረጥ። "ለማንኛውም ተገናኝተን እንነጋገራለን።"

"በስንት ሰዓት? የት?" ጠየቀ ናትናኤል።
"እሱም እያደደል ነገ? መሰለኝ ነጻ ነኝ።"
"ደህና... በስድስት ተኩል ላይ ኢትዮጵያ ሆቴል!"

"አ! አ!" ድንገት አብርሃም ቀዝቀዝ አለ። "ናትናኤል አንዳችን ቤት ብንነናኝ የተሻለ ይመስለኛል። ባይሆን ግን በኋላ የት እንደምንሄድ እንወስናለን።"

"ግሩም... መጀመሪያ ለዚህ ጉዳይ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሄጀ ሊሰጡኝ የሚችሉትን ሃሳብ እሰበስባለሁ ብያለሁ። ከዚያ በኋላ እንደጨረስክ አራት ወይም አምስት ላይ አንተ ቤት መጥቼ አብረን እንወጣለን።"

"ጥሩ እጠብቅሃለሁ።" የአብርሃም አነጋገር የመስማማት ሳይሆን የመሸነፍ ስሜትን የተላበሰ ነበር።

ናትናኤል ከአብርሃም ጋር ከመገናኘቱ በፊት ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሄዶ ሊሰጡት ፈቃደኛ የሚሆኑትን ማስረጃውንም መረጃ ለመሰብሰብ ወስኗል። የገባ ያገለግላል።

ወደ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ወደሚያስገባው ጠባብ አስፋልት መንገድ እጥፍ ሲል ከኋላው በተመሳሳይ ፍጥነት ትከተለው የነበረችው ጥቁር 504 ፔጆም ታጠፈች። ከውስጥ ሁለት ሰዎች ተቀምጠዋል። መሪውን የያዘው ሰው ኢትዮጵያዊ አለመሆኑ መልኩን በማየት በቀላሉ ሰማወቅ ይቻላል። ከሰሃራ በታች ከሚገኙት ጥቁር አፍሪካ አገሮች ከአንዷኛው የመጣ መሆኑ ግልጽ ነው። መልኩ በጣም ጠቁር ያለ፤ አፍንጫው ደፍጣጣና ወፋፍራም ከናፍር አለት። የደረበውን ፀጉራም ካፖርት አንገትዬ ወደ ላይ ቀልብሶታል።አይኖቹ ክፋኛ ደፍርሰዋል። ሌሊቱን ብቁ እንቅልፍ ያገኘ አይመስልም። ሆኖም ቅልጥፍናና እርጋታ በተሞላው

አንቀስቃሴ ከፊት ለፊቱ የሚትሄደውን ብርማ 131 ፊያት ይከታተላል። መሪ ያየዘበት እጁ ከመሪው ጋር ወደ ግራ ሲንቀሳቀስ ጥቁር አረንጓዴ ንቅሳት ክእጅ አንገው በላይ ብቅ አለ፤ የቀንዳም በሬ ምስል። መኪናዋ ወደ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ታጠፈች።

አጠገቡ የተቀመጠው ሰው ኢትዮጵያዊ ገጽታ ያለው ነው። ጠየም ያለና ረዘም ብሎ ቀጠን፤ መጠጥ ያለ ሰውነት ያለው። ግራ ጉንጩ ከላይ ከጎደኑ ሥር ጀምሮ ስከታች ከንፈሩ ጫፍ የሚደርስ አስፈሪ ጠባሳ ተጋድሞበታል። ትናንሽ ዓይናቹ ባለበት ጉድጉድ ውስጥ ሆነው ትክ ብለው ሲመለከቱ ከወዲያ ወዲህ ውር ውር ሲሉ ፊቱን የጨከነ ገጽታ ያላብሱታል።

"እዚሁ ልቁም ወይስ ልለፈው ኮሎኔል?" አለ መሪ የያዘው ሰው በፈረንሳይኛ።

"አልፈኸው ቁም!" አለ ከጎኑ የተቀመጠው ሰው በፈረንሳይኛ ቋንቋ-ይከታተላት የነበረችው 131 ፊያት ፊት ለፊት ካለው የፖሊስ ጣቢያ ደጃፍ ስትቆም ሲያይ ፊቱ ላይ የተጋደመውን ጠባሳ ፊቱግ አድርጎ። መኪናዋ አንደቆመች ከጎን ተቀምጦ የነበረው ሰው በሩን ከፍቶ ወረደ።

መሪውን የያዘው ሰው ከተቀመጠበት ቁጭ ብሎ ሥር የተገጠመውን መገናኛ ሬዲዮ ተጫነው።

"ሌ ገርሌ...! ሌ ገርሌ....! ቆንጀዎቹ....! ቆንጆዎቹ....!" በፈረንሳይኛ መልዕክት ያስተላለፍ ጀመር።

የስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ሕንፃ ጥንታዊ መልክ ያለው ነው። ሰኔቱ በረንዳው የጠዋቱ ፀሐይ ቦታውን ጭል ጭል ለምትለው ሊጋ ሀሐይ ላለመልቀቅ የቀረጠ ይመስላል። ናትናኤል ወደ ግቢው የሚያስገባውን መገቢያ በር ወደ ውስጥ ዘለቀ።

"ምንድም?" አሉት አንድ ወጣት ሴት ዳሌዋን እየነቀነቀች እየተጠጋቸው።

ናትናኤል ዞር ብሎ ተመለከታት። ጥፋት አጥፍታ ጣቢያ ያደረች መሆን አለባት ብሎ አሰበ።

"ሴሽ ይዘሃል? ይቅርታ ሃርድ ሲሰጥኝ ነው ያደሩት።" አለችው አንገቷን ወደ ጣቢያው መታ አድርጋ። ፀጉሯ ግማሽ ጥቁር፣ ሌላው ቀይ የቀረው ብርማ ተቀብቷል። ከአይኗ በላይ በተላጨችው ቅንድቧ ምትክ፣ በቀጭኑ የተሰመረው እርሳስ ክፋኛ ደብዝዞ ያለ ቅንድብ የተፈጠረች አስመስሏታል። ከገላዋ የሚነሳው ጠረን የምን እንደሆነ ለመረዳት ናትናኤል

ተቸረገ። አለቅጥ ተጠግታው ስለቆመች በተቻለው ብዙ አየር ላለመሳብ ጣረ።

"ይቅርታ በጠዋት ነጀስኩህ አይደል? ሴሽ ይዘሃል?" እጇን ወደፊት ዘርግታ ፈገግ ስትል የሚታዩት ጥርሶቿ ንጫጭ ናቸው።

"ምን?" አለ የምትለው አልገባ ሲለው።

"እ ...ማለቴ ሲጋራ አለህ?...." ጡቶቿን ወደፊት ገፋ ዳሌዋን ነቅነቅ አደረገችለት ይበልጥ ጠጋ ብላው።

ናትናኤል ከደረት ኪሱ ውስጥ ሲጋራ ሲያወጣ ተሽቀዳድማ ከእጁ ላይ ቀማችውና የጋኮውን ጎን መታ ወ አድርጋ አንድ ሲጋራ አውጥታ አፏ ላይ ከሰካች በኋላ "አንድ ሀላ ልጭርር?" አለችው በቀኝ አይኗ ጠቀስ አድርጋው።

"ውሰጅ።" አላት ናትናኤል ትዕግሥቱ እየተለጠጠበት።

አንድ ጭማሪ ሰዓት አውጥታ ሰዓበቃ ሳትጋበዝ ቀለጠፍ ባለ ሁኔታ ኮቴን መሰለ አደረጋችና የሲጋራውን ጋኮ ከውስጥ በኩል ኪሱ ውስጥ ሸጠችለት።

"ብድር መሳሽ ያድርገኝ" አለችው ፈገግ ብላ። ንጉት ሕይወት አጥተው ስልምልም ባሉ ቅንድብ የለሽ አይኖቿ እያባበለ።

"ችግር የለም።" አለ ናትናኤል አልፏት ለመ እየሞከረ።

"ካዛንችስ ሞቢሉ ጋስርጉት ቤት ብሳ በል ቆንጆ ሌሊት እናሳልፋለን.... እ.... አትጥፋ።" አለችው ቤ ችበት ትቷት ሲሄድ ጀርባውን ቸብ አድርጋ።

"ዘልዛላ .... ዘልዛላ ሸርሙጣ።" አለ ናትናኤል በልቡ። ቢሆንም ዞር ብሎ አልተመለከታትም። ራመድ እያለ ወደ ጣቢያው ህንፃ አመራ።

"እንደምን አደርክ...." አለ ናትናኤል ፊቱን በፈገግታ አስውቦ ከጠረጴዛው ኋላ ተቀምጦ በቀኝ እጁ የስልክ እጀታ በግራው ደግሞ የመስክ መገናኛ ሬዲዮ ይዘ ሥራ የበዛበት ለመምሰል የሚጥረውን ወጣት የፖሊስ መኮንን።

መኮንኑ በተቻለው መጠን ፊቱን አኮሳትሮ ዘቀኝ የያዘውን የስልክ እጀታ ወደጎን ዞር አድርጎ "ምንድን ነበር?!" አለ እንደማመናጨቅ እየቃጣው።

"ይቅርታ አድርግልኝ አቋረጥኩህ ...አባክህ የጣቢያውን ኃላፊ ለማነጋገር ፈልጌ ነበር።" በተቻለው ትህትና ተላብሶ ለመቅረብ ሞከረ ናትናኤል።

መኮንኑ በተለላቸ ሁኔታ በአገጩ በስተቀኝ በኩል ወዳለ በር አመለከተው።

ናትናኤል በምሥጋና ፊቱን አነቃንቆ በስተቀኝ ያለውን በር ሁለቱ ካንኳኩ በኋላ መዝጊያውን ከፍቶ ገባ።

ናትናኤል በሩን ከፍቶ ወደውስጥ እንደገባ ከውጭ ከበሩ ቆም ብሎ ሁኔታውን ይከታተል የነበረ አንድ ሰው ወደ ወጣቱ መኮንን ጠጋ አለ።

"ምንድን ነበር?" ወጣቱ መኮንን የነኑ ቅጭም ያለ ፊቱን ቀና አድርጎ እንግዳውን ገረመመው።

እጀድየው እጁን ወደ ደረት ኪሱ ሰደድና አነስተኛ የመታወቂያ ወረቀት አውጥቶ ለአንድ አፍታ ብልጭ አደረገለትና መልሶ ከኪሱ ከተተው።

"አቤት ጌታዬ!?" አለ ወጣቱ መኮንን በቀኙና በግራው የያዘውን የስልክ እጀታና መገናኛ ሬዲዮኑን በጥድፊያ ጠረጴዛው ላይ አስቀምጦ ከወንበሩ እየተነሳ።

"ቁጭ በል...!" እንግዳው የተሰየ እርጋታ ይታይበታል። ፊቱ ላይ ከተጋደመው ጠባሳ ጋር ሲታይ ከእንጨት ተፈልፍሶ የወጣ እንጂ ከደምና ከስጋ የተፈጠረ አይመስልም። "ምንድን ነው የጠየቀህ?"

"ማን ጌታዬ?" ወጣቱ መኮንን በተቀመጠበት እጀቹን በተጠንቀቅ ከጎንና ከጎን ለጥፎ ከፊቱ ያሳነበሰውን እንግዳ ሽቅብ እየተመለከተ ጠየቀ።

እንግዳው ጭንቅላቱን በስተቀኝ ወዳለው በር መታ አድርጎ አመለከተው።

"አሁን የገባውን ሰውዬ ነው ጌታዬ?"
"ቀስ ብለህ ተናገር!" እንግዳው ጥርሱን ገጥሞ ነው የሚናገረው።

"...የጣቢያውን አዛዥ ነው የፈለገው ጌታዬ።" መኮንኑ እንደተቆጡት ሀሳን ጉንጮቹ ተንጠለጠሉ።

እንግድየው ምንም መልስ ሳይሰጠው ፊቱን ወደ ግራ መልሶ ግድግዳው ላይ የተለጠፈውን የአዲስ አበባን ከተማ ካርታ ያጠና ጀመር።

ናትናኤል ወደ አዛዡ ቢሮ እንደገባ በሩን ዘግቶ ቆመ። ከጠረጴዛው ኋላ የተቀመጠው ሲቪል የለበሰው ሰው ግን ካቀረቀረበት ቀና አላለም። እህህ... ጉሮሮውን አፀዳ ናትናኤል። ሰውየው ለአንድ አፍታ ቀና ብሎ ካየው በኋላ በግራ እጁ አንድ ወንበር አመለከተውና እንደገና አቀረቀረ።

ናትናኤል በፀጥታ ወደፊት ተራመደና አዛዡ ባመለከተው የእንጨት ወንበር ላይ ተቀምጦ በትዕግሥት መጠባበቅ ያዘ። የአዛዡ ቢሮ ይቀዘቅዛል። በጣም መስኮት የሚገባው አነስተኛ ብርሃንና ሙቀት ለትንሿ ክፍል ሀይወት ሰጭ አልመስለም።

የጣቢያው አዛዥ የጠረጴዛ መሳቢያውን ስቦ ከውስጥ ዕቃ እንደሚፈልግ አይነት ሲጎረጉር ቆየና "ምን ልርዳህ?" አለ ድንገት ቀና ብሎ ይዞት የነበረውን ብዕር ጠረጴዛው ላይ ጣል እያደረገ።

"እ..." ናትናኤል የንግግሩን መጀመር እንዳለበት ግራ ተጋባ። የደረት ኪሱ ውስጥ ገባና የገንዘብ ቦርሳውን አወጣ። ከውስጥ የመሥሪያ ቤቱን መታወቂያ ወረቀት አውጥቶ ለሰውየው ዘረጋለት። ሰውየው በቸልታ መታወቂያ ወረቀቱን ተቀብሎ ከተመለከተ በኋላ መልሶ ከጠረጴዛው ላይ ወርወር አደረገለት። ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ ጀመረ።

"እ... ውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር... እ...ባለፈው ሰሞን አንድ የውጭ ዜጋ ለጊዜው ተሰውሮ ነበር። በጊዜው መኪናውን ቢያመችበት ያገኟት የዚህ ጣቢያ አባላት ነበሩ። እና የምትችሉ ከሆነ አንዳንድ ሃሳብ እንድትሰጡኝ ነበር።"

"በጉዳዩ ላይ በወቅቱ ተገቢውን ዘገባ አቅርበን መሰለኝ።" አለ የጣቢያው አዛዥ ቀዝቀዝ ብሎ።

"እ... ይሆናል! ይሆናል! ግን ላስቸግርህና እንደው ስለነው የዉ ማንኛውንም ዓይነት ሃሳብ ባገኝ...መኪናው የተገኘችው መጠጥ ቤቶች በብዛት በሚገኙበት አካባቢ ነበር...ማለቴ ከዚህ ቀደም ሰውየው ወደዚሁ ቦታ ይመጣ እንደሆነ።"

"ወንጀል አልተፈጸመም።" የጣቢያው ኃላፊ ድንገት አቋረጠው "መኪናዋ በእኛ ክልል መገኘቷ ግልፅ ነው። ያንን ደግሞ ወዲያውኑ ለተገቢው አካል አስተላልፈናል። ከዚህ ውጪ ምንም የምናውቀው ነገር የለም።"

"ምን መሰለህ..." ናትናኤል ተስፋ ሳይቆርጥ ሁኔታውን ለማስረዳት ጀመረ።

"ይቅርታ ወንድም!" ድጋሚ አቋረጠው የጣቢያው ኃላፊ ከመቀመጫው እየተነሳ "ምንም ልሰጥህ የምችለው ሃሣብ የለም።"

ናትናኤል ተስፋ ቆረጠ። ሰውየው ሊረዳው ፈቃደኛ አይደለም። ከዚህ በኋላ አጥብቆ መጨቃጨቅ ምንም የሚጨምረው ነገር አያኖርም።

"አመሰግናለሁ። ይቅርታ የሥራ ሰዓትህን ስለተሻማሁ።" ንዴቱን ውጦ የአዛዡን ደረት እጅ ጨብጦ ከቢሮው ወጣ።

ናትናኤል ከአዛዡ ቢሮ እንደወጣ ከውጭኛው ክፍል ግድግዳ ላይ የተለጠፈውን የአዲስ አበባ ካርታ ያጠና የነበረው ሰው ቀልጠፍ ባለ ሁኔታ የአዛዡን ቢሮ በር ከፍቶ ገባ። ለአንድ አፍታ ከአዛዡ ጋር ተያዩ። የጣቢያው አዛዥ ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ።

"ቁጭ ይበሉ።" አለ ፊቱ ላይ ጠባሳ ያለው ሰው አንደ ቆርቆሮ በሚንኳኳ ድምፅ።

አዛዡ ከተሳበው የጠረጴዛ ኪስ ውስጥ የተቀመጠውን ክር የጎረሰውን አነስተኛ የድምጽ መቅጃ መሣሪያ አውጥቶ አቀበለው። እንግዳው ሰው በጭንቅላቱ ሠላምታ ሰጥቶ ፈጠን ብሎ ወጣ።

ናትናኤል ከአዛዡ ቢሮ ሲወጣ ተበሳጭቶ ነበር። የጣቢያው አዛዥ በበጎ አመለካከት ተቀብሎ ሊረዳው አልተቻለውም። ሁኔታውን በረጋ መንፈስ አስረድቶት ሊረዳው አለመቻሉን ሊነግረው ሲችል እንዲያ እንደ ጠላት በጥርጣሬና በጭካኔ ለምን እንደተመለከተው ሊገባው አልቻለም። «ደደብ» አለ ንድድ ብሎት።

ከሕንፃው እንደወጣ ዝናብ ብን ብን እያለ መውረድ ስለጀመረ ቀልጠፍ ብሎ ወደ መኪናው አመራ።

"ሄይ!" መኪናውጋ ደርሶ በሩን ሊከፍት ሲል ከኋላው ሲጠራ ተሰማው። ፊቱን ሲያዞር እያት። ወደ ጣቢያው ሲገባ ሲጋራ ሞጠቀችው ሴት እየተውረገረገች ስትመጣ ተመለከተ። "ወደ ፒያሳ ነው የምትሄደው? ወደዛ ከሆነ የምትሄደው...?"

"አይደለም! ወደዛ አይደለም ይቅርታ።" ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ የመኪናውን በር ከፍቶ ገባና በሩን ሊዘጋ ሲል ተሽቀዳድማ ግራ ትከሻውን ያዝ አድርጋ ተጠጋችው።

"ላስቸግርህና የኔ ጌታ ሌላ ሲጋራ ትሰጠኝ?" እነዛኑ ቅንድብ የለሽ አይኖቿን አስለመለመችለት። የዝናቡ ማካፋት የተሰማት አትመስልም።

በጣም ተናደደ። በተለይ ያንን ቂናስ ገላዋን ደፍራ ወደ አፍንጫው ማስጠጋቷ ከፋኛ አበሳጨው። ፈጠን ብሎ ከደረት ኪሱ ውስጥ ያለውን የሲጋራ ጋኮ አውጥቶ ወረወረላትና እያኘገረችው ሳለች የመኪናውን በር ዘግቶባት ሞተሩን አስነስቶ ወደ መንገድ ገባ።

ልጅቷ በቆመችበት ፈገግ ብላ እጇን አወዛወዘችለት። ከጋኮው ውስጥ አንድ ሲጋራ አውጥታ ለኮሰች። አንድ ሰማያዊ ቢኤም.ደብሊው ከጀርባዋ መጥታ አጠገቧ ስትቆም የመኪናውን በር ከፍታ ገባች።

"ብሬክ!" አላት መሪውን የያዘው ሰው ፈገግ ብሎ እየተመለከታት። "የቀኑን ኃላፊነታችንን ተወጥተናል። የቀረው የቦብ ኃላፊነት ነው።" አለ በዕብራይስጥ ቋንቋ።

ነገ ቢሆንም በሚቀጥለው ሀሩር የተቃጠለና የተጠበሰ የሚመስለው ፊቱ ብዙ ውጣ ውረድ ያለፈ ጠንካራ መሆኑን ያሳያል። ዛሬ እንደ አስፈላጊነቱ ስለሚቀያየር ይህ ነው ተብሎ የሚገለጽ ቋሚ ስም የለውም። ሆኖም የጦር አውሮፕላን አብራሪነቱን አቁሞ ወደኋላ መሄዱን፣ ሞሳድን ቤቱ ከማድረጉ በፊት አሃሮን አይተን በመባል ነበር የሚታወቀው። የተወለደውም ያደገውም ከቴልአቪቭ አቅራቢያ በምትገኝ ሆሎን በምትባል ከተማ ነው። እናቱን አያውቅም። የልጅነት አለሙ በአባቱ የተጣበበ ነበር።

አሃሮን አይተን በእሥራኤል አየር ሃይል ውስጥ ማገልገል ከጀመረ በኋላ እጅግ ዝነኛ ከሆኑት ጥቂት አብራሪዎች ጋር አብሮ ለመዴመር ረድም ጊዜ አልወሰደበትም። የመጀመሪያ ሲሳዩ ኢራቅ ነበረች። ሰኔ 7 ቀን 1981 ባግዳድ አካባቢ የሚገኝ የኢራቅን የኒውክለር ማመንጫ እንዲደመስስ ከተላኩት አውሮፕላኖች የአንዱ አብራሪ ሆኖ ሲመረጥ የ23 ዓመት ወጣት ነበር። የኢራቅ የኒውክለር ማመንጫ ወደመ፣ የአሃሮን ደረት በኒሻን አጌጠ። በአመቱ ሁለተኛ ሲሳዩ እጁ ገባች - ሊባኖስ በእንግሊዝ የነበሩት የእሥራኤል አምባሳደር አሮጎቭ በመሃል ለንደን በጠራራ ፀሐይ በአሸባሪዎች ጥይት ቆሰሉ። ተከትሎም የ1982 አምስተኛ የአረብና የእሥራኤል ጦርነት ተጀመረ። የእሥራኤል የጦር አውሮፕላኖች የጠቅላይ ሚኒስቴር ቤጊንን ፋክራ እውን ለማድረግ በሊባኖስ አየር ላይ አጓሩበት፣ ፈነጩበት። ድል በድል የሆነው የእሥራኤል ጦር ሲመሰክ የአሃሮን ደረት ድጋሚ በኒሻን ተሸሞነሞነ።

ገና በወጣትነቱ በሯን ከፍታ ያቀማጠለችው ዕድሉ በዛው ዓመት ድንገት ፊቷን አዞረችበት። ከገሊላ ወጣ ብሎ ከሚገኘ የአየር ሃይል ጦር ሰፈር ተነስቶ የልምምድ በረራ እያደረገ ሳለ የያዛት አውሮፕላን ተከሰከሰች። ረዳቱ ወዲያውኑ ሲሞት አሃሮን ሞተ ከተባለ በኋላ በሐኪሞች ብርታት ተመልሶ ሰው ሆነ። ከደረሰበት ጉዳት አገግሞ ከሃኪም ቤት የወጣው ግን ከአንድ ዓመት ከሰስት ወር በኋላ ነበር። የቀድሞ ሥራውን የመቀጠል ዕድሉን ከጥያቄ ውጪ ሆኖ አገኘው።

ሞሳድ እጆቹን ዘርግቶ ተቀበለው።

በስለሳው ድርጅት ውስጥ ሲገባ ባጋጠመው ሁኔታ መንፈሱን የተሰበረ ቢሆንም በውትድርናው ዓለም ውስጥ የነበረውን ዓይነት ዝና መልሶ የተጎናፀፈው ገና ድርጅቱ ውስጥ በገባ በሁለተኛው አመት ነበር። በጥር ወር 1985 በተካሄደው ኦፕሬሽን ሞሴስ በመባል የሚታወቀው እሥራኤል በሱዳንና በኢትዮጵያ ድንበር አካባቢ በከለላና በአሳታሮች የስደተኛ ሠፈሮች ውስጥ የነበሩ ሰሽሀ የሚቆጠሩ ፈላሻዎችን ከፖርት ሱዳን በስተሰሜን 120 ኪሎ ሜትር ርቀ ከሚገኝ የቀይ ባህር ጠረፍ በስውር ወደ እሥራኤል ባጓጓዘችበት ኦፕሬሽን ውስጥ ያሳየውን ችሎታ የተመለከቱ የሞሳድ ባለሥልጣናት ዓይናቸውን ጣሉበት።

ከዚህ ኦፕሬሽን በኋላ አሃሮን በተለይ በአፍሪካ ውስጥ የመረጃ ሥራ ለመሥራት የሚያበቃውን ልዩ ሥልጠና እንዲወስድ ተደርጎ ሥራውን በጥልቀት ቀጠለ። በሰሜን ከሚገኙ ጥቂት የአፍሪካ አገሮች ውጪ በተቀሩት የአረብ አገሮች ተዘዋውሮ ሰርቷል። ዛሬ እድሜው በአርባዎቹ የመጀመሪያ ዓመታት ላይ የሚገኘው አሃሮን አብዛኛውን የአዋቂ አለሙን በአፍሪካ ውስጥ በመረጃ ሥራ በመሥራት በማጥፋቱ አፍሪካን በተመለከተ በሞሳድ ውስጥ ተሰዋጭ ሊገኝላቸው ከማይችሉት ሁለትና ሰስት ኤክስፐርቶች አንዱ ለመሆን በቅቷል።

ባለፈው ማያዚያ አጋማሽ ላይ ነበር ከነበረበት ከጆሃንስበርግ በአስቸኳይ ወደ ቴልአቪቭ እንዲመለስ ትዕዛዝ የተላለፈለት። በዛኑ ቀን ከሰዓት በኋላ ወደ ቴልአቪቭ ተመልሶ በመሃል ከተማ በሚገኘው የሞሳድ ዋና ጽህፈት ቤት ሪፖርት ሲያደርግ ወዲያውኑ የሩቅ ምሥራቅና የአፍሪካ ጉዳይ ኃላፊ ወደሆነው የበላይ ሹም ቢሮ አጣደፉት።

"አይተን ..." አለ በስልሳዎቹ የዕድሜ ክልል የሚገኘው በሳል የመረጃ ሰው ከተቀመጠበት ተነስቶ ጠረጴዛውን ዞሮ ወጥቶ ከአሃሮን ፊት ለፊት ወንበር ስቦ እየተቀመጠ። ሰውየው በሞሳድ ቀጭን የሥልጣን ገመድ ላይ ተረማምደው ቆጥ ላይ ከሰፈሩት በጣት የሚቆጠሩ ባለሥልጣናት አንዱ ቢሆንም እያንዳንዱን የበታች ሠራተኛ የሚያቀርበው እንደ ታናሽ ወንድም እንጅ እንደ ታዛዥ የሥራ ባልደረባ አይደለም። ከከፍተኛ ችሎታው ውጪ ፍቅርንና ከበሬታን ያተረፈለት ነገር ቢኖር ይኸው ነበር። "... አይተን

እውነቱን ንገረኝ ካልከኝ ለጊዜው ልሰጥህ የምችለው መረጃ አነስተኛ ነው። ያም-ቢሆን ከሞላ ጎደል በዚህ ተካቷል።" አለ አነስተኛ ጥራዝ ከጠረጴዛው ላይ አንስቶ እያቀበለው። "ይህን ጊዜ ወስደህ አንብበው፤ አብላላው። በተረፈ ግን ሁኔታው ግልፅ እንዲሆንልህ ዋና ፍሬ ሃሳቡን እገልጽልሃለሁ።" በሩ ተከፍቶ የአለቃው ፀሐፊ በትሬ ላይ ቡናና ብስኩቶች ይዛላቸው ገባች። አለቅየው ለአንድ አፍታ ወሬውን ገታ። ፀሐፊው ተመልሳ ስትወጣ የቀረበውን ቡናና ብስኩት ችላ ብሎ ንግግሩን ቀጠለ።

"የአፍሪካ አገሮች በ1994 ላይ ከሱማሊያና ከሩዋንዳ የእርስ በርስ አልቂት በኋላ ካይሮ ውስጥ ተሰብስበው አፍሪካ የራሷን የሠላም አስከባሪ ግብረሃይል ልታዋቅርበት የምትችልበትንና በአገሮች ውስጥ ሁከቶች ሲከሰቱ ያለ ባዕድ ጣልቃ ገብነት ልትፈታቸው የምትችልበትን ሁኔታ አንስተው እንደተወያዩ ታስታውሳለህ።"

"አዎ ትዝ ይለኛል" አለ አሃሮን። "ዝርዝር ሪፖርቱን ያዘጋጀሁት እኔው ነኝ።"

"በጊዜው እንደምስጢር አልያዙትም ነበር። ነገር ግን ባለፈው ወር..." ቀጠለ አለቅየው "አፍሪካን ዲፈንስ የተባለ መጽሄት ከዓመታት በፊት የጻፈውን ጽሁፍ ጠቅሶ በድጋሚ አፍሪካ ይህንኑ ዕቅድ በተግባር እየተረጎመችው መሆኑን ሲጽፍ መላው አፍሪካ አስተባበለ።"

አሃሮን ጭንቅላቱን በመስማማት ነቀነቀ፤ ሁኔታውን እሱም የተከታተለው መሆኑን በሚገልፅ መልክ።

"ለጊዜው ሁኔታው የዚያን ያህል ባያሳስበንም አንድ ተጨባጭ ነጥብ ላይ ለመድረስ ስንል በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች በክፍተኛ ኃላፊነት ላይ የሚገኙ ወታደራዊ ባለሥልጣናትን ቀርበን መረጃ ለማግኘት ሞክርን። የሚገርምህ ነገር ሶስት ወር ሙሉ በያለበት ብንዳክርም ትንሽ ፍንጭ እንኳን ለማግኘት ተሳነን። በመጨረሻም ሳይታሰብ ፈረንሣዮች ቀዳዳ እንዳገኙ ደረስንበት።"

"የት?" አለ አሃሮን ከወንበሩ ላይ ወደፊት ፎቀቅ ብሎ።

"ሞሮኮ ውስጥ" አለ አለቃው የቡና ስኒው ውስጥ ስኳር ጨምሮ እያማሰለ። "ለጊዜው በተደራቢነት በመለመልናቸው የፈረንሣይ የመረጃ መኮንኖች በኩል ሁኔታውን ስንከታተል ፈረንሣዮች የሞሮኮን የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር እንደመለመሉ ደረሥንበት። ይህ በእርግጥ ግሩም ተስፋ ነበር። ሆኖም ከሁለት ሣምንታት ቆይታ በኋላ ጠቅላይ ሚኒስትሩ በግል ጀልባቸው በሜድትራንያን ላይ ሲዝናኑ ድንገት የገቡበት ጠፋ። የተሰያዩ ጋዜጠች የተሰያዩ ጽሁፎችን አወጡ። ግማሾቹ ታፍነዋል አሉ፤ ሌሎች እራሳቸውን አጥፍተዋል አሉ..."

"እም እኔም በርካታ ጽሁፎች አንብቤለሁ።" አሉ አሃሮን ያጋባውን የቡና ስኒ እያስቀመጠ።

"በዚህ ተደናግጠን አንዳለን የኛው ልጆች ካሜሩን ውስጥ መረጃ ለመሸጥ ፈቃደኝነትን ያሣዩ ሁለት ባለሠልጣናትን አገኙ። የገንዘቡ መጠን የሚያስደነግጥ ነበር። ሆኖም ምርጫ ስላልነበረን የተጠየቅነውን ሁሉ ከፈልን። ከመረጃው በፊት ክፍያ መፈጸም ከደንብ ውጪ ቢሆንም ባለሥልጣናቱ ከፍተኛ ደረጃ ላይ ያሉ ስለነበሩና እኛም ጉጉት ላይ ስለነበርን ገንዘቡን ከፈልን።"

"እና ምስጢሩ ተገኘ?" አለ አሃሮን።

"አዎ።"

"ምንድነው?"

"እሱን ነው እኔም ያልመለስኩት ጥያቄ!" አለ አለቃው።

"እንዴት ...?" አለ አሃሮን ምሥጢሩ ከተገኘ በኋላ ዳግመኛ ሊከሰት የቻለው ችግር አልገለጽልህ ብሎት።

"ገንዘቡ ከተከፈለ በኋላ በሁለተኛው ቀን ማለት ክትላንት ወዲያ ረቡዕ ያወጋዱ ያለው አምባሳደራችን አንደኛ ፀሃፊውን መልዕክት አሲዞ ወደዚህ ሰደደው። በላክው መልዕክት ውስጥ ምሥጢሩን ማግኘቱንና እጅግ አደገኛ የሆነ እንቅስቃሴ በመላው አፍሪካ በተቀናጀ መልኩ እየተካሄደ መሆኑን፤ አናቱም ያለው አዲስ አበባ ውስጥ እንደሆነ ጠቅሶ ዝርዝር መረጃውን በተመለከተ ግን እርሱ አራሱ ይዞት በማግሥቱ ወደዚህ እንደሚበር ገለጸልን።"

"የእርሱ እዚህ ድረስ መምጣት ለምን አስፈለገ? እንደማንኛውም ምሥጢር በዲፕሎማቲክ ቦርሳ ሊልከው ሲችል" አለ አሃሮን አለቃውን አቋርጦት።

"አላውቅም፤ ምናልባት ያገኘው ምስጢር ከፍተኛነት ከራሱ ውጪ ማንንም እንዳይተማመን የፍርሃት ሥሜት አሳድሮቡት ይሆናል።"

"እ... ሺ" አለ አሃሮን መጨረሻው ናፍቆት።

"የአምባሳደራችንን መምጣት ስንጠባበቅ ትላንት ምሽት ላይ የካሜሩን ኢታማዦር ሹምንና የአገሩን አስተዳደር ሚኒስቴር እንዲሁም የኛን አምባሳደር በአንድነት ጭና ትበር የነበረች የጦር ሄሊኮፕተር በአየር ላይ እንዳለች መቃጠሏን የካሜሩን የውጭ ጉዳይ እዚህ ባለው አምባሳደሩ በኩል አስታወቁን።"

"ሊሆን አይችልም!"

"ሆነ::" አለ አለቃው የተቀመጠበትን ወንበር ድጋፍ በቡጢ "መትቶ:: እጃችን የገባውም ምሥጢር ከሸጡልን ሁለቱ ባለሥልጣኖች ጋር አብሮ በእግት ጋየ::"

"እስካሁን ወሬውን እንዴት አላገኘሁትም?...ማለቴ ያውንዴ ጆሮዎች አሉኝ...ደግሞም"

"የሚገርምህ ነገር" አለቃው አቋረጠው "የካሜሩን መንግሥት አደጋ መድረሱን ከገለፀልን ከሰባት ሰዓታት በኋላ ነው እዚያው ያሉ የኤምባሲያችን አባላት የደረሱበት:: አደጋው ካሜሩን ውስጥ በምሥጢር ተይዞ ነበር ማለት ነው::"

"አሁን ምን ላይ ነው ያለነው?" አለ አሃሮን በተቀመጠበት እየተቁነጠነጠ::

"በበኩላችን ማብራሪያ ጠይቀናል-የካሜሩንን መንግሥት:: በተጨማሪም የአደጋውን መነሻ የሚያጠና ቡድን ትናትና ሌሊቱን ወደዚያው በሯል:: ሆኖም ዋናው ነጥብ ይህ አይደለም:: አደጋው ሆን ተብሎ የተፈጸመ ለመሆኑ ጥርጥር የለኝም:: ግድያው የሞሮኮው ጠቅላይ ሚኒስትር ከተሰወሩበት ምክንያት ጋር በተዛመደ መልኩ የተቀነባበረ ለመሆኑ አንድና ሁለት የለውም:: ይህ ደግሞ አምባሳደራችን እጅ ገብቶ የነበረው መረጃ በእርግጥም ከፍተኛ ዋጋ ያለው ነበር ማለት ነው::" አለቅየው ከተቀመጠበት ተነስቶ ከጠረጴዛው ጀርባ ከቦታው ተመልሶ በገዛ ወንበሩ ላይ ተቀመጠና መሳቢያውን ስቦ የታሸገ ፖስታ አወጣ::

"አሃሮን" አለ ፖስታ የያዘበትን እጁን ወደፊት ዘርግቶ "...ከጆሃን ስበርግ ባስቸኳይ ያስጠራሁህ ወደ አዲስ አበባ ሂደህ የዚህን እንቅስቃሴ እናት ሽምቀቆ ውስጥ እንድታስገልኝ ነው... ይህ ትኬትህና ፓስፖርትህ ነው::" የታሸገውን ፖስታ አቀበለው::

የዛኮ ለሊት ክቴልአቪቭ ተነስቶ በአቴንስ አድርጎ አዲስ ደበባ ገባ:: በፓስፖርቱ ላይ ያለው ስሙ ካሚል ጀማል ጀማየል ይላል:: ዜግነት ሊባኖሳዊ፤ ሥራ ንግድ::

አዲስ አበባ ከገባ ሶስተኛ ወሩን ጨርሶ አራተኛውን ሊይዝ የቀሩት ጥቂት ቀናት ናቸው:: ጨለማው ግን አሁንም አልገፈፈለትም:: አዲስ አበባ እንደደረሰ ቴልአቪቭ ያለው አለቃው በቅድሚያ ባመቻቸለት መሠረት ከእንግሊዝ ኤምአይ. ስድስት ሰዎች ጋር በቅንጅት በመሥራት መረቡን በስፋት ዘረጋ:: መረቡ ውስጥ የገባ የተጠመደ አሳ ግን አልነበረም::

አሃሮን ሊከደው ያልቻለው ነጥብ አዲስ አበባ ውስጥ ከሞሳድና ከሲ.አይ.ኤ. ይልቅ ኤም.አይ.ስድስት ቁድሞ ምሥጢሩን ማነፍነፍ መጀመሩን ነበር:: ሆኖም እንግሊዞች የመለመሉት ጥቂት ኢትዮጵያውያንን በመሆኑና እነዚህም ከሞላ ጎደል በኢትዮጵያ የስለላ መዋቅር ውስጥ የታቀፉ ለገን ዘብ ሲሉ በተደራቢነት ለኤም.አይ. ስድስት የሚሰሩ በመሆናቸው የመሥክ ሥራ በስፋት ለመሥራት የማያመቹና አመኔታም የማይጣልባቸው ሆነው አገኛቸው::

ይህን ችግር ለማስወገድ አሃሮን ቴልአቪቭ የሚገኙ ኢትዮጵያ ውስጥ ተወልደው ያደጉ ወደ እሥራኤል የተመለሱ አይሁዶችን በብዛት ወደ አዲስ አበባ አስመጥቶ አሰማራቸው::ይህ አዲስ አበባ ውስጥ በርካታ ጆሮዎችና ዓይኖች እንዲኖሩት ከመርዳቱም በላይ የእንግሊዝ ኤም አይ. ስድስት ለሚያደርግለት ድጋፍ ወሮታውን ለመመለስ አብቅቶታል::

በአዲስ አበባ ውስጥ በአጭር ጊዜ ከእንግሊዞች የተሻለ ሰፊ መረብ ዘርግቻለሁ ብሎ ቢያምንም የመጀመሪያውን በር የከፈቱት እንግሊዞች ነበሩ::

ሰኔ መጨረሻ ላይ አዲስ አበባ ይገባ በሶስተኛ ወር በአዲስ አበባ የኤም. አይ. ሰድስት ቡድን የሚመራው ሮበርት ፋረል ዜናውን አበሰረለት:: ፋረል የሰላሳ ስምንት አመት ጎልማሳ ነው:: ፈጣንና ቀልጣፋ ጭንቅላት ስላለው አሃሮን ያከብረዋል:: ለመጀመሪያ ጊዜ የተዋወቁት በ1991 ሲማሊያ ውስጥ ሁለቱም የመረጃ ሥራ ሲሰሩ ነበር::

"እርግጠኛ ነህ?" አለ አሃሮን በመቀደሙ የተሰማውን ብሽቀት አምቆ ይዞ::

"ይመስለኛል::" አለ ፋረል በቀኙ የያዘውን የሽሪ ጠርሙስ እየከተፈ:: የተከፈተውን ጠርሙስ በቀኝ ይዞ በእርጋታ ሁለት መለኪያዎች ከመደርደርሪያው ውስጥ አወጣና ለሁለቱም ከቀዳ በኋላ "ለስፔይን ወይን ጠጅ ጠማቂዎች! ብሎ መለኪያውን አነሳ:: "ዓለም ሁሉ የፈረንሣዮችን ወይን ጠጅ ያደንቃል:: የኔ ልብ ግን ጥንትም ዛሬም ወደፊትም ያለው ከስፔይን ጠማቂዎች ጋር ነው!" አለ ፈገግ ብሎ::

"ቦብ ... ይቅርታ አድርግልኝና የመጣሁት ለሼሪ ያለህን ታማኝነት ለማረጋገጥ አይደለም!" አለ አሃሮን በስጨት ብሎ "ለማወቅ የምፈልገው በእርግጥ ቀዳዳ ማግኘትህን ነው::"

"አትቸኩል::" አለ ፋረል ፈገግ ብሎ አሃሮንን ይበልጥ ማበሳጨት የፈለገ ይመስል:: "ልጅ ሆኜ አባቱ ሁሉ የሚነግረኝ ተረት ነበር...የስፔይን ወይን ጠጅ ጠማቂዎች..."

"የፈጣሪ ያለህ!" አሃሮን ተነስቶ ቆመ "...እመነኝ ካሁን በኋላ ስለ ሼሪ ወይ ስላባትህ ልትቀጥጥር ብትሞክር..." አለ አሃሮን ቡጢ ጨብጦ፥

"ደህና...ደህና" አለ ፋረል እየላቀ ቶሎ ተቀመጠና "ቁጭ ብለህ ብትሰማኝ አይሻልም?" አለ በንዴት ቡጢ ጨብጦ ቁልቁል የሚመለከተውን አሃሮንን እያየ።

"በል ቀጥል ምን ታየኛለህ...ምንድነው አገኘሁት የምትለው?"
"መረጃ ያለው ሰው ያጠመድኩ ይመስለኛል።" አለ ፋረል ለመጀመሪያ ጊዜ ኮስተር ብሎ

"ማነው እሱ?"
"እ..ለጊዜው ማንነቱን እናቆየው.."
"ቦብ! ...ምሥጢር መደበቅህ ነው?" አለ አሃሮን በስጨት ብሎ
"ዲፕሎማት ነው።" አለ ፋረል ትንሽ ካቅማማ በኋላ።
"ኢትዮጵያዊ?"
"አይደለም..ላይቤሪያዊ ነው።"
"እንዴት መለመልከው... ስለፈጣሪ ብለህ ሁሉን በግልጽ አስረዳኝ።"

ፋረል መለኪያውን አንስቶ ከጨለጠው በኋላ "... ዝርዝር ነጥብ ውስጥ እንድገባ አታስገድደኝ.. አልገባም። ዋናው ነጥብ ሰውየው ሚስጥሩን እንደሚያውቅ ደርሰንበታል። ከአሁን በኋላ የጊዜ ጉዳይ ነው። ብዙ እንደማይዘገይ እርግጠኛ ነኝ... የፈለግነው ምሥጢር በጃችን ይገባል" አለ ፋረል በተቆራረጠ አረፍተ ነገር።

"በምን መንገድ ልረዳህ እችላለሁ እኔ? " አለ አሃሮን መቀደሙ አንጀቱን እየበላው፡

"አመሠግንሃለሁ...ግን ለጊዜው እርዳታ አያሻኝም።" አለ ፋረል ዙሪያን እያለ በምሥጢሩ ላይ ያለውን ባለቤትነት ለማሳየት እንደፈለገ ሁሉ።

በግምቱ ሁኔታዎች ሁሉ ተቀያየሩ።ተስፋ የተጣለበት የላይቤሪያው ዲፕሎማት የገባበት ጠፋ።

"አሃሮን!" አለ ፋረል ፀጉሩን እየነጨ "እርዳታህን እፈልጋለሁ።" ይሄን ሰው የገባበት ገብተን ማግኘት አለብን። ምሥጢሩን ይዞ ነው የተሰወረው።

የተባለው የላይቤሪያ ዲፕሎማት መጥፋት ሁለቱን የመረጃ ቤቶች በአዲስ አበባ ውስጥ ይበልጥ አስተሳሰራቸው። ያላቸውን የሰው ሃይልና

የገንዘብ ብርታት ሁሉንም በቅንጅት ለመጠቀም ዝግጁ ሆኑ። ዲፕሎማቱ... የላይቤሪያው ወታደራዊ አታሼ በፍጥነት በእጃቸው መግባት አለበት፤ በፍጥነት።

***

ልጅቷ የያዘችውን የሲጋራ ፓኮ ቁልቁል ቀደደችና ከውስጥ ባቄላ የምታክል የድምፅ ማስተላለፊያ መሣሪያ አውጥታ ለአሃሮን አቀበለችው።

"በጣም እደገኛ ዘዴ ነው የተጠቀምነው ግን ውስጥ ከገባ በኋላ ሊያጨስ ፓኮውን ቢያወጣ ኖሮ !" አለ አሃሮን።

"ፓኮውን ቀድዶ ውስጡን እስካላየ ድረስ አያገኛትም። ደግሞ ይህን ይህን እየተሸተትኩ የደባበስኩትን ሲጋራ አውጥቶ ከአፋ ከሰካው ሰውየው ጤነኛ አይደለም ማለት ነው... እስቲ አሽትተው።" አለች እሷን እሷን የሚሸተውን የሲጋራ ፓኮ ወደ አፍንጫው እያስጠጋች።

"ቦብ ምን ያህል እንደሚደሰት አላውቅም።" አለ አሃሮን ፊቱን ከሲጋራው ፓኮ እያሸሸ።

"ተደሰተም አልተደሰተም ሥራዬን ጨርሻለሁ... ቃልህን ማክበር አለብህ... በሚቀጥለው አውሮፕላን ወደ ቴልአቪቭ መመለስ እፈልጋለሁ።"

"ያንን መወሰን የሚችል አሮን እራሱ ነው። እኔ ላደርግ የምችለው ነገር ብሶትሽን ማሳወቅ ብቻ ነው።" አለ አሃሮን ዓይኖቹን ከፊት ለፊት ካለው መንገድ ላይ ተክሎ። "ያንን ደግሞ አድርጌዋለሁ።"

"እንግዲያው ልትረዳኝ ከልጆልክ ከአሮን ጋር መገናኘት እፈልጋለሁ።"

"ሞኝ አትሁኝ። እንድ ጊዜ አዲስ አበባ ከደረስሽ በኋላ በምንም መንገድ ከአሮን ጋር መገናኘት እንደማትችይ ገና ከቴልአቪቭ ስትነሽ የተገለፀልሽ መሰለኝ።" አለ አሃሮን ዞር ብሎ ተመልከቷት።

"ከቴልአቪቭ ስንነሳ የተነገረኝ ሚሽኑ ከእንድ ወር በላይ የማይወስድ ስለመሆኑ ነው! አሁን ግን ሁለተኛ ወሬን ይገርለሁ። አይገባችሁም እንዴ የሰው ችግር? ስንት ጊዜ ልንገርህ? ሕፃን ልጅ የልብ ቀዶ ጥገና ሊደረግላት ስትዘጋጅ ነው አሮን አቻኩሎ ቶሎ እንደምመለስ አግባብቶ ወዲህ እንድመጣ ያደረገኝ። ይገባሃል? ሌላው ቢቀር በዘህ ጊዜ ህፃን ልጄን ልንከባከባት እፈልጋለሁ። የተሰጠኝን ስራ ጨርሻለሁ።"

"እይው" አለ አሃሮን የመኪናውን ፍጥነት ቀንሶ። "ይቅርታ አድርጊልኝና እኔ ስለሀገን ልጅና ስለሌላው ችግርሽ ሁሉ የማውቀው ነገር የለም። እኔ የማውቀው ለሥራዬ የምጠቀምበት አማርኛ አጣርታ የምትናገር የአዲስ አበባን ጉራንጉር የምታውቅና ቀላል የጦር መሣሪያዎችን ጠንቅቃ የጠናች ልምድ ያላት የመስክ ሠራተኛ እንድትላክልኝ መጠየቁንና በግምገማት ውስጥ አንቺ መምጣትሽን ብቻ ነው። ከዚህ ውጪ ሚሽኑ እስካልተጠናቀቀ አለበለዚያም በአንቺ ምትክ ሌላ ሴት እስኪልተተካችልኝ ድረስ ላደርግ የምችለው ነገር ቢኖር ችግርሽን በዕሁና ማሳወቅ ብቻ ነው። ተግባባን?"

"ሰምን ቀስ ብለህ አሮንን ልታግባልኝ እትሞክርም አንተ?" ክርክር መግጠሙ እንደማያዋጣት ስትረዳ ለዘብ አለች።

"አላመንሽኝም ማለት ነው ያለፈው ጊዜ ስነግርሽ» አለ አሃሮን በረጅሙ ተንፍሶ። «እኔ ራሴ አሮንን በአካል ላገኘው አልችልም። አየሽ...እሱ የኤምባሲያችን አባል ስለሆነ ክትትል ሊደረግበት ይችላል። ስለዚህ እኔ ራሴ ትዕዛዙ ደርሶኝ ከቱልአቪቭ ስነሳ የቅዝዝልኝ ነገር ቢኖር አዲስ አበባ ከደረስኩ በኋላ ከማንኛውም የኤምባሲያችን አባል ጋር መገናኘት እንደማልችልና ማንኛውንም ግንኙነት በምሥጢር በተዘረጉ አቀባባይ ወኪሎች አማካኝነት ብቻ እንድፈጽም ነው። ከዚህ ውጪ በቀጥታ ላንኛውም የምችለው ሰዘሁ ጉዳይ አብረውኝ የመጡ ዝቡታቹ ያሉ ሠራተኞችን ብቻ ነው። ቢቃ። ደግሞ እውነቱን ንገረኝ ካልሽ አሮንም ቢሆን ሊመልስሽ አይችልም። እንድትመለሽ ፈቃድ ሊሰጥሽ የሚችለው ሰው ያለው እዛው ቱልአቪቭ ነው።"

" እና የኔ ጭንገር መቼ ነው የሚፈታው?"

" ሚሽኑ ዳር ሲደርስ"

" አብደሃል እንዴ! ይህ ነገርኮ ለወራት ሊቆይ ይችላል!" በጭንቀት አፈጠጠችበት።

"በወራት ጊዜ እንቆቅልሹን ከፈታነው እድለኞች ነን። እውነቱን ንገረኝ ካልሽ ቀናት በተቆጠሩ ቁጥር ፍርሃቱ እየጨመረ ነው የመጣው። በተለይ ከሶስት ሣምንታት በፊት ካዘንቺስ ውስጥ በጥይት ቀስሎ የነበረው የሞሮኮ ወታደራዊ አታሼ አምቡላንሱ ደርሶ ሊያተርፈው ሲችል ወጥታ አስክሪ ተብለው የመጡ ፖሊሶች ራሳቸው አፍነው ሲንድሉት የአንግሊዝ ስድስቶች ያነሱትን ፎቶግራፍ ካየሁ ወዲህ...እንጃ...እነዚህ አፍሪካውያን የሚሰሩትን ጠንቅቀው የተረዱት ይመስለኛል። እያንዳንዱ እርምጃቸው ማሰሪያ ያለው ነው የሆነብኝ። እነዚህ ባሪያዎች ፈንቅለው የተነሱ ዕለት ዓለም ወዮለት!" ፈገግ አለ።

"አፍሪካውያን ባሪያዎች አይ...አይደሉም።" አለች ክስተር ብላ።

"ኢትዮጵያዊነቱ አገረሸብሽ እንዴ? " ፈገግ አለ አሃሮን ፊቱን መልሶ እየተመለከታት።

"እየው... እሥራኤላዊነቱ ጥያቄ ውስጥ አይገባም" አፈጠጠችበት። "ግን ይህ የተወለድክባትና ያደከባትን አገር እንድጠላ አያደርገኝም። እውነቱን ንገሪኝ ካልክ ደግሞ ሰላይ ሆኜ ወደ ኢትዮጵያ መመለሴ ያቅሰሸልሽኛል።"

"ኡፍ! አንቺ ሴትዮ መኪናውን አገማሽው።" አለ አጠገቧ የተቀመጠው አሃሮን መስኮቱን ዝቅ እያደረገ። ሣጣብ ገባው። "እስቲ ለማንኛውም ድጋሚ አሳውቀዋለሁ ችግርሽን።"

አሃሮን እውነቱን ሊገልጽላት አልፈለገም።ተለዋጭ የመስክ ሠራተኛ ቢጠይቅ የቱልአቪቭ ቢሮ በሰዓታት ውስጥ እንደሚልክለት ልቡ ያውቀዋል። ሆኖም ይህችን ልጅ መመለስ አልፈለገም። ፍጥነቷን ድፍረቷንና የመሣሪያ አጠቃቀም ችሎታዋን እምነት እንዲጥልባት አድርጎታል። አሷን መልሶ ምናልባት ብቁ ያልሆነ የመስክ ሠራተኛ ላይ መውደቅ አልፈለገም። ያለው ምርጫ በተቻለው ሁኔታው ከእርሱ ቁጥጥር ውጭ እንደሆነ ልጅቷን ማሳመንና አዲስ አበባ እንድትቆይ ማስገደድ ብቻ ነው።

-5-

"አብርሃም አለ?" አላት የመኪናውን መስኮት ዝቅ አድርጎ።

የግቢውን በር የከፈተችው ሴት መልስ ሳትሰጠው የብረት በሩን ወለል አድርጋ ከፈተችለት። የአብርሃም ገረዶች መምጫና መሄጃቸው አይታወቅም። እንደ አሸን ይፈላሉ፤ እንደ ጤዛ ይበናሉ። ሁሌ አዲስ ፊት፤ ሁሌ አዲስ ገረድ።

ናትናኤል ፈረግ እንዳለ መኪናውን በእርጋታ እያሽከረከረ ወደ ግቢ ገባ። ናትናኤል የአብርሃምን ግቢ በተመለከተ ቁጥር የሚታወሰው ካመት በፊት ቤቱ ሲሰራ የነበረ አቧራና ጭቃ ነው። ያ ሁሉ አልፎ የዛሬውን አረንጓዴ መስክ ሲመለከት ይገርመዋል።

ከሁለት ዓመት በፊት አብርሃም ቤቱን ለመሥራት ከባንክ ሲበደር ማሰቡን ሲያማክረው ያከላከለው ታሰበው።

"አብርሃም ምን አስቸኮለህ... ገና ምኑንም ሳትይዘው ቤት መሥራትን ምን አመጣው?" ነበር ያለው።

"ናትናኤል ከአሁን በኋላኮ ህፃናት አይደለንም። ፈጠነም ዘገየ ቤተሰብ መከተሉ አይቀርም።" አብርሃም ሊያስረዳው ሞከረ።

"ቢሆንም...በኋላ ከፍለህ የማትጨርሰው ዕዳ ውስጥ ለምትገባ ለምን ትንሽ አትታገስም..."

"በታገስ ምን ይመጣልኛል...ናትናኤል ከትምህርት ቤት ከተለየንና ሥራ ከጀመርን እንኳን አራት አመታት አለፉንኮ... ጊዜውኮ ይሄዳል። አንተ አራስህ ካልተነቃቃህኮ ነገም ከዛሬ አይለይም። ዛሬ የከበደህ ነገም ይከብድሃል። ዛሬ አልገፋ ያለህ ነገም አልገፋ ይልሃል። ጨክኖ መግባት ነው አንጅ።"

"እንጃ... ብድር ውስጥ ግባ ብዬ አልመክርህም።" ናትናኤል አስከመጨረሻው በአብርሃም ሃሣብ አልተስማማም ነበር።

አብርሃም በሃሣቡ ጠንክሮ ከባንክ ተበድሮ ቤቱን ሠራ። ቤቱ ካለቀ በኋላ ናትናኤል ከራሱ ስንፍና ጋር እየነፃፀረ አብርሃምን እያነቀው፡ ዛሬ የመሳካት ትዝታ ይዛ ነበር።

"አብርሃም አለ? " ብሎ ጠየቃት ድጋሚ የግቢውን በር ከፍታ ያስገባችውን የቤት ሠራተኛ፤ የመኪናውን በር ከፍቶ እየወረደ።

"አሉ።" አለችው ሁለት እጆቿን እያፍተለተለች። ከግራ አይኗ በላይ ግማሽ ግንባሯን የሸፈነው የሽታ ምልክት ፊቷን አበላሽቶታል።

"ሳጥናኤል!" አለ አብርሃም የቤቱን በር ከፍቶ ወጥቶ ናትናኤልን ሲያይ። በተማሪነት ዘመናቸው በናትናኤል ሽርና ተንኮል ዘወትር መሳቂያ ይሆን የነበረ አንድ ጓደኛው ናትናኤልን አሻሽሎ ሳጥናኤል ካለው ወዲያ የቅርብ ጓደኞቹ በዘ,ያው ስም ነው የሚጠሩት።

"ፖስ" አለ ናትናኤል ከአብርሃም ጋር ወደቤት እየገባ።
"ምነው?"
"አዲስ ገረድ!" አለ ናትናኤል እያሾፈ።

"ተወኝ ባክህ.. አሁንስ ራሴን እየተጠራጠርኩት ነው። ከራሴው ሳይሆን አይቀርም ችግሩ። ምሥራቅንም ሰለቻት አሁንስ ..እሷ ታመጣለች እኔ አባርራለሁ። እሷ ታመጣለች እኔ አባርራለሁ..."

"እኔኮ ብዬሃለሁ.. ውቃቢህ ገረድ አይወድም!" ናትናኤል ሳቀ።

"አፈር የበላ ውቃቢ... ወይ ወጥ አይሠራ... እንጀራ አይጋገር... ብቻ ገረድ ያባርራል!"

"ምሥራቅ ደህና ነች ለመሆኑ?"

"ደህና ነች!" አለ አብርሃም እንደፀባያቸው ለናትናኤል የበረዶ አንኳሮች የነበበት ለራሱ ደንም አምቦ ውሃ ጠብ ያለበት ውስኪ ይዞ እየተመለሰ።

"አሁን ነውኮ የሄደችው።ጠብቃህ ነበር ይመጣል ብየት። አብረን ልንነጋርህ ነበር ውሳኔያችንን።"

"የምን ውሳኔ?"
"ልንጋባ ነው"
"ውሽትክን ነው!" አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደፊት ፎቀቅ ብሎ። "አባታን አሳመነቻቸው? ወይስ..."

"ምን ታሳምናቸዋለች... የደረቁ ሽማግሌ። አታምንም እንዴት እንደጠላኋቸው።"
"እና ምን ይሁን ነው የሚሉት። ከሆነ በኋላ? "
"እ..እ... አንተ ስለማርገዟ ነው የምታወራው። አሳቸውን ስንለማመጥ ልጁ ሊወለድ ነው፡ አስበው አስተ አራት ወር አለፈው ኮ ... ችኮ ሽማግሌ!"

"አትፍረድ አብርሃም...ሰውየውኮ ቅደም ተከተሉ ጠፍቷቸዋል። እንደነሱ ጊዜ ዛሬም እርግዝና ከጋብቻ በኋላ እየመሰላቸው ነውኮ ተደፈርኩ የሚሉት። ልጃቸው መሆኗን አትርሳ..."

"እና ምን ላድርግ ...ይቅርታ ጠየቅኩ፤ ሽማግሌ ላክሁ!" አብርሃም እጆቹን አወናጨፈ።

"ታዲያ አባቷ ሳይስማሙ ነው ልትጋቡ የቆረጣችሁት?"

"አሁንማ እሺ አሉ። ስታስፈራራቸው፤ እምቢ ካልክ ያለሠርግ ቤቱ እገባለሁ ስትላቸው ያኔ ጭንቅላታቸው መስራት ጀመረ" አለ አብርሃም ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ ብሎ "ጥቅምት ላይ ልንጋባ ነው።"

"ተመስገን ነው!" አለ ናትናኤል ወደኋላ ደገፍ ብሎ እየተነፈሰ "ወንድ ሽማግሌ ናቸው ግን አራት ወር ሙሉ አቃዠህ።" አለ ናትናኤል ፈገግ ብሎ።

"ትላንትኮ ደውዬ እነግረዋለሁ እያልኩ ሳስብ ነው ቀድመህ የደወልከው። አንተ!" አለ አብርሃም ድንገት ሌላ ትዝ ያለው ነገር እንዳለ ሁሉ "በነገራችን ላይ በስልክ ውስጥ እንዲያ ተዝናንተህ አታውራ። አፍህን የምይዝበት መንገድ ጠፍቶኝ ነው እንጅ.. አየህ የኔ አካባቢ... ማለቴ ሥራዬ ጥንቃቄ ይፈልጋል። ስልክ ጥሩንባ ነው። ሁሉ ያዳምጠዋል። ደግሞስ ስለ ሞንሮቪያው አታሼ የማውቀው ነገር መኖሩን በምን አወቅህ?"

"ዝም ብዬ በግምት ነው። መቼም ፀረስለላ ውስጥ እየሰራህ አንዳንድ ነገር አታጣም።"

"ብቻ ለሁለተኛው ስልክ ይዘህ አትዝፈን።"

"ያወራነውኮ ምሥጢር አልነበረም። የሰውየው መሰወር ከማንም የተደበቀ አይደለም። የጠየኩህ ደግሞ የምታውቀው ነገር እንዳለ ነው። ይኼ ደግሞ ተራ ነገር ነው።"

"ናትናኤል..ነገሩ አንተ የምታስበውን ያህል ተራ ነገር አይመስለኝም። ብቻ እስቲ ቀጥል።" አብርሀም የሚያውቀውን ከመዘርዘሩ በፊት ዓይኖው የሚለውን መስማት መምረጡ ግልጽ ነበር።

"በቃ..ይኸው ነውኮ አብርሃም። ሰውየው እንዴት ተሰወረ? ለምን ተሰወረ? ያንን ያንን ነው ለማወቅ የምፈልገው። ማለቴ... የምታውቀው በመሥሪያ ቤታችሁ በኩል የደረሳችሁበት ምሥጢር እንዳለ..." ናትናኤል ዓይኖውን ትኩር ብሎ ተመለከተው።

"ይኸው ነው?" የአብርሃም ድምፅ ማሾፍ የተቀላቀለበት ነበር።

"እየው አብርሃም..." ናትናኤል ነገሩን ከሥር መሠረቱ መጀመር እንዳለበት ተረዳ። "ባለፉት ወራት ከሰላሳ የሚበልጡ ወታደራዊ አታሼዎች ወደየአገሮቻቸው እየተጠሩ ሄደዋል። ይህ በራሱ ያልተለመደ ክስተት ነው። ባለፈው ሳምንት ደግሞ የጊኒና የሞሮኮ ወታደራዊ አታሼዎች ወደየአገሮቻቸው ሄደው በተመለሱ በጥቂት ቀናት ውስጥ ተገድለው ተገኙ። የሚገርምህ ነገር የሁለቱም አሟሟት ተመሳሳይ መሆኑ ነው። ይህ ደግሞ ገዳዩ ወይንም ገዳዮቹ ግንኙነት ያላቸው ያስመስለዋል፤ ሊሆንም ይችላል። ይህ ሁሉ የነሰ ይመስል አሁን ደግሞ የላይቤርያው አታሼ ድንገት ተሰወረ።"

"ስለዚህ ናትናኤል የጠፋ የሰው አገር ሰው ሊያፈላልግ ቤቱን ቆልፎ ወጣ! ለምን?" አብርሃም ጥርጣሬ የወረሰው መሰለ።

"አይደለም!" ናትናኤል በስጨት አለ። "የሰውየው መጥፋት አይደለም ያን ያህል ያሳሰበኝ። ነገር ግን የሰውየው መሰወር ባለፈው ሳምንት ከተገደሉት ሁለት ዲፕሎማቶችና ባለፉት ጥቂት ወራት ከተደረጉት የአፍሪካ አገር ኤምባሲዎች እንቅስቃሴ ጋር ግንኙነት አለው ብዬ ስላመንኩኝ ነው። ይህ ብቻ አይደለም አብርሃም። በተለያዩ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ላይ ባለፉት ወራት የደረሱ አደጋዎች አጋጣሚዎች ናቸው ማለት ይከብደኛል።"

አብርሃም ቸኮሌት ካለ አነስተኛ ጠረጴዛ ላይ የሲጋራ ፓኮ አንስቶ ለናትናኤል አንድ ሲጋራ ከጋበዘው በኋላ ለራሱም አንድ አወጣና በእርጋታ የለኮሳትን ሲጋራ ሁለቴ ስቦ ናትናኤልን ትኩር ብሎ ተመለከተው።

"ናትናኤል" አለ ድንገት። "በጣትህ ልትጠነቁለው የማይገባህን በክንድህ እያቦካህ ነው።"

"ምን ማለትህ ነው?"

"ምን እያደረግህ እንደሆነ አለቆችህ ያውቃሉ?"

"በደንብ። እንደውም አለቃዬ ናቸው ከዚህ ጉዳይ ጋር የተያያዘ አንድ ወረቀት እንዳዘጋጅ የጠየቁኝ። እንቆቅልሹን እንድፈታው ይፈልጋሉ።"

ፈገግ አለ አብርሃም

"ናትናኤል...እንቆቅልሹን እንኪን አንተ ተከታትለህ የምትፈታው ዓይነት አይመስለኝም።"

"ለምን?" ናትናኤል አይኖቹን አጥበቦ ዓደኛውን ተመለከተው። "ሰውየው ሞታል አይደል?"

"አልሞተም። ቢሞት ይቀል ነበር ለሁላችንም። ግን አልሞተም። አለመሞቱም ነው ሁሉን እረፍት የነሳው።" አለ አብርሃም የሲጋራውን ጭስ ከተናገራቸው ቃላት ጋር እየለቀቀው።

"አልገባኝም።" ናትናኤል ትዕግሥት አጣ።

"ናትናኤል...በተለያዩ የአፍሪካ ክፍሞች ስለደረሱ አደጋዎች ለመተንተን በቂ መረጃ የለኝም። ወደኖዋ አዲስ አበባ ስንመለስ ደግሞ ቀደም ሲል የተለያዩ የአፍሪካ ኤምባሲዎች ለምን የወታደራዊ አታሼዎቻቸውን ወደየአገሮቻቸው እንደጠሩ አላውቅም። ባለፈው ሳምንት ስለሞቱትም የጊኒና የሞሮኮ አታሼዎች በሆን ከሬሳዎቻቸው አጠገብ ከተገኙት ቀለሆችና ጥይቶች ከፈጠሩት ቁስል ተነስተን ሁለቱንም ሰዎች የተገደሉበት መሣሪያ

በግብጽና በታንዛንያ ውስጥ ከሚሠሩ ሁለት ተዛማጅ ባለ ፖ.ሚ.ሜ ሽጉጦች የተተኮሱ ናቸው ብለን ስላመንን ግድያዎቹ የተያያዙ ቢመስሉም ምክንያቱ ለኛም ገና ግልጽ አልሆነልንም። ስለ ላይቤርያው አታሼ ግን መጠነኛ ዕውቀት አለኝ። ቢሆንም የምነግርህ ሁሉን አይደለም። የምነግርህም ቢሆን ላንተ እንጅ ለአለቃህ በምታቀርበው ሪፖርት ውስጥ የሚገባ አይደለም።"

ናትናኤል በመስማማት አራሱን ነቀነቀ።

"ሰውየው አዲስ አበባ በሚገኘው የላይቤርያ ኤምባሲ እንዲሰራ ተመድቦ ከመጣ ስድስት ዓመት ሆኖታል።" ናትናኤል በመስማማት ጭንቅላቱን ነቀነቀሰት አብርሃም ቀጠለ። "እና...ከሶስት አመታት በፊት ነበር ሰውየው የአገሩን ምሥጢር ለእንግሊዝ የሰለላ ድርጅት አሳልፎ እንደሚሰጥ የደረሰንበት። በጊዜው የሚያስተላልፋቸውን መረጃዎች በመሃል እየጠለፍን እየቀዳን እናስተላልፍ ስለነበርና መረጃዎቹ ፀረ ኢትዮጵያ ገጽታ የሌላቸው መረጃዎች ስለነበሩ በተለይም ሰውየው በገዛ አገሩ ሁኔታ ላይ ያተኮረ ስለነበረ ማስረጃዎች ብቻ እየሰበሰብን የምንጠቀምበት ጊዜ እስኪመጣ ድረስ በትዕግሥት መጠባበቅን መረጥን።"

"እንዴት ደረሳችሁበት?» ናትናኤል ጠየቀ አላስችል ብሎት።

"የቅብብሎሹን ሠንሠለት መስበር ነው ዋናው ነገር። አየህ ሰውየው ለጥቅም ሲል በገዛ አገሩ ላይ የሚሠልል ስለሆነ በአገሩ ኤምባሲ ውስጥ ከሚሰሩ የአገሩ ሰዎች ራሱን መጠበቅ ነበረበት። ይህ ደግሞ በዙሪያው ባሉ ጥቂት ኢትዮጵያን ላይ እንዲደገፍ ገፋፍቶታል።" አብርሃም የጨረሰውን ሲጋራ በመተርከሻው ውስጥ አጠፋና ንግግሩን ቀጠለ "እ..ና የሰረቀውን መረጃ ከቀረጥ ነፃ ከሆኑ ሱቆች በሚገዛቸው የውስኪ ጠርሙሶች ውስጥ አየደበቀ በኤምባሲው ውስጥ በሾፌርነት ሰሚያገለግል ኢትዮጵያዊ ያቀብላል። በርካታ ዲፕሎማቶች ሕገወጥ ንግድ መፈጸማቸው የተለመደና ያደባባይ ምስጢር በመሆኑ ሰሰውየው ጥሩ ከለላ ነበር።"

"ሾፌሩ ሁኔታውን አያውቅም?" ናትናኤል ጠየቀ

"ለእሱማ 'ውስኪ' ብሎ ነው ጠርሙሶቹን የሚሰጠው። መረጃ እንደያዙ አይነግረውም። ግን ሾፌሩ ያውቃል፤ ማወቅ ብቻ ሳይሆን የኛ ሰው ነው። በሱ በኩል ነበር መረጃዎቹን የምንጠልፈው።"

"እ...ሽ" አለ ናትናኤል በመቀመጫው ላይ ወደፊት ፎቀቅ ብሎ እየተቀመጠ።

"እና ሹፌሩ የውስኪዎቹን ጠርሙሶች በታዘዘው መሠረት ወስዶ ቤላ የመጠጥ ቤት ላላት ሴት ያስረክባል። እሷ ደግሞ የተለየ ምልክት ያለበትን መረጃ የያዘውን የውስኪ ጠርሙስ ለይታ ታስቀምጥና የእንግሊዝ ስለላ ሰዎች እንደመጡ ታስረክባለች።"

"ሴትየዋም ታውቃለች ማለት ነው?"

"አሳምራ። ማወቅ ብቻ አይደለም ከዛም ታልፋለች። አየህ ሴትየዋ ፈላሻ ነች። ከጥቂት ዓመታት በፊት ኢትዮጵያና እሥራኤል የዲፕሎማቲክ ግንኙነታቸውን እንዳደሱ በየጊዜው ፈላሾች የኢትዮጵያ አይሁድ እየተባሉ ወደ እሥራኤል እንዲሄዱ ተፈቅዶላቸው ስለነበር እሷም ወደ እስራኤል ሄዳ ነበር። ነገር ግን ብዙ ሣትቆይ በአመታ የእሥራኤል ፓስፖርቷን ይዛ ተመለሰችና ቤላ መጠጥ ቤት ከፍታ ተቀመጠች። ስለዚህ ከላይቤርያው ሰላይ የምታገኘውን መረጃ ለእንግሊዙ ኤም.አይ. ስድስት. ከማሳለፏ በፊት የእሥራኤል የስለላ ድርጅት ሞሳድ ሳያገኘው የሚቀር አይመስለኝም።"

"ታዲያ ምንድን ነበር የምትጠብቁት? አትይዙትም ነበር እጅ ከፍንጅ?" ናትናኤል ኮስተር አለ።

"ለምን? ምን አደረገና? አንድን ሰላይ ስለላ ስላካሄደ ብቻ ተንደርድረህ እትይዘውም። በመጀመሪያ ደረጃ የሚያስተላልፋቸው መረጃዎች ኢትዮጵያን የሚጠቅሱ አልነበሩም። እርግጥ አልፎ አልፎ ብቻ አም ...ግን ጉዳት የሚያደርሱ አልነበሩም። ሁለተኛ ነገር ሰውየው ሳንጠይቀው የሚያጎርፍልንን መረጃ የእሱንም መኖር አንፈልገዋለን። አየህ እሱን ማስያዝ ወይም መያዝ ማለት የምትታሰብ ላምህን አርደህ መብላት ማለት ነው ገና ብዙ ልታልባት ስትችል።"

"እሺ በል ቀጥል።" አለ ናትናኤል ሁኔታው ከጠበቀው በላይ እየተወሳሰበበት ሲመጣ ገዙም ብሎ ማዳመጡን መርጦ።

"እንዳልኩህ ሁኔታውን መሃል ላይ በሰነቀርነው ሾፌር አማካኝነት እየተከታተልን ተጠባብቀን። ታዲያ ባለፈው ወር አታሼው ወደ አገሩ ሲጠራ ተጋልጦ እንደሆነ ብለን ስንገምት ስለነበር ብዙ ጥያቄዎች ተከተሉ። አንደኛ በሰውየው ምትክ ሌላ ሰው ከተተካ የእሱ ጠቃሚነት ሊቀር ሆነ። በግልጽ ካስፈራራነው ደግሞ ምናልባት ተመልሶ ቢመጣ እንኳን ለመለመሰሉት የእንግሊዝ ሰዎች መጋለጡን ስለሚያሳውቅ አሁንም ጠቃሚነቱ ሊደርቅ ነው። ከብዙ ውጣ ውረድና ክርክር በኋላ ሰውየውን ቀርበን ላለማነጋገርና ከተመለሰ ሥራችንን እንደቀድሞው ለመቀጠል አገሩ እንደሄደ ከቀረም ሞኖሮቪያ ባሉ የኛ ሰዎች አማካኝነት ቀርበን ስለፈጸመው ወንጀል የምናውቅ መሆናችንን ገልጸን ግንኙነታችንን በማስገደድና በማስፈራራትም ቢሆን ለመቀጠል ወሰንን።"

"ለምንድነው ግንኙነቱን የፈለጋችሁት? ከዛደ ዛደ፣ ገልግል...!" ናትናኤል ጠየቀ።

"የቱን ግንኙነት?"
"ከሱውጋ ያላችሁን ነዋ ከላይቢርያው አታሼ?"

"እሀ... " ተገረመ አብርሃም። "ይጠቅመናላ። ሰውየውን መዳፋችን ውስጥ ማቆየታችን። አየህ...የአንድን የስለላ ድርጅት ወክል በስውርም ሆነ በማስገደድ ተቀጣጠርከው ማለት በኒሳው ያለውን የስለላ ድርጅት በተወሰነ ደረጃ ተቀጣጠርከው ማለት ነው። ጆሲፍ ካልቨርትን፤ በነገራችን ላይ ስመ ካልቨርት ነው፤ እና ካልቨርትን ተቀጣጠርን ማለት ስለሞንርቪያ ሊሰጠን የሚችለውን ሁሉ ከማግኘታችን በተጨማሪ የእንግሊዝን ኤም.አይ.ስድስት ምናልባትም የእሥራኤልን ሞሳድ እንቅስቃሴ ሚኖ ያዝን ማለት ነው።"

"ገባኝ...ገባኝ።" ናትናኤል ራሱን በመስማማት እየነቀነቀ ሰዓቱን ተመለከተ - ስድስት ሰዓት ከአሥር። "አብርሃም ለምን ወጥተን ምሳችንን እየበላን አንጫወትም?"

"ጥሩ።" አለ አብርሃም ከመቀመጫው እየተነሣ።

ከቤት ወጥተን ብናትናኤል መኪና ከግቢ ሲወጡ አብርሃም የመኪናውን መስኮት ገፍቅ አደረገና-

"የሚፈልገኝ ሰው ከደወለ ገላውን እየታጠበ ነው በይ ወጥቷል አትበይ።" አላት የግቢውን መዝጊያ ከፍታ የያዘችውን ሠራተኛ።

"እሺ" አለች የግቢውን በር በሁለት እጆቿ እንደያዘች።

* * *

ናትናኤልና አብርሃም ከግቢ እንደወጡ የአብረሃም ሠራተኛ የግቢውን በር ዘግታ በጥድፊያ ወደ ዋናው ቤት ተመለሰች። ወደ መኝታ ክፍሏ ገብታ አነስተኛ ሻንጣ መለል የሬዲዩ መልዕክት ማስተላለፊያ መሣሪያዋን ከፈተቻት...ቲ...ቲቲ... ሃሎ... ሃሎ..ቲቲ..ቲ ቲቲ..ቲ ቲቲ..ቲ ሃሎ... ሃሎ ቆንጆዎቹ...ቡድን ረ... ዜሮ ሶስት... ስድስት ሰዓት ከአስራሶስት... ናትናኤል ከሚባል ሰው ጋር ወጥቷል። ከአምስት ከዛያ ጀምረው ሲያወሩ ነው የቆዩት። ቅጅውን በሰዓቱ አልካለሁ... ጨርሻለሁ።" የሬዲዩ ማስተላለፊዋን ዘግታ ከቦታው መልሳ ወደ ሳሎኑ ክፍል ተጣደፈች ጥግ

ወዳለው አረንጓዴ ሶፋ ዛደችና በርከክ ብላ ከወንበሩ ስር አነስተኛ የድምፅ መቅጃ አውጥታ ወደ መኝታ ቤቷ ተመለሰች።

* * *

ናትናኤልና አብርሃም ከልዳታ ተነስተው ሚክሲኮ አደባባይ አስኪደርሱ አልተነጋገሩም። ፖሊስ ሆስፒታልን አለፍ እንዳሉ አብርሃም የኋላ መመልከቻ መስተዋቱን ወደ ራሱ አያስተካከለ

"ብጠቀምበት ይከፋሃል?" አለ።
"ለምን? ምን ይሠራልሃል?" አለ ናትናኤል ዓይኖውን ላንዳፍታ ተመልከቶ።

"የመረጃው መሥሪያ ቤት አባል ከሆንክ ጀምሮ የምሄድበትን ብቻ ሳይሆን የመጣሁበትንም መንገድ መመልከት ተምሬአለሁ" አለ አብርሃም እየሳቀ "እንደ አሣ።"

"እንጂ.ት? ምኑን ታየዋለህ የመጣህበትን መንገድ?" ናትናኤል የገደኛው ነገረ ሥራ ሁሉ አለወትሮው ግራ የሚያጋባ ሆነበት።

አብርሃም አልተመለሰም። ብቻ ፈገግ አለ - ፈገግ። አይኖቹ ግን ገና ከቤት ሲወጡ ራቅ ብሎ ከመንገድ ዳር ቆሞ በነበረው በኋላም በሩቅ አርቀት በሚከተላቸው ነጭ ሲትሮይን መኪና ላይ ነበሩ።

ሚክሲኮ አደባባይን ዞረው ወደ ብሔራዊ ትያትር ሲያቀኑ አብርሃም አሁንም በኋላ መመልከቻው መስታወት ተመለከተ። ነጩ ሲትሮይን በተመሣሣይ ርቀት ተከትሏቸዋል። ናትናኤል መኪናውን ዋቢ ሸበሌ ሆቴል ለማቆም በረድ ሲያያደርግ

"ቀጥል-ቀጥል ናትናኤል ትንሽ ዞር ዞር እንበል። መቀመጡ ሰልችቶኛል።" አለ አብርሃም አይኖቹን ከኋላ ከሚከታተላቸው ነጭ ሲትሮይን ላይ ሳይነቅል።

"በል ቀጥልልኝ እንጅ።" አለ ናትናኤል ዓይኖውን ዞር ብሎ እየተመለከተ።

"እ..?...እ..." አብርሃም ልቡ ሌላ ቦታ የሄደ መሰለ። "አዎ... ምን ብዬ ነበር ያቆምኩት? እ..."

"ሰውየው ወደ አገሩ ተጠራ' ብለህ ነበር።" አለ ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ።

"እ...አዎ... እና ሰውየው ወደ አገሩ ሲጠራ እንዳልከህ ፈርተን ነበር። ግን ብዙም ሳይቆይ ከሁለት ሳምንታት በኋላ ወደ አዲስ አበባ ተመልሶ መደበኛ ሥራውን ቀጠለ። እኛም እንደወትሮው ክትትላችንን ተያያዝነው። ሆኖም አንድ አዲስ ነገር ተፈጠረ። ሰውየው እንደበፊቱ መረጃዎችን በውስኪ ጠርሙሶች ውስጥ እየደበቀ ማስተላለፉን ትቶ በተደጋጋሚ በሚከራያቸው የሆቴል ክፍሎች ውስጥ ከእንግለዝ የስለላ ሰዎች ጋር በቀጥታ መገናኘቱን ተያያዘ።"

"ከሰዎቹ ጋር በቀጥታ መገናኘቱ ለእርሱ አደገኛ አይሆንም? " ናትናኤል በመገረም ጠየቀ

"ለእኛም እንቆቅልሽ የሆነብን ይህ ነበር። ለውትሮው ጠንቃቃ የነበረ ሰው መንቀዥቀዥ አበዛ። አልፎ ተርፎ በስልክ ቀጠሮ አስከመለዋወጥ ደረሰ። አንድ ዓይነት ጭንቀት ውስጥ እንደ ወደቀ ከሁኔታው ለመረዳት ከባድ አልነበረም። አለቅጥ መጠጣቱም ሌላ አዲስ ፀባዩ ነበር። መሸ አልመሸ ብሎ ቤቱ ይገባ የነበረ ሰው ኸሜኒስ አንድ ሆቴል ካላት ወዳጁ ቤት ሲጠጣ አምሽቶ እዛው ያድር ጀመር። ሁኔታው ግራ አጋቢዉን ይበልጥ ተደራጅተን ሁኔታውን ለመከታተል ስንዘጋጅ ድንገት ተሰወረ። አብርሃም ከደረት ኪሱ ሲጋራ አውጥቶ አፉ ውስጥ ሻጠና ለናትናኤል እየጋበዘው የመኪናውን የሲጋራ ማያያዣ ተጫነው።"

"በቃ?!" አለ ናትናኤል አብርሃም ከዘረጋለት የሲጋራ ፓኮ ውስጥ አንድ ሲጋራ መዞ አፉ ውስጥ እየሰካ።

"በቃ።" አብርሃም ፍም በመሰለው የሲጋራ መለኮሻ ሲጋራውን እየለኮሰ በኋላ መመልከቻው መስታወት ውስጥ ተመለከተ። ነጨ ሲትሮን አሁንም እየተከተሳቸው ነው።

"እና ተሰወረ ብላችሁ ተዋችሁት ማለት ነው ናትናኤል አብርሃም ባቀበለው እሳት ሲጋራውን እያቀጣጠለ ተገርሞ ጠየቀ።"

"የነገሩን ክብደት ይበልጥ እየተረዳን የመጣነው እጅግ ዘግይቶ ነበር።" አለ አብርሃም በረጅሙ ተንፍሶ።

"እንዴት?"ናትናኤል ትዕግሥት አጣ።

"ቆይ...እየነገርከህ ነው። ሰውየው እንደተሰወረ በመጀመሪያ 'ሞታል' ማለቱ 'ተገድሏል' የሚለው መላምት ነበር ጠንክሮ የታየን። ስለዚህ በተለይ ማን ሊገድለው ይችላል በሚለው ጥያቄ ላይ አተኮርን። የሱንም

ጉዳይ ቀደም ሲሉ ተገድለው ከተገኙት ከጂኒና ከሞሮኮ ወታደራዊ አታሼዎች ጋር ደመርነው።"

"አልሞተም... አያደል?" ናትናኤል ፊቱን መልሶ ጠየቀ።

"አልሞተም።" አብርሃም ሲጋራውን ማግ አድርጎ ጭሱን በረጅሙ ሳተቀው።

"እንዴት? ምን ማረጋገጫ አገኛችሁ?"

"እዛው አካባቢ ያለ ወኪላችን አየው።"

"የት?"

"ከዘንችስ ከወዳጁ ቤት የሴት ልብስ ለብሶ ድሪያ ተከናንቦ በስርቆሽ በር ሲወጣ አየው።"

"ከዛስ?" ናትናኤል መኪናውን በቸርችል ሽቅብ እያሽከረከረ ጠየቀው።

"ወኪላችን ሪፖርቱን እንዳቀረበ ሰዎች አስማርተን ሃያ አራት ሰዓት አካባቢውን መከታተል ያዝን። እሱን ብቻ ሳይሆን ወዳጁንና መጠጥ ቤቱ ውስጥ የሚሰሩትን ሁሉ አንድም ሳይቀር የሚያቋርጥ ክትትል እናደርግባቸው ጀመር።"

"እሺ።"

"ደለማቂረጥ ለሣምንት ያህል ስንከታተል ቆየን። ግን ምንም ፍንጭ ማግኘት አልቻልንም። ሆኖም ሰውየው አለመሞቱን ሁላችንም ተማምነንበት ስለነበር ክትትላችንን ለማጠናከር ወሰንን። ያን ጊዜ ድንገት ክትትሉን አንድናቋርጥና ሰውየው ስለመሞቱ የሚገልጽ ሪፖርት አንድናቀርብ ከበላይ ታዘዝን።"

"ሰውየው ሳይሞት?"

"ያ ነው'ኮ የሚገርምህ። ሁኔታውን ለማስረዳት ብንሞክርም ትዕዝዙ በድጋሚ ከማስጠንቀቂያ ጋር ተላለፈልን። ለጊዜው ጭቅጭቅ መፍጠር ስላልፈለግን የተጠየቅነውን ሪፖርት አስተላለፍን።"

"ሞተ ብላችሁ?!"

"የፈለጉት አሉን ነዋ!...ሞተ ብለን አስተላለፍን። ግን የሚያሳዝን ሌላ ስህተት ፈጸምን።"

"ምን?"

"ሞታል የሚለውን ሪፖርት ካስተላለፍን በኋላ በግላችን ሁለት ሰዎች ክትትሉን እንዲቀጥሉ አሰማራን።" አለ አብርሃም በኋላ

መመልከቻውን መስተዋት እየተመለከተ። ሲትሮይን ተከትላቸዋለች። ፈገግ አለ።

"እና ስሀተቱ ምኑ ላይ ነው?" ናትናኤል ጠየቀው።

"ሁለቱን የክትትል ሰዎች ባሰማራን በሶስተኛው ቀን እንደኛው ሰዋችን በስለት ታርዶ እዛው ካዛንችስ ቴቦ ውስጥ ተጥሎ ተገኘ።

ናትናኤል በድንጋጤ ፊቱን አጨማደዶ ጓደኛውን ተመለከተው።

"ሰዋችንን አርዶ የጣለው ሰው ወይም ቡድን ማን እንደሆነ ግልጽ ባይሆንልንም ግድያው ከክትትሉ ጋር የተያያዘ እንደነበረ ስለተረዳን ያሰማራነውን ሁለተኛ ሰው ክትትሉን በፍጥነት እንዲያቋርጥ አደረግን።"

"እሺ።" ናትናኤል ፊቱን እንዳጨማደደ ጓደኛው ፊት ላይ አፍጥጦ ቀረ።

"እያየህ ንዳ እንዳንጋጭ። በቃ ይኸው ነው።" አለ አብርሃም ሌላ ሲጋራ ባለቀች ሲጋራው እያያያዘ።

"እና በቃ ተዋችሁት.... ተዋችሁት? የገዛ ሠራተኛችሁ ተገድሎ!"
"አንተ ብትሆን ምን ውሣኔ ትሰጥ ነበር?"
"ሰው ጨምሮ መከታተል ነዋ!"ናትናኤል በስጨት አለ።
"በማን ችዕዛዝ? በገዛ ራስህ?" አብርሃም የብስጭት ሳቅ ሳቀ። "ሁኔታውን በሚገባ የተረዳነው አይመስለኝም እንጅ ናትናኤል በእሳት እየተጫወትን ነው። የተሻለው ምርጫ ምን እንደሆነ ልንገርህ?"

"ምንድነው?"

"መተው ነው። አንተንም የምመክርህ ነገር ቢኖር ይህን ነገር ማነፍነፍህን ትተህ በሰላም ስራህን እንድትሠራ ነው። የተሰመደው ግትርነትና ቅልጥፍና እዚህ ላይ የሚጠቅመህ አይመስለኝም።"

"አብርሃም እየሰራሁ ያለሁትኮ ሥራዬን ነው። አንተ ነገሩን እርግፍ አድርገህ ልትተው የወሰንከውኮ አሰቆችህ ስላስፈራሩህ ነው። የኔ አለቃ ግን የሚገፋፋኝ ፍሬ ያለው ነገር ይገር እንድመስስ ነው። ገባህ?"

"እንግዲያው አለቃህም እንዳንተ አይናቸው ተሸብቧል።"

"ማነው አይናችንን የሸበበው?" ናትናኤል የጓደኛውን አነጋገር አልወደደውም።

አብርሃም አልመለሰለትም። አይኖቹን ቡኋላ መመልከቻው መስተዋት ላይ ተክሎ ፈገግ አለ። ነጫ ሲትሮይን...

"ናትናኤል እውነቱን ልንገርህ?...በጣም ነው የራበኝ እጋብዝሃለሁ ያልከኝ ምሳ እንደ ሰማይ ነው የራቀኝ።"

-6-

የተወለደው መሃል መርካቶ ነው። የት እንዳደገ ስመናገር ግን አሱም ይቸገራል። በተወለደ በዓመቱ አባቱ ሲሞቱ እናቱ የአራት አመት ታላቅ ወንድሙንና እሱን ይዘው ቤተሰቦቻቸው ጋ ደብረማርቆስ ገቡ። ማርቆስ ብለው ስም ያወጡለትም እዚያው የነበሩት ሴት አያቱ ነበሩ።ወላጅ እናቱም ብዙ ሳይቆዩ የአምስት ዓመት ልጅ ሳለ ሞቱበት። አዲስ አበባ የነበሩት የእናቱ ታላቅ ወንድም እሱንና ወንድሙን መልሰው አዲስ አበባ ሊያሳድጓቸው ወሰዷቸው። እኚሁ አጎቱ በስድስተኛው አመት በሥራ ተቀይረው ወደ ድሬዳዋ ሲሄዱ እሱና ወንድሙም ተከተሉ። ያኔ እስራ አንደኛ አመቱን ይዞ ነበር።

አጎቱ አምስት ዓመታት ድሬዳዋ ውስጥ አገልግለው በጡረታ ሲገለሉ ወደ አዲስ አበባ ተመለሱ - ወንድማማቾቹን ይዘው። የተከተሉትን ሶስት አመታት አዲስ አበባ ውስጥ ቆየና የሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን አንዳጠናቀቀ በአስራዘጠኝ አመቱ ሐረር ሄዶ የጦር መኮንንነት ስልጠናውን ጀመረ። ያን ጊዜ ታላቅ ወንድሙ በዚያን ጊዜው የቀዳማዊ ኃይለሥላሴ ዩኒቨርስቲ ውስጥ የሁለተኛ ዓመት የህግ ተማሪ ነበር።

ማርቆስ በትምህርቱ እጅግ ጥሩ ውጤት እንደነበረው የሚያውቁ ሁሉ ትምህርቱን ዩኒቨርስቲ ገብቶ እንዲቀጥል ቢገፋፉትም የአርሲ ምርጫ ሌላ ነበር። አጎቱ ወታደር ይሁን አስተማሪ፣ ዳኛ ይሁን አናጢ ግድ አልነበራቸውም። ዋናው ነገር ሥራ ይዞ ራሱን መቻሉ ነበር የሚያሳስባቸው። ያ ነበር በሰማይ ቤት የሚያስጠይቃቸው።

በሐረር የጦር ትምህርት ቤት የወታደራዊና የቀለም ትምህርቱን በከፍተኛ ማዕረግ አገባደደ። በመጀመሪያ ማስተማር ልቡ ባይፈቅደውም ተሰጥኦውን የተገነዘቡ መምህራኑና የማሰልጠኛው ባለሥልጣን አባብለውትና ገፋፍተውት በተማረበት ማሰልጠኛ ረዳት መምህር አድርገው ቀጠሩት። አመቱ የኢትዮጵያ ጦር ሠራዊት ከሰለሞን ሥርወ መንግሥት ሥልጣን ለመረከብ ሽርጉድ የሚልበት፣ ተማሪዎችና ምሁራን ሠራዊቱን የጎሪጥ እያዩ በፊንታቸው ወገባቸውን ያጠባበቁበት፣ ብዙኃኑ ኢትዮጵያዊ በመጪው

ሶሻሊስታዊ ንኑት በአንድ ምሽት ባለመኪናና ባለቤት ሊሆን ተስፋ ያደረገበት፤ አለም ፊቷን ወደ ኢትዮጵያ መልሳ ትንፋሽዋን የያዘችበት ዓመት ነበር- 1966 በኢትዮጵያውያን አቆጣጠር።

በተከተሉት አራት አመታት ውስጥ በሕይወቱ ውስጥ ዋና ዋናዎቹ አንኪሮች ተከታትለው አለፋ። ሚስት አገባ። በአመቱ ወንድ ልጅ ወለደ። በ1978 ሙሉ ኮለኔል ሆነ። በ1981 ጥር ላይ 'ጋሼ' እያለ የሚጠራቸው እንደ አባት ያሳደጉት አጎቱ ሞቱ። በዛው ዓመት ግንቦት በኢትየጵያ ተደርጎ በነበረው የመንግሥት ግልበጣ ሙከራ ውስጥ እጁ ገባ፤ ሁሉ ነገር አበቃ።

በመንግሥት ግልበጣ ንቅናቄ ውስጥ የገባው በአንድ ወቅት አስተማሪው በነበረው በኋላም በመከላከያ ሚኒስቴር ውስጥ አለቃው ሆኖ በሰሠራው ብርጋድዬር ጀነራል አብይ ሰናይ ገፋፊነት ነበር። የሃሣቡን ትክክለኛነት ከጅምሩ ቢቀበለውም የግልበጣው ተካፋይ ለመሆን ብዙም አልዳዳውም። ሆኖም ከሁለት ወር የአለቃው ውትወታ በኋላ ከጊዜው የኢትዮጵያ ፖለቲካ እራሱን ማግለል እንደማይችል በመረዳት ራሱን ሰጠ። በሶስት ወራት ጊዜ ውስጥ የመንግሥት ግልበጣው ቀንደኛ ተዋንያን ከነበሩት መሃል ራሱን አገኘው።

በወቅቱ በአዲስ አበባና በአሥመራ ተራርቀው የነበሩት የመፈንቅለ መንግሥቱ ጠንሳሾች ተከታታይ ዕቅዶችን እያወጡ በተለያዩ ሳንካዎች የተወጠነው መፈንቅለ መንግሥት ቢዘገይም በመጨረሻ ግንቦት ላይ አብዛኛው ኢትጵያዊ ሳያስብና ሳይገምት ክብሪቱ ተጫረ።

ከጅምሩ የተወለካከፈው መፈንቅለ መንግሥት በአሥመራ ለቀናት በአዲስ አበባ ደግሞ ለሰዓታት ሲንገዳገድ ቢቆይም ኮለኔል ማርቆስ ዕቅዱ መክሸፉን የተረዳው ገና ጠዋት በአምስት ሰዓት አብዛኛዎቹ የመንፈንቅለ መንግሥት ጠንሳሽ ጀነራሎች በመሀል አዲስ አበባ መከላከያ ሚኒስቴር ቅጥር ግቢ ውስጥ በተሰበሰቡበት በታማኝ የመንግሥት ሃይሎች በታንክ ሲከበቡና የአንዳንድ የንትናቄውን አባላት ክህደት እንደተረዳ ነበር።

ጊዜ አላጠፋም። ከበባው ከመግጠሙ በፊት ከግቢው ሹልክ ብሎ ወጣ። ከዚያ በኋላ ያደረገው ግን ለእርሱ ለራሱም እንቆቅልሽ ነው። እጁ ንጹህ እንደሆነ ሁሉ ወደ ቤቱ ተመልሶ ሲቀመጥ በእርግጥ እተርፋለሁ ብሎ እንዳልነበር ግልጽ ነበር። ባለቤቱንና ልጁን ትቶ ጨክኖ ከአገር ለመጥፋት ቢሞክር ምናልባት ይሳካለት ነበር። ኮለኔል ግን ያንን አልመረጠም። ከቤቱ ተመልሶ ይጠብቀኛል ብሎ የፈራውን ስቃይና ውርደት ላለመቀበል በምትኩ የመጨረሻውን መራራ ጽዋ ለመጨለጥ ወሰነ።

ማዕረጉን ገፈው ስሙን በድምጽ ማጉያ እየጠሩ ወጥቶ እጁን እንዲሰጥ ያለበለዚያ ግን እንደሚደመሰስ ሲዝቱ ከቆዩ በኋላ ከምሽቱ ለሁለት ሰዓት ሃያ ገዳይ ላይ መጠነኛ የሽፋን ተኩስ አስቀድመው የግቢውን የአጥር

በር ገርስሰው ከሰፊ ግቢው ሲፈሱ ዙሪያው በአንድ አፍታ በፈንጂ ነበልባል ጋየ። በተኩሱ ልውውጥ ሚስቱና ልጁ ተገደሉ። ራሱን ለመግደል ሞክሮ ቆሰለና ተያዘ።

እራሱን ሲያውቅ ሆስፒታል አልጋ ላይ ነበር። ግማሽ ፊቱ በፕላስተር ታሽጓል። ሁኔታውን ሲያገናዝብ መልሶ ራሱን ሳተ። የዚያ ቁስል ውጤት ፊቱ ላይ ጠባሳ ትቶበት አልፏል።

ከሃኪም ቤት እንደወጣ ወደእስር ቤት ወሰዱት። ግድ አልነበረውም። በ1983 ግንቦት ላይ የመንግሥት ለውጥ ሲደረግ ከአሥር ቤት ተፈቶ ካናዳ ሄደ።

ካናዳ ከወንድሙና ከሚክሰኳዊ ሚስቱ ጋር የቆየው ለአራት ወራት ነው። በአራተኛው ወር በአንድ የህፃናት ሆስፒታል በአፅጅነት ተቀጥሮ ሁለት ክፍል አፖርታማ ተከራይቶ ወጣ። የአፅጅነት ሥራውን ያልወደደለት ወንድሙ ታክሲ ገዝቶ ሊሰጠው ቢጠይቀውም ማርቆስ ፈቃደኛ አልነበረም። ለእርሱ ሕይወት እራሷ ትርጉም አልነበራትም። ማግኘትና ማደግ ሃብትና ክብር ለእሱ የቁል ጌጦች ነበሩ። በዛን ወቅት የእርሱ ምኞት ያለፈውን ሁሉ ባለበት ትቶ የተቀሩትን ዓመታት በአንድ የዓለም ጥግ ድምጽ ሳይሰማ ማሳለፍና ድምፅ ሳያሰማ ማለፍ ነበር። ሩጫና ትግል ለእሱ የተሰበረ መንፈስ የሚመች አልነበረም። ያንን ነበር የፈለገው።ጸጥታ።

ካናዳ በገባ በሁለተኛው ዓመት ከአዲስ አበባ ቀነሰቶ እሱን ፈልጎ እቤቱ ድረስ የመጣው አንግዳ ግን ይዘለት የመጣው ጸጥታ አልነበረም።

ማርቆስ የሁለት ክፍል አፖርትመንቱን የተላላጠ የእንጨት በር ከፍቶ ሲመለከት ከመተላለፊያው ላይ ቁሞ የሚያየው ሰው በቅዠቱ እንደሆነ አልተጠራጠረም። እንግዳው "ማርቆስ" ብሎ በተከፈተው በር ገብቶ አቅፎ ሲስመው ሁኔታን እውነት ነው ብሎ ለመቀበል ተቸገረ።

በ1981 የመፈንቅለ መንግሥት ጠንሳሾች መሃል ከመያዝ፣ ከመታሰርና ከሞት ካመለጠት በጣት የሚቆጠሩ ሰዎች መሃል የነበ አራሱን አለቃ ብርጋዴል ጀነራል አብይ ሰናይን በዛች ትንሽ ክፍሉ ሲያየው ማመን አቃተው።

ያለፉትን በርካታ ዓመታት በስደት ያሳለፈው አለቃው ከእርሱ በእጅጉ በተሻለ ሁኔታ ላይ እንዳለ ግልጽ ነበር። አለቃው ዞር ዞር ብሎ የማርቆስን የተላላጠች፣ የተጋጋጠች ክፍል አየና "እዚህ ነው የምትኖረው...?" አለ የተሻለ ነገር መናገር ያቃተው ይመስል፤ ድንገት እንባ ያቀረሩትን አይኖቹን በማርቆስ ላይ ተክሎ። ለአንድ አፍታ ሳያናገር በገዘምታ የቆመውን ማርቆስን ትክ ብሎ ሲመለከት ቆየና የጠፋ ወንድሙን እንዳገኘ ሁሉ መልሶ ተጠመጠመበት።

ለሰዓታት ቁጭ ብለው አወጉ። በመጨረሻ ብርጋድየር ጀነራሉ አሱን ፍለጋ እስከ ኤለም ጥግ የተጓዘበትን ምክንያት ሲገልጽለት ማርቆስ ፈገግ ብሎ ተመለከተው።

"ጀነራል እኔ እኮ ሙት ነኝ።" አለ ማርቆሥ ባጭሩ።

"ማርቆስ አድምጠኝ" አለ ጀነራሉ ከተቀመጠበት ተነስቶ ከማርቆስ ጎን እየተቀመጠ። "እያንዳንዳችን የምንወዳቸውን አጥተናል። እርግጥ በአሳዛኝ አጋጣሚ ውስጥ እንዳለፍክ ይገባኛል፤ ግን ለሆነው ነገር አራስህን ተጠያቂ ማድረግ የለብህም..."

የተከተሉት ሶስት ሳምንታት ኮለኔል ማርቆስ ከቀፎው ሳለመውጣት ብርጋድዬር ጀነራሉ ደግሞ ቀፎውን ለማፈራረሥ ሲታገሉ ቆዩ። በመጨረሻ ማርቆስ ለሁለተኛ ጊዜ ተሸነፈ።

"ነገርኩህ ማርቆስ...ይህች ዓለም መጥፎም ጥሩም የምትሆነው በእኛ ተግባር ነው። የተሳሳተ ነገር ካለ ያንን የማስተካከል ኃላፊነት የኛው ነው። ሴላ ማን ይደርስልናል...?"

"ከእኔ የሚጠበቀው ምንድነው?" አለ ማርቆስ አለቃውን አቋርጦት።

"ወደ አዲስ አበባ ትመለሳለህ። ለጊዜው በአፍሪካ ሠላም አስከባሪ ግብረኃይል የምሥራቅ አፍሪካ ክንፍ የቡድን - ለ ወታደራዊ ደህንነት ኃላፊ ሆኜ ነው የምሠራው። ረዳቴ እንድትሆን ነው የምፈልገው።"

በሁለተኛው ወር አዲስ አበባ ተመለሰ፤ ማርቆስ።

የአፖርታማው የፊት በር ሲንኳኳ የመታጠቢያ ቤቱን መብራት አጠፋና ወደ ሳሎን ገባ። ከጠረጴዛው ላይ ያስቀመጠውን ሽጉጥ አንስቶ ወደ በሩ ሄዶ ቁልፉን አዙሮ በሩን በቀጭኑ ከፍቶ ተመለከተ።

ፒተር ነበር። ፒተር አዱዋ በአንድ ወቅት በኬንያ መንግሥት ወታደራዊ ደህንነት ውስጥ የነበረና በአሁኑ ወቅት ለኮሌኔል ማርቆስ በረዳትነት የተመደበ፤ የቁመቱ እርዝመትና የትከሻው ስፋት አስፈሪ ገጽታ የሰጡት ሰው ነው።

"ሰዓቱ ደርሷል..." አለ ፒተር እጆቹን ከለበሰው ረጅም የሽራ የዝናብ ልብስ ኪሶች ውስጥ እንደከተተ፤ ጥያቄ ይሁን ዓረፍተ ነገር ባልለየ አነጋገር።

"ጨርሻለሁ።" አለ ማርቆስ። ወደ ሳሎኑ ተመልሶ ጥቁር የቆዳ ጃኬቱን አጠለቀና ሽጉጡን ሰጀርባው ሽጦ ፒተርን ተከትሎ ከክፍሉ ወጣ።

"የመጀመሪያውን አላ አግኝተውታል።" አለ ፒተር ከፊት ለፊት የአፓርታማውን ደረጃ እየወረደ።

ማርቆስ መልስ ሳይመልስ ሰዓቱን ተመለከተ። ከምሽቱ ሶስት ሰዓት ይላል ሰዓቱ። በረጅሙ ተነፈሰና ምንም ሳይናገር ፒተርን ተከተለው። የአፓርትመንቱን የፊት በር ከመውጣታቸው በፊት ብን ብን የሚለውን ዝናብ ሲመለከት የቆዳ ኮቱን ኮሌታ ወደላይ ቀለበሰና ሲጋራ ፍለጋ የደረት ኪሱ ውስጥ ገባ።

ሀሊናው ሲያርፍለት አልቻለም። በሱ አመለካከት ግድያውን መፈጸም ፍጹም ወቅታዊ አይደለም።

"ይቅርታ አድርጉልኝና... ለጊዜው የውጭ ጉዳዩ ሰው መገደል ቢዘገይ እመርጣለሁ" ነበር ያለው። በዛኑ ቀን ከሰዓት በአሥር ሰዓት ላይ በተደረገው የምሥራቅ አፍሪካ ደህንነት ቡድን ስብሰባ ሁለት ሪፖርቶች ከቀረቡ በኋላ ኮሎኔል ሃሳቡን ሲሰጥ። በክፍሉ ውስጥ የተሰበሰቡት ባለሥጣናት ለአንድ አፍታ ከራሳቸው ጋር ሙግት ያዙ። ወዲያው በስተቀኝ የተቀመጠው የአጥቂ ስለላ ኃላፊ የሆነው የኬንያው ሰው ጎርክ ዊልያም የያዘውን አስክሪፕቶ በፊቱ ካለው ፋይል ላይ አስቀመጠና "ጥያቄው ኮ" አለ በተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደኋላ እየተደገፈ "ጥያቄውኮ የመረጃው ቤት ሰው ለውጭ ጉዳዩ ምን ያህሉን ምስጢር ገልጸለታል የሚለው ነው። እኔ የምፈራው የሚያውቀውን ሁሉ ዘክዝከለት ከሆነ ማንኛቸውንም ቢሆን ማቆየቱ በኋላ ልናርመው ከማንችለው ስህተት ውስጥ ይከተናል ብዬ ነው።"

"ክቤት ከመውጣታቸው በፊት..." አለ በስተግራ የተቀመጠው ሩዋንዳዊ ሻለቃ አንድሬ አማሪ። በንቅናቄው የእዝ ሠንሠለት ከብርጋዴር ጀነራል አብይ ስናይ ቀጥሎ የቡድን -ለ የፀጥታ ክፍልን የሚመራ ሰው ነው። "...የቲነጋገሩት ቅጅ ነው ለጊዜው በእጃችን የሚገኘው። ቢሆንም ከዝርዝር ነጥቦች አንነባቡ ስንሰሰ እያንዳንዱን ነጥብ ዘክዝኩ ሳይነግረው የሚቀር አይመስለኝም። ሆኖም ኮሎኔል ማርቆስ እንዳለው ለጊዜው የመረጃው ሰው ብቻ እንዲወገድ ተደርጎ የውጭ ጉዳዩን ሰው በቋሚ ክትትል..."

"እዚህ ላይ ተቃውሞ አለኝ!" አለ ኬንያዊው ጎርክ ዊልያም "ስላቋረጥኩህ ይቅርታ አድርግልኝ። ነገር ግን እያንዳንዳችሁ ልትገነዘቡት የሚገባችሁ ነጥብ ስህተት ለመፈጸም ጊዜ እንደሌለን ነው።"

ክርክሩ ለበርካታ ደቂቃዎች በካሂድም የመጨረሻው ውሣኔ የኮሎኔልን ሀሊና የረበሸ ነበር።

"ጥሩ..." አለ ብርጋዴር ጀነራል አብይ ሰናይ "ግርገር ነጥቦችን አንስተን የተከራከርን ይመስለኛል። ሆኖም ከኮሎኔል በስተቀር የቀረነው የተስማማንበት ነጥብ የሁለቱም ሰዎች መወገድ ምናልባት ዘግይቶ ሊጸጽተን ስሚችል ስህተት ሊያድነን እንደሚችል ነው። የመረጃው ሰው ካዘንቺስ ያለችውን ሴት ለማግኘት መሞከሩ በራሱ ሰውየው ምን ያህል አደገኛ እየሆነ መምጣቱን የሚያሳይ ነው። የውጭ ጉዳዩን ሰው በተመለከተ ምንም እንኳን ሰውየው ጠለቅ ያለ እውቀት ባይኖረውም ምናልባት ካገኛቸው ጥቃቅን ነጥቦች ተነስቶ ችግር ሊፈጥር የሚችል ነው። ስለዚህ..."

ኮሎኔል ስብሰባው ተበትኖ ከክፍሉ ሲወጣ ሀሊናው እየተረበሸበት ነበር።

* * *

መንገድ ዳር ከቀመቸው ነጭ ሊትሮይን መኪና ሲደርሱ ሁለቱም ተከታትለው በስተቀኝ ያለውን የኋላ በር ከፍተው ገቡ።

"እሺ?" አለ ማርቀስ ከፊት ተቀምጦ መሪውን የጨበጠውን አልጀርያዊ መኮንን እያተመለከተ።

"የመጀመሪያውን አጠናትቀዋል።" አለ አልጀርያዊው አፋ ውስጥ የለካትን የጥርሽ መጎርጎርያ ስንጥር ከአፉ ሳያወጣ እያላመጣት።

"ጥሩ" አለ ኮሎኔል በረጅሙ ተንፍሶ ሰአቱን ለሁለተኛ ጊዜ እየተመለከተ። "ሁለተኛውን እንደጨረሳችሁ ሪፖርት ታዘጋጃላችሁ... የሁለቱንም በአንድ ላይ። ቢሮዬ ነኝ።" አለ የሲትሮይኗን በር ከፍቶ እየወረደ። ፒተር ተከተለው።

የቀዳ ጃኬቱን ኮሌታ ወደላይ እንደመለሰ በረጃጅም እርምጃ መንገዱን ተሻገረና ጥግ ይዞ ወደቆመች መርሰዲስ አመራ። ፒተር ቀልጠፍ ብሎ በመሪው በኩል ያለውን በር ከፍቶ ከገባ በኋላ ባሻገር ያለውን በር ከፈተለትና ኮሎኔል ገብቶ ከፒተር ጎን ተቀመጠ።

"ፒተር" አለ ማርቀስ በዝናቡ ካፊያ በስብሶ ከፊት ለፊቱ ያለውን ሰባብሮና አወላግዶ በሚያሳየው የመርሰዲስ የፊት መስተዋት ላይ አይኖቹን አቦዝዞ "..ሁኔታዎች አስገድደውህ የምታደርገውንና ያደረከውን ሀሊናህ

መላልሶ መላልሶ ሲፀየፈው ምን ታደርጋለህ?" አለ ጉንጩ ላይ ያለውን ጠባሳ በጣቱ እየዳሰሰ።

"ሀሊናየን እፀየፈዋለሁ።!" አለ ፒተር ለማሰብ እንኳን ጊዜ ሳይወስድ "ወደ ቪሮ?" አለ አከታትሎ።

"አዎ ወደ ቢሮ እንሂድ።" አለ ማርትቀስ አይኖቹን ጨፍኖ።

-7-

"ቆንጅዬ... ለምን አብረን አናድርም?"
"ቆንጅዬ ለምን ቤቱ አታደርሰኝም?"
"አትቀልጅ እንጂ እውነቱንኮ ነው።"

"አንተ አትቀልድ...ጠዋቱኑ ነግሬሃለሁ። በሰላም መተኛት ነው የምፈልገው። ጠዋት ሥራ ገቢ ነኝ።" የያዙትውን ሽሳና ቢላ ከሳህኖቹ ላይ አስቀመጠችና ከጎን የተቀመጠውን ወረቀት እንስታ አፏን መጠራረግ ያዘች።"

"ስለምንሽ?" እጁን ዘርግቶ ቀኝ እጂን ያዝ አደረገና አይኖቹን አቁለጨለጨላት።

"እራት ጋብገፍሽ እቤት አደርስሻለሁ ነው ያልከው። አሁን አዲስ ፋይል አትክፈት።"

"ምን ነካሽ ርብቃ! አልረብሸሽም አርፌ አተኛለሁ...ሙች።"
"አርፊህ አትተኛም! ናቲ... እንተዋወቃለንኮ። አሁን ይልቅ እንሂድ።" ቦርሣዋን አነሳች።
"ርብቃ በናትሽ አትድረቂ።" በተቀመጠበት እጆቿን ይዟት ቆየ።

"ብቻዬን ማደር አልፈልግም። በቃ። አትፈሽ እንትልፋችንን መለጠጥ በቃ።" ናትናኤል የገዛ እራሱ መቀየር አሳፈረው።

"ሚስት አግባና አቅፈሃት እንቅልፍህን ለጥጥ። ይልቅ አትቀልድ ሂሳቡን ክፈልና እንሂድ...መሸኩ።" ሠዓቷን እየተመለከተች። ከምሽቱ ሁለት ሰዓት።

ውሳኔ ላይ መድረስ አለበት። አጉል መሸፋፈኑን ትቶ ፍቅሩን መግለጽ አለበት። ግን እንዳፈቀራት ካወቀች ትጫነዋለች...እንጋባ አለበለዚያ

ብትልስ? መከራ ጣጣ! ይሄ ጋብቻ የሚሉትን ነገር የፈጠረው ወፈፌ ማን ይሆን? የተዋደዱ ሁሉ መጋባት አለባቸው ያለው ማነው? ጭቅጭቅ! አስተናጋጁን ጠቀሰው።

ናትናኤል ድፍን ሃምሳ ብር አውጥቶ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠ። አስተናጋጁ ብሩን አንስቶ በትሪ ላይ ኮፍሶ ካመጣው የዋጋ ማቅረቢያ ወረቀት ጎን አስቀመጠውና ተመልሶ ሄደ።

"ርብቃ...እንደዛሬው ችክ ብዬብሽ አውቃለሁ?" ፈገግ ብሎ ተመለከታት።

"በፍፁም!" አለች ርብቃ አየሳቀች።

"በቃ እንግዲያው 'እሺ' በይኝ።" ናትናኤል ብቻውን ቤቱ ገብቶ አልጋው ውስጥ ጥቅልል ማለቱን እንደሞት ፈራው። ለወትሮው ግድ የለሽ ነው። ዛሬ ግን ብቻውን ወና ቤቱ ውስጥ መግባቱ ቀፈፈው... ምክንያቱ ሰራሱ ባይገባውም።

አስተናጋጁ ተመልሶ መጣ። ናትናኤል መልሱን ተቀብሎ ወፈር ያለ ጉርሻ ትዩለት ተነሳ። አስተናጋጁ ፊቱ በፈገግታ ረስርሶ በግራው ትረውን እንደያዘ ከወገቡ ጎንበስ አለና ቀኙን ጀርባው ላይ ጭኖ ተሰናበታቸው "ደህና እደሩልኝ።"

"አላበዛኸውም?"

"ምኑን?"

"ጉርሻውን።" አለች ክንዱን ያዝ አድርጋ።

"ቢቀናኝ ብዬ ነው ባክሽ።" አለ ናትናኤል ፈገግ ብሎ።

"ምንድነው የሚቀናህ?" የሆቴሉን የፊት አዳራሽ አቋርጠው ወደ ፈተኛው በር ሲጠጉ በረኛው በሩን ከፍቶ፣ ጎንበስ ብሎ ተሰናበታቸው።

"እሺ እንድትይኝ ነዋ። እኔ ጋ እንድታድሪ።" እየሳቀ ተመለከተት።

"ብሸት!" አለች አብራው እየሳቀች።

ርብቃ አብራው ልታድር የወሰነችው ገና ከሆቴሉ ሳይወጡ ነበር። ነገር ግን መኪናው ውስጥ ከገቡም በኋላ-

"አሃ! የት ነው የምትሄደው? ናቲ ሙት አይሆንም ብዬሃለሁ። ቤት ታደርሰኝ እንደሆነ አድርሰኝ። አይሆንም። ነገርከህ እንግዲህ።" እያለች ተግደረደረችበት።

ይሄኔ ነው መናገር ያለባት። የፍቅር ጨዋታዋን ብቻ ሳይሆን ተራ ሙቀቷን፣ ቅርበቷን፣ አሷነቷን በፈለገ ሰዓት ነው መናገር ያለባት - "ናቲ...አረገዝኩልህ' ኮ አ!አ! እንደዛ አይደለም..." ናቲ... ዛሬ ሃኪም ቤት ሄጄ ነበር... እና..." እንደዛም አይደለም... ፀጥ ብላ ማልቀስ። እሱ ራሱ ደንግጦ "ምንሆንሽ?" ይላት የሰ... ያን ጊዜ ማልቀሷን ሳታቋርጥ አንገቱ ስር ገብታ በአንባዋ አንገቱን እያረጠበች፣ ደረቱን እያባበሰች፣ ጣቶቿን ከጀርባ ፀጉሩ ውስጥ ከትታ እያፍተለተለች መነፋረቅ... "ና...ቲዬናቲ... አንድ ነገር ብነግርህ አትቆጣም አይደል ...አ ...ናቲ ...የኔ ጌታ...ሙች በለኝና ትወደኛለህ አይደል..." መነፋረቅ "...ናቲ..."... መነፋረቅ...

"እሺ፣ ግን ቃል ገብተህልኛል... አትረብሸኝም አይደል?" አለች የሌባ ጣቷን አፍንጫው ሥር ቀሰራ።

"አልረብሽሽም አልኩኝኮ ሮብቃ።" በመጨረሻ ማሸነፉ ደስ አለው ናትናኤል። ከዚህ ቀደም ከሌሎች ሴቶች ጋር ሲሆን ተሰምቶት የማያውቅ ልዩ ስሜት እንደሸረሪት ድር በዙሪያው ሲተበተብ ተሰማው። ፈራ።

ቤቱ ይዟት ሄደ።

የአፖርትመንቱን በር ከፍቶ እንደገቡ ናትናኤል መብራቱን አብርቶ ኮቱን ፎቱ ላይ ወርወር አድርጎ ወደ መጠጥ መደርደሪያው ሄደ።

"ናትናኤል ቁጭ አድርገሽኝ ልትጠጣ አይደለም ያመጣሽኝ!"

ወደ መኝታ ቤት ከሚያስገባው በር ስትደርስ ፊቷን መልሳ ገረመመችው።

"ትንሽ ማሰብ ስለፈለኩኝ ነው።" አለ ናትናኤል የጠርሙሱን መክደኛ እየከፈተ።

"እንግዲህ ጀመረህ..." አለች ራመድ ራመድ ብላ ከእጁ ውስጥ ጠርሙሱን ወስዳ መልሳ መደርደሪያው ላይ እያስቀመጠችው። "አቅፈሽ ሰጥ ነው ብለህ ነው ያመጣሽኝ? ማሰብ ከሆነ የምትፈልገው የእኔ እዚህ መምጣት አስፈላጊ አይመስለኝም።" ተኮሳተረችበት።

ናትናኤል በረጅሙ ተነፈሰና ትከሻዋን እቀፍ አድርጓት ወደ መኝታ ቤት ገቡ። ርብቃ ቀዩን የራስጌ መብራት ስታበራ መኝታ ቤቱ ደም መሰለ። ታኮ ጫማዋን አውልቃ ከአልጋው ግርጌ አስቀመጠችና ልብሷን ማውለቅ ጀመረች። ናትናኤል ወደ መስኮቱ ሄዶ ወፍራሙን መጋረጃ ከመዝጋቱ በፊት ድቅድቅ ጨለማ በተከናነበው ከተማ ላይ አይኑን አፈጠጠ። ርብቃ የሌሊት ልብሷን ለብሳ ወደ መታጠቢያ ቤት ስትገባ-

"ምንድን የምታየው በጨለማ? ይልቅ ልብስህን ቀይር።" አለችው። መታጠቢያ ቤት ገብታ ተጣጥባ ስትመለስም ናትናኤል እዛው መስኮቱ አጠገብ እንደቆመ ነበር።

"ምን ሆነሃል?" ጠጋ ብላ ፀጉሩን እያሻሸች ፊቱን ወደራሷ መልሳ ጠየቀችው።

"እኔ እንጃ።"

"ምንድነው?"

"ምኑ?"

"የምታስበው።"

ናትናኤል አመነታ። ውሳኔውን ራሱ መውሰድ አለበት። ለርብቃ የሚያማክራት ነገር አይደለም። የግል ህይወቱ ቢሆን... አም ግን ይሄ ከሥራው ጋር የተያያዘ ጉዳይ ነው። ያንን ደግሞ ራሱ ሊወስነው የሚገባ ነገር ነው።

ቀን ምሳ ላይ ከአብርሃም ጋር አጥብቀው ተከራክረውበታል። ለጊዜው ባይሸነፍለትም የአብርሃም አመለካከትም መሠረት ያለው መሆኑን ሊክድ አልቻለም።

"እየው ናትናኤል... እኔ ይህን ስራ ያንን አትስራ እያልኩኝ አልመራህም ግን ደግሞ እንደ እሳት እራት መጥፊያህን ስታሳድድ ዝም ማለት አልችልም።" ጀበር ያለው አብርሃም።

"ምንድነው መጥፊያዬን የማሳድደው? እኔክ መደበኛ ሥራዬን ነው እያሰራሁ ያለሁት። በማንም ጉዳይ አልገባሁም።"

"ናትናኤል - የኛን ሰው አርደው ድልድይ ሥር የጣሉት ሰዎች ለምን ያንን ዓይነት አሰቃቂ እርምጃ የወሰዱ ይመስልሃል? ባጭሩ የጀሴፍ ካልሸርትን አድራሻ ሲያነፈንፍ ስላገኙት ብቻ ነው። አሁን አንተ እያደረግህ ያለኸው አሱ ሲያደርግ የተገኘውን ነገር ነው። ናትናኤል አንድ ምክር ብቻ ነው የምሰጥህ...ተጠንቀቅ!"

"ለምን ታስፈራራኛለህ?" በስጨት አለ ናትናኤል።

"አላስፈራራሁህም!" ለመጀመሪያ ጊዜ የተናደደ መሰለ አብርሃም "የማስፈራራበትም ምክንያት የለኝም። የሚያስፈራራስ አላወቅኸውም እንጂ አንተ ራስህ ፈቅደህ የገባህበት አለም ነው።"

"ሥራዬን ነው እየሰራሁ ያለሁትኮ አብርሃም።"

"የኛም ሰው ሥራውን ሲሰራ ነው እንደ ዶሮ ታርዶ የተጣለው፤ በድኑ ድልድይ ስር የተሸጎጠው፤ ደሙ ከወንዝ የተደባለቀው... ትሰማኛለህ?!" አብርሃም ፊቱን ወደ ናትናኤል አዙሮ አፈጠጠበት። "ያው የድሮው ጋዜን አሁንም እየጋለበህ መሰለኝ።" ነበር አብርሃም ያለው የናትናኤልን የወትሮ ግትርነት አስታውሶ።

"እ...? ንገረኝ እንጂ ምን ሆነሃል?" ርብቃ ፀጉሩን እያሻሸች ጠየቀችው።

"ዝም ብዬ ነው ርብቃ።" አለ ናትናኤል ጀርባዋን እያሻሸት።

እጁን ይዛ ወደ አልጋው ወሰደችው። አልጋው ላይ ቁጭ ብለው ልብሱን አወለቀችለት። አንድ በአንድ ኮቱን፣ ሸሚዙን፣ ሱሪውን፣ ጫማውንና ካልሲውን ስታወልቅለት በዝምታ አይን አይኗን ሲመለከታት ቆየ። እንደ ህፃን ልጅ ፒጃማውን ካለበሰችው በኋላ ተነስቶ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባ።

በተቻላት መጠን ሃሣቡን መሰብሰብ አለባት። አለበለዚያ ልትነግረው የፈለገችውን መናገር አትችልም። ምንድነው ግን የሚያስበው... አንድ ያስጨነቀው ነገር እንዳለ አርግጠኛ ነች። ማርገዟን ተጠራጥሮ ይሆን እንዴ? ወይኔ ገብሬልዬ! ሆዷ ባይገፋም ወገቧ አካባቢ...ጡቶቿም...። ሣጣብ ገባት ርብቃ። ያበጠው ይፈንዳ ዛሬ ታወጣዋለች። ሳይቀድማት መቅደም አለባት። ዛሬ ነገ ስትል ዘጠኝ ወር ደርሶ ወልዳ ሳታርፈው አትቀርም። አሁኑኑ ተናግራ ካልወጣላት ከጥቂት ጊዜ በኋላ በደንብ ነው የምታስታውቀው። የመጣው ይምጣ ዛሬ...

ናትናኤል የመታጠቢያ ቤቱን መብራት አጥፍቶ በሩን ሲከፍት ስትሰማ ርብቃ ቶሎ ብላ በጀርባዋ ተንጋላ በተቻላት ዘና ብላ ጠበቀችው። በሩን ዘግቶ ወደ መኝታ ቤት ዘለቀ። ወደ አልጋው ሄዶ ብርድ ልብሱን ገልጦ አልጋው ውስጥ ሲገባ ርብቃ አልተነቃነቀችም። አልጋው ውስጥ ከገባ በኋላ ዞር ብሎ ከራስጌ ያስቀመጠውን ጀምሮ ያቋረጠውን መጽሐፍ አነሳ።

"ናትናኤል...አሁን ማንበቢያ ሰዓት አይደለም።" አለች ድንገት ቀና ብላ መጽሐፉን ከእጁ ላይ እየወሰደችበት።

ናትናኤል አልተከራከራትም። አንድ ዓይነት ጭንቀት እንደወረረው ግን ፊቱ ላይ በግልጽ ይነበብ ነበር። ሽርተት ብሎ አልጋ ውስጥ ገባ። ርብቃ ጠጋ ብላው ተኛች። ትኩስ ገላዋ መጥቶ ልጥፍ ሲልበት እጁን ሰድዶ በስሱ የሌሊት ልብስ ውስጥ ያለውን መግቢያ መውጫውን የሚያውቀውን ገላ ያሻሽ ጀመር። በየት እንደሆነ ባይገባውም እጆቹ የሌሊት ልብሷን አልፈው የሚፋጅ ገላዋ ላይ መቅለጥ ጀመሩ። ትኩስ ትንፋሽዋ አንገቱን ሲለበልበው የሚወደው ፀጉሯ ደረቱ ላይ ብትን አለ።

...ያ ሁሉ ሩክራ ለዚህ ነው? አሁን ነው ማልቀስ ያለባት! እጆቹ እየዳበሷት እያለ፤ ደረቱ ላይ ተኝታ እያለች... ምን ይመጣል...? አውቀሽ ነው ያረገሸሸው ብሎ ቢያመርስ? ያምርራ! ታዲያ ምን ማድረግ ትችላለች... ከአሁን በኃላ አንደ ሆኗል! መናገርና የሚመጣውን መቀበል። ገብሬልዬ!

"ናትናኤል..." ከደረቱ ላይ ቀና አለች ርብቃ።
"ናትናኤል..." በተቻላት ድምጿን አለስልሳ ስሙን ጠራችው።
"እ..."
"ናትናኤልዬ..." ድምጿ በጭንቀት ተንቀጠቀጠ።
"ምነው?" ጣቶቹን ልኮ ፀጉሯን አናተለተለው ግራ እጁን በጀርባዋ ቁልቁል ሰድዶ የሚወደውን ገላ ሳብ አቀፍ አደረገው። ቀኝ እጁን መለስ አድርጎ የለሊት ቀማሷን ወደላይ ሰበሰበው። ቀማሿ ጭኖቿን አልፎ ወገቧ ዙሪያ አሰፈሰፈ።

"ናትናኤል አንድ የ...ምነግርህ ነገር ነበር።" ድምጿ እንደቢራቢሮ ክንፍ ተርገበገበ።

"ምንድነው? ንገሪኝ።" አለ ናትናኤል ድምጿ አለቅጥ ሲለሰልስበት ፀጉሯን ከፊቷ ላይ ወደኋላ እየመለሰ በደረቱ ቁልቁል እየተመለከታት።

"እስካሁንም ያልነገርኩህ ፈርቼህ ነው። ናቲዬ..." እንባዋን ለማምጣት ታገለች። የጠፈራት ድንጋጤ ምራቋን ከአፏ ውስጥ አደረቀው።

"ለምን...ምንድነው?" እጆቹ ቦታቸውን ያዙ-ጭኖቿ ውስጥ...

"ናትናኤል የኔ ጌታ..." ሳታውቀው አይኖቿ በእንባ ግጥም አሉ። "ገና! ገና! ምኑ ተይዞ ተንሰቅስቆ ካላለቀሰች ካልተነፋረቀች በዚህ ጨለማ አይኗ ስር ያቀረዘዘው እንባ የት ታይቶ!' አሰበች።

"ምንድነው የሆንሽው?" ሁኔታዋ ግራ ሲገባው ድንገት በሁለት እጆቹ ሁለት ጉንጮቿን ይዞ ቀና አደረጋት።

"ናቲዬ...ና..." ድምጿ እንደ ወፍ ትንፋሽ ሳሳ።
"ምንድነው ንገሪኝ ርብቃ።" ጉንጮቿን እንደያዘ ደግሞ ጠየቃት።
"ናቲዬ..."
"ከ.ርር.ር___ር!"
ከተዘጋጋው የመኝታ ቤት በር ወዲያ የስልክ ጥሪ ተሰማቸው።
"ስልክ ነው...አይደል?" ናትናኤል ከተኛበት ቀና አለ።
"ከ.ርር.ር___ር!"

ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ ከአልጋው ላይ ተነሳና ነጠላ ጫማውን አጥልቆ የመኝታ ቤቱን በር ከፍቶ ወጣ።

"ሃሎ" አለ እንግዳ መቀበያ ክፍል ውስጥ ያለውን ስልክ አንስቶ።
"ሃሎ...ናትናኤል?" አለ የታፈነ የሚመስል ጎርነን ያለ ድምጽ።
"ነኝ...ማን ልበል?"

"አብርሃም ነኝ። እንድንገናኝ አፈልጋለሁ። አሁን በአስር ደቂቃ ውስጥ እንድትደርስ። ሆቴል ዲ-አፍሪክ ነው ያለሁት... ትሰማኛለህ? የመኪናህን ትንሹን መብራት ሳታጠፋ በሩ ላይ መኪናህን አቁም። እጠብቅሃለሁ..."

"ሃሎ... ሃሎ" ናትናኤል ተጣራ። ስልኩ ግን ተዘግቶ ነበር።
ለጥቂት ሴኮንዶች የስልኩን መነጋገሪያ እንዳንጠለጠለ አመነታ።
ሰዓቱን ተመለከተ። ሰሶስት ሰዓት ሩብ ጉዳይ። አብርሃም ውጪ የማምሸት ፀባይ የለውም። እስከማያውቀው ድረስ። ደግሞስ ቀን ያልተነጋገሩት አሁን የሚነግረው ምን አዲስ ነገር ተፈጠረ? ስልኩንስ ለምን ቸኩሎ ዘጋ? እነጋገሩም ጥድፊያና ችኮላ የተቀላቀለው ነበር። 'ምን ሆኖ ይሆን?' ናትናኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ክፉ ታሰበው። 'አደጋ ደርሶበት ይሆን? ድምፁም ትክክል አይደለም-ጎረነነ።'

"ማነው? ምን ሆንክ?" አለች ሲቻኮል ስታየው ርብቃ ከተኛችበት ተነስታ አልጋው መሃል ቁጭ እያለች።

"ደህና ነኝ። አብርሃም ነው።" ቀልጠፍ ብሎ ልብሱን ይለባበስ ጀመር።

"እና የት ልትሄድ ነው በሌሊት?" ከላይዋ ላይ ብርድ ልብሱን ገፋ ተነሳች።

"ሆቴል ዲ አፍሪክ ነው ያለኝ። ትንሽ ችግር ሳይገጥመው አይቀርም። እንጃ አነጋገሩ ትክክል አይደለም።" ናትናኤል ፈጠን ብሎ ሱሪውን አጠለቀ። ሸሚዙን እስኪለብስ መቆየት አልፈለገም። ድፍን አንገት ያለውን ወፍራም ሹራቡን አጠለቀና ፀጉራም ካፖርቱን ከቁም ሳጥን ውስጥ ጎትቶ አወጣው።

"ምን ሆንኩ አለ?" አለች ርብቃ ግራ ተጋብታ።

"ዛሬ ጠዋት አግኝቼው ነበር ለአንድ ጉዳይ። ለምን እንደፈለገኝ ግን አልነገረኝም። ዝም ብሎ 'ና' ነው ያለኝ።" ናትናኤል የሚለው ሲጠፋው ትከሻውን ሰበቀና ተወው። ከራስጌ የመኪናውን ቁልፍ አነሳና አልጋውን ዞሮ

እቅፍ አድርጎ ግንባሯ ላይ ሳማት። "ተኚ። አልቆይም። እሺ ... በሩን ከውጭ ቆልፌ በስር እወረውረዋለሁ።" እየተቻኮለ ወጣ። ዘግቶት የሄደው በር ላይ አፍጥጣ ቀረች።

አሳንሰሩ እስኪመጣ መጠበቅ አልፈለገም። አስር ደቂቃ ነው ያለው አብርሃም። ሁለት ሁለቴን ሁለት ሁለቴን እየዘለለ በፎቁ ቁልቁል ተንደረደረ።

"ምነው ደህና?" አሉት የማታው ዘበኛ ወፍራም የሴሊት ካፖርታቸውን እንደደረበ ከተከፈሱበት አጥር ላይ እየተነሱ።
"ሠላም ነው።" ፈጠን ብሎ መኪናው ውስጥ ገባ።

መኪናውን አስነስቶ ከግቢው ወጣ። መንገዱ ጭር ብሏል። ብንብን የሚለው ካፊያ የመኪናውን የፊት መስታወት በጥቃቅን ነጠብጣቦች ሸፈነው። የዝናብ መጥረጊያውን ተጫነና ፍጥነቱን ጨመረ። ብሔራዊ ቲአትር አጠገብ ሲደርስ ዝናቡ ሃያል ጨምሮ የመኪናውን ጣሪያ ያቀልጠው ጀመር። ያለ እረፍት ውልብ-ውልብ የሚለው የዝናብ መጥረጊያ ትንፋሽ ያጠረው መሰለ። ሰዓቱን ተመለከተ። አራት ሊሞላ ጥቂት ደቂቃዎች ቀርተዋል። ዘግይታል። ፍጥነቱን ጨመረ። ሠንጋ ተራ ያለው የመንገድ መብራት በግ ብሏል። ቀዩ የትራፊክ መብራት ከመሬቱ ላይ ሲያርፍና በዝናቡ የተዘፈቀው አስፋልት የእሳት ጎርፍ የፈሰሰበት ይመስል ደም ይመስላል። ናትናኤል ከጎንና ከጎን የሚመጣ መኪና እንዳለ ተመለከተ። መስቀልያው መንገድ ንፁህ ነው ... አማን ነው። ቢዝነን መስጫው ላይ ቆመበት። መኪናው ቀዩን የትራፊክ መብራት አልፋ ተሽቀነጠረች። ሚክሲኩ አደባባይ እንደደረሰ ወደቀኝ ታጠፈና ጎኑን ሰጥቶ ወደቆመው ሆቴል ተጣደፈ።

መንገድ ዳር ከተገተረው ሆቴል አፋፍ ሲደርስ ጥግ ይዞ ቆመ። ሞተሩን አጠፋና መብራቱን ቀንሶ ትንሹን መብራት እንዳበራ ተጠባበቀ።

እልሁ ቢወጣለትም ዝናቡ አሁንም ሳግ ይተናነቀዋል። የዝናብ መጥረጊያው በዝግታ አላይ እታች ይላል። የፊት መስተዋቱ በጭ ትንፋሹ በጉም ተሸፍኗል። እጁን ሰድዶ ወሰወለው። ዙሪያውን ተመለከተ። የሆቴሉ ደንበኞች ያቆሟቸው ጥቂት መኪናዎች ከፎቁ ስር በተርታ ተክልኩሰዋል። መንገዱ ጭር ብሏል። ከመንገዱ ባሻገር ጥጉን ይዛ አንድ ሲትሮይን ቆማለች። አብርሃም የለም...

"አሌ - ቀጥል።" አለ የአረብ ገጽታ ያለው ከሲትሮይኗ መሪ ጎላ የተቀመጠው ሰው በፈረንሳይኛ። "አስታውስ፤ ጊዜ አትውሰድ፤ መስኮቱን አንኳኳ። ዝቅ እንዳደረገ አንድ ብቻ ክተትለት። መኪናውን አዙሬ እጠብቅሃለሁ።"

አጠገቡ የተቀመጠው ጥቁር ሰው ጭንቅላቱን በስምምነት ነቀነቀ። ከደረበው ካፖርት የጎን ኪስ ውስጥ ሽጉጥ አወጣና በግራ እጁ ይዞት የነበረውን ቱቦ የመሰለ የድምጽ ማፈኛ ገጠመለት። በአውራ ጣቱ የሽጉጡን መዶሻ ወደኋላ ሙልሶ የሲትሮይኗን በር ከፍቶ ወጣ።

ዝናቡ ይውን ወይ አለቅጥ የረዘመው ቁመቱ ሰውየው ከትከሻው ጎበጥ ያለ ነው። በቀኙ የያዘውን ሽጉጥ በካፖርቱ የጎን ኪስ ውስጥ ሸጉጦ መንገዱን ተሻግሮ አነስተኛ መብራታን አንዳበራች ወደቆመችው 131 ፊያት አመራ።

ዝናቡ ይወርዳል። የዝናብ መጥረጊው ሳይለሰች ከወዲያ ወዲህ ይንቀገዘቀገርል። ናትናኤል የመኪናውን ትንሽ መብራት ሳያጠፋ አይኖቹን በስፊው ከፍቶ የሆቴሉን በር ይመለከታል። ዝናቡ ብን ብን ይላል። አብርሃም የለም።

ድንገት የመኪናው መስኮት ሲንኳኳ ተሰማው። ናትናኤል ፊቱን መለስ አድርጎ ተመለከተ። በዝናቡ ንጠብጣብ በተሸፈነው መስኮት ውስጥ የታየው ግን የተሰባበረና የተወሰጋገደ ምስል ነበር፤ ቢሆንም የለው ቅርጽ መሆኑ ይለያል። 'አብርሃም?' ናትናኤል እጁን ሰድዶ መስኮቱን ዝቅ አደረገ።

የዝናብ ካፖርት ደርቦ ብንብን በሚለው ዝናብ ውስጥ የቆመው ሰው አብርሃም አለመሆኑን ወዲያው ተረዳ። ደነገጠ። ስህተቱ ትዝ አለው፤ ያጠፋው ጥፋት ፊቱ ላይ ድቅን አለበት።

"አቤት...?" አለ የሚከተለው እየታወቀው።

"መንጃ ፈቃድ።" አለው ትራፊክ ፖሊሱ ሠላምታ ከሰጠው በኋላ። የሠንጋ ተራን የትራፊክ መብራት ጥሶ ሲያልፍ ነበር ጥግ ይዞ የነበረ ሞተረኛ ትራፊክ ፖሊስ ሞተር ብስክሌቱን አስነስቶ በዝናብ ውስጥ የተከታተለው።

ናትናኤል ደረቱን ዳበሰ። ሹራብ ድፍን ሹራብ። መንጃ ፈቃዱስ? ኮቱ ኪስ ውስጥ? አቤት! የሚከተለው ጭቅጭቅ ሲታሰበው ጭንቅላቱን ይፈልጠው ጀመር።

"ይቅርታ ወንድም ችግር ገጥሞኝ..." የሚለው ጠፋው ናትናኤል።

"መንጃ ፈቃድ ጌታዬ።" ፈርጠም አለ ትራፊክ ፖሊሱ።

ናትናኤል መኪናው ውስጥ ተኮፍሶ መደራደሩ እንደማያዛልቀው ሲረዳ ቀልጠፍ ብሎ በሩን ከፈተና ከመኪናው ወረደ። ትራፊክ ፖሊሱ ወደኋላው አፈግፍጎ በዝምታ ይመለከተው ጀመር።

"ወንድም... ችግር አጋጥሞኝ ድንገት ከቤት ቸኩዬ ነው የወጣሁት .... መብራቱንም የጣስኩት ለዚህ ነው። ይቅርታ አድርግልኝ።" ወደጎን ሽፈፍ ሽፈፍ እያለ የሚዘንበው ዝናብ ፊት ፊቱን አለው።

"በመጀመሪያ መንጃ ፈቃድዎን ጌታዬ።"
"እሱን ነውኮ የምልህ። አየህ ቸኩዬ ስወጣ..."
"መንጃ ፈቃድ የሎትም? " በጨለማው ውስጥ ትራፊክ ፖሊሱ ፈገግ ያለ መሰለው።
"አለኝ - አለኝ። እቤት እረስቼው ስለወጣሁ ነው።" ናትናኤል በራሱ ተናደደ።

"እሺ ጌታዬ .... ወደ ጣቢያ ሄደን ብንነጋገር ይሻላል።"
"ቆይ - ቆይ እንደሱ አይደለም ሬጋ በል እንጅ።"
"ይትርታ ጌታዬ ጊዜ ባናጠፋ ይሻላል። ዝናብ ውስጥ ነው ያለነው።"
"መጀመሪያ የምልህን ስማኝ።" አለ ናትናኤል ሳይታወቀው ንዴት የነዛ ሀሊናውን እየሰለበው።

እዚህ ድረስ መጥቶ አብርሃምን ሳያገኝ ሊሄድ አይችልም! በፍጹም አብርሃም አንድ አይነት ችግር ገጥሞት እንደሆነስ?

"እየው... ምን መሰለህ..." ጠጋ አለ ናትናኤል ወደትራፊክ ፖሊሱ። የሚበጀው መለማመጥ ነው፤ ረጋ ብሎ ማባበል፤ ክንዱን ያዝ አድርጎ እሽሩሩ ማለት።

"በህግ አምላክ!" አለ የትራፊክ ፖሊሱ ናትናኤል ሲጠጋው ወደኋላው አፈግፍጎ እጁን ወገቡ ላይ ወዳንጠለጠለው መሣሪያ አየሰደደ። " ቀጥል ማለት ቀጥል ነው"

ናትናኤል መኪናው ውስጥ ገብቶ ሞተሩን አስነሳና ወደ መንገድ ገባ። ሮጥ ብሎ የሞተር ብስክሌቱ ላይ ጉብ ያለው የትራፊክ ፖሊስ ፍጥነት ሰጠት አድርጎ ከጎን ከጎኑ እየሄደ ያናግረው ጀመር።

"ቀስ እያልክ አሽከርክር... እ... እዚሁ ነው የምንሄደው - አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ።"

ናትናኤል የመኪናውን መስኮት ዘጋበት።

ከፖሊስ ጣቢያው ደጃፍ እንደደረሱ ናትናኤል ከአጥር ውጭ መኪናውን አቁሞ ሲወርድ ትራፊክ ፖሊሱ ቀልቶን ተረከበው።

"ውስጥ አንግባ።" አለ ትራፊክ ፖሊሱ በቅንድቡ ወደ ጣቢያው መግቢያ እያመለከተ።

ናትናኤል ፊት ፊት እየቀደመ ተከታትለው ወደ ጣቢያው አመሩ።

"መብራት ሲጥስ ተከታትዬ እስቀምኩት። መንጃ ፈቃድም የለው።" አለ ትራፊክ ፖሊሱ ከጠባቡ ጠረጴዛ ኋላ ስተቀመጠ ተረኛ መኮንን የናትናኤልን የመኪና ቁልፍ እያቀበለው።
"መታወቂያ።" አለ ተረኛ መኮንኑ ፊቱን ወደናትናኤል መልሶ በተቀመጠበት አንጋጦ እየገመገመው።

" አልያዝኩም።"
ተረኛ መኮንኑና ትራፊክ ፖሊሱ ተያዩ። ሁኔታው እንዳላማራቸው ግልጽ ነበር።

"መንጃ ፈቃድ የለህም፤ መታወቂያም የለህም። ይህ ሁሉ አንሶህ ወንጀል ትፈጽማለህ።" ተረኛ መኮንኑ ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ አፈጠጠበት።

"ምን ወንጀል ፈጸምኩ ደግሞ? " ናትናኤል ተገረመ።

"ጥሰኸው የሄድከው መብራትኮ የዳንስ ቤት አምፑል አይደለም።" አለ ትራፊክ ፖሊሱ በተራው እየተገረመ።

ናትናኤል በራሱ ጥፋት ብግን አለ።
"ምንም ወረቀት የለህም ማለት ነው?" ተረኛ መኮንኑ ጠየቀው።
"የምን ወረቀት?" ናትናኤል ከዚህ በኋላ የፈለገው ቢመጣ ግድ ያለው አይመስልም።

"አንድ ሰውኮ ማንኑቱን የሚገልጽ ወረቀት ሊይዝ ይገባዋል። እንደው እንደ እንሰሳ አንመላለስም።" ተረኛ መኮንኑ ቆጣ አለ።

"ተናገርኩኮ... ከቤት ስወጣ ችግር አጋጥሞኝ ተጣድፌ ስለነበር የመታወቂያ ወረቀቶቼን ሁሉ ኮቱ ውስጥ ነው ትቼ የወጣሁት፤ መብራቱንም የጣስኩት ለዚህ ነው።" በስጨት አለ ናትናኤል።

"አሃ ቁጣም! አለ እንዴ!?" አለ ተረኛ መኮንኑ ደስ የማይል ፈገግታ እያሳየ። ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ውስጥ የሚያስገባ ጠባብ በር ከፈተና "አስር አለቃ!" ብሎ ተጣራ።

ረጅም ደንደሳም ፖሊስ!- አሥር አለቃ።

ናትናኤል ከውስጠኛው ክፍል ብቅ ያለውን ሰው ሲመለከት ወኔው ከዳው፤ ተስፋ ቆረጠ። ከዚህ በኋላ ተከራክሮም ሆነ አግባብቶ ከገባበት ወጥመድ እንደማይወጣ ተገነዘበ።

"እሽ ወንድም፤ ስም።" ቆፍጠንጠን አለ ተረኛ መኮንኑ አውሬ የሚመስለውን የአሠር አለቃውን ከጎኑ አቁሞ።

"ናትናኤል ግርማ።"

"አድራሻ?"

ናትናኤል በተቻለው መጠን ንዴቱንና ብስጭቱን ዋጥ አድርጎ ለተጠየቀው ሁሉ መልስ ሰጠ።

"ጥሩ እንግዲህ... መኪናዋ የተሰረቀች አለመሆኗ ከተረጋገጠ በኋላ የመታወቂያ ወረቀቶችህንና የመንጃ ፈቃድህን አይተን በህጉ መሠረት ላጠፋኸው ጥፋት እንከሰሃለን። አስከዚያ ድረስ ግን ማረፊያ ቤት መቆየት ይኖርብሃል።"

ናትናኤል አልቅከራከረም። ክርክር ለውጥ አያመጣም። አስር አለቃውን ተከትሎ በጠባቧ በር አልፎ ወደ ውስጥ ገባ። ከፊት ለፊቱ ለማዳ አንስሳ እንዳስከተለ ገበሬ ዘና ብሎ የሚራመደውን ደንደሳም ፖሊስ ሲመለከት ዘገነነው። እንደ ወንጀለኛ ከፍርግርግ በር ጀርባ ሊዘጋበት ሲጣደፍ ሲያይ በሰው በሰው አለው። ከተራ ቀማኞች ማጅራት መቺዎች መንጋ ሊደባልቁት? ጨክነው?!

አስር አለቃው ከአንድ በር እንደደረሰ ቆም ብሎ ወገቡ ላይ በሰንሰለት ከተንጠለጠሉ ቁልፎች አንደኛውን በቡሩ ቀዳዳ ውስጥ ሰደደና በሩን ከፈተ። ወዲያው ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ በቀኝ እጁ ቢያዘው አጭር ዱላ የገዛ ጭኑን ይተመትም ገባ። ቋንቋው "ትገባለህ ወይስ እንፈታተሽ?' መሆኑ ሲገባው ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ በተከፈተው በር ሾልክ ብሎ ገባ። ለመጀመሪያ ጊዜ ጨለማው ክፍል ባዶ መሆኑን ከመተላለፊያው በሚመጣው ብርሀን ሲመለከት ነፍሱ መለስ አለችለት። ወዲያው አስር አለቃው በሩን ዘግቶ ከውጭ ሲቆልፍበት ድቅድቅ ጨለማ ዋጠው።

ለጥቂት ደቂቃዎች በጨለማው ውስጥ አንደቆመ ቆየ። 'አብርሃም በዚያ ሰዓት ምን ፈልጎ ይሆን የደወለው?' ርብቃ ትዝ አለችው። ታስባለች፤ አንደወጣ ጥፍት ሲልባት ያለጥርጥር "አንዱጋ ተደፍቶ ቀረ" ነው የምትለው። በረጅሙ ተነፈሰ ናትናኤል በጨለማው ውስጥ ማጅራቱን እያሻሸ።

ምን ያህል እንደቆየ ትዝ አይለውም። 'ዝ... ዝ' የሚለው የማያቋርጥ የትንኝ ድምጽ ጆሮው ላይ አዜመበት። ድንገት የከፍሉ መብራት ቦግ አለ። መብራቱን ያበሩት ከውጭ እንደሆነ ገባው። ነቢዔ ጥግህን ያዝ' ነው ነገሩ ብሎ አሰበ።

በጠባቧ ክፍል ውስጥ ለአይን የሚስብ ምንም ነገር አይታይም። ከወዲያ ጥግ ከበሩ ትይዩ በሥነሥርዓት የተነጠፈ ጠባብ አልጋ አለ። ይኸው ነው። ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ ወደፊት ተራምዶ አልጋው ጫፍ ላይ ተቀመጠና ጭንቅላቱን ሁለት መዳፎቹ መሃል ቀብሮ ያስብ ጀመር። ብዙ አልቆየም እንደፈራው የክፍሉ መብራት ጠፋ። ናትናኤልን ግን ከሃሳቡ አልቀሰቀሰውም።

አንድ ነገር አግኝቶ መሆን አለበት አብርሃም የደወለለት። ከቻለ ሊረዳው ቃል ገብቶለት ነበር። ቀን ምሳ በልተው አብርሃም "በዘጠኝ ሰዓት ከጓደኛዬ ጋር ኢትዮጵያ ሆቴል ቀጠሮ አለኝ..." ስላለው እዚያው ካደረሰው በኋላ ፍንጭ ካገኘ ሊደውልለት ተስማምተው ነበር።

"አብርሃም ለማለት የፈለግኸው ገብቶኛል.... ሁኔታው ውስብስብና አደገኛም ነው... ግን በማቀርበው ሪፖርት ላይ ነገሩን አደባብሼ ማለፉን አልፈልግም... ገባህ? .... ስለዚህ የሚጠቅመኝ አዲስ ሃሣብ ካገኘህ ደውልልኝ ... እ?" ነበር ያለው ናትናኤል መኪናውን ኢትዮጵያ ሆቴል በራፍ ላይ አቁሞ ከመለያየታቸው በፊት።

"ምን ቸገረኝ ናትናኤል.... እንቆቅልሽን ብፈታውስ እኔም ደስ ባለኝ ነበር። ግን ደግሞ ራሴን ለአደጋ ማጋለጥ አልፈልግም... ደግሞ ፈጠነም ዘገየ አባት መሆኛዬ ደርሷል.... " ፈገግ አለ አብርሃም። "ልጄ ደግሞ እርግጠኛ ነኝ አባት ይፈልጋል።"

"ውለታ መሳሽ ያድርገኝ።" ናትናኤል እጁን ዘረጋለት ተጨባበጡ።

"እ.... በነገራችን ላይ ከተገናኘን አይቀር ለምን አልነግርህም... እንዳልከህ ጥቅምት ላይ ማግባቱ ነው» አለ አብርሃም ፈገግ ብሎ ጺሙን በኩራት እየላጭ። «ሃ! ሃ! ሃ! ሃ! ማዜዬ አንድትሆን ብጠይቅህስ?"

"ቸክልኩኝ!" ናትናኤል ስሜቱን መደበቅ አልሆነለትም።

"አብሮ ማደግ ቀላል ነገር አይደለም።" የጓደኛውን ትክሻ ቸብ አድርጎ አብርሃም ከመኪናው ወረደ። "ቻው ናቲ! እደውልልሃለሁ ለማንኛውም።"

'ደወለ። ግን ምን ፈልጎ ደወለ? ምን ሊነግረው ደወለ? ምን አግኝቶ ደወለ?' ናትናኤል በመቆያ ቤቱ አልጋ ላይ ቁጭ ብሎ ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ይዞ ክንዶቹን ጉልበቶቹ ላይ ቸክሎ ለጥያቄው መልስ ፈለገ። 'ለምን ደወለ?'...

- 8 -

ስልኩ ሲያንቃጭል ጋለል ካለችበት ፎቱ ላይ በርግጋ ተነሳች። በመጨረሻ... ሽለብ አድርጓት ነበር።

ሌሊቱን ቁጭ ብላ ነበር ያደረቸው። ማታ እንደሄደ 'ቶሎ ይመለሳል' ብሊ ስላሰበች ተመልሳ አልጋ ውስጥ ገብታ ተኛች። ብንን ስትልና ሰዓቷን ስትመለከት ከሌሊቱ ሰባት ሰዓት ከአስር ነበር። ዞር ብላ ከጎኗ ተኝቶ እንደሆነ በጨለማው ውስጥ አልጋውን ዳሰሰችው። አልተመለሰም። መብራቱን አብርታ ድጋሚ ሰዓቷን ተመለከተች። ልክ ነች። ከሶስት ሰዓት በላይ ሆኖታል ከሄደ። ቅንድቦቿን አጠጋግታ ለማሰብ ሞከረች። እስካሁን እንዴት ይቆያል፣ ችግር አጋጥሞት ይሆን አብርሃም? ታዲያ ችግር ቢያጋጥመውስ እንዴት ደውሎ እንዲህ ነው አይላትም... ርብቃ አልጋው መሃል ቁጭ ብላ ታወጣ ታወርድ ጀመር። 'እሱ እራሱስ እንደዚያ ተቻኩሎ ሲሄድ አደጋ ገጥሞት እንደሆነስ? ገብሬልዬ!' ሆዷ ውስጥ ያለው ልጅ የተላወሰ መሰላት። ዳበስ አደረገችው ሳይታወቃት። ስጋት ይጠረጥራት ጀመር። 'ግንኮ ከዚህ ችኮታ ቢደውልምኮ አትሰማውም። እስካሁንስ ደውሎ አቅቶት እንደሆነስ?'

ፈጠን ብላ ብርድ ልብሱን ከላይዋ ላይ ገፋ ከአልጋው ተነሳች። ፒጃማዋ ላይ የጠዋት ልብሷን ደረበችና ወደ ሳሎን ገባች። ከስልኩ አጠገብ ፎቱ ላይ ተቀመጠችና አይኖቿን ከፊት ለፊት ካለው የናትናኤል ፎቶግራፍ ላይ አሳረፈቻቸው።

'ምን ሆኖ ይሆን? እንዴት አይደውልም? ሰው ያስባልም አይል?' ሰዓቷን ተመለከተች ሰባት ከሃያ።

ጊዜው እየተሽረሸረ ሌሊቱ እየተናደ በሄደ ቁጥር የርብቃም ሆድ አየተከፋ ሄደ። ሁለቴ መታጠቢያ ቤት ደርሳ ተመለሰች። 'አውነት በጤናው ይሆን?' ሰዓቷን ተመለከተች - ዘጠኝ ከሩብ። ክፉው ታሰባት። '"ቀስ ብለህ ንዳ" ሲሉት አይሰማ! በዛ ዝናብ ሲሮጥ... ገብሬልዬ!' ሰዓቷን ተመለከተች ዘጠኝ ከሃያ።

ሌሊቱ እየሸሸ ንጋቱ እየቀረበ ሄደ ናትናኤል አልተመለሰም፤ አልደወለም።

ስልኩ መልሶ አምባረቀባት። ፈራችው። ሶስተኛ ጊዜ እሪ! አለ ፈጠን ብላ አነሳችው -

"ሃሎ"

"ሃሎ ... ርብቃ...?"

"ናቲ! ደህና ነህ?" አለች ድምፁን ስትሰማ።

"ደህና ነኝ ርብቃ።"

"ትንሽ አታስብም... ሰው ያስባል ብለህ!" አቋረጠችው። የአገር ንዴት ጉሮሮዋ ውስጥ ተማገደ። የአፎይታና የመረጋጋት ስሜት ሰውነቷን ሲወረው ሳይታወቃት አይኖቿ በእንባ ተሞሉ።

"ርብቃ ስሚኝ... ችግር አጋጥሞኝ ነው። ቀይ ርብቃ ስሚኝ..." አለ ድጋሚ ልታቋርጠው ስትል ተሸቀዳድሞ። «ርብቃ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ነኝ።»

"ፖሊስ ጣቢያ?!" ጮሀ አቋረጠችው። የሰማቸውን ማመን አልቻለችም። "ታስሬአለሁ' ነው የምትለኝ?!" ደነገጠች። ፖሊስ ጣቢያ? ፖሊስ... ሌባ... ለአንድ አፍታ የአሷን ናትናኤል የፈጠኝ አስረው ሀጉሩን ላጭተው አየገፈተሩ ከወረበሎች ታዛ ሲደባልቁት ታያት።

"ርብቃ አባክሽ ረጋ ብለሽ አዳምጪኝ። ማታ መንጃ ፈቃድ ረስቼ ስለወጣሁ ነው እዚሁ ያሳደሩኝ። ይልቅ መታወቂያዬንና የመንጃ ፈቃዴን ይዘሽልኝ ነይ። የመኪናዋን ሊብሬም እዚያው ታገኚዋለሽ። ታውቂዋሽ አይደል አምስተኛን?"

"ማንን?"

"አምስተኛ?"

"አምስተኛ!" ግራ ገባት ርብቃ።

"አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ!" ናትናኤል ትዕግስቱ አልቅ አለበት።

"የት ነው? አላውቀውም ናቲ"

"አይው... ሜክሲኮ አደባባይ ከደረስሽ በኋላ..."

ርብቃ ከየት ወዴት ልብሷን እንደቀያየረች ትዝ አይላትም። 'ውሽቱን ነው! ሰው መንጃ ፈቃድ ረሳህ ተብሎ እስር ቤት አይገባም! ውሽቱን ነው። አንድ ነገር አለ።' ሆዷ ተንጓጓባት። መታጠቢያ ቤት... ቶሎ... ቶሎ.... ቀሚስ... በጭንቅላቷ... ጫማዎቿ ውስጥ ዘላ ገባች... ቶሎ.... ቦርሳዋን ይዛ ወጣች። የአፓርትመንቱን በር ከውጭ ስትቆልፍ የረሳችው ትዝ አላት - መንጃ ፈቃድ! መታወቂያ! የናቲ! በሩን ከፍታ ገባች። ወደ መኝታ ቤት ሮጣ የራስጌ ኮመዲኖ ፈተሸች። የለም።

መሳቢውያን ስባ አየች። የለም። ቆም ብላ አሰበች። የት ነው አስቀምጦ የሄደው? አዛ! ቁም ሣጥኑ! ራመድ ብላ ቁም ሳጥኑን ከፈተች። የላይኛዉ መደርደሪያ... የመሃለኛው... የታች - የለም። ርብቃ ግራ ገባት። መኝታ ቤቱ መሣል ቆማ ቀረች። ዙሪያውን ተመለከተች። የት ነው ያስቀመጠው? ኮቱ አነሳቸው። 'አኖ... ኖ!'

የገንዘብ ቦርሳውን አወጣች። ከፈተችው። ሳንቲሞች ተዘረገፉ ትጭልጭል እያሉ በየስርቻው ተበተኑ። መታወቂያ ወረቀት? አዎ የመንጃ ፈቃድ? አዎ። ሮጣ ወጣች - መንገዱ ጭር እንዳለ ነው።

ታክሲ ተሳፍራ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ደረሰች።

"ምንድንነው?" አላት በር ላይ የቆመው ፖሊስ እጆቹን ከኪሱ ሳያወጣ።

"ስልክ ደውለው ጠርተውኝ ነው። ልግባ?"

"ማንን ነው የፈለግሽው?"

"ሰው። እዚህ ያደረ።" አለች ርብቃ እስረኛ ማለቱ ሲቀፋት።

"እስረኛ ነው?"

"እ... " ናቲ አግዜር ይይልህ!'

"ታዲያ እንደሱ ሉትይም... ግቢ።" አለ ጭንቅላቱን ወደጎን መታ አድርጎ።

ጠባቧ ክፍል ውስጥ ወንበር ላይ ተቀምጦ አዲስ ዘመን ጋዜጣ ያነባል። ወደ ክፍሉ ስትገባ ሲያያት ከተቀመጠበት ተነሳ።

"ርብቃ።" አለ ግራ ክንዷን ያዝ አድርጎ።

"ደህና ነህ?! " በጤና ቆሞ ሲያዋራት አይናቿን ማመን አቃታት።

"ደህና ነኝ - - ደህና ነኝ።" አለ ፈጠን ብሎ መደናገጧን ሲያይ። "ምንም ችግር የለም።"

ክጠረጴዛው ኋላ የተቀመጠው ተረኛ መኮንን ቀና ብሎ ተራ በተራ ይመለከታቸዋል።

"አመጣሽው?"

"ምኑን?" ቀና ብላ ግራ በገባው ፊት አይን አይኑን አየችው።

"መንጃ ፈቃዴን ነዋ!"

"አ...አዎ።" አለች ቦርሳዋን በፍጥነት እየከፈተች። ከውስጥ የገንዘብ ቦርሳውን አውጥታ ሰጠችው።

"ይኸው" አለ ናትናኤል የመንጃ ፈቃዱን፣ ሊብሬውንና መታወቂያ ወረቀቱን ከቦርሳው ውስጥ አውጥቶ ከተረኛ መኮንኑ ፊት ጠረጴዛው ላይ እየከመረ።

ተረኛ መኮንኑ የመታወቂያ ወረቀቶቹን ተራ በተራ ከተመለከታቸው በኋላ ከመሳቢያው ውስጥ ትራፊክ ፖሊሱ ትቶለት የሄደውን የመጥሪያ ወረቀት አውጥቶ የመታወቂያ ወረቀቱን ከሊብሬና መንጃ ፈቃዱ ጋር አቀበለው።

"በሆነው እንደተከፋህ ይገባኛል። ግን እኛም ምርጫ ስለሌለን ነው። አየህ... ሌባውንና ጨዋውን መለየት ያስቸገረበት ጊዜ ነው። በዚህ ሰዓት ያለመታወቂያ፣ ያለመንጃ ፈቃድ መበራት እየጣሰክ ስትከንፍ፣ ደግሞ መጠርጠር ይገባናል። ለማንኛውም አገናለሁ በአጋጣሚው።"

'ድንቅ ዲስኩር' አለ ናትናኤል በልቡ መታወቂያ ወረቀቶቹን እየተቀበለ።

"ይህን ይዘህ ያው ትራፊክ ጽህፈት ቤት ቅረብ።" አለ ተረኛ መኮንኑ የመጥሪያ ወረቀቱን እየቀበለለው።

ወልስ አልመለሰም ናትናኤል። ጥፋቱ ሁሉ የእርሱ የራሱ መሆኑ ግልጽ ብሎ ቢታየውም ቅጥ ያጣ ንዴቱን መቻፈን አልተቻለውም። የርብቃን ክንድ ያዝ አድርጎ ከጣቢያው ወጣ። ከውጭ ያደረችው 131 ፊያት መኪናውን ሲያይ ዘመዱ መሰለችው።

መኪና ውስጥ እንደገቡ ርብቃ ዞራ አፈጠጠችበት-ቀንዷን አሹላ "አትዋሸኝ! ናትናኤል ምን አድርገህ ነው የታሰርከው?" ድንገት በንዴት እየተንቀጠቀጠች ገጠመችው።

የመጥሪያ ወረቀቱን ዘረጋላትና የመኪናውን ሞተር አስነሳ።

"ናትናኤል እውነቱን ንገረኝ።" ጎፈሯ ቆመ።

"ርብቃ በቃ ይኸው ነው። መበራት ጣስክ። ትራፊክ ፖሊሱ ተከታትሎ ያዘኝ፤ መንጃ ፈቃድ ጠየቀኝ። የለኝም። ጣቢያ ወሰደኝ። መታወቂያ ወረቀት ጠየቁኝ። አልያዝኩም። አንድ ክፍል አስገብተው ዘጉብኝ።"

"አውሬዎች!"

"ጥፋቱ በሙሉ የኔ ነው ርብቃ ፤ መኪናዋን ስርቁም ሊሆን ይችል ነበር።"

"ሰውና ሌባ መለየት አይችሉም?" ጮኸችበት።
ናትናኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ሳቀ።

"ርብቃ ሌባምኮ ሰው ነው!ረከሰ እንጅ።"
"እነሱስ እሺ፣ ያ ብሽቅ ለምንድነው በሌሊት የጠራህ?"
"ማ?"
"አብርሃም ነዋ!"
"አብርሃም..."
ናትናኤል ለአንድ አፍታ ዝም አለ። አብርሃም ለምንድነው በሌሊት የጠራው...?

"ለምን አቆምክ?" አለች ርብቃ ናትናኤል መኪናውን ዋቢ ሸበሌ ሆቴል ስር ሲያቆም።

"መጣሁ ስልክ ደውዬ።" ተጨማሪ ጥያቄ ለመጠየቅ ጊዜ ሳይሰጣት የመኪናውን በር ከፍቶ ወረደ።

'አብርሃም ለምን ደወለ? ለምን ነበር አፍሪካ ሆቴል ድረስ በዛ በሌሊት እንዲመጣ የነገረው?' ናትናኤል ወደ ቀዩ የህዝብ ስልክ አመራ።

የስልኩን እጀታ አንስቶ ጆሮው ላይ ደገነው ...ቲ...ቲ...ቲ የአብርሃምን ቁጥር ደወለ...ተይዟል... ደግሞ ሞከረ...ቲ...ቲ...

"ሃሎ"
"ሃሎ እባክት አብርሃም ይኖር ይሆን..."
"እ...የሉም።" አለው የሴት ድምፅ።
"ስራ ነው የሄደው?"
"እ...ይ" አመነታችበት።
"ባክሽ ካለ ናትናኤል በይልኝ ...እ..."
"እ...ይ...እ... አደጋ ደርሶባቸዋል ብለው ደውለው እትዬ አሁን ወጡ ወደ ሃኪም ቤት።"
"የት? ማ?" ናትናኤል በጦር እንደተወጋ አይነት ደነገጠ።
"እትዬ።"
"ማነው አደጋ የደረሰበት...ምሥራቅ ነች?"
"ጋሼ።"
"አብርሃም?"
"አዎ።"
"የት ነው ያለው? ማለቴ..." ተማታበት።
"ጥቁር አንበሳ ሆስፒታል መሰለኝ ያሉት።"

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ እየሮጠ ወደ መኪናው ተመለሰ።
"ምን ሆንክ?" አለች ርብቃ ሁኔታውን ስታይ ተደናግጣ።
"አደጋ አጋጥሞት ነው። እኔኩ ማታውኑ ተሰምቶኛል።" አለ የመኪናውን በር ዘግቶ ሞተሩን እያንጫረረ።

"ማነው? አብርሃም ነው?"
"አዎ።" አለ የመኪናውን ጎማ አንሳጦ መንገድ ውስጥ እየገባ።
"ቀስ በል ናትናኤል...እንጋጫለን።" አለች ርብቃ በቀኝ እጇ የመኪናውን ኪስ ወጥራ ይዛ።

'አብርሃም በውድቅት ለምን ጠራው? አደጋ ደርሶበት? አደጋ ደርሶበት ቢሆን ያኔውኑ ይነግረው ነበር። አይደለም። አደጋ ደርሶበት ሊሆን አይችልም። እርግጥ ድምፁ ትክክል አልነበረም አለቅጥ ጎርንኖ ነበር። ቢሆንም አደጋ ያጋጠመው ሰው ዓይነት አልነበረም። አደጋ ሊሆን አይችልም። ከደወለለት በኋላ መሆን አለበት አደጋው የደረሰው። ግን...'ናትናኤል ቅንድቦቹን እየቋጠረ እየፊታ ከራሱ ጋር ተከራከረ።

ከሆስፒታሉ የውጭ በር እንደደረሱ ናትናኤል የመኪናውን በር ከፍቶ ከመውረዱ በፊት ፊቱን ወደ ርብቃ መለሰና "እዚሁ ጠብቂኝ" አላት። እየተቻኮለ ደፋ ደፋ እያለ ወደ ሆስፒታሉ በር አመራ።

"ወዴት ነው?" በተጀባቦነው ጋቢ ላይ ወፍራም ካከ, ካፖርት የደረበው የሆስፒታሉ ዘበኛ ጠየቀው።

"ወንድሜ አደጋ ደርሶቡት በስልክ ተጠርቼ ነው።"

በድንጋጤ አመድ የመሰለውን የናትናኤልን ገጽታ ሲመለከት የሆስፒታሉ በረኛ በሩን ከፈተና አስገባው። ራመድ ራመድ እያለ ወደ ሆስፒታሉ ህንፃ አመራ። ከፊት ለፊቱ የምትመጣ ነርስ አጠገብ ሲደርስ ቀም አለ "ባክሽ የኔ እህት አደጋ የደረሰበት ሰው ነበር። በስልክ ተጠርቼ ነው። የት አገኘዋለሁ?"

"ያውልህ ቀጥታ ሂድና...ያ በረንዳ ይታይሃል...በዚያ በኩል ግባ።"

ቀጠለ - ደፋ ደፋ እያለ። ነርሷ የመለከተችው በር ጋ ሲደርስ ወደ ውስጥ ገባ። ባዶ መተላለፊያ። ወደፊት ቀጠለ። ከጠረጴዛ ጏላ የተቀመጠች ሌላ ነርስ ሲመለከት እጥፍ ብሎ ወደእሷው አመራ።

"ሠላም ...እባክሽ አደጋ የደረሰበት ሰው..."
"ማን ይባላል?" አለች አቋርጣው።
"አብርሃም አያሌው...አብርሃም አያሌው።"

"እ... ያውልህ። ቀጥታ ሂድና ወደ ግራ ታጠፍ። በዚያ ጋ ሰውየው በወጣበት በር በኩል።"

ቀጠለ - ደፋ ደፋ እያለ። ነርሷ ያመለከተችውን በር ከፍቶ ሲገባ በመጀመሪያ የተመለከተው የአብርሃምን እጮኛ ነበር። ምሥራቅ ስታየው ከተቀመጠችበት ዘላ ተነሳች።

"ያውና!" አለች ሊይዟት የሚታገሉትን አባቷን መንጭቃ ወደ ናትናኤል እየቀረበች። "ምንድነው?! ምንድነው ነገሩ! " ጮኸችበት። "ማነው? ማነው እንዲህ ያደረገው?!" ፊቷ በእንባ ረስርሷል፤ ፀጉሯ ተንጨባሯል፤ ሰውነቷ ይቋጠራል ይፈታል።

ናትናኤል ከገባበት በር ሳይርቅ በድንጋጤ ደንዝዞ ቆመ። የሚሰው፤ የሚናገረው፤ የሚያደርገው ተማታበት። አባቷ ከኋላዋ ተከትሰው መጥተው ክንዷን ይዘው እየታገሉ፤ እየተጓተቱ መልሰው ከነበረችበት ወንበር ላይ አስቀመጧትና ጭንቅላቷን ትከሻቸው ላይ አስደግፈው ጉንጮቿን ጭንቅላቷን እየደባበሱ ማባበላቸውን ቀጠሉ።

ናትናኤል ግራ ተጋብቶ ቆፍረው እንደቀበሩት አጣና መተላለፊያው መሃል ተገትሮ ቀረ። በክፍሉ ውስጥ ያሉ ሰዎች ሁሉ በእሱ ላይ ያፈጠጡ መስለው። ሁሉም የአብርሃምን እጮኛ ተክትለው የመጡ መሆናቸውን ተረዳ።

"ማነው እንዲህ ያደረገው? አብራችሁ ነበራችሁ?"

ናትናኤል ዞር ብሎ ተመለከተ። ጠና ያሉ ሰው ናቸው። ጺማቸውና ከጆሮዎቻቸው በላይ ያለው ቡፍ ያለ ቀሪ ፀጉር ነጥቷል።

"ምንድነው?... ምንድነው የሆነው አብርሃም? " አሰ ናትናኤል መልሰው እሱኑ ሲጠይቁት ግራ ገብቶት።

"አንተ አይደለህም እንዴ ጓደኛየው...?" አሉ ሰውየው ለአንድ አፍታ ዞር ብለው ምሥራቅን አየት አድርገው ድጋሚ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል እየመለሱ። "...ከጓደኛው ጋር ጠዋት እንደወጣ ነው እንዲህ የሆነው ነውክ ያለችን። ትላንት ማታ በሁለት ሰዓት ተኩል ነው ፖሊሶች ያገኙት ካዛንችስ።"

"ማ...እኔ...? እሱ ነውክ ደውሎ የጠራኝ"

ድንገት ብልጭ አለለት... ካዛንቺስ!ትላንት ለሶስት ሩብ ጉዳይ ስልክ ደውሎ የጠራው የአብርሃም ድምፅ አልነበረም...ያ ጎርናና ድምፅ የአብርሃም

አልነበረም!... 'ናትናኤል አፉ ደረቀበት... አብርሃም ያለው፤ የነገረው ታወሰው- 'ናትናኤል በአሳት እየተጫወትን ነው።'

"ምንድነው ያደረገት?" አለ ናትናኤል አጠገቡ የቆመትን ሰው ክንድ ጨምድዶ።

"በጥይት ነው የተመታው።" አሉ ሰውየው በደከመ ድምፅ።
"ሳድተውታል? " ናትናኤል ሰውነቱ ተንቀጠቀጠበት።
"የዚች ልጅ አምላክ ይጠብቀው እንጂ አሱስ እንዳይሆን ነው።" አሉ ሰውየው በረጅሙ ተንፍሰው።

"የት ነው ያለው?" ናትናኤል መላ ሰውነቱ ጨው መርጨት የጀመረ ይመስል ተቃጠለ ሆዱ አፉ፤ መላ ሰውነቱ...

"ከዚህኛው ክፍል ነው አሉን። እንጂ... " አሉ ሰውየው ናትናኤልን በቆመበት ትተውት ሁለት እጆቻቸውን ከኋላ ከጀርባቸው ላይ አጣምረው አንገታቸውን ደፍተው እየተንሳፈደዱ።

ናትናኤል ሰውየው ወዳመለከቱት በር አመራ። ከበሩ ከመድረሱ በፊት ከውስጥ አንድ ነርስ በሩን ከፍታ ወጣች።

"የኔ እህት ... " ጠጋ ብሎ ክንዷን ያዛት። "በጣም ተጎድታል? ተስፋ አለው?"

ነርሷ ቀና ብላ አየችው፤ መልስ ግን አልመለሰችለትም። አይኖቿ የሚሉትን፤ የሚናገሩትን ሲያይ ሰውነቱ ተርበተበተበት። "ባክሽ ሃኪሙን ማየት አፈልጋለሁ። ቶሎ በይልኝ።"

ነርሷ ተመልሳ ወደ ክፍሉ ገባች። ብዙ ሳትቆይ ሃኪሙን ይዛ ተመለሰች።

"ዶክተር። ተስፋ አለው?" በሚንቀጠቀጥ እጁ የሃኪሙን ክንድ ለቀም አደረገው።

"አስቸጋሪ ነው ለመናገር።" አለ አጠር ብሎ መለጥ ያለው ቀጭን ሃኪም ከሥራው ላይ ያለጠራውን ሰው ምንነት ለመገመት እየሞከረ።

"ላየው እፈልጋለሁ።"
ሃኪሙ የሰማውን ማመን የቻለ አይመስልም።
"ምኑን ታየዋለህ? ህዝምና እየተደረገለት እኮ ነው።"

"ዶክተር..." ናትናኤል ድንገት ራሱን የገዛ መሰለ። "የምናገረውን፣ የምጠይቀውን ነገር አስቸጋሪነት በደንብ አረዳዋለሁ። ግን እንዲህ ያደረጉትን ሰዎች ማንነት የማረጋግጠው ሳገኘው ነው።"

"ይቅርታ የኔ ወንድም የኔ ኃላፊነት ለውየውን ከሞት ማትረፍ ነው። የአጥፊዎቹ መያዝና አለመያዝ አያሳስበኝም።"

"እሱን ግን ያሳስበዋል!" አለ ናትናኤል ጣቱን በተዘጋው በር ላይ ቀስሮ። አብርሃምን ከሞት ታተርፋትም አታተርፋትም ይሆናል። በዚህች ደቂቃ ሊናገራት የሚፈልጋት ነገር አለች። ያንን ካልሰማሁ ክሱ በፊት ሌሎች በስንቱ እንደታረዱ ከሱም በኋላ ሌሎች ይታረዳሉ።"

"ልታነጋግረው አትችልም። ማለቴ ሊመልስልህ አይችልም።"
"አይኑን ማየት ይበቃኛል።"
ሃኪሙ ትክ ብሎ ተመለከተው። ከራሱ ጋር ክርክር የገጠመ መሰለ።

"ዶክተር... ደቂቃዎች እያጠፋን ነው። እነዚህ ደቂቃዎች ከሁላችን ለእሱ ይበልጥ ብርቅ ናቸው።"ናትናኤል የጨበጠውን የሃኪሙን ክንድ ይበልጥ ጨምድዶ ያዘው።

"ከግማሽ ደቂቃ በላይ አልፈቅድልህም። በዓይን ብቻ ነው የምታነጋግረው። ሊመልስልህ መሞከር የለበትም።" አለ ሃኪሙ። በሩን ከፍቶ ወደ ውስጥ አስገባው።

በጀርባው ተንጋሏል። ተስፋ ቆርጠው የመጨረሻዎቹን ደቂቃዎች አንድ በአንድ በትግዕሥት የሚሸኙ የሚመስሉት ዓይኖቹ ነጩ ኮርኒስ ላይ ተተክለዋል። ከራስጌው ከተንጠለጠሉት አራት ጠርሙሶች የሚነሱት ቀጫጭን ላስቲክ ቱቦዎች በክንዱና በጀሮ ግንዱ ላይ ከተሰገሰጉት መርፌዎች ጋር ተያይዘዋል። ድምፅ የለም በስተቀኝ የቆመ አንድ መሣሪያ ብቻ በተወሰነ የጊዜ ልዩነት "እህ...እህ" የሚል፣ የሚያቃስት ይመስላል።

የአብርሃም ዓይኖች ናትናኤልን ሲያዩ ድንገት ነፍስ የዘሩ መሰሉ።
ናትናኤል ጓደኛውን ቁልቁል ተመለከተው።

"እነሱ ናቸው?" አለ ናትናኤል እንባውን እየታገለ ጥያቄ ሳይሆን ተራ ዓረፍተ ነገር በመሰለ አነጋገር። ትክ ብለው የሚመለከቱት የጓደኛው የአብርሃም ዓይኖች 'አዎ' ያሉት መሰለው። ናትናኤል ጉሮሮው በምሬት ሲወጠር ተሰማው። "አብርሃም አኔንም አስኪገድሉኝ አልተዋቸውም።" አለ ናትናኤል አይኖቹን የሞላው አንባ የሚያየውን ሁሉ እየሰባበረበት እያወላገደበት። አብርሃም ፈገግ ያለ መሰለው። ድንገት ከተንጋለለበት

ለመነሳት ያሰበ ይመስል ከደረቱ ለጠጥ አለና መልሶ ተወው። አፉን ከፈተ። በሣንቀትና በስቃይ ተነፈሰ። "ካልቨርትን አግኝ...ካልቨርትን" አለ አብርሃም በለሆሳስ።

ናትናኤል ክንዱን ሲያዝ ተሰማው።
"በቃ።" አለው ሃኪሙ ክንዱን ይዞ።
"ቆይ... ትንሽ!... " አለ ናትናኤል ፊቱን ወደ ሃኪሙ መልሶ "እንደ...."
"በቃ።" አለ ሃኪሙ ናትናኤል ሁኔታውን እንዳልተረዳ ሲመለከት ሁለት ክንዶቹን ያዝ አድርጎ። "በቃ አርፏል።"

ናትናኤል ፊቱን መንጭቆ ወደ ጓደኛው መለሰው። አብርሃም ፊት ላይ ምንም ለውጥ አይታይም። አሁንም ያየዋል። 'ሲሆን አይችልም!አልሞተም!'

ከአልጋው በስተግራ ቆማ የነበረች ነርስ የአብርሃምን አይኖች በመጻፉ መለስ ስታደርጋቸው እንደተከደኑ ቀሩ።

ሃኪሙ የናትናኤልን ክንድ ያዝ አድርጎ ከክፍሉ አወጣው።

ናትናኤል በሆስፒታሉ መተላለፊያ ያጋጠመው በደንብ ትዝ አይለውም። ብቻ በዚያ የነበሩ ሁሉ ያለቅሱ ይራበሹ እንደነበር ያስታውሳል። ግን ምን ጊዜም የማይረሳው በሩቁ እንደ ህልም የተሰማው ድምፅ አለ። የአብርሃም እጮኛ ምሥራቅ ሁለት እጆቿን ጭኖቿ ውስጥ ከትታ እንደ ሀዛን ልጅ ጉብጥ ብላ እየተንሰቀሰቀች ያወጣችው ድምፅ... "አንተ ነህ የነደልከው! አንተ ነህ ገዳዩ! አንተ ነህ! አንተ!...አንተ!"

* * *

"አትነሳ... መጣሁ ቡና ይዤልህ።" ተነስታ ወጣች ርብቃ።

ናትናኤል ሃሳቡ እየተሰባሰበለት ሲመጣ የሆነው ሁሉ ድጋሚ እየመጣ ፊቱ ላይ ይመላለስ ጀመር። 'ወይኔ! ወይኔ አብርሃም! ግን ለምን? ለምን? ለምን ገደሉት? ምን አደረጋቸውና ገደሉት? እርሱ ነበር የእባቡን ሥራ የረገጠ። አብርሃም ለምን ተነደፈ? እሱ እንዴት ዳነ? እሱን እንዴት ተውት? ለምን ተውት?' በሃኪም ቤቱ ደረቅ አልጋ ላይ በጀርባው ተንጋሎ ያየው ጓደኛው በዓይነ ሀሊናው አፈጠጠበት። ትክ ብለው ሽቅብ የተመለከቱት የአብርሃም ዓይኖች መጥተው ድቅን አሉበት። 'ናትናኤል አላልኩህም? በእሳት እየተጫወትን ነው አላልኩህም? የምመክርህ ነገር ቢኖር ይህን ነገር ማነፍነፍህን ትተህ በሠላም ስራህን እንድትሰራ ነው። እንደ አሳት አራት መጥፊያህን ስታሳድድ ዝም ማለት አልችልም! ናቲ

ራሴን ለአደጋ ማጋለጥ አልፈልግም... አባት መሆኛዬ ደርሷል... ልጄ አባት ይፈልጋል... ናቲ ለጥቅምት ሚዜዬ እንድትሆን ብጠይቅስ ... ካልቨርትን አግኝ... ካልቨርትን... ካልቨርትን...ካልቨርትን'

አይናቸን እየሞላ ከላይ ከላዩ እየዋለለ የሚሸሮንደሳደው እንባው አላቆምልህ አለው። ሌላ አስጠሊታ ድምፅ ጆሮው ላይ አንቃጨለበት

'...አንተ ነህ የገደልከው! አንተ ነህ ገዳዩ!አንተ ነህ!አንተ!...'

የአብርሃም አጮኛ ሁኔታ ታወሰው። አንደ አብድ በግራና በቀኝ ክንድና ክንዷን ይዘዋት ያ ውብ ፊቷ ተንጨባሮ እንደ ህልም ታየው። ጎንበስ ብሳ ስትንሰቀሰቅ ፊቱ ላይ መጣችበት። ዓይኖቹን ጨመቃቸው።

'... አንተ ነህ! አንተ! አንተ!'

ናትናኤል ከቆመበት አልተንቀሳቀሰም። በሆስፒታሉ መተላለፊያ ፍጠዝ ብሎ እንደቆመ ቀየ። ከሆስፒታሉ የወጣው ዘግይቶ ነበር። ድንገት አራሱን በረጅሙ መተላለፊያ ብቻውን ቆሞ አገኘው። ከኋላው በር ሲከፈት ተሰማው። ፊቱን መለሰ። ሁለት ነርሶች ከፊትና ከኋላ ሆነው በተሽከርካሪ አልጋ ላይ የተንጋለለውን የጎደኛውን በድን እየጎተቱ ወጡ። ከጫፍ እስከ ጫፍ ነጭ ሰስ ጨርቅ አልብሰውታል። በመተላለፊያው እየገፉ ይዘውት ሄዱ። በቆመበት ለመጨረሻ ጊዜ አብርሃምን ተሰናበተው። 'ናቲ ለጥቅምት ሚዜዬ እንድትሆን ብጠይቅስ?'

አጥወለወለው። ቶሎ ብሎ ነጩን የሆስፒታል ግድግዳ ደገፍ አለና ቆመ። በቀስታ እያቅራመደ ከሆስፒታሉ ህንፃ ወጣ። ከአጥሩ በር ሲደርስ የሆስፒታሉ ዘበኛ ለአንድ አፍታ ፊቱን ከተመለከተ በኋላ ከተቀመጠበት ብድግ ብሎ በሩን ከፈተለት። ከአጥር ግቢው ወጣ። መንገዱን ሲሻገር ሲል ድጋሚ የሚያየው ሁሉ ብዥ አለበት። ቶሎ ብሎ መንገድ ጥግ ይዛ የቆመች ነጭ ሲትሮይን ላይ ደገፍ አለ። መኪናውን የት ነበር ያቆማት? እሩቅ ትሆን? አ...አይደለችም። 'ካልቨርትን አግኝ... ካልቨርትን...'

ከዚያ በኋላ የሆነው ጭጋግ ሆኖ ነው የሚታየው። ብቻ ርብቃ ደገፋ መኪናው ውስጥ ስታስገባው እንደ ህልም ትዝ ይለዋል።

"ቀና ብለህ ብትቀመጥ አይሻልህም?"

ትራሱን ከጀርባው አስገባችለት። አልጋው ላይ ተቀምጣ እፍ እፍ እያለች ማንኪያውን ወደ አፉ አስጠጋችለት። በደመነፍስ አፉን ከፈተ-ሾርባ። አፉ ውስጥ ቀፈፈው። ወይኔ አብርሃም! "በቃኝ"። አላት ማንኪያ የያዘውን እጇን በእጁ እየገፋ።

"ናቲ ምን መሆንህ ነው?...ራስህን ተቆጣጠረው እንጂ?"
"በቃኝ አልኩሽ በቃኝ።"

"እሺ በኋላ ራትህን ትበላለህ፤ ይዜን ጠላ አሁን።"

ቀመሰው። ጠተት። አፉ ላይ ተንቀዋለለበት። "ቢሆንም ሊያስቸግራት አልፈለገም። መልሶ ፉት አለው።

"በቃ ናትዬ። ጨክን ማለት ነው ያለብህ። ናትናኤል... አንተ ተጀናንተህ ቤተሰቦቹን ማዕናናት ነው ያለብህ።" አለች ርብቃ ትራሱን ከጀርባ እያስተካከለችለት።

ቤተሰቦቹ!

'...አንተ ነህ ገዳዩ !... አንተ ነህ!... አንተ!... አንተ!...'

ወተት የያዘውን ብርጭቆ አቀበላትና በሁለት እጆቹ ጆሮዎቹን ጥርቅም አድርጎ ያዛቸው።

-9-

የበሩ ደወል ሲጮህ ከተኛበት በርግጎ ተነሳ። ከአልጋው ላይ የተበታተኑትን እርቃናቸውን ያሉ የሌቶች ፎቶግራፎች የያዙ መጽሄቶችን ሰብሰብ አድርጎ ቁምሳጥኑን ከፈተና ወደ ውስጥ ወረወራቸው። የጠዋት ልብሱንና ጫማውን አጠለቀና ነጥብ 22 ብሬታ ሽጉጡን ከራስጌ አንስቶ ከመኝታ ቤቱ ወጣ። የበሩ ደወል ድጋሚ ሲያንቨርት ሰዓቱን ተመለከተ። ከጠዋቱ አንድ ሰዓት ከሀያ።

ሽጉጡን በጠዋት ልብሱ የግራ ኪስ ውስጥ እንደከተተ የበሩን ሰንሰለት ሳይነቅል በሩን በቀጭኑ ከፍቶ ተመለከተ።

"አሃሮን!" በሩን ዘጋና ሰንሰለቱን ነቅሎ ቁልፉን ከፍቶ በሩን በረገደው። "ምን ሆነሃል?" አለ አመድ የመሰለውን የአሃሮንን ፊት ሲመለከት መንገድ ለቅቆ እያስገባው።

"አሁንም ተቀደምን።" አለ አሃሮን በብስጭት ፋሬልን አልፎ ሄዶ በአንደኛው የሳሎን ሶፋ ላይ ዘፍ እያለ።

"ምንድነው ነገሩ?" ፋሬል በሩን ቆልፎ ባለበት ፊቱን መልሶ አሃሮን ላይ አፈጠጠ።

"ሳደሉት"
"ማንን?"
"አብርሃምን"

ፋሬል በዝምታ ከአሃሮን ፊት ለፊት ተቀመጠና በግራ ኪሱ የያዛትን ብሬታ አውጥቶ መሃል ጠረጴዛ ላይ ወርወር አደረጋት።

"ጥፋቱ የኛ ነው። ሰውየው ስለ ካልቨርት የሚያውቀው ነገር እንዳለ ጠርጥሬአለሁ... እንዳልከህ ብንመለምለው ኖሮ..."

"እንዳትመለምለው የነፋፋህህ በበቂ ምክንያት ነው።" አለ አሃሮን አራሱን በመከላከል ዓይነት። «ለዛውም ሰውየውን እንዲህ በቀላል ልትመለምለው የምትችል አይመስለኝም።»

"እሱ ችግር አይፈጥርም ነበር። ወኪል አመሳመል ስማር አስተማሪዎቹ በንቱ አይኖች እንድከታተል የነገሩኝን እያንዳንዱን ነጥብ የሚያሟላ ሰው ነበር። አንደኛ ከፍተኛ የባንክ ዕዳ አለበት" አለ ፋረል ጣቶቹን ሁሉ ጨብጦ የአውራ ጣቱን ቀስሮ "ሁለተኛ" አለ አመልካች ጣቱን አወጣና "ለአለቆቹ ከፍተኛ ጥላቻ እንዳለው አዚያው ካለ ወኪሉ ተረድቻለሁ። ብቻ ያ ሁሉ ዋጋ የለውም አሁን" አለ ድንገት እጁን አወናጭፎ።

"አሁን ዋናው ጥያቄ ለምን ገደሉት የሚለው ይመስለኛል።" አሃሮን በረጅሙ ተነፈሰ።

"ለዚህ ምንም ጥርጥር የለኝም። ሰውየው አንድ የደረሰበት ምስጢር አለ። ወይ ሁላችን የምንፈልገውን ካልቨርት ይዞት የተሰወረውን ምሥጢር ያውቃል። አለበለዚያም የካልቨርትን አድራሻ ደርሶበታል።"

"ጥሩ" አለ አሃሮን ፋረልን ወደሚፈልገው መስመር እየመራ። "ግን እስካሁን ለምን ሳያስወግዱት ቆዩ...ትላንት ማታ ምን አዲስ ነጥብ ተገኘ?"

"ያንን ለመናገር ይከብዳል" አለ ፋረል። በብስጭት ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ መጠጥ መደርደሪያው እየሄደ። ቤጠዋት ለመጠጣትና ላለመጠጣት ጭንቅላቱ እርስ በርሱ ሲጋጭበት ለአንድ እኅታ ቆም አለና ፊቱን ወደ አሃሮን መለሰ። «አሃሮን አገናስሁ...ግን አሁን ያለኘኝ ቁጭ ብሎ ማልቀስ ነው። አንዴ ብትወጣልኝ ያንን ነበር የማደርገው። ለምቹ ጤኝኛ አይመስሉኝም። እያንዳንዱን ፍንጭ ያለርህራሄ የሚገድሉ ከሆነ..."

"ብስጭቱን ለጊዜው አናቀየውና ወደ ፍሬነገሩ እንመለስ። ትላንት ምን አዲስ ነገር ስላገኙ ይመስልሃል አብርሃምን የገደሉት?" አለ አሃሮን ረጋ ባለ መንፈስ።

"አላውቅም።" አለ ፋረል ያቀመቀመ ጉንጩን እየፈተገ መነጮ በወንበሩ ላይ እየተቀመጠ።

"ሮበርት... እኔ ግን ቀን ከተገናኘው ሰው ጋር በተያያዘ ምክንያት ይመስለኛል ለሞት የበቃው። ምናልባት አብርሃም ለውጭ ጉዳዩ ሰው የሰጠው መረጃ ይኖራል። አለበለዚያም እሱ ራሱ ከሰውየው ያገኘው ወደ ወጥመድ የከተተው ምስጢር አለ። ያም ሆነ ይህ የሁለቱ መገናኘት ለጊዜው ልንገልፀው ያልቻልነው ሚዛን አናግቢል።"

"እሺ ልክ ነህ እንበል።" አለ ፋረል እግሮቹን አማምሮ ወደኋላ እየተለጠጠ።

"ለዚህ ሚዛን መናጋት ምክንያት የሆነው የሁለቱ ግንኙነትና የመረጃ ልውውጥ ከሆነ ይህን ማግኘት የምንችለው ከማን ነው ትላለህ?"

"ከውጭ ጉዳዩ ሰው።"

"ጥሩ። ግን ደግሞ በሌላ አቅጣጫ ሁኔታውን ስትመለከት ለአብርሃም ሞት ምክንያቱ የሁለቱ ግንኙነት የጋራ ምሥጢራቸው ከሆነ የውጭ ጉዳዩ ሰው ለምን አልተገደለም?"

"ምን ለማለት ነው የፈለከው?" አለ ፋረል ቅንድቡን አኮሳትሮ። "የውጭ ጉዳዩ ሰው አብርሃም ምን ያህል እንደሚያውቅ ለመመርመር የተላከ ወጥመድ ነው ለማለት ነው?"

"ሊሆን አይችልም?"

"አይመስለኝም።" አለ ፋረል በእርግጠኝነት "እንደኛ የውጭ ጉዳዩ ሰው የመረጃ ሰው ቢሆን አብርሃም ጋ ደውሎ በግልጽ አያወራም። ሁለተኛ ወደ ፖሊስ ጣቢያ ሄዶ ከመኮንኑ ጋር ያደረገው ንግግር ሰውየው ምንም እንደማያውቅ የሚያሳይ ነው።"

"በጣም ግሩም" አለ አሃሮን ፈገግ ብሎ "የፈለግሁት ይህን ነው። ሮበርት አሁን አንተ የተናገርከውንና እኔ ያቀረብኩትን ሣጥብ በአንድ ላይ ለመውሰድ ከፈለግን የውጭ ጉዳዩ ሰው ወይ ፍፁም አሳሳች የሆነ አደገኛ የመረጃ ሰው ነው፤ አለበለዚያም ፍፁም ምንም የማያውቅ አደገኛ ደደብ ነው። ከሚለው ድምዳሜ እንደርሳለን።"

"እና?" አለ ፋረል የአሃሮን አቅጣጫ አልገለጥልህ ሲለው።

"እናማ... አንድ ነገር ለማድረግ ፈቃደኛ እስክሆንን ድረስ ወይ አውቆ የያዘውን አለበለዚያም ሳያውቅ በየዋህነት እጁ የገባውን ከፍተኛ ምሥጢር እጃችን ማስገባት እንችላለን።"

"ምንድነው ለማድረግ ፈቃደኛ መሆን ያለብን?" አለ ፋረል አሃሮንን እትኩሮ እየተመለከተ።

"አፍኖ ማሰቃየት።" አለ አሃሮን በጨበጠው ቡጢ ጉልበቱን ደልቆ።

"የፈጣሪ ያለህ! በኔ በኩል የዚህ አይነት ሥራ ሊሰሩ የሚችሉ የመስክ ሰዎች ለጊዜው የሉኝም።" አለ ፋረል የቀኝ እጁን አንስቶ። የለሁበትም ለማለት እንደፈለገ ሁሉ። "ከዛም በላይ ለንደን እጅን እንዳረጥብ ለጊዜው ፈቃደኛ አይደለም።"

"ሁሉን ለኔ ተወው" አለ አሃሮን ተነስቶ እየቆመ። "ካንተ የምፈልገው ነገር በዚህ ሰውዬ ዙሪያ ያሉ ሰዎችን ሁሉ ስልክ አንድትጠልፍልኝ ነው። ለጥቂት ቀናት ጠግቢያና መውጫውን መከተል እፈልጋለሁ...ከዚያ ልክ አገባዋለሁ።"

"ለስልኩ ችግር የለም።" ኋለ ፋረል። "ያንን በጥቂት ሰዓታት እፈጽመዋለሁ።"

"በበኩሌ በዙሪያው ያሉ የሚቀርቡትን ሰዎች በቋሚ ክትትል አሸፍናቸዋለሁ።" አለ አሃሮን ለመሄድ እየተነሳ። "እመነኝ ይሄ ሰው ወደ ካልቨርት የሚያደርሰን ትኬት ነው።"

-10-

ናትናኤል በማግስቱ ጠዋት ከተኛበት ጠንክሮ ቢነሳም አብርሃም ቤተሰቦች ጋ ሄዶ ለማጽናናት አልደፈረም። 'ደፍሮ ቢሄድስ ምን ብለው ይቀበሉት ይሆን? ገዳዩ ማን ሆነና?'

ርብቃን ላለማስከፋት ሲል ያቀረበችለትን ቁርስ በዝምታ ተመገበ።

"ናትናኤል... ግን ዛሬ ለምን አቤት አትውልም?እኔም አለቃዬን አስፈቅጄ እመለሳለሁ። አልቆይምኮ" አለችው።

አልመለሰላትም። እንዳቀረቀረ ራሱን ነቀነቀ- "አይሆንም" ለማለት።

"ናትናኤል ደህና አይደለህምኮ።"

"ርብቃ ሥራ ብገባ ነው የሚሻለኝ። እዚህ ከዋልኩ የባሰ ነው። አንቺም ገብተሽ ስሪ፣ ትላንት ቀረሽ። ዛሬ ደግሞ..."

ቢሮዋ አድርሷት ሲመለስ ርብቃ አጃን ያገዘ አድርጋ አይን አይኑን አየችው-

"ናቲዬ አደራ ረጋ በል። ቢሮህ እደውልልሃለሁ።" እጁን ይዛ አስጠነቀቀችው። ጭንቅላቱን በእሺታ ነቀነቀላት። ጉንጩን ስማው ከመኪናው ወረደች።

ቢሮው ደርሶ ወደ ውስጥ ሲገባ ፀሃፊው ከመቀመጫዋ ተነስታ ተቀበለችው።...

"እንደምን አደርክ፣ በደህና ነው የጠፋኸው?" አለች ፈገግ ብላ።

"እንደምን አደርሽ ሳምራዊት። ደህና ነኝ ትንሽ ..." የቢሮውን በር ከፍቶ ገብቶ ከወንበሩ ላይ ከተቀመጠ በኋላ በባዶው አየር ላይ አፈጠጠ። የሆነው ሁሉ በቅዠት ዓለም የተደረገ ይመስል ተምታታበት።

ቃል ገብቷል። ቃሉን አያጥፍም። "እኔንም አስኪገድሉኝ አልተዋቸውም።" ብሎታል። ቃሉን አያጥፍም። ወይ እነሱ ይቀድሙታል። ወይ እሱ ይቀድማቸዋል። ግን አይተዋቸውም። በፍጹም አይተዋቸውም!የታች ከንፈሩን በጥርሱ ቀርጥፎ ያዘው።

ሁኔታውን በሙሉ አንድ በአንድ ለአለቃው ይነግራቸዋል። እርግጠኛ ነው በሚችሉት ሁሉ አብረውት እንደሚቆሙ እርግጠኛ ነው። ካስፈለገም መሰማራት ያለበት ሰው ሁሉ ተሰማርቶ በገበጠት ጉራንጉር ያሳድናቸዋል። ከዚህ በኋላ ምንም መሸፋፈን የለም። ማንም ከመንገዱ አይመለሰውም። ማንም ከአጃ አያድናቸውም! በጨበጠው ቡጢ ውስጥ ጥፍሮቹ የገዛ መዳፉን ሰርስረው የገቡ መሰለው። የቢሮው በር ሲከፈት ቀና አለ። ሳምራዊት ነበረች።

"እነዚህ ጠዋት የመጡ ሪፖርቶች ናቸው። ትላንት የመጡትን መረቀቶች እዚህ ጋ አድርጌልሃለሁ። እ... ትላንት በጣም ፈልገህ ነበር።" አለች ፀሐፊው ወረቀቶቹን ጠረጴዛው ላይ እያስቀመጠችለት። ቢሮ እንደገባ አንዲመጣ ብሎው ነበር።

"ገብተዋል አሁን?" ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ ጠየቃት።
"አዎ።" ጭንቅላቷን ወዘወዘችለት።
የቢሮውን በር ከፍታ ከመውጣቷ በፊት መለስ አለችና-
"ትላንት ምን አጋጠመህ?ችግር አለ እንዴ?" አለች።
"ምንም ችግር የለም" አላት በአጭሩ ለመግታት።
"ቡና ይምጣልህ? ቁርስም አልበላህ እንደሆነ።"
ናትናኤል ጭንቅላቱን ነቀነቀ "አያስፈልግም" ለማለት።
ሳምራዊት ለአፍታ ትክ ብላ ተመልክታው በሩን በቀስታ ዘግታ ወጣች።

አሁንም ሄዶ እያንዳንዷን ነገር እያፍረጠረጠ ያስረዳቸዋል። አብርሃም የነገረውን ምሥጢር ሁሉ ገልጾ ይነግራቸዋል። ለነዛ ነፍስ በላዎች

ጊዜ ሊሰጣቸው አይገባም። በፍፁም!ከመቀመጫው ተነስቶ ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ይዞ ከቢሮው ወጣ።

"እንደምን አደርሽ።" አላት የአለቃውን ፀሐፊ ወደቢሮዋ ሲገባ።

"ውይ!ናትናኤል አንደምን አደርክ... ምነው ጠፋህ። በደህና ነው?" ጥፍሯን ትሞርድበት የነበረውን ሞረድ ጣል አድርጋ ጨበጠችው።

"ፈልገውኝ ነበር መሰለኝ ትላንት።"

"በጣም። አስፈ ይሆናል ያንን ልጅ ጥሪልኝ ያሉት። በደህና ነው ግን የቀረኽው?" የጥፍሯን ሞረድ እያነሳች ጠየቀችው።

"ትንሽ ችግር ገጥሞኝ ነው። ሰው አለ ወይስ ልግባ?"

"ግባ-ግባ።" አለች ቅንድቦቿን ሰማይ ሰትላ በቀኟ በያዘችው የጥፍር ሞረድ ወደ ቢሮአቸው በር እያመላከተችው።

ናትናኤል የአለቃውን ቢሮ መዝጊያ አንኳኩቶ ገባ። ቢሮአቸው ከወትሮው ይበልጥ በፒፓቸው ጭስ ታፍኗል። አለቃው ጀርባቸውን ለበሩ ሰጥተው ውጭ ውጭውን እያዩ ቆመዋል። በሩን ዘግቶ ወደ ውስጥ ሲዘልቅም ጀርባቸውን ሰጥተውት ከቆሙበት አልተነቃነቁም።

ናትናኤል ጉሮሮውን ሲያፀዳዳ ድንገት ዞር ብለው ተመለከቱት።

"ናትናኤል!... የት ጠፋህ? አጥብቄ ፈልጌህ ነበር።" አሉ ለአንዳፍታ ፒፓቸውን ከአፋቸው አላቀው። ራመድ ራመድ አሉና ወደ ወንበራቸው ተመልሰው ተቀመጡ። "ቁጭ በል! ቁጭ በል!" ሁኔታቸው ከወትሮው የተለየ ሆነበት-አለቅጥ ተጣደፉበት። "እ...ምን ላይ እየሰራህ ነው? ማሉቱ የተለየ የያዝከው ጉዳይ..."

ናትናኤል የጥያቄቸው እንግዳ መሆን ብቻ ሣይሆን የድምፃቸው መርገብገብና የሰውነታቸው መቁነጥነጥ አስገረመው። እረፍት ያጡ ይመስላሉ፤ ቢሆንም አጋጣሚው አሁን እንደሆነ ገመተ። ነገሩን ዘርገፍ ሊያስረዳቸው የሚገባው አሁን ነው። ጊዜ ማጥፋት የለበትም፤ እነዛ ነፍስ አጥፊዎች እስኪሰወሩ ጊዜ መስጠት የለበትም...

"ባለፈው ሰሞን የአፍሪካ ኤምባሲዎች ባደረጉት እንቅስቃሴ ላይ ነው የምሰራው ያለሁ...እ... የላይቤርያው አታሼ..."

"ተወው- ተወው» አሉት አቋርጠው። ናትናኤል ግራ ተጋብቶ በዝምታ ይመለከታቸው ጀመር። አለቃው እንዳቀረቀሩ በጠረጴዛቸው ላይ የተቆለለውን ወረቀት እያመሱ ቀጠሉ። «ተወው ናትናኤል...እሱን ሰጊዜው

ተወውና ቀደም ብለህ ጀምረኽው የነበረውን በምዕራብ አፍሪካ ለሚገኙ ኤምባሲዎቻችን የምንልካቸውን ሰዎች..."

"ይህኛው አስቸኳይ መስለው ስለታየ ነበርኮ እዚህኛው ላይ ያተኮርኩት።" ንድድ ብሎት አቋረጣቸው።

"አዎ... ነበር... ነበር ግን አሁን አስቸኳይ አይመስለኝም...አየህ ጉዳዩን ፖሊሶች እየተከታተሉት ነው። በሥራቸው ጣልቃ እንድንገባ አይፈልጉም።"

"ከመቼውም ጊዜ በላይ አሁን አስቸኳይ ነው።» በወንበሩ ላይ ወደ ፊት አዝምሞ ድጋሚ አቋረጣቸው..«የሰው ነፍስ እየጠፋ ነው።" ለድምፁ አስፈሪ ቃና ለመስጠት ሞከረ።

ለአንድ አፍታ ካቀረቀሩበት ቀና ብለው ተመለከቱትና፡ በዓይን ንግግር የጀመሩ መሰሉ። ዓይኖቹን ሳይሰብር ፊት ለፊት ተመለከታቸው። "እ? የምን የሰው ነፍስ መጥፋት? ማ? እኮ ማ?" ብለው አስኪጠይቁት በናናቆት ተጠባበቀ።

"ያ የእኛ ሥራ አይደለም። የፖሊስ ነው... የምልህን አድምጥ ናትናኤል።""አሉት ቀዝቀዝ ብሰው።

"በመጀመሪያ ያድምጡኝ። ያኔ...."

"ናትናኤል" ድጋሚ አቋረጡት። "ናትናኤል... በዚህ ጉዳይ ውስጥ ድጋሚ እጅህን እንድትከት አልፈልግም።" አለቃው ከተቀመጡበት ተነስተው ቆመ። 'ከቢሮዬ ውጣልኝ' ማለታቸው እንደሆነ ተረዳ። "እንደ አለቃ ሳይሆን እንደ አባት ሆኜ ነው የምመክርህ።" ድምጻቸውን አረጋዊ ለዛ አላብሰው ሊያግባቡት ሞከሩ።

"ቆይ ላስረዳዎት። ሁኔታውንኮ አልተረዱትም። ነገሩ ሌላ ነው።" አሰናትናኤል ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ ሽቅብ እየተመለከታቸው። "ንደኛዬ..."

"ምንም የምታስረዳኝ ነገር የለም። አርፈህ ሥራህን ስራ።" የጀመረውን ሳይጨርስ አቋርጠው በቆሙበት እጃቸውን ዘረጉለት።

"አርፈህ ሥራህን ሥራ አብርሃም!" ናትናኤል ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ። ዓይኖቹ የሚያየት፣ ጆሮዎቹ የሚሰሙት፣ ሁሉም ህልም መሰለው።

ናትናኤል ለአብርሃም 'የኔ አለቃ የሚገፋፉኝ ፍሬ ያለው ነገር ይዤ እንድመለስ ነው' ያለው ትዝ አለው።

አብርሃም '... እንግዳው አለቃህም እንዳንተ አይናቸው ተሸብሏል... 'ብሎት ነበር።

'የአለቃው ዓይን ተገለጠ ማለት ነው? እሱ የማያየውን ምሥጢር መመልከት ጀመሩ ማለት ነው? የእሱ አይን መቼም አይገለጥ። እንዲገለጥም አይሻ! የተዳፈነው፤ ያበቃው የእሱ ጓደኛ ነው። አብርሃም ነው።'

ናትናኤል ትክ ብሎ አለቃውን ተመለከታቸው። አይናቸውን ሰበሩ። በጎንና በጎን ያንጠለጠሏቸው ክንዶቻቸው የእርሳቸው የራሳቸው እንዳልሆኑ ሁሉ ረዘሙበት፤ ተንዘላላሉበት። እንደገና ቀና ብለው ሲያዩት አይኖቻቸው ውስጥ የሚጋልበውን ያልተገራ ሌጣ ፍርሃት ተመለከተ። አዘነላቸው። ተፀየፋቸው።

ግድ የለም። ብቻውን ወደ ጨለማው ይውጣል። ያሰረዳት ብቻውን አድኖ ይይዛቸዋል። ቀድሞውንም አለቃውን ተማመኖ አልተነሳም። ቃል ገብቷል ለአብርሃም -'አልተዋቸውም' ብሎታል። ሞት? ግድ የለውም። አብርሃም እንኳን ልጁን ትቶ ሄዷል። እሱ አንድ ነው። ብቻውን ነው። ቢቀርም ቢሄድም ማንንም አይጎዳም። ርብቃ? አዎ። ግን ቢጤዋን አታጣም። ቃል ገብቷል። ከአሁን ወዲያ አይመለስም። ህግ ፊት እስኪያቀርባቸው፣ በገመድ ተንጠልጥለው ዥው ዥው ሲሉ እስኪያይ አያርፍም።

"የእሙት ፈቃዴን አሁን መውሰድ እችላለሁ?" አላቸው አለቃውን።

አልተናገሩም። ጭንቅላታቸውን በ'አዎንታ' ነቀነቁለት። የዘረገሉትን እጃቸውን ሳይጨብጥ ፊቱን መለሰ። የቢሮአቸውን መዝጊያ ከፍቶ ከመውጣቱ በፊት የበሩን እጀታ እንደጨበጠ ዞር ብሎ አይናቸን አጥብቦ ተመለከታቸው።

"ዓርብ እለት አንድ መላምት ላይ እንድደርስ ጠይቀውኝ ነበር። የጠየቁኝ መላምት ላይ ደርሻለሁ...አዲስ አበባ ውስጥ አንድ አውሬ ገብቷል።" አላቸው።

ለአንድ አፍታ አገጫቸው የተንጠለጠለ መሰለው። የቢሮአቸውን በር ዘግቶ ወደ ቢሮው አመራ።

ወደ ቢሮው ተመልሶ በጠረጴዛው ላይ የነበረውን ወረቀት ሁሉ አየለበለበ በመሳቢያው ውስጥ ያጭት ጀመር። ብዕሮች፣ ወረቀቶች፣ መስፊያዎች፣ የፋይል ትሪዎች... አንድ በአንድ እየተነሱ ከታችኛው መሳቢያ ውስጥ ታጎሩ። ጠረጴዛው አራቁቱን ሲቀር ከወንበሩ ላይ ተተመጠና ሁለት

መዳፎቹን በባዶው ጠረጴዛ ላይ ጫናቸው። 'ካልዘርትን አግኝ... ካልዘርትን...' የአብርሃም ድምፅ ደጋግሞ ተሰማው።

ሙሉ ሃግቡን አሰባስቦ አንድ ቦታ ማዋል አለበት... ባለው ኃይሉ ፈጥኖ ማሰብ አለበት። ብቻውን ነው። ጠላቶቹ የዋህ አይደሉም። አብርሃም እንዳለው እንደ እሳት አራት ወደናንሙ እየተሸቀዳደመ ነው... መቃጠል የለበትም... መንደድ የለበትም...መጋየት የለበትም...ሁልጊዜ መቅደም አለበት... ሁልጊዜ ከፊት መገኘት አለበት... መበለጥ አይችልም... ሁልጊዜ መብለጥ አለበት። አለባ እንደ አብርሃም ያበቃል... አለባ ያቆማል...ሁሉም ነገር ያከትማል። ማክተሙን አይፈራም። ግን አሳቱን ማጥፋት አለበት። የንፁሃንን ነፍስ እየቀጠፈ በመሃላቸው የሚመላለሰውን አውሬ አጥምዶ መያዝ አለበት። ከየት ነው መጀመር ያለበት? ለፖሊስ ማስታወቅ? አዎ ፖሊስ ጋ ሂዶ ጉዳቸውን ማፍረጥረጥ፤ የስውር ክትትል ዘርግቶ አንድ በአንድ ማስለቀም። ግን...

የአብርሃም አደራ ታወሰው- "ካልዘርትን አግኝ... ካልዘርትን..."

ናትናኤል መሳቢያውን ስቦ ነጭ ወረቀት አወጣ። ከደረት ኪሱ ውስጥ ብዕር። ነጩ ወረቀት ላይ ሃግቡን ያሰፍር ጀመር።

አንድ፡ በአፍሪካ ኤምባሲዎች የሚሰሩ ወታደራዊ አታሼዎች ወደየአገሮቻቸው እየቶጠሩ ሄዱ ማለት...የየአገሮቻቸው መንግስታት ሊገልፁላቸው፣ ሊያሳውቋቸው፣ ሊያስጠነቅቋቸው የሚገባ ሁኔታ ተፈጠረ።

ሁለት፡ አንዳንድ አታሼዎች ሲመለሱ የተቀሩት በሌሎች ተተክ ማለት... ገሚሶቹ ለተመደቡበት ሃላፊነት ብቁ ሆነው በመገኘታቸው ሲመለሱ፣ የተቀሩት ለሃላፊነቱ ተስማሚ በሚሆኑ በሌሎች ተተክ።

ሶስት፡ ለሥራው ብቁ ተብለው ከተመለሱ አታሼዎች መካከል በአንድ ሳምንት ውስጥ ሁለት ተገድለው ሲገኙ አንድ የገባበት ጠፋ ማለት... የተሰጣቸውን ማስጠንቀቂያ ችላ በማለታቸው አለበለዚያም ብቃት ስለጎደላቸው በአውሬው ተበሉ... ሁለት ተወገዱ፤ አንድ ተሰወረ።

አራት፡ ሁኔታውን መከታተሉና ማጣራቱ ተገቢ ቢሆንም የኢትዮጵያ መንግሥት አካላትም ሆኑ ሌሎች የአፍሪካ መንግሥታት ነገሩን መሸፋፈንን መረጡ ማለት... የአፍሪካ መንግሥታት እንዳይወጣ የሚሹት ምሥጢር ተፈጠረ አለዚያም በዙሪያቸው የተተበተበው የአውሬው መረብ መነቃነቅ ከለከላቸው።

አምስት፡ አንዳንዶቹ የጠፋውን የላይቤርያ አታሼ ለማግኘት በግል ያደረጉት ጥረት አደጋ ላይ ጣላቸው ማለት... የላይቤርያው አታሼ አድራሻ እንዳይገኝ የሚሹ ወገኖች ምሥጢሩ እንዳይጋለጥ ሲሉ ነፍስ እስከማጥፋት ይደፍራሉ።

ናትናኤል ድንገት አንድ ጥያቄ ተደነቀረበት። 'አብርሃም ብቻ አልነበረም የላይቤርያውን አታሼ አድራሻ ያነፈነፈ። እንዳውም በተቃራኒው ነገር ቆስቋሹ እርሱ ራሱ ነበር። ታዲያ ለምን አብርሃምን ገደሉት... እሱንስ ለምን ተውት?'

ፖሊሶች አብርሃምን ከምሽቱ ሁለት ሰዓት ተኩል ቆስሎ አገኙት። እሱጋ ስልክ የተደወለለት ወዲያውኑ ነው... በዚያ ሌሊት በስልክ የጠራው አብርሃም አልነበረም። አብርሃምን የገደለ ጎርናና ድምፅ ነበር እሱንም የጠራው። አብርሃምን ከገደሉ በኋላ እሱን በስልክ ጠርተውታል። ታዲያ እንዴት ሳይገድሉት ቀሩ? ጠርተውት አልቀረም ሄዷል። በተባለው ቦታ መኪናውን አቁሞ አነስተኛ መብራቱን አንዳበራ ጠብቋቸዋል። ታዲያ እንዴት... ?

"ትራፊክ ፖሊሱ!" አለ ናትናኤል ጮሆ። መልሱ ድንገት ብልጭ አለለት። 'ትራፊክ ፖሊሱ አደናቀፋቸው?' እንዳቀዱት ሳይገድሉት በፊት የትራፊክ ፖሊሱ ደርሶ አጨናገፋቸው? ትራፊክ ፖሊሱ ባይዘውስ ኖሮ... ትራፊክ ፖሊሱ ባይደርስ ኖሮ... ናትናኤል ዘገነነው። ለአንድ አፍታ በሃኪም ቤቱ የብረት አልጋ ላይ ተንጋሎ ያየው የአብርሃም ፊት እፊቱ ላይ ድቅን አለበት። ይሄኔ እሱም ሞቶ ነበር ማለት ነው? ግን ለምን? ያማ ግልጽ ነው። ከአብርሃም ጋር የተገናኘበትን ጉዳይ ተረድተውታል ማለት ነው። ግን እንዴት? አብርሃምን በስልክ አነጋግሮታል። ስልክ ጥሩምባ ነው... ሁሉም ይሰማዋል። በአንድ ምሽት ሁለቱንም ሊገድሏቸው ነበር ማለት ነው። በአጋጣሚ ነው ያመለጣቸው? እና አሁንስ? ምንድነው የሚጠብቀው? ምንድነው ዕድሉ? ናትናኤል እያንዳንዱ ነገር እየተገለጠለት ሲመጣ ስጋቱ ጥፍር አውጥቶ ይቧጥጠው ጀመር።

'የላይቤርያውን አታሼ አድራሻ እንደማነፈንፍ ሲያውቁ ሊገድሉኝ በስልክ ጠሩኝ! ናትናኤል ከወረቀቱ ላይ ቀና አለ።' አዎ ቀዳዳው ያለው እዚህ ነው። አንድ ድክመት አላቸው። እንቅልፍ የነሳቸውና የሚያቁነ ጠንጣቸው ቁስል አለ። አብርሃም እንዳለው ለውየው በገዛ ፈቃዱ ተሸሽጓል። በእጃቸው ያልገባላቸው ቁልፍ እርሱ ነው። ይዘውት ቢሆን ኖሮ ገድለው ወይም ለውረውት ይረጋጉ ነበር። ነገር ግን ሊያገኙት አልቻሉም - የላይቤርያውን አታሼ፤ ቁልፉን። ይህ ማለት ደግሞ እነርሱ ሳያገኙት በፊት የላይቤርያውን አታሼ እጁ ያገባ ወገን ጉዱን ያፍረጠርጠዋል። ምሥጢሩን ያዝረበርበዋል ማለት ነው። ያ ነው ቁልፉ? አብርሃም በመጨረሻ 'ካልቨርትን አግኝ' ያለው ለዚህ ነው! ፖሊስ ጋ መሄድ የለበትም። ቁልፉ ያለው እዚያ አይደለም። ቁልፉን፤ የላይቤርያውን አታሼ ብቻውን ማግኘት አለበት። ግን እንዴት? አብርሃም ስለ ላይቤርያው አታሼ የነገረውን ለማስታወስ ሞከረ።

መረጃ....የውስኪ ጠርሙስ...ሾፌር...ቤላ መጠጥ ቤት... የእሥራኤል ፓስፖርት የያዘች ሴት... ሞሳድ... ኤም.አይ.ስድስት... ካዛንቺስ... ወዳጁ ቤት... የሴት ልብስ ለብሶ... ተሰወረ.... ከአብርሃም የሰማው ሁሉ በትዕበቱ ትዝ አለው።

ናትናኤል አይኖቹን ጨፍኖ አሰበ። 'የላይቤርያው አታሼ በማንም እጅ ውስጥ አይደለም ማለት ነው። ከአገሩ መንግሥት መሸሸጉ ግዴታ ስለሆነበት እዚህ አዲስ አበባ ውስጥ ተሸሽጎ ተቀምጧል። እንዲያ ባይሆን በዲፕሎማቲክ መብቱ መጠቀም ይችል ነበር። እንግዲያው ሲያገለግላቸው የቆዩት የእንግሊዝ ወይንም የእሥራኤል ስለላ ድርጅቶች ለምን በሽፋን አላወጡትም? ምናልባት ከነርሱም ጋር ያልተጣጣመበት ነጥብ ይኖራል። ስለዚህ ከነሱም መሰወሩ አስፈላጊ ሆነ።እንግዲህ ግልፅ ፍለጋ እንዳይደረግበት የሚከላከልለት ማነው? የአገሩ መንግሥት? ሊሆን አይችልም። የኢትዮጵያ መንግሥት? ይህም አይሆንም። የእንግሊዝና የእሥራኤል ተጽዕኖ? አይመስልም። እንግዲያው ማን?'

'ማንም ሆነ ማን ይህ ወገን የላይቤርያው አታሼ ይዞት የተሸሸገውን ጉድ ደብዛ ለማጥፋት ሲል ነፍስ ከማጥፋትና ከፍተኛ ባለሥልጣናትን ከማስፈራራት የማይመለስ ነው! ብዙ አይኖች ይኖሩታል! ብዙ ጆሮዎች ይኖሩታል! ረጅም እጅ አለው! ጥፍሮቹ ሹል ናቸው! ጥርሶቹ ስል ናቸው! አስቀያሚ አውሬ...'

ናትናኤል የጨፈናቸውን አይኖቹን ገልጦ ባዶው አየር ላይ አፈጠጠ። 'እንዴት አድርጎ ነው ከዚህ አውሬ መሸሸግ የሚችለው? አውሬው አንዴ ሲበላው ሞክሯል። ድጋሚ ሊሞክርም ይችላል። የመጀመሪያውን በአጋጣሚ አምልጧል። ሁለተኛውንስ እንዴት ማምለጥ ይችላል? አውሬው ሁሉን ያያል! ሁሉን ይሰማል! ግን ደግሞ የላይቤርያውን አታሼ ከጥርሱ ሊያገባው አልቻለም። ለምን? የላይቤርያው አታሼ ስለተሰወረ።' ደጋግሞ አሰበ።

'እንግያዲው እሱም እንደላይቤርያው አታሼ ድንገት መሰወር ነዋ' በጠራራ ፀሐይ ተንኖ መጥፋት። ያ ነው መድሃኒቱ። አለበለዚያ.... ' የአብርሃም ፊት መጣበት። ዘገነነው።

የውጭ ስልክ ጮኸ። አነሳው።

"ሃሎ።"

"ሃሎ - ናቲ?"

"ሃይ ርብቃ" ናትናኤል ፊቱ ላይ የወረዛውን ቀዝቃዛ ላብ በመዳፉ አበስ አደረገው።

"እንዴት ነህ? ደህና ነህ?"

"በጣም።"

"ከሥራ እንደወጣህ መጥተህ ውሰደኝ። እንተጋ ነው የማድረው።"

"ጥሩ" አለ ብርጋዴር ጀነራሉ ሰበርካታ ደቂቃዎች ሲከራከሩ ከቆዩ በኋላ ለማርቆስ አንድ ዕድል ለመስጠት ወስኖ። "ሁለት ቀን አሰጥሃለሁ። በዚህ ጊዜ ውስጥ የሰውየውን ንፁህነት ማረጋገጥ የምትችል ከሆነ..." የጀመረውን ዓረፍተ ነገር ሳይጨርስ አቋረጠ።

"እመነኝ። ናትናኤል ምንም አያውቅም። እያንዳንዱን እንቅስቃሴውን በወኪሉ እየተከታተልኩት ነው። ከአብርሃም ሊያገኝ ይችላል ብለን ስለፈራነው መረጃም በዝርዝር አጣራለሁ። ከዛሬ ማታ አያልፍም።" አለ ማርቆስ። ለጊዜውም ቢሆን በናትናኤል ላይ የተላለፈውን የሞት ውሳኔ ለማዘግየት በመቻሉ እየተደሰተ።

"የአብርሃም ቤተሰቦች ጉዳይስ?"

"አዎ" አለ ማርቆስ ፈጠን ብሎ "እንዳልኩህ ወደ ፖሊስ ሄደው አብርሃም የሞተው ከናትናኤል ጋር እንደወጣ መሆኑንና ናትናኤልንም ስለሚጠረጥሩ ተይዞ እንዲመረመርላቸው ፖሊስን እየገፋፉ ነው። ቢሆንም አብርሃምን የገደለችው ሴት ለመሆኗ ምሥክሮች አዘጋጅተን ፖሊሶችን በፈለግነው መስመር እየመራናቸው ነው።"

"ጥሩ :: ግን አሁንም በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ በሚቀጥሉት ሁለት ቀናት አንድ ውሳኔ ላይ እስከምንደርስ ድረስ ናትናኤል በምሥክርነትም ሆነ በሌላ መልኩ ከጠበቆች ወይም ከፖሊስ ከማንኛውም ወገን ጋር ግንኙነት አድርጎ ስለ አብርሃም የሚያውቀውን መናገር የለበትም። ያንን መጠበቅ ያንተ ሃላፊነት ነው።" አለ አለቅየው አመልካች ጣቱን በማርቆስ ላይ ቀስሮ።

"ሁሉን ለእኔ ተወው። እያንዳንዱን ነገር ጨርሼ ጠረጴዛህ ላይ ታገኘዋለህ። ከዚህ ወዲያ ቀንም ሌሊትም አይኔን ከእርሱ አልነቅልም" አለ ማርቆስ።

"መልካም ዕድል።"

ማርቆስ ከአለቃው ቢሮ ወጥቶ ፒተርን አስከትሎ ወደ እራሱ ቢሮ ገባና በሩን ዘጋ።

"ቁጭ በል ፒተር" አለ ቀልጠፍ ብሎ ወንበሩ ላይ እየተቀመጠ።

"ተግባን?" አለ ዝርዝር ትዕዛዝ ለፒተር ካዥጎደጎደለት በኋላ "አሁኑኑ ከክትትል ክፍል አንድ ሰው ይዘህ ሂድ። ለአንዲት ደቂቃ እንኳን

ከአይንህ እንዲርቅ እንዳትፈቅድለት።" እያንዳንዱን ነጥብ ዘርዝሮ ካስተላለፈ በኋላ ኮቱን ከወንበሩ ላይ አነሳና ፒተርን ትቶ እየተቻኮለ ወደ በሩ አመራ። "ዝርዝር ሪፖርቱን ማታ እዚያ እፈልገዋለሁ።" አለ አመልካች ጣቱን በገዛ የቢሮ ጠረጴዛው ላይ ቀስሮ።

መኪናው ውስጥ ገብቶ ከግቢው ወጣ። ወደ ወኪሉ ቢሮ ሲሄድ በእርካታ መንፈስ ነበር። መጥፋት የሌለበት የአንድ ሰው ነፈስ እንዳዳነ ተሰማው። መኪናውን ከወኪሉ መሥሪያ ቤት አጥር ውጪ አቁሞ በአግሩ ወደ ውስጥ ገባ። ወደ ዋናው ህንፃ ቦሚያስገባው በር አልፎ በስተቀኝ ያለውን የህዝብ ስልክ አነሳና ወደ ቢሮዋ ደወለ።

"ሃሎ" አለው የሴት ድምፅ።

"ከአክራ ነበር።" አለ ማርቆስ በተለመደው የመክፈቻ ምልክት።

"አውሮኃላኑ በስንት ሰዓት ይገባል?" አለ ያው የሴት ድምፅ መልሶ።

"አሁን" አለ ማርቆስ ወዲያውኑ ወደ መገናኛው ቦታ እንድትሄድ ምልክት እየሰጣት።

ቀልጠፍ ብሎ ስልኩን ዘጋና ወደ መገናኛው ቦታ ተጣደፈ። በአንድ መተላለፊያ ፊት ለፊት ወደተሰሩት የሴቶችና የወንዶች የመታጠቢያ ቤቶች በሚያስገባው በር ገባና በስተግራ ከተደረደሩት የመታጠቢያ ሳሀኖች ወደ አንዱ አምርቶ ቧንቧውን ከፍቶ እጆቹን ይታጠብ ጀመር።

በጠባቧ መተላለፊያ የነበረ አንድ ሴላ ሰው እንደወጣ ማርቆስ ቀልጠፍ ብሎ መደዳ ከተደረደሩት የሴት መጸዳጃ ክፍሎች የአንዱን በር ከፍቶ ገባና በሩን ከውስጥ ቀረቀረው። ጆሮውን አቅንቶ መጠባበቅ ያዘ።

በስተቀኙ ያለው የመጸዳጃ ክፍል በር ሲከፈትና ከውስጥ ሲቀረቀር ተሰማው።

'ቃ - ቃቃ - ቃ - ቃቃ -' ሁለቱን የመጸዳጃ ክፍሎች የሚለየውን ስስ የእንጨት ግድግዳ በሳንቲም እያንቋቋች እንዲቀጥል ምልክት ሰጠችው።

"ቆንጆዎቹ" አለ አፉን ዘወትር ወደሚጠቀሙባት ቀዳዳ አስጠግቶ።

"ቀጥል" አለው የሴተ ድምፅ።

"ቢሮው ገብቷል?" አላት።

"አዎ" አለው ያው የሴት ድምጽ

"ትላንት አልገባም ብለሽኝ ነበር።"

"ዛሬ ገብቷል።"

"እስካሁን ከአብርሃም ጋር ስላደረገው ግንኙነት ያገኘሽው አለ?"

"ምንም ላገኝ አልቻልኩም። ላነጋገረው ሞክሬ ነበር... ግን..."

"ግን ምን?"

"ሊያነጋግረኝ ፈቃደኛ አይመስልም::"

"ጥሩ... በተቻለሽ ከአብርሃም ምን እንዳገኝ ለማግኘት ሞክሪ::"

"እሺ እሞክራለሁ::"

"ሁለተኛ" አለ ማርቆስ ጠበቅ አድርጎ «ከአሁን በኋላ በየሳምንቱ የምታቀርቢውን ሪፖርት በቀን በቀን አፈልጋለሁ::

"እሺ::"

«ጨርሻለሁ::» አለ ማርቆስ::

ከጎኑ ያለው ክፍል ተከፍቶ ሲዘጋ ተሰማው:: ለጥቂት ደቂቃዎች ባለበት ቆየና አካባቢው ጭር ማለቱን በበሩ ቀዳዳ ካረጋገጠ በኋላ ቀልጠፍ ብሎ በሩን ከፍቶ ወጣ::

-12-

የቀኑ የሥራ ሰዓት አስኪገባደድ አልጠበቀም:: ከአሁን ወዲያ እንደሌሎች በሰዓት አይመራም:: ተባራሪ ነው - ድኩላ፤ ታዳኝ ነው ጅግራ:: መሮጥ... መሸሽ መሸሽ... መብረር መብረር::

ለምሳም ከቢሮው አልወጣም:: እዛው ቢሮው ውስጥ ቁጭ እንዳለ ማድረግ ያለበትን አንድ በአንድ፤ ደቂቃ በደቂቃ አሰላሰለው መልሶ መላልሶ አብላላው፤ አኘከው:: 'አ! አ! መፍራት የለም! ጊዜ የለውም ለመፍራት... መቁረጥ አለበት... ግን ደግሞ መሮጥ መሸሽ... መሸሎክሎክ የላይቤርያውን አታሼ ማግኘት ቀልፉን...'

"የት ጠፋሽ? ብፈልግሽ የለሽም" አለ ፀሐፊውን የቢሮውን በር ዘግቶ እየወጣ::

"ወደ መታጠቢያ ቤት ሄጄ ነው::" አለች ፀሐፊው ቀና ሳትል::

"ሰው ከፈለገኝ አሁን ወጣ አለ በይ:: እመለሳለሁ፤ መዝገብ ቤት ነኝ:" አላት ከቢሮው ወጥቶ ቢሮዋን በረጃጅም እርምጃዎች እየተሻገረ:: ሳምራዊት ከደርባ ትክ ብላ ተመለከተችው::

"በስልክ የሚፈልግህ ሰው አለ:: አሁን ደውለው ላገናኝህ ስል ስልኩ ተቋረጠብኝ:: መልሰው ይደውሉ ይሆናል::" አለች ሳምራዊት እጇን በስልኩ እጅታ ላይ እንደጫነች::

"ማነኝ አሉ?"

"እ...ይ ዝም ብለው 'አለ ወይ' አሉኝና አም ማን ልበል' ስል ስልኩ ተቋረጠ::

"ምህረተአብ ይሆናል::" አለ ናትናኤል ሰዓቱን እየተመለከተ::

ምህረተአብ በሰሜን አፍሪካ ክፍል ውስጥ የሚሰራ የሥራ ባልደረባው ነው::

«አይ የውጭ ስልክ ነው፤ ደግሞ የምህረተአብን ድምፅ አውቀዋለሁ:: ይሄ በጣም ጎርናና ነው::»

በጣም ጎርናና!... ጎርናና ድምፅ!... አውሬው!... አዳኙ!

ለምን ደወለ? ምን ሊለው ደወለ? መኖሩን ለማረጋገጥ! አም መኖሩን አረጋገጠ:: ስልኩ ተቋረጠ:: አ! አ! ስልኩን ዘጋው - አውሬው:: ናትናኤል ሌሊት ከአንቅልፉ ባንኖ ተነስቶ ራሱን በጨለማ ክፍል ውስጥ እንዳገኘ ህሳን ዙሪያው አስፈሪ ሆነበት:: ወደ አሱም እየመጡ ነው!

"ከአንድ ሰዓት በኋላ ደውል በይው - መልሶ ከደወሰ::"

"ትመለሳለህ አይደል... የት መሄድህ ነው?" አለች ፀሐፊው ድንገት ብድግ ብላ:: «አንድ የማነጋግርህ ነገር ነበር:: ማታም ቢሆን ከሥራ በኋላ ትመለሳለህ?»

"እንደ አም -አም መዝገብ ቤት ነኝኮ::" ፈጠን ብሎ ከቢሮዋ ወጣ:: በተመላለፊያው መሀል ቆም ብሎ አሰበ:: እየተከታተሉት ነው! ምራቁ አልም አለ:: ወደ መዝገብ ቤት ለመሄድ ሃሳብ አልነበረውም፤ አልሄደም:: አለትጥ መደናገጡ አራሱን አበሳጨው:: 'መጠንቀቅ ብቻ' ነው ያለበት:: መጠንቀቅ!

ሳይጣደፍ፤ ረጋ ባለ ሁኔታ በፎቁ የጎሮ በር ወጣ:: ተርታውን ተደርድረው የቆሙ መኪናዎች ተመለከተ:: ቀና ሲል ፀሐፊው በመስኮት ቁልቁል ስትመለከተው አየ:: ፈገግ አለና እጁን አወዛወዘላት:: እንዳያት ስታውቅ መጋረጃውን ለቅቃ ወደኋላ ተመለሰች::

"ጋሼ ዋለልኝ እንደምን ዋሉ::" ወደ መሥሪያ ቤቱ ነባር ሾፌር አመራ::

"እንደምን ዋልክልኝ ጌታዬ!" ሥራ ፈትተው ከተቀመጡበት እነስተኛ የጭነት መኪና ውስጥ ወጥተው ሠላምታ ሰጡት - ጋሼ ዋለልኝ::

"ሁኑ - ሁኑ። ደህና ዋሉ?" አላቸው ተጠንቶ የዘረጉትን እጃቸውን እየጨበጣቸው።

"ደህና - ደህና የኔ ልጅ።" አሉ ጋሼ ዋለልኝ ያወለቁትን የጨርቅ ቆብ መልሰው ሸበት የሸፈነው ጭንቅላታቸው ላይ ጣል እያደረጉ።

"እባኮት እዚህ ኤይድ ባንክ ደረስ ብለን እንምጣ። ለሥራ ነው።" አላቸው ዘና ብሎ።

"እሄ ስምሪት ሳይፈቅድማ..." የተለመደውን ንትርክ ጀመሩ።

"ነግሬዋለሁ - ነግሬዋለሁ። ሥራ ስለያዘ ነው እንጅ አሱም አብሮኝ ሂያጅ ነበር። ያሬድ አይደል... ነግሬዋለሁ።"

"ግን አደራ..." አሉ ጋሼ ዋለለኝ እያወላወሉ።

"ስነግሮት! ይልቅ ቶሎ ደርሰን እንመለስ። እዚህ ነውኮ።" አዋከባቸው።

"ከነገርከውማ ምን ገዶኝ፤ ቢሆንም አደራ። ጭቅጭቁ ነው እኔን የሰለቸኝ።" እያጉረመረመ ወደ መኪናቸው ገቡ።

ናትናኤል ፈጠን ብሎ ሽራ ከለበሰችው አነስተኛ የጭነት መኪና ጀርባ ዞረና ሽራውን ገለጥ አድርጎ ከእቃ መጫኛው ላይ ዘሎ ወጣ። ሽራውን አስተካክሎ ዘጋው። ወንበሩ ላይ ፎቀቅ አለና ከጀርባቸው ያለውን መስኩት እንኪኪላቸው።

"እንሂድ ጋሽ ዋለልኝ።"

"ከዚያ ከኋላ ምን ትሰራለህ እዚህ ቦታ እያለ?" አሉ ጋሽ ዋለልኝ ከጎናቸው ከጋቢናው ያለውን ወንበር በእጃቸው ቸብ አድርገው፤ እንገታቸውን ጠምዝዘው እየተመለከቱት።

"ይሂዱ - ይሂዱ። ይዘን የምንመጣው ዕቃ ስላለ ነው። እሱን ለመደገፍ፡ በኋላም ቢሆን እዚህ መምጣቴ አይቀርም ብዬ ነው።" አላቸው ድምፁን ለማርገብ እየሞከረ።

"እንዳልክ!" ጋሽ ዋለልኝ ምን ቸገረኝ ለማለት እንደፈለጉ ዓይነት ትከሻቸውን ነቅነቅ አደረጉና የመኪናቸውን ሞተር አስነስተው ከፊት ለፊታቸው የተገተረውን ፎቅ በስተግራ ዞረው ወደ ግቢው በር አመሩ።

ከጭነቷ መኪና ጀርባ የተሸፈነውን ሽራ ገለጥ አድርጎ በቀጭኑ ተመለከተ። ብርማ ቀለም ያላት 131 ፊያት መኪናው ከህንፃው ፊት ከተደረደሩት የሠራተኖች መኪናዎች መሀል ቆማለች። ተሰናበታት።

"ኤይድ ባንክ ነው ያልክኝ?" ጋሽ ዋለልኝ ጮኸው ጠየቁት።

"አዎ - አዎ።" አለ ናትናኤል ሽራውን በቀጭኑ ከፊት አድርጎ እንደያዘ ፊቱን ወደ ጋሽ ዋለልኝ መለስ አድርጎ። ወዲያው ዞሮ በቀጭኑ ከናቱ በያዘው ሽራ አሸልክ ከጀርባ ያለውን ሁሉ ያጠና ጀመር።

"የመረጃው መሥሪያ ቤት አባል ከሆንኩ ጀምሮ የምሄድበትን ብቻ ሳይሆን የመጣሁበትንም መንገድ ማየት ተምሬአለሁ..." ትዝ አለው አብርሃም ያለው።

ከኋላ የተከተለው መኪና የለም። አሱ የተሳፈረበት የጭነት መኪና ከመሥሪያ ቤቱ ግቢ ስትወጣ አንድ ቀይ ፎርድ መኪና ወደ ግቢ ገባች። ዙሪያውን ተመለከተ። ወዲያ ማዶ ሁለት ሰዎች የስልክ እንጨት ተደግፈው ያወራሉ፤ ሁለት ሴቶች ቁልቁለቱን ይወርዳሉ፤ አንድ ሎተሪ ሻጭ ችላ ብለውት ዳተቱን የሚወጠጥን አዛውንት እየወተወተ ከጎን ከጎናቸው ይሮጣል፤ ወዲያ ማዶ መናፈሻው ውስጥ አንድ ነጭ ሲትሮይን ቆማለች...

ናትናኤል ሽራውን በቀጭኑ ከፍቶ እንደያዘ ትንፋሹን በረጅሙ ለቀቀው። የታል አውሬው? አውሬው የለም? ሠላም ነው? ዋናው ነገር ከመሥሪያ ቤቱ መውጣቱን አውሬው አያውቅም። አልተከተለውም። ናትናኤል በአሸናፊነት ስሜት ፈገግ አለ፤ አይኖቹን ግን ከመኪናው ጀርባ ካለው መንገድ ላይ አልነቀለም።

ጋሽ ዋለልኝ ወደግራ ታጥፈው ወደ እርሻና ኢንዱስትሪ ልማት ባንክ አመሩ። መኪናዋ ከባንኩ በር ፊት ለፊት እንደቆመች ናትናኤል ሽራውን ገልጦ ዱብ አለ።

"መጣሁ እዚሁ ይጠብቁኝ።" አላቸው ወደ ጋሽ ዋለልኝ ራመድ ብሎ።

ጭንቅላታቸውን ነቀነቁ ሽማግሌው - "እሺ" ለማለት።

ናትናኤል በባንኩ የፊተኛ በር ገባ ብሎ ደቂቃም ሳያጠፋ ወዲያው ወደ ውጭ ከሚወጡ የባንኩ ደንበኞች ጋር ተደባልቆ ከባንኩ ወጣ። ከጠባቧ መንገድ አልፎ ከዋናው መንገድ ገባ። ጋሽ ዋለልኝ ወደ ባንኩ ሲገባ አይተውት ይሆናል። ሲወጣ ግን እንዳላጤኑት እርግጠኛ ነበር። በተቀመጡበት መኪና ውስጥ እንዳሉ ፍዝዝ ብለዋል ሽማግሌው።

"ታክሲ! ካዛንቺስ።"

የታክሲውን በር ከፍቶ ገባ። ካዛንቺስ ከመድረሱ በፊት ሂሳቡን ከፍሎ ከታክሲው ወረደ። ወደ አንድ ኪዮስክ ጠጋ ብሎ "ባክህ ባርኔጣ

አለ?" ብሎ ለጣፋ ባርኔጣ ገዝቶ ጭንቅላቱ ላይ ደፋት። መንገዱን ተሻግሮ ከካዛንቺስ የሚመጣ ታክሲ አስቁሞ 'መርካቶ' ብሎ ተሳፈረ።

በመጣበት መንገድ ሲመለስ ባንኩ ጋ ሲደርስ ጋሽ ዋለልኝን በአይኑ ፈለጋቸው። እዚያው መኪናቸው ውስጥ ተቀምጠው ከፊት ለፊታቸው ባለው አየር ላይ አፍጥጠው አገኛቸው። አለፋቸው። የተሳፈረበት ታክሲ ከላይኛው ቤተመንግሥት ወደ አስጢፋኖስ ቤተክርስቲያን የሚያመራውን አውራ ጎዳና አቋርጦ ወደ ፍልውሃ አቅጣጫ ሲያመራ ለአንድ አፍታ በስተቀኙ የሚገኘውን የመሥሪያ ቤቱን ዳጃፍ እስከ ግንባሩ ከደፋው ባርኔጣው ስር በሚንከባለሉ አይኖቹ አሰሰው። እዚያና እዚያ ጥቂት ሰዎች ይታያሉ። ከመሥሪያ ቤቱ ግቢ አንድ ጥቁር መርሰዲስ መኪና ወጣ። መናፈሻው ውስጥ የቆመችው ነጭ ሲትሮይን አሁንም እዛው ነች። አሰፈ።

ኢትዮጵያ ሆቴል ጋ ከመድረሱ በፊት 'መርካቶ' ብሎ የተሳፈረበትን ታክሲ አስቁሞ ወረደ።

"የፖስታ ከረጢት አለህ? አንድ ስጠኝ።" መንገድ ዳር ተቀምጦ ከረሜላና ማስቲካ ከሚሸጥ ልጅ ላይ የፖስታ ከረጢት ገዛና የዋናው ፖስታ ቤትን የታችኛ በር ደረጃዎች በሩጫ ወጣቸው። በአዳራሹ ውስጥ ከረጃጅሞቹ መስኮቶች ጥግ ከተደረደሩት የመፃፊያ ጠረጴዛዎች ወደ አንደኛው ሄዶ ከደረት ኪሱ ውስጥ ወረቀትና እስክሪኑቶ አውጥቶ መፃፍ ያዘ

ርብቃ ብዙ ማለት አፈልግ ነበር። ግን ጊዜ የለኝም። ርብቃ እቤት ሄደሽ የመሃለኛውን ቁምሳጥን ስትከፍቺ ስምንት መቶ ብር የያዘ ካኪ የፖስታ ከረጢት ታገኛለሽ። ከራስጌ ደግሞ ሂያ ሰላሳ ብር ታገኛለሽ። ያገኘሽውን ይዘሽ ዛሬ ማታ በአንድ ሰዓት አምባሳደር ትያትር ፎቅ በግራ በኩል ግቢ። ልክ ሁለት ሰዓት ሲሆን ተነስተሽ ወደ መዐዳጃው ክፍል ግቢ። እዚያ ታገኝኛለሽ።

ያንቺው ናትናኤል
አንብበሽ ስትጨርሽ ይሄን ወረቀት አቃጥይው አደራ!

ወረቀቱን አጣጥፎ የፖስታ ከረጢት ውስጥ ክከተተው በኋላ የአያርትመንቱን በርና የመኝታ ቤቱን ቁም ሳጥን ቁልፍ አብሮ በፖስታ ከረጢቱ ውስጥ ጨመራቸውና ወደ ፖስታ ሳጥኑ አመራ። የፖስታ

ሳጥኑን ከፍቶ በቀኙ የያዘውን ከረጢት ከውስጥ ከትቶ መዝጊያውን መለስ አድርጎ ተወው።

የፖስታ ቤቱን ሰፊ አዳራሽ ተሻግሮ በተርታ ከተደረደሩት ቢጫ የሕዝብ ስልኮች መሃል አንዱን አንስቶ መደወል ያዘ።

"ሃሎ... ምህረት ነሽ? እንደምንድነሽ? አወቅሽኝ? ናትናኤል ነኝ..."

"ሃይ ናትናኤል! እንደምንድነህ"

"አለን... አለን ደህና ነሽ?"

"ደህና እንዴት አስታወስከኝ ባክህ...!"

ምህረት የርብቃ የመሥሪያ ቤት ጓደኛ ነች። ቀደም ብሎ ሁለቱም አንድ ቢሮ ውስጥ ይሰሩ ስለነበር ርብቃን ፈልጎ ሲደውል አልፎ አልፎ ምህረት ስልኩን ስለምታነሳ አዘውትረው በስልክ ተገናኝተዋል። በአካልም ሁለት ሶስቴ ተያይተዋል።

"ምህረት እባክሽ ርብቃን ፈልጌአት ነበር። ላስቸግርሽ ትጠሪልኝ?"

"እዚህኮ አይደለችም። ቆይ ስልኩን ላዙርልህ ወደ እሷ ቢሮ። አትዝጋው።" አለች ምህረት ተሳስቶ የደወለ መስሏት።

"ቆይ! ቆይ!" አለ ናትናኤል ፈጠን ብሎ። "ተይው! ስልኩን አታዙሪው። አንቺ ጋ ብትጠሪልኝ እሷኑ።"

ምህረት ግራ ገባት። እሷ ቢሮ ደውሎ ከሌላ ቢሮ ሰው ጥሪልኝ ማለት ምን ማለት ነው? ለምን ቀጥታ ርብቃጋ አልደወለም? አይ ወንድ! የሰበቡ ብዛት! እሷ ድሮውኑ ጠርጥራለች እንደፈለጋት፤ወየው! ግን ርብቃ ምን ትላታለች ብታወጣው?።'

"እሺ መጣሁ ጠርቻት።" አለችው ሳቋን አፍና፤ እስክሪኑቶዋን ጠረጴዛ ላይ ጣል አድርጋ ከተቀመጠችበት ወንበር ላይ እየተነሳች።

ናትናኤል የስልኩን እጀታ ጆሮ ግንዱ ላይ እንደለጠፈ ዞር ዞር ብሎ አካባቢውን ፈተሸ። በርካታ ሰዎች በአዳራሹ ውስጥ ይተላለፋሉ። ናትናኤል እያንዳንዱን ተላላፊ በጥንቃቄ ለማጥናት ሞከረ፤ በሩቁ ጥግ ይዞ የሚመለከተው፤ የሚከታተለው ሰው ፈለገ። ቢሆንም በእሱ ላይ የተለየ ትኩሮት ያለው ሰው ሊያገኝ አልቻለም። ድንገት አንድ ረዘም ደልደል ያለ ሰው መጥቶ ከጎኑ ያለውን የሕዝብ ስልክ አነሳ። ናትናኤል አያኖቹን የጎኑን ሰውየው ላይ ተክላቸው። ሰውየው ቡኒ ኮትና ሱሪ ለብሶ በጎፍ ሽሚዙ ላይ ጠቆር ያለ ክራባት አስሯል። ሰውየው ስልክ መደወል ጀመረ።

"ሃሎ"

"ሃሎ... ርብቃ?" አፋን በመዳፉ ሸፍኖ መናገር ጀመረ።

"ነኝ። ናቲ ነህ?"

"እም ርብቃ ስሚኝ ስሚኝ..." ልታቋርጠው ስትል ተሽቀዳድሞ። "ርብቃ በጥንቃቄ ስሚኝ..."

"እየሰማሁህ ነውኮ፤ ደህና ነህ ግን?" አለች ማስጠንቀቂያው ሊበዛባት ስጋት ገብቷት።

"ደህና ነኝ ርብቃ... ትንሽ ችግር ስለገጠመኝ ነው የደወልኩልሽ ርብቃ። እሁን ላገኝሽ አልችልም። የፖስታ ሳጥን ቁጥሬን ታውቂዋለሽ? ተይ! ተይ! አትናገሪው።" አለ ርብቃ ቁጥሩን መጥራት ስትጀምር ተሽቀዳድሞ። "ታውቂዋለሽ አይደል? ጥሩ... ርብቃ የምልሽን ብቻ አድርጊ። ጥያቄ አትጠይቂኝ። ገባሽ አም። የፖስታ ሳጥኔ ውስጥ መልዕክት ትቼልሻለሁ። አሁኑኑ ሄደሽ ወረቀቱን አውጥተሽ አንብቢው። ወረቀቱ ላይ የተጻፈውን አድርጊ። ገባሽ?"

"ቁልፉኮ አንተጋ ነው።"

"ሳጥኑን አልቀለፍኩትም። መዝጊያውን መለስ አድርጌ ነው የተውኩት። ወረቀቱን ካነበብሽ በኋላ እዛው በክብሪት አቃጥይው በናጹም ይዘሽው አትሂጅ። አደራ!"

"ምንድነው ነገሩ?" አለች ድብብቆሹ የተንዛዛባት ርብቃ።

"የምልሽን ብቻ አድርጊ፤ ጥያቄ አትጠይቂኝ! ገባሽ?"

"ገባኝ - ገባኝ።"

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ ወደ አዳራሹ መውጫ አመራ። የፖስታ ቤቱን ደረጃዎች በናጥነት እየተራመደ ወረደ። ራሱን መቀየር ይኖርበታል። ለዚያ ደግሞ ገንዘብ ያስፈልገዋል። በኪሱ የያዘው ገንዘብ ደግሞ በቂ አይሆንም። የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ በሁለት አውራ ጣቶቹ በርግዶ ተመለከተው። ሶስት የአስር፤ ሁለት የአምስት፤ ሶስት የአንድ ብር ኖቶች - አርባ ሶስት ብር።

ባንክ ያለውን ማውጣት ቢችል ጥሩ ነበር። ግን ከአሁን ወዲያ ወደዚያ መሄድ አደገኛ ነው። ርብቃ በምታመጣለትና ከቤት ባስቀመጠው ስምንት መቶ ብሩ ሁሉንም ማቻቻል ይኖርበታል።

መንገድ ላይ አንድ ጥቁር የፀሐይ መነጽር ገዝቶ ሰካ። ብዙም ሳይሄድ ወደ አንድ የልብስ ሱቅ ገባና የአንገት ልብስ ጠየቀ።

ባለሱቋ ሁለት አማራጭ አምጥታ ፊቱ ዘረጋችለት።

"ስንት ስንት ናቸው?"

"ይህኛው አስራ ስድስት ይሄኛው አስራ ሁለት።" በያዘችው እስክሪኑቶ እየጠቆመች።

ግራጫ መልክ ያለውን የአስራ ሁለት ብሩን የአንገት ልብስ ገዝቶ አንገቱ ላይ ጠምጥሞት ወጣ። ገንዘብ መቆጠብ ይኖርበታል። ሰዓቱን ተመለከተ። ለአሥራ አንድ ሰዓት አስር ጉዳይ። ከርብቃ ጋር የያዘው ቀጠሮ እስኪደርስ ከሁለት ሰዓት በላይ አለው። ማደሪያውን ማዘጋጀት አለበት - በረዚ። ግን የት ነው መልህቁን መጣል ያለበት? ባህር ውስጥ። አዲስ አበባ ውስጥ ባህር የለም?... አለ! አለ! - መርካቶ።

መርካቶ ባህር ነው። መርካቶ ገብቶ ባህር እንደገባች ትንሽ አሳ መሰወር አያስቸግርም። ከክፍለሃገር አውቶቡስ መሳፈሪያ ሲደርስ ከታክሲው ወርዶ በእግሩ ከዋናው መንገድ ተገንጥሎ ወደ ሠፈር በማያስገባ ጠባብ መንገድ ገባ። እዚህ አካባቢ ትናንሽ ምግብ ቤቶች፤ ሆቴሎችና መጠጥ ቤቶች እንዳሉ ያስታውሳል። በአካባቢው ችምችም ብለው የተደረደሩትን ቤቶች ነጣጥሎ መመልከቱ ያስቸግራል። እዚህም ቤት እዚያም ቤት... እዚህም በር እዚያም በር... እዚህም መስኮት እዚያም መስኮት... እዚህም ሴት እዚያም ሴት። 'አስለፊች ምግብ ቤት'... 'ጥሩ ምግብ ይገኛል'... 'ብርሃኑ ግሮሰሪ'... 'አበበች ሆቴል'... ዘው ብሎ ገባና ጥግ ካለ ወንበር ላይ ተቀመጠ።

ቤቷ ትንሽ ነች፤ ክፍሏ ጨለማ። አይኖቹ ላይ የሰነውን የፀሃይ መነፅር አውልቆ ኪሱ ከተተው። አይኖቹ ቀስበቀስ የክፍሉን ጨለማ ሲላመዱት ዙሪያውን ይቃኝ ጀመር።

ከወዲያ ጥግ ከበሩ ትይዩ የመጠጥ ጠርሙሶች የተደረደሩበት መደርደሪያ ግድግዳውን ታክኮ ቆሟል። ከጣሪያው ለደርስ ትንሽ የቀረው ባልኮኒ ስር በተደረደሩት ጥቂት ረጃጅም ወንበሮች ላይ የሆቴሏ ጎረምሳ ደንበኞች ተፈናጠው ቢራ ይጠጣሉ። በጠባቧ ክፍል ውስጥ ትንንሾቹን ጠረጴዛዎች እየከበቡ በተከለሰሱት ወንበሮች ላይ በርካታ ጠጪዎች ምርጫቸውን እየተጎነጩ ያወጋሉ። ናትናኤልን ነገሬ ያለው አልነበረም። መርካቶ ባህር ነው...

የሆቴሉ ባለቤት ከባልኮኒው ጀርባ በረጅም ወንበር ላይ ፊጥ ብለው ውር ውር የሚሉትን አሻሻጮቻቸውን ይታዘባሉ።

"ምን ልታዘዝ።" አለችው ከፊት ለፊቱ ያለውን የሲጋራ መተርከሻ አንስታ ጠረጴዛውን ወልወል ካደረገች በኋላ መተርከሻውን ከቦታው እየመለሰች። ጎንበስ ስትል ትላልቅ ጡቶቿ ከሰፊው የቀሚሷ አንገትዬ ይደርሱና እኔ ልትደም፣ እኔ ልትደም ትንትንት ይይዛሉ።

"ሻይ" አላት ቀና ብሎ አይኗት መልሶ እያቀረቀረ።

"ትኩስ ነገር የለም።" በበሩ ውጭ ውጭውን እያየች።

"እሺ ለስላሳ።" አላት ቀና ብሎ አይታት። አለቅጥ የወረደው የቀሚሷ አንገትዩ ቅድ ኮረብታ ጡቶቿን ለአገሩ ያስጎበኛል።

"ለስላሳም የለም።" አለች በረጅሙ ተንፍሳ። "አልኮል ነው ያለው - ቢራ።" እራቁት ጡቶቿ ላይ ግራ እጇን ጣል አደረገችው።

"አልጋ አለ?"

"ምንድን?" አለች ግራ እጇን ከጡቶቿ ሳታነሳ ቅንድቦቿን አጠጋግታ ኮስተር ለማለት እየሞከረች። ለአንድ አፍታ ሳቅ ያፈናት መሰለች።

"አልጋ" መልሶ ጠየቃት።

"ይልቅ ምን ልታዘዝ አንቺን እስክስ፣ ዳሌዋን ነቅነቅ አድርጋ።

"አልጋ አለ ወይ ነውኮ ያልኩሽ።"

"አዎ አለ። አሁን ምን ልታዘዝ።" አለች ጡቶቿ ላይ ጭናው በነበረው እጇ አፏን ሸፍና ሕፋራምነቷን ለማሳየት እየጣረች።

ረከስ ያለውን መምረጥ አለበት። ገንዘብ መቆጠብ አለበት።

"እሺ ቢራ አምጭልኝ... እና አልጋም ያገርልኝ።» የአስር ብር ኖት አውጥቶ ሰጣት።

"አሥራ ስምንት ነው የሚመጣው።" አለች የአስር ብር ኖቱን እንደያዘች ካለችበት ሳትነቃነቅ።

"አልጋውም?" አለ ደንግጦ።

"አልጋው ሶስት እኔ አስራ አምስት። ባንድነት አስራ ስምንት አንመጣም?" አለች እየተሽኮረመመች።

"አልጋ ብቻነውኮ ያዥልኝ ያልኩሽ።"

"ባዶ አልጋ?" ኮስተር ብላ ቁልቁል ተመለከተችው... ፊቷ ላይ የነበረው ፈገግታ ሁሉ አልም ብሎ።

"አዎ። እና ቢራውን አምጪልኝ። ላንቺም ተጋበኝ..." በተቻለው መጠን በዘሪያው ካሉ ሰዎች ጋር መሻረክ እንዳለበት ተሰማው። ከአሁኑ ማስከፋትና ማስኮረፍ ከጀመረ ድምሩ ጥሩ አይመጣም። "የማታውን ደግሞ እያየን እያየን።" አላት ፈገግ ብሎ።

ከንፈሯን ላስ አይኖቿን እርግብግብ አድርጋለት አስር ብሩን ይዛ ሄደች።

ሰዓቱን ተመለከተ። ለአስራ ሁለት ሄየ ጉዳይ። በቂ ጊዜ አለው።

ከሆቴሉ በአስራ ሁለት ክሩብ ቢወጣ ከአንድ ሰዓት በፊት አምባሳደር ትያትር ይደርሳል - ርብቃጋ።

"ይኸው።" አለችው ለረጅም ጊዜ እንደሚተዋወቁ ሁሉ ፊቷን በፈገግታ አስወብ። ያዘዘውንና የጋበዛትን ሁለት የቢራ ጠርሙሶች ከነብርጭቆዎቻቸው ጠረጴዛው ላይ ካስቀመጠች በኋላ አራት ብር መልስ አቀበላው ወንበር ስባ ከፊት ለፊቱ ተቀመጠች።

ቀና ብሎ አየት። ፈገግ አለችለት - የጎድን አይታው። ቢራ ስለጋበዛት ብቻ መጥታ አጠገቡ መቀመሟን ሲረዳ የሚሉት ጠፋው። ብቻውን መሆን ነበር የፈለገው - ብቻውን ሆኖ ማሰብ። ምን ሰበብ ሰጥቶ ሊያስነሳት እንደሚችል ሲያስብ ዘዴው ጠፋው።

"ማነው ስምሽ።" ድላጆል የሆነ መሰለው በገዛ ጥያቄው።

"ዘውዲቱ።" አለችው የታች ከንፈሮቿን ምጥጥ አድርጋ መልሳ ፈገግ እያለችለት።

"ተጫወቺ።"

"እሺ።" አለች ከፊት ለፊቷ የተቀመጠውን የቢራ ጠርሙስ አንስታ በአንድ ትንፋሽ ግማሽ እያደረሰችው።

ናትናኤል ድጋሚ 'ተጫወች' ላለማለት ወሰነ።

"በዛ እንዴ?" ጭንቅላቷን ጋደል አድርጋ ተሸኮረመመችለት።

"ምኑ?"

"ሂጣበ።"

"የምኑ ሂጣብ?"

"አሥራ አምስቱ ነዋ!"

"አ - ይ" የሚመልስላት ሲጣታበት አፍጥጦ ተመለከታት።

"ከፈለግህ እቤት እንሂድና የአልጋ አትከፍልም። እራትም ችግር የለም፣ አሥራ ሁለት ብር።" አለች ለአንድ አፍታ የቤቱን ባለቤት ገልመጥ ብላ ተመልክታ።

"የት ቤት ነው የምንሄደው?"

"እኔጋ።"

"እዚህ አይደለም እንዴ የምትሰሪው?"

"እዚህ አሻሽጣለሁ። ግን የራሴ ቤትም አለኝ።"

"የት ነው ቤትሽ?"

"ቅርብ ነው።" አለች ጭንቅላቷን አሷ ብቻ ወደምታውቀው ወደቤቷ አቅጣጫ መታ አድርጋ።

"እስቲ ለማንኛውም ማታ እንነጋገርበታለን።"

ከፊታ የተቀመጠውን የቢራ ጠርሙስ አንስታ ሽክሙን ገላገለችው።

"ሰራስሽ አንድ ጨምሪ። ማታ እንገናኛለን።" አላት ሶስት ብር ሰጥቷት ከተቀመጠበት እየተነሳ።

ከመውጣቱ በፊት ሮጥ ብላ መጥታ ሳንቲም መልሶች ዘረጋችለት።

"ያዥው።"

"ትመስላለህ?" ለዛ ባለው ድምፅ።

"እንዴ አዎ። አልጋ ይገር!"

"ልጠብቅህ?"

"እ..." አለ 'እዎም' 'አይም' ሳይል በደፈናው።

ውጪውን ከጠበቀው በላይ ጨልሞ አገኘው። ሰዓቱ ገና አስራ ሁለት ሰዓት ከአስር ቢሆንም ምድር ላይ እንደ አከንባሎ የተደፋው የሐምሌ ደመና ዙሪያውን እኩለ ለሊት ሊያስመስለው ከጅሎታል። በሁለት ታክሲ አቆራርጦ አምባሳደር ትያትር ሲደርስ ለአንድ ሰዓት ሃያ ጉዳይ ሊል ትንሽ ነበር የቀረው።

ወደ ትያትር ቤቱ ደጃፍ አልተጠጋም። ፊት ብሎ ታክሲ ከሚጠብቁ ሰዎች መሃል ተደባልቆ አከባቢውን በጥንቃቄ ይቃኝ ጀመር።

ብዙም ሳይቆይ አይኑ አንድ ከዚህ በፊት ያየውና የሚያውቀው ነገር ላይ አረፈ- ነጭ ሲትሮይን። ጭንቅላቱ በፍጥነት ወደኋላ ማጠንጠን ጀመረ። ይሀችን ሴትሮይን ከዚህ በፊት አይታታል። አዎ። ዛሬ ከመሥሪያ ቤቱ ተደብቆ ሲወጣ መናፈሻ ውስጥ ነበረች። ድንገት ሌላ ትዝታ ብልጭ አለለት። ሃኪም ቤት-አብርሃም! ከሃኪም ቤቱ ሲወጣ ያዞረው ጊዜ የተደገፋት መኪና ነጭ ሲትሮይን። አፉ ደረቀበት። የተረሳው የተዘነጋው ሁሉ አንድ በአንድ እየተሰበሰበ ቦታ ቦታውን ያዘ፤ መልክ መልኩን ጨበጠ።

ሲትሮይኗ ጥግ ይዛ ቆመች። ከፊት በተሳፋሪ በኩል ያለው በር ተከፍቶ አንድ ሰው ወረደ። ረጅም ነው። ከርዝማኔው የተነሳ ይመስላል ከትከሻው ጎበጥ ያለ ነው። ሰውየው ቀልጠፍ ባሉ እርምጃዎች ወደ ቲያትር ቤቱ ደጃፍ አመራና ከደረጃዎቹ ስር እንደደረሰ ድንገት ቆም ብሎ ከሰው ለመከለል ለመደበቅ እንደፈለገ ሁሉ ፊቱን ወደ ባቡር መንገዱ መለሰ። ጥቅር ነው። ቀመቱ ብቻ ሳይሆን ትከሻውም አገር ነው። ከደረበው ጥቁር ግራጫ የዝናብ ካፖርት ስር ጠቆር ያለ ሰማያዊ ሙሉ ልብስ ለብሶ ጥቁር ቀጭን ክራባት አስሯል።

ናትናኤል አይኖቹን በሰውየው ዙሪያ አንከባለላቸው። .... ርብቃ!

ከትኬት መቁረጫው መስኮት ፊት ከቆመው ወጣት ጀርባ ርብቃ ቆማለች። ናትናኤል ያያት ከጀርባዋ ቢሆንም እሷ መሆኗን ለመለየት አልተቸገረም። ከፊታ የቆመው ወጣት ትኬት እስቆርጦ ወደ ውስጥ ሲገባ

ርብቃ በቦታው ተተካች። ቦርሳዋን ከፍታ ገንዘብ ካወጣች በኋላ ጎንበስ ብላ በመስተዋት ጀርባ ለተቀመጠችው ትኬት ቆራጭ አቀበለቻት።

ናትናኤል ለአፍታ ፊቱን ወደ ነጫ ሲትሮይን መለሰ። ራቅ ብላ ቲያትር ቤቱ ደጃፍ በግማሽ ክብ ቅርፅ ከተደረደሩት መኪናዎች በስተግራ ጥግ ቦታ ይዛለች።

ከመሪው ኋላ የተቀመጠው ሰው የአረብ ገጽታ ያለው ነው። ጊዜው ቢመሽም ሰውየው ኢትዮጵያዊ አለመሆኑን ለመረዳት አልተቸገረም። ናትናኤል ፊቱን ወደ ትኬት መቁረጫው ሳጥን መለሰ። ርብቃ ትኬቱን ተቀብላ ወደ ውስጥ ስትገባ ለአንድ አፍታ ጀርባዋን ተመለከተ። ወዲያው ፊቱን ወደ መንገዱ መልሶ ቆሞ የነበረው ረጅም ሰው ቀልጠፍ ብሎ ወደ ትኬት መቁረጫው መስኮት ቀርቦ ገንዘብ ሊያወጣ እጁን ደረት ኪሱ ውስጥ ከተተ።

ናትናኤል ምን ማድረግ እንዳለበት ግራ ገባው። ሰውየው ርብቃን እየተከታተለ ነው። ምናልባት ከእሱ ጋር ቀጠሮ እንደያዘች ደርሰውበታል። ግን እንዴት? ያነጋገራት በቢሮዋ ስልክ አልነበረም። የመሥሪያ ቤታን ስልኮች በሙሉ ጠልፈዋል ለማለት ደግሞ... ታዲያ እንዴት?'

ለደቂቃዎች በቆመበት ሲያሰላስል ቆየ። ሰውየው ገንዘብ አውጥቶ በክፍያ ቀዳዳ ውስጥ ለትኬት ቆራጯ ሲያቀብላት በምትኩ ትኬቱን አስያዘችው። 'ሰውየው ሊገባ ነው! ርብቃን ተከትሎ መግባቱ ነው!'

ናትናኤል በደመነፍስ መንገዱን ተሻግሮ ወደ ትያትር ቤቱ ሮጠ። የአንገት ልብሱን ከፍ አድርጎ አፉን ጭምር ሸፍኖ ወደ ትያትር ቤቱ ደረጃዎች እየቀረበ መጣ። ረጅሙ ሰው ትኬቱን ለበረኛው አሳይቶ ወደ ውስጥ ዘለቀ። ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ ወደ ትኬት መቁረጫው መስኮት ተጠግቶ የአስር ብር ኖት አወጣና ከውስጥ ለተቀመጠችው ትኬት ቆራጭ አቀበላት።

ትኬት ቆራጯ ብሩን ተቀብላው የመስተዋት ሳጥኗን ከውጭ በኩል ተደግፎ ከቆመ የትያትር ቤቱ በረኛ ጋር ቀልድ ትመላለስ ጀመር። ረጋ ባለ ሁኔታ አስር ብሩን ከታ አንድ ብጫ ትኬት ቆረጠችና ሰናትናኤል አቀበለችው። ከዚያ በኋላ ከሚያቃልዳት የሥራ ባልደረባዋ ጋር እንድ ሁለት እየተመላለሰች መልሱን ትቆጠር ጀመር።

ናትናኤል አይኖቹን ወደ ውስጥ ልኮ ተመለከተ። ረጅሙ ሰው በስተግራ ታጥፎ ወደ ፎቅ ወደሚወስዱት ደረጃዎች ሲያመራ ተመለከተው። ሊያመልጠው ነው! ቀድሞት በጨለማው አዳራሽ ውስጥ ቦታ ከያዘ ሊከታተለው እንደማይችል ሲገነዘብ ናትናኤል ሥጋት ወረረው።

"የኔ እመቤት ቶሎ በይልኝ።" አላት ትኬት ቆራጯን።

ቀና ብላ ገረመመችው። የቆጠረቻቸውን አንዳንድ ብሮች የጣታን ጫፍ ላስ አድርጋ ድጋሚ ትቆጥራቸው ጀመር። ሰውየው ወደፎቅ የሚያመሩትን ደረጃዎች መውጣት ጀመረ። ናትናኤል ዞር ብሎ ትኬት ቆራጯን ተመለከታት። ብሩን ትቶ ሊሄድ አሰበ። አ! አ! የሰዎችን አይን መሳብ የለበትም።

"እባክሽ..." አለ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ።

"ምን አስቸኮለህ? ፊልሙኮ አልተጀመረም።" አለችው እየተቆ ናጠረች ትኬት ቆራጯ። መልሱን አቀበለችው።

ናትናኤል ፈጠን ብሎ ትኬቱን አሳይቶ ረጅሙን ሰው ከጀርባው ተከትሎ ወደ ቲያትር ቤቱ ገባ። ከፊት ለፊቱ ደረጃዎቹን የሚወጣው ረጅም ሰው መጋረጃውን ገልጣ የገባችውን ርብቃን እየተከተለ ሁለት ሁለቱን ደረጃ እያለፈ ከቀዩ መጋረጃ ደረሰ። ተከተለው።

ሰውየው መጋረጃውን ገልጦ እንደገባ ናትናኤል ገዜ ሳይፈጅ ወደ አዳራሹ ዘው አለ።

ለአይን በሚያዘው ደብዛዛ ብርሃን የተጥለቀለቀው አዳራሽ ጢቅ ብሎ ባይሞላም ፊልሙን ለመመልከት የገባው ሰው ጥቂት አልነበረም። ፊልሙ ገና አልተጀመረም። በመሣሪያ ብቻ የተቀነባበረው ለስላሳ ሙዚቃ በለሆሳስ ሽው እያለ ይነፍሳል።

ረጅሙ ሰው ርብቃ የተቀመጠችበትን ቦታ አንዴ ብቻ ገልመጥ ብሎ ከተመለከተ በኋላ ቀጥታ ወደፊት መራመድ ሲጀመር ናትናኤል ወዲቀኝ እጥፍ ብሎ ወደ መፀዳጃ ቤት በሚያመሩት ደረጃዎች ወደላይ ወጣ። ርብቃ የት እንደተቀመጠች ቢመለከትም አይታው እንዳትመጣ ስለሰጋ ፊቱን አቀርቅሮ የአንገት ልብሱን ከፍ አድርጎ ተጀቡኖ ወደፊት ቀጠለ። ወደ መጸዳጃ ቤቱ ከሚያስገባው በር አጠገብ ካለ ወንበር ሲደርስ ወንበሩን መለስና ተቀመጠ። ከተቀመጠበት ቦታ ሆኖ የርብቃን እንቅስቃሴ መከታተል እንደሚችል ካረጋገጠ በኋላ በእንገቱ ዙሪያ የጠመጠመውን ጨርቅ ወደ አፍንጫው ከፍ አደረገና ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ሽርተት ብሎ ጉልበቶቹን ከፊቱ ካለው ወንበር ላይ አስደግፎ ተከለሰ።

ወዲያው ከፊት ለፊት ካለ ወንበር ላይ ያስደገፋቸውን ጉልበቶቹን አላቆ በአዳራሹ ቁልቁል ተመለከተ። ረጅሙ ሰው ቡተደረደሩት ወንበሮች መሃል ለመሃል በሚያልፈው ጠባብ መተላለፊያ በስተግራ ርብቃ ከተቀመጠችበት ወንበር ሁለት ረድፍ ፈንጠር ብሎ ከጀርባዋ ተቀምጧል።

ናትናኤል ጉልበቶቹን ወደ ግራ ዞር አድርጎ እንደገና ተመለከተ። ርብቃ ጀርባዋን ሰጥታው ከፊት ለፊት ካለው ነጭ አበጀዲ ላይ አፍጥጣለች። ሰዓቱን ተመለከተ - ለአንድ አምስት ጉዳይ።

ሳይታወቀው ጣቶቹን አፉ ውስጥ በተራ እየከተተ ጥፍሮቹን በጥርሱ ይመገልጣቸው ጀመር። የአብርሃም ድምፅ አቃጨለበት።

'.... እንደ እሳት እራት... አላስፈራራህም! የሚያስፈራራስ ራስህ ፈቅደህ የገባህበት ዓለም...' ይላል ድምፁ።

'አይፈራም! ትንሽም አይፈራም!'

ድንገት የአዳራሹ መብራት ቦግ - እልም - ቦግ እልም አለ። ማስጠንቀቂያ። ፕሮግራሙ ሊጀመር ጥቂት ደቂቃዎች ቀሩ። ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ- አንድ ሰዓት ከሁለት ደቂቃ። የአንደኛውን እጁን ጥፍር ጨርሶ ወደ ሌላው ተጋባ።

'አይፈራም! በፍጹም!'

ድንገት በአዳራሹ ውስጥ የነበረው ደብዛዛ ብርሃን ውድም አለና ከፊት ለፊት ያለው አበጀዲ በሰማያዊና በቀይ ብርሃን ተጥለቀለቀ።

... 4...3...2...1...0.... መብረቅ... ሰማዩን እየበዳደሰ፤ እየሰነጣጠቀ እምሽክሽክ አደረገው። ከአድማስ አድማስ የሚጠራራው የሚያስገመግመው ነጎድጓድ አዳራሹን አንቀጠቀጠው።

ናትናኤል ፊቱን መልሶ ተመለከተ። በሩቅ በጨለማው ውስጥ ይታዩታል። የሁለቱም ቅርጽ ቁልጭ ብሎ ይታየዋል። በጨለማው ውስጥ ደቅቆና ጠቅሮ ብሎ። አፉ ውስጥ ያለውን ጥፍር ተፋና ሰዓቱን ወደ አይኑ አስጠግቶ ተመለከተ - አንድ ከአምስት።

ሃምሳ አምስት ደቂቃዎች መጠበቅ ይኖርበታል። ልክ በሁለት ሰዓት ላይ ነው ወደ መጸዳጃው ክፍል ግቢ ያሉት። ግን ደግሞ አውሬው ተከትሏት ሊገባ ይችላል።

አጥፍቷል! ግን እንዴት ይጠርጥር? አሷንም እንደሚከታተሏት በምን ይወቅ? በፊት እንዳቀደው ቀደም ብሎ ወደ መጸዳጃው ቤት ገብቶ ቢጠብቃትስ? እህ! አውሬው ተከትሏት ቢመጣስ? ቢመጣስ ምን ሊያደርገው ይችላል? መቼም ተኩሶ ሊገድለው አይደፍርም። የተኩስ ድምፅ እንዳይሰማበት ይፈራል። ግን ባይገድለውም ጭራውን እንዲያዘ ፈቀደላቸው ማለት ነው። መሆን የለበትም! በጭራሽ መታየት የለበትም።

ምንም ፍንጭ ሊሰጣቸው አይገባም። ታዲያ እንዴት አድርጎ ነው ርብቃን ሊያገኛትና ገንዘቡን ሊቀበላት የሚችለው?

በቀርበት ይሻላል። ትቶ ቢወጣ ይሻላል። ከዛስ? ኪሱ ባለችው ሰላሳ ብር እስከ መቼ ተሰውሮ ሊቆይ? የግድ ርብቃ የያዘችውን ገንዘብ እጁ ማስገባት አለበት። እሷንም መሰናበት አለበት። መቼም ሁሉን ዘርዝሮ ሊነግራት ባይችልም ጫፉን ሊያስይዛት ይገባል። ከመሬት ተነስቶ ብን ብሎ አይጠፋ! ግን ምንድነው የሚላት? «እየቃዠሀ ነው» ብትሰውስ?

ሰዓቱን ተመለከተ። አንድ ከሃያ አምስት። ሰላሳ አምስት ደቂቃዎች ቀሩት...

ድንገት በቲያትር ቤቱ አዳራሽ ውስጥ ተኩስ አስተጋባ። ደገመ። የሴት ጩኸት - አሪታ። ደገመ። ሌላ ጥይት አፏጨ። የሥቃይ ድምጽ ጣር። ናትናኤል አያኖቹን አፈጠጠ። ከፊት ለፊቱ ከተቀመጠችበት ወንበር ላይ በደም የተበከለ ጭንትላቷን በሁለት እጆቿ ግጥም አድርጋ ይዛ ወደፊት ስትንከባለል ስትደፋ ተመለከታት። ቶሎ ብሎ አይኖቹን በአዳራሹ ከምት ታየው የፊልም ተዋናይ ላይ አነሳና ዞር ብሎ በጨለማው ውስጥ ጠቀር ብሎ የሚታየውን የርብቃን ማጅራት ተመለከተ። ተዝናንታ ተቀምጣ ፊልሙን ትመለከታለች።

ላይታወቀው ሆዱ ተላወሰበት። ምን ማድረጉ ነው? ለምን በዚህ ነገር ውስጥ ርብቃን ከተታት? እነዚህ ነፍሰ ገዳዮችስ እሱን ሲያጡ ወደ አርሷ ሊዞሩ ይችላሉ። አጥፍቷል፤ አደገኛ ስህተት ነው የፈጸመው። እሱ ወዴ የገባበት ዓለም ነው። እሷ በምን ዕዳዋ?

የዛሬን ብቻ፤ ከዛ በኋላ አጠገቧም አይደርስ። እሷ የምታውቀው ነገር እንደሌለ ሊረዱ ይገባል። ለአንድ ሰዓታ የእሱ ርብቃም እንደ አብርሃም በጀርባዋ ተንጋላ አይኖቿ ፈጠው ሞትን ሲጠባበቁ ታዩት። ሰውነቱን ነዘረው። ሁለተኛ አጠገቧ አይደርስም!

ሰዓቱን ተመለከተ። ለሁለት አስር ጉዳይ። አስር ደቂቃ።

ጣቶቹ ላይ ጥፍር ፈሰገ፤ አጣ። የከንፈሩን ጫፍ ይቀነጣጥብ ጀመር። ከአሥር ደቂቃዎች በኋላ ርብቃ በጻፈላት መሠረት ተነስታ ወደ መጸዳጃ ቤት ትገባለች። ያን ጊዜ ምን ማድረግ አለበት? ተከትሏት መግባት? ሰውየው ተከትሏት ቢመጣስ? ባለበት ተቀምጦ መቆየት? ሳያነጥስና ሳያነጋግራት ገንዘቡን ሳይቀበላት መሄድ? የገዛ ልቡ ደረቱን ሲደልቀው ፍርሃት እንደ ውርጭ ሲያንጠረጥረው አራስን ታዘበ። ምንድን ነበር ያሰው አብርሃምን? "አልተዋቸውም እኔንም እስኪገድሉኝ አልተዋቸውም" ታዲያ አሁን ፍርሃትን ምን አመጣው? አፍ መድረቅንና እጅ ማላብን ምን አመጣው? ናትናኤል አራሱን ጠላው፤ ተፀየፈው።

ድንገት በጨለማው አዳራሽ ውስጥ እንቅስቃሴ ታየው። ዞር ብሎ አይኖቹን በሰፊው ከፍቶ በጨለማው ውስጥ አፈጠጠ። ርብቃ! ከተቀመጠችበት ተነስታ ከጀርባ የተቀመጠውን ተመልካች እንዳትከልል ጎንበስ ብላ ወደጎን እየተራመደች ወደ መተላለፊያው ወጣች። ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ - ሁለት። ዞር ብሎ ከጀርባዋ የቀቀመጠውን ሰው ተመለከተው። ሰውየው ከቦታው አልተንቀሳቀሰም። ርብቃ ወደ መተላለፊያው ደረሰችና ወደ መጸዳጃ ቤት የሚወስዱት ደረጃዎች በጨለማው ውስጥ እንዳያደናቅፏት በቀኝ እጇ ግድግዳውን እየዳበሰች ደረጃውን መውጣት ጀመረች።

መጸዳጃው ቤት በር አጠገብ ካለ ወንበር ላይ እንደተቀመጠ ናትናኤል እየቀረበችው ስትመጣ በጭለማው ውስጥ ተመለከታት። ዞር ብሎ በሰውየው አቅጣጫ ተመለከተ። ከቦታው አልተነቃነቀም። ርብቃ ደረጃዎቹን ጨርሳ በስተግራው ያለውን የመፀዳጃ ቤቱን መዝጊያ ከፍታ ስትገባ ከውስጥ ከመጸዳጃ ቤቱ የወጣው ነጭ የፍሉረሰንት ብርሃን ለአንድ አፍታ ቁልቁል በአዳራሹ ውልብ አለ።

አፍጥጦ እየው። አውሬው ፊቱን ወደ ኋላ ጠምዝዞ በአይኑ ይከታተላታል። የመፀዳጃው ቤት መዝጊያ ተመልሶ ሲዘጋ አስፈሪ ፊቱን የአዳራሹ ድቅድቅ ጨለማ ዋጠው።

ናትናኤል ላይታወቀው አፍኖ የያዘውን ትንፋሹን ሰቀቀው። አሁን ተነስቶ መግባት አለበት። አለበለዚያ ርብቃ ግራ ትጋባለች። ሲቀርባት፤ ስታጣው እንደ አብርሃም አደጋ ደርሶበታል ብላ ልትሰጋ ትችላለች። ወደ ውስጥ ሲገባ አውሬው ተከትሎት ቢመጣስ? ለምን ከበሩ ኋላ ጠብቆ ማጅራቱን ብሎ ከመሬት አይጠቀልለውም? በጭ, ጨበጠ ናትናኤል። ሲመታው ባያወድቅስ? ማጅራቱን ሲለው ተንገዳግዶ ቢቆምስ? ፊቱን መልሶ ቢያፈጥስ? ሽጉጡን ላጥ አድርጎ አነጣጥሮ ጭንቅላቱን ቢፈረክሰውስ? ናትናኤል የጨበጠውን በጭ, ለቅቆ በተቀመጠበት ወንበር ላይ ተመቻቸ።

ሰዓቱን ተመለከተ። ሁለት ከአምስት። የት ጠፋች? እየጠበቀችው መሆን አለበት። ርብቃ እንዴት አድርጌ ልምጣ? ተነሳ ሰውየው፤ አውሬው ተነሳ! ጎንበስ ብሎ ወደ ጎን እየተንቀሳቀሰ ወደ መተላለፊያው ወጣና ወደ መጸዳጃው ቤት የሚያመሩትን ደረጃዎች አንድ በአንድ በጥንቃቄ እየቆጠረ ተጠጋ።

የት ነው የሚሄደው? ርብቃ ውስጥ ገብታ መዘግየቷ ጥርጣሬ ውስጥ ከቶት መሆን አለበት ተከትሏት ሊገባ የወሰነው።

ሰውየው ደረጃዎቹን እየወጣ እየቀረበ ሲመጣ ያ ግዙፍ አካሉ በጨለማው ውስጥ እየረዘመና እየተመዘዘ ሲመጣ ናትናኤል የአንገት ልብሱን አስክ አፍንጫው ድረስ ከፍ አድርጎ ይዞ ሰውነቱን በተቻለው አሳንሶ ወንበሩ ላይ ተሸማቆ ተቀመጠ።

ሰውየው የመዐዳጃ ቤቱን በር ወደ ውስጥ ገፍቶ ሊገባ ነጩ ብርሃን ድጋሚ በአዳራሹ ውልብ አለና መልሶ ድርግም አለ። ብዙም ሳይዘገይ በሩ ድጋሚ ተከፈተ። ናትናኤል በቀስታ ፊቱን ወደ ግራ መለስ አድርጎ የጎድን ቁልቁል ተመለከተ። ከመዐዳጃው ክፍል የወጣው ሰው በሩን ዘግቶ ወደፊት ተራመደ። 'ጫማውን! ጫማውን!' በደረጃዎቹ ጥግ በበሩት ትናንሽ መንገድ ማሳያ ቀያይ መብራቶች ተመለከተ... እግር... ጫማ... የሴት ጫማ... ርብቃ!.... 'አሁን!'

"ርብቃ!" አንሾካሾከ ናትናኤል። ፈጠን ብሎ ወደግራ አዘምሞ ቀኝ ክንዷን ጨመደደና ወደራሱ ጎተታት። "እኔ ነኝ ርብቃ" አለ ደግሞ በሹክ ሹክታ። "ናትናኤል ነኝ" ክንዷን እንደያዘ በእግሮቹ ላይ አሻግሮ በስተቀኙ አስቀመጣት። እንደ እቃ ተጎተተችለት። ወዲያው ነፍሷን ስታውቅ በጨለማው ውስጥ አፈጠጠችበት።

"ምንድነው ነገሩ? ምን ሆነህል?"
"ሽ - -ሽ! ዝም በይ።"

በስተግራው ያለው በር ተከፈተ። ለአንድ አፍታ ነጩ ብርሃን በአዳራሹ ቁልቁል ተወራጨና መልሶ አልም አለ። ዙሪያው ጨለማ ሰበሰ። ከመዐዳጃ ቤት የወጣው ሰው ሁለት እርምጃዎች ወደፊት እንደተራመደ ድንገት ቆም አለ። ለአፍታ የተደነጋገረው መሰለ።

ሰውየው ርብቃን በቦታዋ ሲያጣት እንደተደናገጠ ናትናኤል ተረዳ። ወዲያው ሰውየው ፈጠን ብሎ ደረጃዎቹን ወርዶ ቀዩን መጋረጃ ገልጦ ከአዳራሹ ወጣ።

"ምንድነው ነገሩ ናትናኤል?" ትክሻውን ጨምድዳ ጠየቀችው።
"ቀስ ብለሽ ተናገሪ!" ግራ እጇን በሁለት መዳፎቹ መሃል ከቶ አሻሸው። "አመጣሽልኝ ያልኩሽን ገንዘብ?"
"አዎ... ግን ምንድነው የሆንከው?"
"ርብቃ ነገሩን ከመነሻው ላስረዳሽ አልችልም። ጊዜውም የለኝ። ደግሞ ነገሩን ማወቅሽም ጥቅም የለውም፤ ጉዳት እንጅ።"
"ለምንድነው የምትደብቀኝ ናትና..."
"ቆይ... -ቆይ" አቋረጣት ክንዷን ያዝ አድርጎ። «እነግርሻለሁኩ። ባጭሩ እነግርሻለሁ። ርብቃ በአዲስ አበባ ውስጥ በሚገኙ ኤምባሲዎች የሚሰሩ ሁለት የውጭ ዜጎች ባለፈው ሳምንት ተገድለው ተገኙ! አንዱ ደግሞ ተሰወረ። አብርሃምጋ የሄድኩት ስለዚሁ ጉዳይ የሚያውቀው ነገር እንዳለ እንዲነግረኝ ነበር። ብቻ ምን ልበልሽ... ባጭሩ የተሰወረውን ሰው አድራሻ እንደምንፈሰግ ሲያውቁ እኔንም አብርሃምንም ሊያጠፉን ተነሱ። አብርሃምን ገደሉት። እኔ የዛን ማታ ትራፊክ ይዘኝ አመለጥኩ። ርብቃ ያን ማታ አብርሃም አልነበረም ደውሎ የጠራኝ፤ ሊያጠምዱኝ ነበር።

ባጭሩ አሁን እኔንም አይተውኝም። ስጊዜው መሸሸግ አለብኝ። አለበለዚያ ባላሰብኩት ሰዓት የአብርሃም ፅጣ ነው የሚጠብቀኝ።"

"ማናቸው እነሱ?"
"አላውቅም።"
"እንዴት አታውቅም! ሊገድሉኝ ይፈልጋሉ እያልከኝ።"
"እውነቱን ነው ርብቃ አላውቅም። ብቻ አብርሃምን ከሱም በፊት ሌሎችን እንደገደሉ አውቃለሁ። ካየኝኝ ተራው የኔ ነው።"

"ገብሬልዬ! ምንድነው የምታወራው? አንተን ምን ከተተህ እዚህ ውስጥ መጀመሪያ ነገር?" በሆዷ የደበቀችውን ማውጣት አለባት፤ ሁሉን!

"ርብቃ..."

"ለምንድነው ለፖሊስ የማትናገረው... ? ለፖሊስ ተናግሮ ማስያዝ ነው እንጅ ለምንድነው የምትሸሸገው? እንተ ንፁህ አስከሆንክ ድረስ?" ልታረጋጋው ይገባል። ጊዜ... ጊዜ ያስፈልጋታል። ከዛ በኋላ ምሥጢር ብላ የያዘችውን ትነግረዋለች።

"ፖሊስ ዋጋ የለውም። ፖሊስ እንደማይመልሳቸው እርግጠኛ ነኝ።" ናትናኤል የስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ አዛዥ ሁኔታ ታወሰው።

"ለምን አይመልሳቸውም!... ደፍረው ፖሊስ ጣቢያ አይመጡ!" አባብላው ይዛው ቤታ መሄድ አለባት! ጥሏት መጥፋት የለበትም... ፍጹም!

"ርብቃ አመኚኝ... ምንም አጥር አይመልሳቸውም።" ናትናኤል ርብቃን ሊያሳምንበት የሚችልበት ዘዴ ሲጠፋው ትንፋሹ አጠረው። አላማው ሽሽትና ነፍሱን ማዳን ብቻ እንዳልሆነ... ማሳደድም የላይቤርያውን አታሼ ማግኘት፤ አውሬውን ማጥመድ የአብርሃምን ደም መበቀል መሆኑን ቢነግራት ትረዳለት ይሆን? 'የት አባታቸው በርታ!' ትለው ይሆን ወይስ 'ተው ይቅርብህ፤ ይገድሉሃል' እያለች የሳሳች ልቡን በፍርሃት ትንጣት ይሆን? "ርብቃ ለትንሽ ቀናት ነው የምሸሸገው። እመኚኝ! እንደሚያዙ እርግጠኛ ነኝ! ካለሁበት ቦታም ቢሆን እደውልልሽና እንገናኛለን በስልክ፤ በስልክ በጓደኛሽ በኩል፤ ምህረት ቢሮ።"

"የዚህን ያህል አደገኛ ከሆኑ ለምን እኔጋ አድረህ ነገ ጠዋት ነገሩን ሁሉ ዘርዝረህ ለፖሊስ አታሳውቅም?"

ሳቅ አለ ናትናኤል። "አንቺ ጋ መሆን አልችልም። በቀላሉ ያገኙኛል።" እንደሚከተሏት ማወቅ የሰባትም ትሸበራለች። አሰበ።

"የኤን ቤት የት ያውቁታል? እየው..."

"ርብቃ እባክሽ የምልሽን ተቀበይኝ! ሌላ የምቀይበት ቦታ አለ አታስቢ።"

"እንዴት ነው የማላስበው በሠላም አገር እንዲህ ስትሆን? የት ነው የምትቀየው ለመሆኑ? ቀይ ነገ ቢሮ ልደውልልህና...."

ናትናኤል ከዚያ የተናገረችውን አላዳመጣትም። ቀዩ መጋረጃ ተነቃነቀ ተገለጠ - አውሬው!

"የታሰ ያመጣሽው ገንዘብ?" በጨለማው ውስጥ ዞሮ በሹክሹክታ ጠየቃት።

በፍጥነት ቦርሰዋን ክፍታ አንድ ፖስታ አቀበለችውና ሌላ የተጠቀለለ ገንዘብ ሰጠችው።

"ምንድነው ይሄ?"

"እቤት ያለውን ገንዘብ ሁሉ አምጪ ስትለኝ ካስቀመጥከው ስምንት መቶ ብር በላይ እንደምትፈልግ ስለገባኝ እቤት ያስቀመጥኩት አንድ ሺህ አምስት መቶ ብር ነበር፤ ይገርው መጣሁ።"

ትላልት አይኖቿ በጨለማው ውስጥ በቅዱሳተ ቅዱሳት መሃል የተለኩሱ ሻማዎች መሰሉት። ጠጋ ብሎ በተራ ሳማቸው። ቀና ብሎ በመጋረጃው አቅጣጫ ተመለከተ። ሰውየው መጋረጃውን ገልጦ ወደ ውስጥ ገባ።

"ናት..."

"ቻው ርብቃ።" አለ ልታቅፈው ስትጀምር፤ ልታናገረው ስትጀምር፤ ድምጿ መስለል ሊጀምር ፈጠን ብሎ ኮስተር አለና። "አታስቢ አሸ? ጥሩ ቦታ ነው የምቀየው።"

"እኮ መቼ ትመጣ...?" እንባ ሊተናነቃት ድምጿ ከመሃል ክዳት።

"ስችል እኔ ራሴ አገኝሻለሁ።" እንደገና ጠጋ ብሎ ሳማት። በጨለማው ውስጥ ያጋጠመውን በስስት ላሰው... ጉንጮቿን ... ቅንድቧን... አይኗን... አፏን። "እወድሻለሁ ርብቃ" አይኖቿን የሳመበት አፉ ጨው ጨው አለው። "ርብቃ አታልቅሺ፤ እባክሽ አታስጨንቂኝ።" ትከሻዎቿን ይዞ ነቀነቃት። ዞር ብሎ ወደ መጋረጃው ተመለከተ።

ሰውየው ግራ ተጋብቷል። ያስተላት የነበረችው ሴት እዚያው አዳራሽ ውስጥ ቦታ ትቀይር ወይ ወደ ምድር ቤት ትሄድ እርግጠኛ ሊሆን አልቻለም። ከትያትር ቤቱ አለመውጣቷን ከዘበኞቹ አረጋግጧል። እንግዲያው የት ነች? ወደ መጀመሪያው የወንበሮች ረድፍ ጠጋ ብሎ ጫፍ ላይ አንድ ወንበር መልሶ ተቀመጠ።

"ከጠፋህብኝ ግን ዛጁ ለፖሊስ ነው የምናገረው!" ትከሻውን ይዛ።

"ያኔ ሞቴን ታፋጥኚልኛለሽ።"

"ናትናኤል!" ግራ ገባት ርብቃ "ጉዲን ብትነግረው ይሻል ይሆን? ያረገቸውን... በሆዷ የያዘችውን... ወይስ...'

"ነገርኩሽ እኔ እራሴ እመጣለሁ። ቻው።" ናትናኤል የያዘውን የርብቃን ክንድ ጨበጥ አድርጎ ለቀቀና ከወገቡ ጎብዶ ብሎ በጨለማው ውስጥ አግድም በስተቀኝ ተራመደ። ከጠባቡ መተላለፊያ አሁንም ጎንበስ እንዳለ በስተቀኝ በኩል ወዳለው የአዳራሽ በር አመራ። ከመውጫው ደርሶ መጋረጃውን ገልጦ ከወጣ በኋላ ከውጭ በኩል መጋረጃውን በቀጭኑ ገለጥ አድርጎ ከጀርባው የተከተለው ሰው አለመኖሩን አረጋገጠ። በጨለማው ውስጥ አውሬውን ለመለየት ባይችልም በአዳራሽ ውስጥ እንቅስቃሴ አለመኖሩን ካረጋገጠ በኋላ መጋረጃውን ለቅቆ ጠባቦቹን ደረጃዎች በጥድፊያ ወርዶ በእንጉት ልብሱ ግማሽ ፊቱን ሸፍኖ ከትያትር ቤቱ ወጣ።

መንገዱን ተሻግሮ ወደ ታክሲ ተራ ሲያመራ ወደ ቀኝ ገልመጥ ብሎ ተመለከተ። ነጫ ሲትሮይን በቦታዋ ቆማለች።

ሁለት እጆቹን ኪሶቹ ውስጥ ጨመረና ታክሲ ከሚጠብቁ ሰዎች መሃል ገብቶ ተቀላቀለ።

'ሊነግረኝ አልፈለገም እንጅ የፈራሁት ደርሷል። ከዛ ከጓደኛው ጋር ያደረገው ነገር አለ። ገብራልዬ!'

ከቲያትር ቤቱ የወጣችው ፊልሙ ሳያበቃ ናትናኤል እንደሄደ ነበር። ፒያሳ ወደሚገኘው አፓርታማዋ የሚወስዳትን ታክሲ ለመያዝ መንገዱን ተሻግራ ቆመች። ጭንቅላቷ ውስጥ ተራውን ሳይጠብቅ የሚግተለተለው መጥፎ ሃሳብ አብሰከሰካት። ፍዝዝ ብላ እንደቆመች ሁለት ታክሲዎች አለፏት።

"ታክሲ! ፒያሳ!" ሶስተኛ ከማለፉ በፊት ጮሃ ተጣራች፣ አልሰማትም።

ናትናኤል ከንዷን ጨበጥ አድርጎ ተሰናብቷት ሲሄድ ያዥው ያዥው ነበር ያላት። ንገሪው ሁሉን ዘርግፊለት፣ ዘርግፊለት ነበር ያሰኛት። አዎ ሊጠላት ይችላል፣ ሊቆጣ ይችላል፣ ቢሆንም ሳያውቅ መሄዱ የተሸከመችውን ጉድ ሳትነግረው መሄዱ አንገበገባት። ብትነግረው ይሻል ነበር። እሱን ለማጥመድ፣ መረብ ውስጥ ለመክተት፣ ለመጉዳት ብላ እንዳሳደረገችው አስተዛዝና ብትነግረው ይቅርታ ያደርግላት ነበር። ምን ማድረግ እንዳለባቸው አብረው ዕቅድ ያወጡ ነበር። ዘገየች!

"ታክሲ! ፒያሳ!" አራተኛው ታክሲ ጥሏት ሳይሄድ ጮሃ ተጣራች።

ባለታክሲው ገልመጥ እያለ እየተመለከታት ሲያመነታ ቆየና እራቅ ብሎ አቆመላት። ሮጥ ብላ የኋላውን በር ከፍታ ገባች።

"ፒያሳ?" አላት ባለታክሲው ፊቱን ወደኋላ መልሶ ለማረጋገጥ።

"አዎ።" አለችው ርብቃ ጭንቅላቷን በ 'አዎንታ' እየወዘወዘች።

"ከኋላሽ መጥቶ ሲቆለልኮ ልትገቢ መስሎኝ ነው ያሰናኩሽ።" አላት ባለታክሲው ፈገግ ብሎ በኋላ መመልከቻው መስታወት እየተመለከታት።

"እ?" አለች ምን እንደሚያወራ አልገባ ሲላት

"ሲትሮይኑን ነው የምልሽ ሃ! ሃ! " ባለታክሲው ሲስቅ ሞኝ ይመስላል።

"ሲትሮይን?"

"አላየሽውም እንዴ? ከኋላሽኮ አንጎቦ ነበር። በእንጀራሽ እንዳልገባ ነበርኮ መጀመሪያ ስታስቆሚኝ ያሰናኩሽ።" ያንኑ የሞኝ ሳቁን መረቀላት።

የሚያወራው ስላልገባት ዝም አለችው።

"ሃ! ሃ! ተስፋ አልቆረጠም ሰውዬሽ። ያውልሽ ይከተለኛል። ብጫ መብራት። ሃ! ሃ!" አላት ባለታክሲው በኋላ መመልከቻው ከጀርባ የሚከተለውን ሲትሮይን እየተመለከተ።

ርብቃ ጭንቅላቷን ጠምዝዛ ከጀርባዋ የሚከተላትን መኪና ተመለከተች። ወደ ጎን ሞለል ሞለል ያሉት ብጫ የፊት መብራቶች የሲትሮይን አይን መሆናቸው በሩቁ ያስታውቃል።

"ቆጨሽ እንዴ?" አለ ባለታክሲው ፈገግ ብሎ።

"ምኑ?"

"እኔ ታክሲ ውስጥ መግባትሽ ነዋ። አጠፋሁ ወ - -ይ ለማለት ነው ሃ! ሃ! ሃ!"

ቸኮት፣ ዝም አለችው።

"ትንሽ ብትታገሺ በነዛ ፒያሳ የሚያደርስሽ ታገኝ ነበር ለማለት ነው። ሌላ ሌላውን ብንተወው እንኳን እ?"

የባለታክሲው ጨዋታ አልጥምሽ ሲላት ፊቷን ወደውጭ መልሳ መመልከት ያዘች።

"አ! አ! ጠንካራ ነው ሰውዬሽ!" አላት ባለታክሲው የቸርችል ጎዳናን ወጥተው ወደ ፒያሳ ሲታጠፉ።

"እ?"

"ሰውዬ...ሽ ጠንካራ ነው አልኩ።" አለ እየተቁነጠነጠ። "አሁንም ተከትሎኛል። ጉደኛ ነው እንቺዬ!"

ርብቃ ወደኋላ ዞራ ተመለከተች። እነዛው ሞላላ ብጫ መብራቶች አፈጠጡባት።

"ታውቂዋለሽ እንዴ?"

አልመለሰችለትም።

"ከዚህ ነው የምታጠፈው" አላት ሲኒማ ኢትዮጵያ ጋ ሲደርሱ። "መልካም ሌሊት! ሃ! ሃ! ሃ!" ሂሣቡን ከፍላ ዞር ስትል በጅል ሳቁ ተሰናበታት።

ርብቃ ወደቀኝ ታጥፋ ቁልቁል ወደ አፓርታማዋ አመራች። የአፓርታማዋን አጥር ግቢ በር አልፋ ከገባች በኋላ አንደኛ ፎቅ ላይ ወደሚገኘው ክፍሏ ከመውጣቷ በፊት ምድር ቤት ካለችው ትንሽ ግሮሰሪ ገባች።

"እንደምን አመሻችሁ።" አለች ርብቃ የግሮሰሪዋን ባለቤትና የልጅ ልጃቸውን ስታይ።

"እንደምን ዋልሽልኝ የኔ ልጅ።" አሉ አሮጊቷ የግሮሰሪ ባለቤት ደንበኛቸውን ሲያዩ በተቀመጡበት እየተሻሹ።

"እስቲ የብር ሎሚ ስጪኝ እንትናዬ።" አለች ርብቃ ወጣቷን ልጅ።

"ርብቅዬ ደህና ነሽ?" አሏት አሮጊቷ ባለግሮሰሪ። መልስ ሲያጡ ቀጠሉ። "እኔንስ አሞኝ ሰነበተ ባክሽ። ክረምቱ ክፍቶም፡ ይሁን እኔ እየጠነከርኩ መጥቼ፤ እንጃ ብቻ" አሮጊቷ ብቻቸውን ሳቁ። "ምነው ዛሬ በእግርሽ?" አሉ አሮጊቷ ለውትሮው በመኪና እቤታቷ ድረስ እድርሷት ከግሮሰሪያቸውም ምናምን ገዛዙ የሚሄደውን ወጣት ከአጠገቧ ሲያጡት ፈገግ ብለው እያዩዋት።

"አይ-ደህና ነው፤ ዘመድጋ አምሽቼ ነው።" አለች ርብቃ ቋንቋቸው ሲገባት። ወጣቷ ልጅ የተጠየቀችውን ሎሚ እንዳቀበለቻት ሂሳቡን ከቦርሳዋ አውጥታ ክፍሉ "ደህና አደሩ።" ብላቸው ወጣች።

ከግሮሰሪው ወጥታ ወደ ፎቁ በር ዞር ስትል አየቻት። ከአፓርታማው ግቢ ውጪ መብራቶቿን አጥፍታ ቆማለች፤ ሊትሮይኗ። ርብቃ ችላ ብላው ወደ ፎቁ ገባች። የአፓርታማዋን አሰልቺ ደረጃዎች ወጥታ አንደኛ ፎቅ ላይ የሚገኘውን የክፍሏን በር ከፍታ ልትገባ ስትል የሚጠበስ ስጋ ሽታ አወዳት። ሆዷ ተላወሰባት። ቶሎ ብላ በሩን ከፍታ ገባችና አንድ ሎሚ አውጥታ አፍንጫዋ ስር ያዘችው። ይህን ሰሞን ሆዷ አለቅጥ እየተረበሸ አስቸግሯታል። የአፓርታማውን በር ከውስጥ ቆልፋ የሳሎኑን መብራት ሳታበራ የመኝታ ቤቷን በር ከፍታ ገባች። መብራቱን ካበራች በኋላ ቦርሳዋን ጥግ ካለ ወንበር ላይ ወርወር አድርጋ ወደ ጠባቧ መታጠቢያ ቤቷ ገባች።

ፊቷን በቀዝቃዛ ውሃ ከታጠበች በኋላ በፎጣ አደራርቃ ወደ መኝታ ቤቷ ተመለሰች። መኝታ ቤቷ መካከለኛ ስፋት ያለው ነው። በአንድ ወገን ረጅም መደገፊያ ያለው አረንጓዴ ወንበር ተሰይሟል። ከአልጋዋ ፊት ለፊት ማታ ማታ እምሽታ ስትሰራ የምትቀመጥበት ወንበርና ጠረጴዛው ጥግ ይዘዋል። ጠረጴዛው ሰፋ ያለ ቢሆንም የተሸከማቸው በርካታ መጽሐፎችና ወረቀቶች ጠባብ አስመስለውታል። ከጠረጴዛው በስተግራ ግድግዳውን ታክክ የቆመው የመጽሐፍ መደርደሪያ ውስጥ ደግሞ በተለይ በአፍሪካ ደራሲዎች የተደረሱ በርካታ መጽሐፎች ተገጥግጠዋል።

ከበሩ በስተቀኝ ወዳለው ቁምሳጥን ሄደት ብላ ከታችኛው መሳቢያ ውስጥ የሌሊት ልብሷን አወጣችና አልጋዋ ላይ ጣል አደረገችው። የለበሰችውን ልብስ አንድ በአንድ ማውለቅ ያዘች። እንደውትሮዋ ግን ያወለቀቻቸውን ልብሶች ከቁምሣጥኑ አልሰቀለቻቸውም። በተሰላቸ ሁኔታ እያወለቀች ወንበሩ ላይ ተራ በተራ ጣለቻቸው። ብጫውን የሌሊት ልብስ አጠለቀችውና ከጠረጴዛዋ ፊት ለፊት ተቀመጠች።

ማንበብም ሆነ መጻፍ አላሰኛትም። ለአንድ አፍታ ጠረጴዛው ላይ በተከመረው ወረቀት ላይ አፈጠጠችበት። ልትከላከለው ብትሞክርም እየሮጠ ግጥም የሚልባት የናትናኤል ነገር ጩሂ ጩሂ አሰኛት-

አሁን ምን ይባላል? ብዛዛ አጂ!ከዛሬ ነገ ስትል፤ ስትርበተበት እሷው ባጠመደችው አንዲህ ዓይነት ነገር ውስጥ ገባና አረፈው። የሷ ናትናኤል ሀ!የልጂ አባት!ቀኝ እጇን ወደ ሆዷ ልካ ዳሰሰችው። ግን ምንድነው ያሳት ናትናኤል? "ከኤምባሲ የጠፋ ሰው ስንፈልግ... አብርሃምን ገደሉት እኔንም አይተውኝም..." ምን ማለት ነው? እውነቱን እንደሆነስ? ግን ምኑ ነው እውነት የሚመስለው? ግራ የገባው ነገር ነውኮ። ሊነግራት አልፈለገም እንጅ ነገሩ ሌላ መሆን አለበት። ደግሞስ እሱ ንፁህ እስከሆነና ጥፋት እስካላጠፋ ለምን ሊገሉት ይነሳሉ? ለምንድነው ነገሩን ሁሉ ዘርዝሮ ሊነግራት ያልፈለገው? እንድ የሆነ ነገር አለ። ሆዷ ውስጥ ያለው ሽል የተፈራገጠ መሰላት። እንባዋ አሰፈሰፈ፤ ሆዷ ተገለባበጠባት፤ ጉንጮቿን እየገመሰ የሚወርደውን እንባ ችላ አለቻው።

ለምን ያህል ሰዓት እንደቆየች አታውቅም። በመጨረሻ ከተቀመጠችበት ተነስታ መታጠቢያ ቤት ገብታ በእንባ የራሰውን ፊቷን በቀዝቃዛ ውሃ ደጋግማ ታጠበችው፤ የጋለ ሰውነቷን አቀዘቀዘችው። ሁለት የእንቅልፍ እንክብሎች ከዋጠች በኋላ የመታጠቢያ ቤቱን በር ዘግታ ወደ አልጋዋ አመራች። አልጋዋ ውስጥ ከመግባቷ በፊት ወፍራሙን መጋረጃ ለመጋረድ ወደ መስኮቱ ስትጠጋ በስሱ መጋረጃ ውስጥ ድጋሚ ተመለከተቻት።

ነጪ ሲትሮይን እዚያው በቀመችበት አለች።

ርብቃ ወፍራሙን መጋረጃ ጋርዳ አልጋዋ ውስጥ ገባችና በራሰጌዋ የተቀመጠውን የፎቶግራፍ ምስል አንስታ ትክ ብላ ተመለከተችው-

"ናቲ ያደረኩትን ብነግርህ ይቅርታ ታደርግልኝ ይሆን? ናቲ የዘረጋሁብህን ወጥመድ ብነግርህ ትምረኝ ይሆን? ናቲ አርግጠልሃለሁ።" አንባዋ አይኖቿ ጠርዝ ላይ አሰፈሰፈ፤ተንቀዋለለ - ተወችው። ፈሰሰ። "ናቲ ልጅህ ይራገጣል።"

“እያንዳንዱ ትውልድ ሃላፊነቱን ሊገነዘብ ይገባል፤ ሊፈጽመው አልያም ሊከዳው።”

ፍራንዝ ፋኖን

-14-

“ፐ!ደሀና አድርጎ ረገጠን አይደል!” አለች ዘውዲቱ የሚያናፋው ውሽንፍር አንድ ክፍል ቤታ ከመግባቱ በፊት ተሽቀዳድማ በሩን እየዘጋች። «ያበደ ክረምት። አሁንስ መግቢያና መውጪያም ጠፋው መሰለኝ።» በስብሰ አላይዋ ላይ የተጣበቀ ቀማሲን የአባብ ቆዳ እንደሆነ ሁሉ ቁልቁል በጥያፌ ተመለከተችው።

“ሃይለኛ ዝናብ ነው። አይደል?» አላት ፊቱን ያበሰበሰውን ውሃ በመዳፉ እየሞዠቀ።

“ምን ትጠይቀኛለህ... በቁመትህ ሙሉ እያዝረበረብክው።” ራመድ ብላ የፊት መመልከቻ መስታወቱ ከላይ እስከታች የተተረተረ ቁምሳጥኗን ከፈተችው። “ምን ታየኛለህ !አውልቀው እንጅ ኮትህን። በስብሰሃል!ክ። እስኪደርቅ ነው እንዴ የምትጠብቀው?” ከውስጥ ደረቅ ልብስ እያወጣች።

“የትጋ ላድርገው?” አለ በዝናቡ ውሃ የበሰበሰውን ኮቱን አውልቆ በሁለት ጣቶቹ አንቀርፍፎ ይዞ።

ክፍሏ ጠባብ ነች። አንድ ታጣፊ አልጋ ጥግ ይዛለች። በስተግርጌ እንደከመዲኖ የሚያገለግል የእንጨት ወንበር ቆሟል። ባንድ ጠርዙ ላይ የቀመችው ሽማ አንጥፍጣፊ ወርዶ አንድ እግሩን አልብሶታል። መሃል ላይ አንድ ትንሽ የዳንቴል ጨርቅ ተነጥፋበታለች። በጨርቋ ላይ አንድ የሸቶ ብልቃጥና የጥፍር ቀለሞች ተደርድረዋል። ከበሩ ትይዩ... ከመስኮቱ በስተቀኝ በተደራረቡ የሸክላ ጡቦች ላይ ተደግፎ የቆመው መስታወቱ የተሰነጠቀ ቁም ሳጥን ተገትሯል። ሌጣዋን ብው የምትለው አንድ አምፖል ክፍሉ ጠቢታል።

“በሩ ላይ ሚስማር አለልህ... አንጠልጥለው።” አለች ጫማዎቿን አያወለቀች። “ወይኔ ይሄ ብሽቅ ሶል ድጋሚ ሰቀቀ።”

“ምን አልሽኝ?”

“ተወው እዚህ ነው። ያዝ ፀጉርህን አድርቀው። ሽማጊህንም አውልቀው እንጂ” ሻወርጉር ሰፊ ፎጣ ወረወረችለት። በውሃ የራሰ ወይን ጠጅ ቀማሲን በጭንቅላቷ አወለቀችውና ራስጌ የቆመው ወንበር ድጋፍ ላይ ዘርጋ አድርጋ አሰጣችው። ለነገ ይደርቃል።

አይኖቹ ሳያፈልግ ከጀርባ ከወገቧ በታች ካለው ሞላ ያለ ሰውነት ላይ አረፈ። ነጩ ስስ የውስጥ ልብሷም አልተረፈ፤ ብስብስ ብሏል። ሃላዋ ላይ እንደሙጫ ተጣብቆ ያረፈበትን ገላ ቅርጽ ይዞ ለሰው እይን ይዳርጋል። የጡት መያዣ አላደረገችም።

መሬት የወደቀውን ፎጣ አነሳና ሸሚዙን ማውለቅ ጀመረ። የፎጣው ቀለም ብጫ ቢሆንም የተሸከመው እድፍ ቡራቡሬ አስመስሎታል፤ ቀፈፈው።

“አዳርቀው እንጅ- ዋ!በኋላ ብርድ እንዳያደርቅህ።” አልጋዋ ጫፍ ላይ ቁጭ አለችና ነጩን የውስጥ ልብስ በጭንቅላቷ አወለቀችው። አረንጓዴ ነጠብጣቦች ያሉት ነጭ የውስጥ ሱሪ አጥልቃለች። “ስትጨርስ ፎጣውን ወርውርልኝ።” አለችው ጀርባዋን ሰጥታው እንደተቀመጠች።

ፎጣውን ወረወረላት።
ከተቀመጠችበት ተነስታ ገላዋን በፎጣው ታደራርቅ ጀመር።
“ምን ቆመህ ታየኛለህ... ሱሪህን አውልቅና አልጋ ውስጥ ግባ እንጅ። መብራቱንም አጥፋው።”

ከቆመበት ሳይነቃነቅ ቁልቁል ተመለከታት። ርብቃ ታወሰችው። ንጽህናዋ ጨዋነቷ... 'የፈጣሪ ያለህ! ከሽርሙጣ ጋር!' መብራቱን ሳያጠፋ ሱሪውንም ሳያወልቅ አልጋው ጠርዝ ላይ ቁጭ አለ። 'ምንድን ነበር የጠበቀው? ሁለት አልጋ? የፈጣሪ ያለህ! ከሽርሙጣ ጋር? ራሱን ማመሳሰል አለበት? ባይመሳሰል ይቅር! ሌላው ይቅር በ'ሽታው።' ተጨነቀ።

ከአምባሳደር ትያትር እንደወጣ ታክሲ ተራ ሄዶ ቢገተርም ታክሲ አግኝቶ አውቶቡስ መሳፈሪያ ሲደርስ ሶስት ሰዓት አልፎ ነበር።

አልጋ ወደያዘበት ሆቴል የሚታጠፈው ቀጭን ኮረኮንች መንገድ ባይጠፋውም ቀን አቧራ ቅሞ ያየው ሰፈር በቁይ፤ በሰማያዊና በወይን ጠጅ አምፖሎች ወዝቶ፤ተብረቅርቆ ተጥለቅቆ ሲጠብቀው አንዱን ሆቴል ከሌላው፤ ይህኛውን ቡና ቤት ከዚያኛው መለየት፤አቃተው። ሁለት መጠጥ ቤቶች ገብቶ ከሞከረ በኋላ ፈልጎ እንደማያገኘው ሲረዳ ሥጋት ገባው።

“እባክህ ወንድም 'አበበች ሆቴል' እዚህ አካባቢ መስሎኝ ነበር።” አለው በምሽቱ ከሚተራመሰው ጠጪ መሃል አንዱን አስቁሞ።

"አበበች? ያውልህ።" ብሎት አለፈ ሰውየው።
ከጀርባው ነበር ቤቱ። ዛሮ ገባ።

ግም! ግም! የሚለው መዚቃ ጠባቧን ክፍል ይነዝራታል። ቀን ያየውን ባልኮኒና መደርደሪያ ሲያይ ቤቱ የገባ ይመስል ሰውነቱ ዘና ሲል ተሰማው።

መቀመጫ ቦታ ይፈልግ ጀመር። ክፍሏ በጠጪዎች ተጨናንቃለች። መሃል ላይ ዳንሰኞች ይጋፋሉ...ይንተታሉ። ወሰሉ ከስር ይርገበገባል። መቀመጫ ቦታ ሲያጣ ወደ ባልኮኒው ጠጋ አሰና ትከሻውን ሰያፍ አስገብቶ ክርኑን ባልኮኒው ላይ ተከለ።

"ምነው ጠፋህ?"

ፊቱን መልሶ ተመለከተ። ቀን ያያት ልጅ ነበረች። በቀኝ እጇ ሁለት የኮኛክ መለኪያዎች የተቀመጡበት ትሪ ይዛለች።

"ጠፋሁ እንዴ?" አሰ ፈገግ ለማለት እየሞከረ።
"ቤ- -ጣም" ፈገግታ አስጎነጨችው። "ምን ልታዘዝ? ለምን እዚያጋ አትሆንም?" አለችው ድንገት ዙራ የተለቀቀ ቦታ እያመለከተችው።

ባልኮኒውን ተሰናብቶ ወዳመለከተችው ቦታ ሄዶ ተቀመጠ። ቦታው ማዕዘን ላይ ስለሆነ ተስማምቶታል። እዚያ ባልኮኒ ላይ ተንጠልጥሎ ግራ ነበር የገባው። ቤሕይወቱ መጠጥ ቤት ገብቶ መጠጥ የጠጣበት ጊዜ በቁጥር ነው። አንዴ ወይም ሁለቴ?...እንኳ አሰም። መጠጥ ቤት ሲገባ መድረክ ላይ እንደወጣ ተዋናይ ሰዎች ሁሉ እሱን የሚያዩ ነው የሚመስለው።

"ምን ይምጣልህ?" መጠጥ የፈሰሰበትን ጠረጴዛ ኦዋለወለች ጠየቀችው።

"ኮኛክ።" አላት ዙሪያው ያሉ አንድ ሁለት ጠረጴዛዎችን ካጠና በኋላ።
"ለኔስ?" ፈገግ ብላ ቁልቁል ተመለከተችው።

"አዎ - - አዎ ላንቺም።" ሰራሱ ብቻ ማዘዙ ጥፋት ይመስል አላፈረው። ወገቧን እየወዘወዘች ሄደች። ቀን በጣም ወፍራም ሆና ነበር የታየችው። እንኳ ምናልባት ለብሳው የነበረው ሰፊ ቀሚስ ይሆናል... ምናልባት ደግሞ መብራቱ ይሆናል... አሁን ደግሞ መካከለኛ ደልዳላ ሴት ትመስላለች። የተደበቀ ውበት ይኖራት ይሆን? ረጅም ነች! ሰውነቷም ሞላ ያለ ነው! አዎ ...

ያዘዛትን ኮኛክ በሁለት መለኪያዎች ይዛ ስትመለስ ሳይታወቀው አይኖቹ የሚውረገረግ ወገቧ ላይ አረፉ። ሰድሜዋም ቀን እንደገመተው አይደለችም... ቢበዛ ሃያ ሰባት አለዛም ሃያ ስምንት። ሲመለከታት ሞቅ ያላት ትመስላለች።

"እ- -ሺ" አለች መለኪያዎቹን ጠረጴዛው ላይ አስቀምጣ ከፊት ለፊት ባለው ወንበር ላይ እየተቀመጠች "ስትቆይ ጊዜኮ ቀረህ ብዬ ነበር።"

"እ?" አለ የመዚቃው ጩኸት ያለችውን አላሰማህ ቢለው።
"ቀረህ ብዬ ነበ- -ር።"
"እመጣለሁ ብዬሽ?"
"ምን ይታወቃል የምታጋጥምህ ቀንጆ። አዲስ አበባችን አትታመንም።" ተሸኮረመመች- የተጠና የተሸመደደ መሸኮርመም።
"ክፍል ይገር እንዴት እቀራለሁ፤ ባይሆን ያገኘኋትን ቀንጆ ይዤላችሁ ከተኛ አላለሁ እንጂ።"

"አ! በነገራችን ላይ አልጋህ ተይዟል።"
"ተይዟል?" ምን ማለታ እንደሆነ ሊገባው አልቻለም።
"ስትቆይ ጊዜ ቀረ ብለው እመቤቲቱ አከራዩት።" አለች አገናለሁ ከሚል አመለካከት ጋር።

"እንዴት?! ከፍዬ ሄጄ?!" ፊቱ ሁሉ በንዴት ተሰዋወጠ።
"አትቆጣ እንጂ። እኔጋ ታድራለህ ችግር የለም።"
"መጀመሪያ ነገር የያዝኩትን ክፍል ለምን..." የጀመረውን ሳይጨርስ ሰዓቱን ተመለከተ "ሌላ ክፍል የለም?"

"አ! አመሸህኮ አንተም... አሁን የት ይገኛል ብለህ ነው።" አለች ተስፋ በሚያስቆርጥ ድምፅ።

"ሌላ ቦታስ ብሞክር?" ለመነሳት እንዳሰበ ሁሉ ከተቀመጠበት ጎብደድ ብሎ ምክር ይጠይቅ ጀመር።

"አትልፋ።" ፈገግ ብላ አቋረጠችው። "በዚህ ሰዓት የትም አታገኝም። ማጅራት መቺውም አሰፍስፏል። ነገርኩህኮ ከፈለግህ እኔጋ ታድራለህ አልኩህ። የአልጋ አትከፍልም።" ተሸኮረመመች።

"ሄደን እንየው እንግዳው።" አለ ናትናኤል ግራ ሲገባው።
"ምኑን?" በተራዋ ግራ የገባት መሰለች።
"ቤትሽን ነዋ።"

"ምኑን ታየዋለህ? ቤት-ቤት፤ አልጋ-አልጋ!" ግራ በተጋባ ገጽ ቅንድቧን ግንባሯ ላይ አጠጋግታ ደርድራ ተመለከተቸው።

"ድግሚኝ" አለ መለኪያውን አንስቶ ከኛኩን ጭልጥ አደረገና።

ከመነሳቷ በፊት የራሷን መለኪያ ከእሱው ጋር አመሳሰለችው። የከኛክ ጠርሙስ አምጥታ መለኪያዎቻቸውን ከሞላች በኋላ ጠርሙሱን ይዛ ተመለሰች። ሄድ መለስ ስትል ሞቅታዋ እየባሰባት እንደሄደ ሰናትናኤል ታውቆታል።

"መጫወት ትፈልጋለህ?" አለችው ዳንስ አይሉት ግፊያ የያዙትን በመጠጥ ቤቷ መሃል ወለል ላይ የሚተራመሱትን ሰዎች ሲመለከት ስታይ።

"እ-እ" አለ ጭንቅላቱን ነቅንቆ።
ሳቅ አለች።
"ምነው ሳቅሽ?"
"አንድ ነገር ልንገርህ? በጣም የተለየህ ነህ። ለምን እዚህ እንደመጣህ ሊገባኝ አልቻለም።"
"እንዴት?"
"አየህ... ስራዬ ከብዙ ወንዶች ጋር ያገናኘኛል። ወንዶች ደግሞ እንደ ወረቀት ናችሁ። ፊቱን፣ አነጋገሩን፣ አካሄዱን ሌላም ሌላም አይቼ ስለአንድ ወንድ ብዙ መናገር እችላለሁ። አንተ ግን..." የታች ከንፈሯን ምጥጥ አደረገችና ዝም አለች።

"እኔ ግን ምን?"
"አንተ ግን... አንጻ ብቻ..." ጀምራ ተወችው።
"ግድ የለም ተናገሪ።" አለ ሳቅ ብሎ መለኪያውን አንስቶ ፉት አለለት።

"ምን ልበልህ... አንተና የመጣህበት ቦታ አልተጣጣማችሁም። ምናልባት ራሳቸውን ለመርሳት ከሚጥሩት ውስጥ ትሆናለህ።"

"እንዴት ናቸው አሉ?" አላት ሳቅ ብሎ።

"አንዱት ልበልህ... ወይ ከሚስቱ ወይ ከአለቃው ይጣላና አለዚያም ከግዜሩ ይኳረፍና አልሁን ሊወጣ ሲባልግ ኘሮግራም አውጥቶ ይመጣል። ታዲያ እዚህ ከመጣ በኋላ የሚያየው ሁሉ ሌላ ዓለም ይሆንበትና... እንዴት ልበልህ... ፍዝዝ ይላል።"

"ፈዘገዘኩ እንዴ?"

"አለ አይደል።" ፈገግ አለች።
"ጥሩ ጭንቅላት ያለሽ ትመስያለሽ ካነጋገርሽ።"

"ሀ! ሀ! ሀ!" ከት ብላ ሳቀችበት። "አትገረም። ሥራዬ ስለሆነ ነው። አህ...የፈለገው ዓይነት ጭንትላት ይኑርህ ስለግብርና ከገበሬው በላይ ልታውቅ አትችልም። ስለወንዶች ምንነት ማወቅ ከፈለክ ደግሞ ሽርሙጥ። ... ያኔ ከለበሰው ንፁህ ሰፍና የፀዳ ክራባት በታች ወንድ ያሉት ምን ማለት እንደሆነ ትረዳለህ።"

"ለወንዶች ያንን ያህል ፍቅር ያለሽ አትመስይም።"

"ወንድ የምታፈቅር ሽርሙጣ የለችም። ሽርሙጣ ነኝ። ግን ደግሞ ወንድ ልጅ አለኝ። ተግባባን? የምወደው ትንሽ ወንድ ልጅ። የስምንት ዓመት ልጅ። እንደኔ አስቀያሚ ሆኖ እንዲያድግ አልፈልግም። ስለዚህ አስተምረዋለሁ፤ ስለምወደው። ግን ዋጋ የለውም።" እጆቿን ተስፋ በመቁረጥ ስሜት አወናጨፈቻቸው። "እሱም ሊያድግ ይሸረሙጣል።"

"ምን ማለትሽ ነው?... ከተማረና ራሱን ከቻለ ... ደግሞ ወንድ ልጅ ቡና ቤት ከፍቶ...?"

"ሂ! ሂ! ቡና ቤት ከፍቶ አይሸረሙጥም... ልክ ነህ። ግን አንተነትህ ነው ቁም ነገሩ።ቢሮም ተቀምጦ ይሸረሙጣል። ልንገርህ... ባለፈው ጊዜ ይሄንኑ አንድ ልጀን ትምህርት ቤት ላስመዘግብ ሄድኩልህና ቦታ የለም ስላሉኝ ርዕሰ መምህሩን ላነጋግር ገባሁልህ። ምን አለኝ መሰለህ...የልጁ አስተማሪ፤ ለባውም አየት የሚያክል ዳውላ- "የት ሳግኝሽ?" "ለምን?" "ሻይ ልጋብዝሽ" ብቻ ስንቱን ላውራልህ። ካስተማሪው ጋር ሽርሙጩሉት ልጀ ቦታ የለም በተባለበት ትምህርት ቤት ውስጥ ቦታ አግኝቶ ገባ። እናቱም ሽርሙጣ አስተማሪውም ሽርሙጣ። ቡና ቤት ከፍታ መጠጥ ቸርችራ ገንዘብ ተቀብላህ አልጋ ውስጥ አብራህ የምትገባ ብቻ መሰለችህ ሽርሙጣ? ቢሮ ተቀምጦ ጉቦ የሚጠባበቅም ሽርሙጣ ነው፤ ችሎታ ሳይሆን ዳሌና ሽንጥ፤ ባትና ጡት እያየ ጉዳይ የሚፈጽምም ሽርሙጣ ነው። ሁሉም። ብቻ የሚያበሳጨኝ ሽርሙጩ ሽርሙጣ መቀሰቡ ነው።"

"የምን ሽርሙጣ ነው ደግሞ የምትቀልቢው?"
"ልጀን ነዋ።" መለኪያዋን አንስታ ተጎነጨችለት።
"ተይ እንደዛ አትበይ። የሚያድግ ልጅ የሚደርስበት አይታወቅም።"

"ትላንት እኛም የምናድግ ልጆች ነበርን። የትላንት አበባዎች የዛሬ ሽርሙጦች"አለች መለኪያዋን እያጋባች። "ልጨምር?" አለች እየሳቀች።

"ጨምሪ።" ደጋግሞ ጠጣ ናትናኤል። አሷም ደጋገመች፡

ከቡና ቤቱ ሲወጡ አምስት ሰዓት አልፎ ነበር። ሰማዩ ምጥ ይዞት ይጨነቃል... ንፋሱ ማርያም ማርያም ይላል። ተያይዘው ስመሄድ ተነሱ።

"ይሄ ዝናብ አንዳይቀድመን ፈጠን ፈጠን በል።" አለችው በኮረኮንቹ መንገድ ወደ ውስጥ እየገባች ወደቤታ እየወሰደችው።

ብዙም ሳይሄዱ ዱብ ዱብ ያደርገው ጀመር።

"ሩቅ ነው እንዴ ቤትሽ?" አለ በጨቀየው ኮረኮንች መንገድ እየተወላከፈ እየተከተላት።

"ቅርብ ነው። ደርሰናል።"
"ዝናቡኮ ሊዘንብ ነው።" አለ ከጎን ከጎኗ እያለ።
"ጥሩ ነው። ያጸዳናል።" አለች እየሳቀች።
'ቅርብ ነው' ያለችው ቤታ ሲደርሱ በዝናቡ ረስርሰው ነበር።

"ልብስህን አውልቀና ግባ እንጂ።" አለች ሰውነቷን ያደረቀችበትን ፎጣ ቁምሣጥን ውስጥ ወርውራ ብርድልብሱን እየገለጠችለት።

"ለምንድነው ግን የያዝኩትን ከፍል ለሌላ የሰጣችሁብኝ?"

"አሁን ምን ጎደለብኝ ልትል ነው?" አንሶላው ላይ ቁጭ ብላ፤ የውስጥ ሱሪዋን አውልቃ አልጋ ውስጥ ስትገባ አይኖቹን ፊት ለፊት ካለው ግድግዳ ጋር ጠፈራቸው።

"አይ ለነገሩ ነው። ከከፈልኩ በኋላ ለምን...?"
"ስትቀይ ጊዜ ትቀራለህ ብለው ስድስት ብር ለማግኘት ነበር ያሰቡት አመቤቲቱ"
"እንዴት?"
"አንተ አንዴ ከፍለህ ሄደሃል። ስለዚህ ክፍሉን ለሌላ ቢያከራዩትና አንተ እንዳመሸህ ብትቀር ኖሮ ስድስት ብር ቤት ገባ ማለት ነበር። ከመጣህም ያው ሶስት ብርህ ይመለስልሃል። የደንቡ ሶስት ብር ግን አያታጣም። ገባህ?"

"ስድስት ብር ልታገኝ ነበራ ያሰብሽው።"
"እኔ አይደለሁም። የቤቱ እመቤት ናቸው። ይልቅ ግባ አልጋ ውስጥ።" አለች በጀርባዋ ተንጋላ ሽቅብ እያየችው።

"መቼም ተመልሼ ስመጣ ሳትናደዱ አትቀሩም" አለ እንደ ማልጎምጎም።

"እኔ በበኩሌ አልተናደድኩም።"
"ለምን?"
"እዛው ክፍል ይዘህ ብናድር ኖሮ የማገኘውን አሥራ አምስት ብር ከመቤቲቱ ጋር ለሁለት ነበር የምካፈለው። ያ ደግሞ ሰባት ከሃምሳ ነው አይደል? ከዛ ላይ ሃምሳ ሳንቲም ያንሰላ ይነሳለታል። ሰባት ቀሪ ማለት አይደል? እዚህ ይገኛህ ከመጣሁ ግን አስራ ሁለቱ ቤት ገባች ማለት ነው። ተግባባን?»

"እ"
"በል ግባ አልጋ ውስጥ። ወሬ አበዛህ፤ ጋዜጠኛ ነህ መሰለኝ።" አለች ብርድ ልብሱን እየገለጠችለት።

"እይው ዘውዲቱ... ካንቺ ጋር ለመተኛት ብዬ አይደለም የመጣሁት።" ሰውነቱ ያልወደደውን ድርጊት መፈጸም አልፈለገም።

"ታዲያ ምን ልትፈጥር ነው?" ተገርማ ጠየቀችው።
"ማደሪያ ቦታ ስለፈለኩኝ ብቻ ነው።" አለ እንዳትቆጣ በለዘበታ።
"እንዴት?" ግራ ተጋባች።
"ምን መሰለሽ... በቃ የማድርበት ቦታ ስለሌለ ነው የመጣሁት።"
"እና? ያ ከዘውዲቱ ጋር እንዳትተኛ ይከለክልሃል? ተነጋግረን መሰለኝ የመጣነው!"
"አሰጥሻለሁ - - አሰጥሻለሁ። አሥራ ሁለት ብሩን አሰጥሻለሁ።" የተቆጣች ሲመስለው ፈጠን ብሎ አባበላት።

"ለምንድነው የምትሰጠኝ አብረኸኝ ካልተኛህ?" ቀና ብላ አልጋዋ ላይ ተቀመጠች። "ለማኝክ አይደለሁም።" እነዛ ትላልቅ ጠቶቿ አፈጠጡበት። "መጀመሪያ ለምን መጣህ አሁንስ?"

"ነገርኩሽኮ። ስለመሸና አልጋ ስለማላገኝ። አልጋዬን ለሌላ ሰው ባትሰጡብኝኮ ..."
"አሁንስ መች አልጋ አገኘህ? ወይስ ተነስቼ ግድግዳውጋ ልቁምልህና ገብተህ ትተኛ? ማመሽበሪ።"

"ተነሽ አላልኩምኮ። ደህና ነኝ። ተመችቶኛል። ባይሆን ለሰሞኑ በዋጋ ከተስማማን ቤቱን ታከራይኛለሽ።"

"እና አሁን እሱጋ ተከፍለህ ልታድር ማለት?" ሳቅ አፈናት። "ወይኔ ልጅት ስንት ዓይነት አለ ባካችሁ! ታቃለህ ባለፈው ወር አንዱ አብሮኝ እዘህ ድረስ መጥቶ አልጋ ቢነካው ጡቶቹ መሃል ገብቶ ሲያለቅስብኝ አደረ። ዛሬ ደግሞ ጌታው አግሬ ላይ ቁቀምጦ ሊያድር ነው።" ሳቋን ቀጠለች።

አብሯት ሳቀ።

"በል የውሸጥ ልብስ ከዛ ውስጥ አቀብለኝና ገብተህ ተኛ።አልነካህም።" አለች ሳቋን ሳታቋርጥ።

ናትናኤል የመኝታው ጉዳይ ጭንቀቱ ጋብ እያለለት ሄዲል። ከቀምሳጥኗ ውስጥ ሰማያዊ የውስጥ ልብስ አቀበላት። ብርድ ልብሱን ገልጣ የውስጥ ልብሷን በጭንቅላቷ ስታጠልቅ አያኖቹን ከራቁት ገላዋ ላይ ቶሎ አነሳቸው።

"እማምላክን አንተ ድንግል ነህ። በል መብራቱን አጥፋውና ና።" አለች ሳቋን ማቆም አቅቷት እየተንፈቀፈቀች።

መብራቱን አጥፍቶ አልጋ ውስጥ ሲገባና በጀርባው ሲተኛ ጠባቧ ታጣፊ አልጋ ሳይፈልጉ ገላ ለገላ ስታነካካቸው ናትናኤል ተሸማቀቀ። ለምን እንደሆነ፣ ባያረዳውም ፣ ልውነቱ ብርድ እንደገባው ሁሉ ሲቀዘቅዝ ተሰማው።ጎረምሳም ሆኖ ሞክሮት አያውቅ። ጓደኞቹ በየቡና ቤቱ ስለፈጸሙት ጀብዱ ሲያወሩ በጥያፌ ነበር የሚያዳምጣቸው። ቱፍ! ሰው እንዴት እንደዚያ ያለ ዕቃ በገንዘብ ይከራያል? ቱፍ! በንጽህና የተጠበቀና በነፃ የማታደል እያለ! ቱፍ!

"አይዞህ አልባላም። ታውቃለህ...? ስለአናንተ ስለወንዶች መጽሐፍ ብዕፍ ሃብታም ነበር የምሆነው።" አለች ዘውዲቱ በጨለማው ውስጥ አግድም እየተመለከተችው።

"እንዴት?"

"አሃ! ስንቱን ዓይነት መለስ የማየው። ቀዩ፣ጥቁሩ፣ ተሳዳቢው፣አልቃሻው፣ ተደባዳቢው፣ሞልቃቃው። ያውልህ የቁም ሳጥኔን መስተዋት እንዲህ ያደረገልኝ እንዲያ ዓይነቱ ነው - - ጠርሙስ ሲወረውር ብቻ ወንድ የሚመስለው ህ! ዛሬ ደግሞ እቤቴ ድረስ ተከትሎኝ መጥቶ አልጋ አይነካኝም የሚል መጣ።በነገራችን ላይ ቀዩ ጥቁሩ ስል እስታወስከኝ። የአፍሪካ መሪዎች ለስኔ ኤልነበር እንዴ የሚሰበሰቡት?"

"ለመስከረም ተዛውሯል።" አሳት ጨለማው ላይ አፍጥጦ። "ምነው ጠየቅሽኝ?" ጠየቃት። ለምን እንደጠየቀችው ማብሰልሰሉን ግን ወዲያው ተያያዘው።

"ንግድ ይጠፋል! እነሱ ሲመጡ። በል ደህና አደር።" አለችው በደረቷ እየተገለበጠች። "አሳ... እዘህ ትንኞች ደግሞ ዛሬ ተነስተዋቸዋል። ... ሸርሙጦች።"

-15-

ከምድር በታች ተቆፍሮ በተገነባውና ንድግዳና ጣሪያው ለፈንጂ ጥቃት እንዳይፈታ በብረት ወራጅና ማገር ተጠናክሮ በሲሚንቶ ደንድኖ በተሰራው በዋና ማዘገር ውስጥ ያለው መስኮት የለሽ የስብሰባ ክፍል በቁጣ ተሞልቷል። በክፍሉ ውስጥ ያሉት ሁለት ሰው ሰራሽ የአየር መሳቢያዎች አየር እየሳቡ ሲያስገቡ የሚያሰሙት 'ስ...ስ' የሚል ቀጭን ድምፅ ለአንድ አፍታ ክፍሉን በዋጠው ፀጥታ ውስጥ ጎልቶ ወጣ።

የምሥራቅ አፍሪካ ቡድን-ለ የፀጥታ ክፍል ዘጠኝ ባለሥልጣናት በክፍሉ መሃል ለመሃል በተዘረጋው ጥቁር ሰፊ ጠረጴዛ ዙሪያ ከተደረደሩት አሥራ ስምንት ወንበሮች ግማሹን ይዘዋል። ቡትክክል ከየት እንደሚወጣ የማይታየው ክፍሉን የሞላው ብርሃን በእያንዳንዱ ባለሥልጣን ፊት ላይ የተጋገረውን ቁጣና የተንጠለጠለውን ጭንቀት ያሳጣል።

"ቀድሞውንም ያሰጋኝ ይኸው ነበር።" አለ ኬንያዊው ጎርክ ዊልያም የአጥቂ ስለላ ኃላፊ ጥርሶቹን እንደገጠመ በጠረጴዛው ዙሪያ የተደረደሩትን የሥራ ባልደረቦቹን እየገረመመ።

"አሁንምኮ..." ኮሎኔል ማርቀስ ሁኔታውን ለማስረዳት ጀመረ።

"ይቅርታ!" አለ ጎርክ ዊልያም አቋርጦት "ኮሎኔል የተሰጠህን ሃላፊነት በሥርዓት ለመወጣት እንዳቃተህ የተረዳሁ ይመስለኛል።"

"ለማለት የፈለኩት..."

"ስህተት ፈጽመሃል!" የኬንያው ሰው ድጋሚ አቋረጠው። የተሰማውን ንዴትና ጥላቻ ለመደበቅ ሳይሞክር፣ ደም የጎረሱ አይኖቹን ኮለኔል ማርቀስ ላይ ደግኖ "ይህን ስህተት ደግሞ በአፋጣኝ ልታርም ትችላለህ የሚል እምነት ፈጽሞ የለኝም።" አለ።

"ጥፋቱ የኔ ነው።" አለ ብርጋዴየር ጀነራሉ ረጋ ባለ ድምፅ መሃል ገብቶ ሁኔታውን ለማብረድ እየሞከረ።

ማርቆስ ለአንድ አፍታ ባለሥልጣናቱን ተመለከተ። የሰዎቹ ብስጭትና ቁጣ የእርሱ የራሱ ማመንታት ውጤት መሆኑን ሲገነዘብና በአያንዳንዳቸው ገጽ ላይ የተላለውን ጥላቻና ጥያፌ ሲያጤን አንገቱን ደፋ።

"በቅድሚያ ሰውየው እንዲወገድ ከተወሰነ በኋላ በጎን ውሳኔውን መቀየሩ በራሱ ግራ የሚያጋባ ይመስለኛል?" አለ የክትትል ሃላፊ የሆነው አንድ አያናው የሞርክ ሰው በተሰባበረ እንግሊገኛ። ያደረገውን ጥቁር መነጽር በአፍንጫው ላይ ወደላይ ገፋ አደረገና ቀጠለ... "ያም ስህተት ከተፈጸመ በኋላ" አለ አንድ አይኑን ክጀነራሉ ላይ አንስቶ በኮለኔል ማርቆስ ላይ ተክሎ "የግድያ ውሳኔውን በክትትል ለመቀየር ከተፈለገ ክትትሉን ሊያደርግ የሚገባው ያአኔ ክፍል መሆን ሲገባው ክትትሉን ሌሎች በፈቃዳቸው አድርገውት አሁን በመጨረሻ ሰውየው ከተሰወረ በኋላ ይህን ሪፖርት ሜትረብ ለአኔ ፍጹም አሳፋሪ ሆኖ ነው የማገኘው።"

"የግድያውን ውሣኔ ያዘዝየሁትና ለጊዜው ክትትል ለመዘርጋት የወሰንኩት እኔው ነኝ። አዚህ ላይ ጥፋት መሆኑን አቀበላለሁ። ሆኖም..." አለ ብርጋዴር ጀነራሉ በተረጋጋ መንፈስ "ይህንን ውሳኔ የወሰንኩት በጊዜው የውጭ ጉዳዩ ሰው ያንን ያህል አሸጊ የሆነ መረጃ በእጁ አሳገባም የሚለው ግምት ስላየለና አስፈላጊ ያልሆነ ግድያ እንዳንፈጽም በሚል ነበር። ይህን ስል..."

"ይቅርታ አድርግልኝ እዚህ ላይ" አለ በተደጋጋሚ በመሃል እያቋረጠ የሚገባው ጎርክ ዊልያም አልሁን መቆጣጠር እያቃተው "...በተደጋጋሚ አስፈላጊ ያልሆነ ግድያ እየተባለ የሚነሳው ነጥብ ለኔ ፍጹም ልቀበለው የምችል አይደለም። ፍራንዝ ፋነን እንዳለው በቅኝ ግዛት ሠንሠለት ለገባ ነፍስ ብቸኛ አማራጭ መንገዱ ሃይል ነው-አሳት! ጫካን ስትመነጥር ሰደድ ስትለቅበት በጥሻ ውስጥ ስለምትገኝ የጽጌረዳ ግንድ ልትጨነቅ አትችልም። አሳቱን ለኩሰው! ሰደዱን ልቀቀው! ይንደድ። ዱሩን ይብላው። የፈለገኸውን ሜዳ ታገኛለህ! በቃ!" አለ ከፊቱ ያለውን ጠረጴዛ በቡጢ መትቶ።

"ደህና። አሁን ጥፋቱን መላልሰን መላልሰን ብናነሳው ዋጋ ያለው አይመስለኝም።" አለ በፀጥታው ክፍል ሁለተኛ ሰው የሆነው ሩዋንዳዊው አንድሬ አማሪ "አሁን ልንመክርበት የሚገባ ነጥብ ስለሚቀጥለው እርምጃ ይመስለኛል።"

"ወኪልህ ምን የምታውቀው ነገር አለ ስለሰውየው መሰወር?" አለ አዲስ አበባ ከገባ ገና ሁለተኛ ወሩን የያዘው የግብጽ የመረጃ ሰው አያኖቹን ባሻገር በተቀመጠው ማርቆስ ላይ ተክሎ።

"እ... ለጊዜው ምንም ፍንጭ ለማግኘት አልቻለችም። እመለሳለሁ ብሏት ነው ድንገት የተሰወረው።" ማርቆስ ራሱን ጠላ።

"እስካሁን ምን እርምጃ ወስደሃል?" አለ ያው ግብፃዊ መኮንን መልሶ።

"ከአዲስ አበባ መውጫ በሮችን በክትትል ሰዎች ሽፍነን እየተጠባበቅን ነው። ምናልባት ለመውጣት ከሞከረ በማል በየአውሮኘላንና በባቡር ጣቢያዎችም በየአቅጣጫው የፎቶግራፍ ምስሎቹን በትነናል።"

ውይይቱ በተከታታይ ለሦስት ሰዓት ቢቆይም ባለሥልጣናቱ ከክፍሉ ሲወጡ ፍጹም ይቅርታ እንዳላደረጉለት ኮለኔል ማርቆስ ከፊታቸው ላይ ከማነበበው ቁጣ ተረዳው። ብርጋዴር ጀነራሉ ቀድሞ ከክፍሉ ሲወጣ "ቢሮዬ እፊልግሃለሁ።" ስላለው የተቀሩት ውጥረቱ አስክያበቁ በተጠንቀቅ ጠበቀና ከክፍሉ ወጥቶ ወደ አለቃው ቢሮ አመራ።

"ቁጭ በል" አለው ጀነራሉ ከመደርደሪያው ላይ የውስኪ ጠርሙስ አንስቶ በሁለት ብርጭቆዎች ቀድቶ አንዱን እያቀበለው። "ጠጣው ይጠቅምሃል።" አለ ፈገግ ብሎ ማርቆስ በተቀመጠበት ቁልቁል እየተመለከተው።

"ጥፋቱ የኔ ነው።" አለ ማርቆስ ግንባሩን እያሻሸ።

"ዋናው ነገር ከዚህ መማር ያለብንን በአንክሮ ማሰተዋል ነው።"

ማርቆስ ምንም ሳይናገር ያጋባውን የውስኪ ብርጭቆ ከጠረጴዛው ላይ አስቀመጠና ቀና አለ።

"ማርቆስ፣ በአሁኑ ሰዓት ናትናኤል አራሱን የት እንደደበቀ የሚያውቅ ሰው ካለ ጋዜጠኛዋ ትመስለኛለች።" አለ አለቅየው አያኖቹን አጥበቦ።

"የምታውቅ አይመስለኝም።" አለ ማርቆስ አራሱን በመዳፉ ላይ አሸደግፎ።

"ታውቃለች! እርግጠኛ ነኝ ማታ ለመጨረሻ ጊዜ የተገናኘው ከእርሷ ጋር ነው። ማወቅ አለባት።" አለ ጀኔራሉ ድንገት ትዕግሥቱ

እንዳለቀበት ሁሉ በስጨት ብሎ። "አስታውስ ካልቨርትን ከአይናችን ስር የሰወረችው ያች ሽርሙጣ ነች... ማርቀስ ሌቶችን ፍጹም አትመን!"

"እሺ ...ግን... ምን ማድረግ እንችላለን?"

"መርምራት!" አለ አለቅየው ግልፍ ብሎት "ይዘህ መርምራት!"

"ካላወቀችስ?"

"ታውቃለች! ይቺን ያህል አልጠራጠርም።" አለ ጀነራሉ የሁለት ጣቶቹን ጥፍር እያቆጨ።

"ለመናገር ፈቃደኛ ባትሆንስ?"

ድንገድ የአለቅየው አይኖች በቁጣ ፈጠጡ። ወደፊት ጠረጴዛው ላይ ተደፋና አይኖቹን ማርቀስ ላይ አፈጠጡ-

"ሁለት እግሮቿን ይዘህ ሁለት ቦታ ሰንጥቃት። ያን ጊዜ ፈቃደኛ ትሆናለች።"

ማርቀስ ተነስቶ ከክፍሉ ወጣ።

-16-

ወር!

ከዚህ በላይ ምን ያህል ታግሳ መቀየት እንዳለባት ለራሷም አልገባሽ ነው ያላት። 'ታገሺ' ይሏታል አሁንም 'ታገሺ ይገኛል' ይሏታል። መቼ ነው የሚገኘው? እስከ መቼ ነው የምትታገሰው?

ለስሙ ጠዋት ከመኝታዋ ተነስታ መብላት አይበሰው ቁርሷን ቀማምሳ ወደ ቢሮዋ ትጓዛለች። ስራ መስራት ካቆመች ግን ሰንብታለች። የግቦር ይውጣ ከየጋዜጣውና መጽሄቱ የሰበሰበችው ቅራቅንቦ ትላንት ማታ በራዲዮ 'ፐሮግራሟ ሊተላለፍ ለራሷ እስኪዘገንናት ድረስ መነሻና መድረሻ የሌለው እና፡ ቢሉት ቡን የሚል ፍሩሽካ ነበር።

የቀኑ የሥራ ሰዓት ሊገባደድ ለላሳ ደቂቃዎች ቢቀሩትም ቢሮዋ ውስጥ ተንልታ መቀየቷን ትርጉም ስታጣበት ከተቀመጠችበት ተነስታ የቢሮዋን በር ከውጭ ቆልፋ ቤጠባቡ መተላለፊያ ወደ ጓደኛዋ ወደ ምህረት ቢሮ አመራች።

"ሀይ ርብቃ።" አለች ምህረት ከፊት ለፊቷ ከተቀለሰው ወረቀት መሃል ቀና ብላ።

"አልደወለም?"

ምህረት በገዘምታ ራሷን ነቀነቀች...አልደወለም

ምህረት ከተቀመጠችበት ተነስታ ጠረጴዛዋን ዞራ ወደ ርብቃ ሄደችና በሁለት እጆቿ የጓደኛዋን ሁለት ክንዶች ግጥም አድርጋ አይን አይኗን ትመለከታት ጀመር-

"ርብቃ ለምን አትነግሪኝም ምንድነው የሆናችሁት? ላንቺም'ኮ የሚቀልሽ ብትናገሪው ነው።"

"ምህረት ነገርኩሽ'ኮ...ልነግርሽ የምችለው ነገር አይደለም።"

"እና ብቻሽን ብታኝከው ነው የሚሻለው?" ክንዶቿን እንደያዘች ነቀነቀቻት።

ርብቃ ክንዶቿን አስለቀቀችና ጥግ ካለ ፎቱ ወንበር ላይ ወደቀች።

'ሰው እንዴት ብን ብሎ ይጠፋል?' ካንዱም ሁለት፣ ሦስት፣ አራቱ ቤተ ሄዳ ሞክራለች። መሥሪያ ቤቱ ብትደውልም ፀሃፊው ከአለቃው ፈቃድ እንደተቀበለ ነው የነገረቻት። ያን ያህል የማይቀርቡት ጓደኞቿ ሁሉ እየደወለች ናትናኤል ብትልም ልታገኘው ቀርቶ ፍንጭ እንኳን ልታገኝ አልቻለችም።

'በጤናው አይደለም። አንድ ነገር አድርገውታል።' ርብቃ በሃሳብ ተዋጠች። 'ግን ምን አደረገና?'

"ግን ብቻሽን እንዲህ ከምትሆኝ ብትናገሪውና ቢወጣልሽ ጥሩ ነበር። ወይ መፍትሄው ቀላል ይሆን ይሆናል። ሰው 'ኮ ችግሩን አውጥቶ ሲያማክር' ምህረት ጓደኛዋ ጎን ተቀምጣ በተቻላት ውተውተች።

'በጤናው ቢሆን እንዴት እንዲህ የገባበት ይጠፋል? እደውላለሁ ብሎ እንዴት እንዲህ ድምፁ ይጠፋል? ለትንሽ ቀን ነው ብሎ እንዴት በወጣበት ይቀራል?ዋሽቷታል። አሷ መጀመሪያውኑ ሆዷ ፈርቷል፤ ያኔውኑ ጠርጥራለች። አንድ ነገር ፈጽሟል። እና ምን ሊሆን ነው ታዲያ? አገር ጥሎ ሊጠፋ?' ርብቃ ድንገት ሰውነቷ ተሸማቀቀባት። 'ገብሬልዩ! አገር ጥሎ ቢጠፋስ? ለዚህ ይሆን እንዴ ያንን ገንዘብ የያዘው? ወይኔ በነገረችው ኖሮ ሁሉን። እሱን ለመጉዳት አስባ እንዳልሆነ ግልጽ አድርጋ በነገረችው፤ባስጠነቀቀችው ኖሮ'

"ይልቅ በቷላ ራስሽን ከምትጎጅ ነግረሽኝ አብረን እንመካከር። ደግሞ ምንም ቢሆን እህቱ ነኝ። ካጠፋም አቆጣዋለሁ። አንቺም ከሆንሽ ያጠፋሽው እግሩ ላይ ወድቂ አለምነዋለሁ።መቼም ሊላው ቢቀር ለዚህ አላንስም።"

'ትዮኝ ሄዷል ማለት ነው። መቼም በአገር እያለ ጨክኖ ወር ሙሉ ገዛም አይለኝም። ሄዷል።ጠፍቷል። ጨክኖ ከነልጁ ትዮኝ ሄዷል። ግን ለምን አታለለኝ? እኔስ አላታለልኩትም? አላጠመድኩትም? ግን ቢሆንስ

ለልጁ እንኳን እንዲሉት አይራራም? መች ነገርኩትና?! የእኔው የራሴ ነው ጥፋቱ። እንዳረገዝኩ እንኳን ስላወቀምኩ። ልጅ እንዳለው እንኳን አልነገርኩትምኮ።'

"አረ በናትሽ! ወይኔ እማዬ! ርብቃ ምን መሆንሽ ነው? አታልቅሽ እንጂ። ርብቅዬ ምን መሆንሽ ነው? ቆይ እንጅ ... የት ነው የምትሄጅው? ርብቃ! ራስሽን ነውኮ የምትጎጅው። እይው ፊትሽን ምን እንዳስመሰልሽው። በቃ- -በቃ ርብቃ - -ቆይ ቁጭ በይና እናውራ። የት ነው የምትሄጅው ቆይ!"

"ልቀቂኝ!"
"አልለቅሽም ርብቃ!"
"ልቀቂኝ ማለት ልቀቂኝ ነው።" አለች ርብቃ መሃረብ በያዘችበት ቀኝ እጇ ግራ ክንዷን ለማስለቀቅ እየታገለች።

"ርብቃ አሳመምሽኝ እጅን!"
"ልቀቂኝ።"
"አልለቅሽም ንገሪኝ።"
"ምንድነው የምነግርሽ?"

"ርብቃ ረጋ በይ። ጓደኛሽ ነኝኮ። ደግሞ ይሄ በሁላችንም ላይ የሚደርስ ነው። ያ ክፍታ፣ እንዲያ ያደረገኝ ጊዜ አንቺ አልነበርሽም 'ደግሞ ለወንድ ስትይኝ የነበርሽው? ርብቃ አይዞሽ እሱ ቢቀር ሌላ ይመጣል።"

"አልፈልግም ሌላ። ምህረት ልቀቂኝ።"

"እርጉዝ ነሽ። አይደል? ለዚህ ነው አይደል?" በድንገት የያዘቻቸውን የርብቃን እጆች ለቀቃቸው።

ለአንድ አፍታ ርብቃ አደብ የገዛች መሰለች።
"እንዴት አወቅሽ?"

"እኔምኮ ሴት ነኝ- ርብቃ። ደግሞ በደንብ ነው የምታስታውቂው። አንቺ መደበት ስለፈለግሽ ሁሉም ያላወቀ ለመምሰል እየሞከረ ነው እንጅ በደንብ ነው የምታስታውቂው።ባያገርምሽ አመቤትም እንደ ቀልድ አድርጋ አንስታብኝ ነበር፤ችላ አልኳት።"

"ይሄን ያህል አስታውቃለሁ ማለት ነው?"
"ርብቃ ላንቺ እንደሆነ እንጂ ይሄ በግልጽ የሚታይ ነውኮ።"
"ግን ገና ነኝኮ ማለቱ ገና ስድስተኛ ወር...?"

"ርብቃ ስድስት ወር ማነሱ ነው? ቁመት ስላለሽ ነው እንጅ ይሄኔ... ብቻ ዋናው ነገር የሚያሳስብሽ ነገር የለም። ምናልባት የመጀመሪያሽ ስለሆነ ይሆናል። የወንዶችን ፀባይ እስካሁን ካልተረዳሽው ደግሞ በጣም የዋህ ነሽ ማለት ነው። ገደል ይግባ። ይሂድ። ይልቅ ጊዜው ሳይሄድ ማለቴ ሰው እንዳያውቅ ከፈለግሽ ዘመድጋ ራቅ ብለሽ መውለድ ነው። አየሽ... ቀደም ብትይ ያለችግር ያወጡልሽ ነበር። አሁን ግን ጠነከረ።"

"ምህረት እንደሱ አይደለም። አልገባሽም።"

"ርብቃ ለማስወጣት እንዳትሞክሪ። አደገኛ ነው በዚህ ጊዜ። ልጁ ይወለድና የሚያሳድጉ ሰዎች አይጠፉም። ብቻ ሁሉን ለኔ ተይው። የምትቆይበት ቦታ ከሆነም ችግሩ እህቴጋ ባህር ዳር ትሄጃለሽ እንጂ ለማስወጣት እንዳትሞክሪ። ሄለን የወባ መከላከያ ወስዳ ምን እንደሆነች ታስታውሽ የለ? ሰዛውም የሦስት ወር።"

"አልፈልግም - አልፈልግም።"

"ርብቃ ብቻ አጉል ነገር እንዳትሞክሪ። ከአሁን ወዲያ በምንም አታወጪውም። ሕይወትሽን ከማጥፋት በቀር የምትጨምሪው ነገር የለም።"

"ምህረት ተይኝ፤ ሕይወቴንም አልፈልገውም።"
"ርብቃ አበድሽ እንዴ!"
"አዎ!"
ርብቃ ከጓደኛዋ ቢሮ ወጥታ በጠባቡ መተላለፊያ ተሻግራ ወደ ውጭ ስትወጣ ጭንቅላቷ እንደ ወፍጮ ክበዳት። አይኖቿ የማታዋን ሀሃይ ጨረር መቋቋም ሲያቅታቸው ጨፈነቻቸውና ለአፍታ ቆም አለች።ለማነው ሃጢያቷን መናዘዝ የምትችለው?

ሰውነቷ እንደተረጋጋላት ከግቢው ወጥታ ታክሲ ይዛ ወደ አፖርታማዋ አመራች። የአፖርታማዋን የአጥር በር አልፋ ወደ ዋናው የሕንፃ መዝጊያ ስትደርስ - -

"እንደምን ዋልሽ ርብቅዬ!" ሲሏት ሰማች። ቀና አለች።
ምድር ቤት፤ ባለግሮሰሪዋ አሮጊት ነበሩ።
"እንደምን ዋሉ።" አሰቻቸው በተቻላት ፈገግ ለማለት እየሞከረች፤ እንዳይከፉ።
"ትኩስ አንቁላል- አለኝ ርብቅዬ፤ አትፈልጊም?" አሏት ሙክ ብለው።

"ነገ።" ብላቸው ደረጃዎቹን መውጣት ጀመረች። አሁን ምንም አላሰኙትም። የአንደኛውን ደርብ ደረጃዎች ጨረሳ ወደ ክፍሏ እጥፍ ስትል በአንደኛ ፎቅ ላይ ያሉ ተከራዮች በጋራ ምግብ ከሚያበስሉባቸው ክፍሎች ከአንደኛው የመጣ የምግብ ሽታ አወዳት። ሆዷ ተገለባበጠባት። ምሳ አልበላችም፤ ቁርስም እንደነገሩ ነበር የቀማመሰችው። የተሰማት ግን የረሃብ ስሜት አልነበረም። እንደው እርብሽ አለባት - ሆዷ።

ወደ ክፍሏ ገባችና በሩን ቶሎ ዘጋችው ቦርሳዋን ከአንደኛው ፎቱ ላይ ጣል አደረገችና ወደ መኝታ ክፍሏ ገባች። እንደምንም አልጋዋ ደርሳ ዘፍ አለችበት። ጭንቅላቷን ይወቃት፤ ያበራያት፤ ያነፍሳት ጀመር። የ ብሽቅ ራስ ምታት ሊጀምራት ነው። ማጅራቷን ጭምድድ አድርጎ ሊይዛት ተሰማት። ኮሜዲኖዋን ከፊተችና መድሃኒቶች ከምታስቀምጥበት ካርቶን ውስጥ አስኝር አውጥታ ያለ ውሃ በምራቋ አባብላ ዋጠችው። ውጭው እየጨለመ ቢመጣም በአልጋዋ ላይ እንደተንጋለለች ቀየች።

'ወይ ናትናኤል! ሳይነግራት ሲሄድ ሆዱ እንዴት እሺ አለው? ጠርጥሯት ይሆን እንዴ? የሰራችውን ተንኮል ደርሶበት የተበተበችውን መረብ ተረድቶ ጠልቷት ይሆን እንዴ? የእሱን ልጅ ተሸክማ እንደቀረች ባወቀ! የራሷ ጥፋት ነው። ትወልደዋለች። ዲቃላ! የናትናኤል ዲቃላ! ሆዷን ዳበሰችው ምነው ሁሉን ቀድማ በነገረችው ኖሮ። ለምን አልጠረጠረችም? ገንዘብ እንድታመጣለት ሲጠይቃት ለምን አልገባትም? ጥሏት አገር ትቶ እንደሚጠፋ ለምን አልገመተችም? ግድ የለም።' የእልህ እንባ አይኖቿን እየለበለበ ሲወርድ የታች ከንፈሯን ነክሳ ያዘችው።

'ብትነግረው ኖሮ ትቷት አይሄድም ነበር። ይቅርታ ብትጠይቀው ለምን እንዲያ እንዳደረገች ከመጀመሪያው ዘርዝራ ብትነግረውና እንዳይፈራ አረጋግታ ብታስረዳው ኖሮ እዚህ ውስጥ ባልገባም ነበር። ጥፋቱ የራሷ ነው። ሌላው ቢቀር ላረገዘችው ልጁ ሲል ይምራት ነበር።'

ጭንቅላቷ ፍርስ ልበል አላት። ሌላ አስኝር መውሰድ አሰበች። ግን በባዶ ሆዷ አሁንም አሁንም አስኝር ሊጎዳው ይችላል ልጇን። ኤጭ! ደግሞ ለዲቃላ! ከተንጋለለችበት ቀና አለችና ከጎኗ ያለውን ኮመዲኖ ከፍታ የመድሃኒት ካርቶኑን ጎተተችው። ካርቶኑ ከእጇ አምልጦ ወደቀ። ከውስጥ የነበረው የመድሃኒት ቁልል ወለሉ ላይ ተዘረገፈ - - ብጫና ቀይ- ቫይናክ፤ ምሥር -የወሊድ መከላከያ፤ ነጫጭ አንክብሎች-የወባ መከላከያ...

ድንገት የጓደኛዋ የምሀረት ምክር ታወሳት -

"ለማስወጣት እንዳትሞክሪ... ሄለን የወባ መከላከያ ወስዳ ምን እንደሆነች ታስታውሽ የለ...?"

'ገደል ይግባ! ሁሉም ነገር ገደል ይግባ! መኖርም አትፈልግ! ደግሞ ለዲቃላ! ከተበተኑት መድሃኒቶች መሃል ለይታ አነሳችው የወባ መከላከያ መድሃኒት... 'አደገኛ ነው'... ግድ የላትም! ለምኑ? ለናትናኤል ዲቃላ?! ሰባት ነጫጭ እንክብሎች... ዲቃላ... ዞር ብላ ወደ ጠረጴዛዋ ሄደች... የናቱ... አንድ ብርጭቆ አንስታ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባችና ግማሽ ድረስ ውሃ ሞልታው ተመለሰች... የናትናኤል ዲቃላ ... ብርጭቆውን ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠችና በግራ መዳፏ ውስጥ የጨበጠቻቸውን እናኝ ሙሉ እንክብሎች ውሃ በያዘው ብርጭቆ ውስጥ ሞጀረቻቸው ...ይሟሙ... ይፍረሱ... ከዛ ትጠጣዋለች... ከዚያ በኋላ ለቅሶ የለም... መቃጠል፤ መንደድ፤ መንተብተብ -የለም።'

ለአንድ አፍታ በስሱ መጋረጃዋ ውስጥ የምሽቷ ጨረቃ ታየቻት። ግማሽ ጨረቃ፤ ጎደሎ ጨረቃ ግን ብሩህ ጨረቃ። ወደ መስኮቷ ጠጋ አለችና መጋረጃውን ወደጎን ሰብስባ አድርጋ ተመለከተች። ብቸኛ ጨረቃ... ሰባራ ጨረቃ... ዲቃላ...

ድንገት አይኗ ወደጎን ተወናጨፈ። ከሆስቴሉ አጥር ውጭ ተመለከተች። እንባ የሞላቸውን አይኖቿን በእጇ ሞገቀቻቸውና ድጋሚ ተመለከተች። እነዛው የምታውቃቸው ሞለል ያሉ ብጫ መብራቶች። ጭር ባለው መንገድ መኪናዋ ቁልቁል መጥታ ከአፖርታማው በር ልትደርስ ትንሽ ሲቀራት ጥግ ይዛ ቆመች። መብራቶቿ ሲጠፉ የጎን በረ ተከፈተና አንድ ሰው ወረደ። በጨረቃዋ ብርሃን ውስጥ ረጅም ቁመናው ታየት። የመኝታ ቤቷ መብራት ስላልበራ ከውጭ እንደማትታይ በመገመት ባለችበት ቆማ ቀረች።

ከመኪናዋ የወረደው ሰው ወደ አፖርታማው የአጥር በር ተጠጋና ከሽማግሌው በረኛ ጋር ያወራ ጀመር። ምንድነው የሚፈልገው? ደግሞ ቤቷ ድረስ ለምን መጣ? ሰውየው የሚጨቃጨቅ ይመስላል። ከዘበኛው ጋር 'ልግባ' 'አትገባም' ይመስላል።

ወዲያው ሽማግሌው ዘበኛ በሩን ከፍተው ወጡና ከረጅሙ ሰውዬ ጋር ተከታትለው ወደ መኪናዋ አመሩ። መኪናዋጋ እንደደረሱ ሰውየው ወደኋላ ቀረት አለና ከጀርባ ሽማግሌውን ዘበኛ ማጅራታቸውን ቢላቸው ደቃቃው ሽማግሌ በያዙት ረጅም ዱላ ላይ ተንሸራተው ከመሬቱ ላይ ተዘረገ።

ርብቃ በድንጋጤ ደርቃ ቀረች። እጆቿን አፏ ላይ ጭና በጎዶሎዋ ጨረቃ ስስ ብርሃን በሚታያት ደብዛዛ ትርዒት ላይ አይኖቿን አፈጠጠች።

ሰውየው በፍጥነት ፊቱን መልሶ ወደ አፖርታማው የአጥር በር ሮጥ አለ። የብረቱን በር ገፋ አድርጎ ገባ። ለአንድ አፍታ ቆም ያለ መሰላት። ወዲያው ፈጠን ብሎ ወደ አፖርታማው የፊት በር አመራ።

"ምንድነው የሚፈልገው?" ጭንቅላቷ "ግው! ግው! አሰባት፤ አቅለሸለሻት፤ ሊያዘራት ፈለገ። ጠረጴዛውን ደገፍ ብላ ቆመች። የአግር ኮቱ ድምጽ የሰማች መሰላት። የበር ድምጽ ተሰማት። የሚከፈት የበር ድምፅ ነበረን ... የክፍሏን የፊት መዝጊያ አልቀለፈችውም እንዴ? ከየዷ ያለው ሽቅብ ይተናነቃት ጀመር። የመኝታ ቤቷ በር እያታ ወደታች ሲዘም... በሩ... በቀጭኑ ሲ...ጥጥ ሲል ተሰማት። አይኖቿን አፍጥጣ በሩ ላይ ተከለችው። ቆልፋው የለም እንዴ በሯን? ታዲያ... እንዴት ተከፈተ... በሩ?"

"እና ደግሞ ጭራ"
"የምን ጭራ?"
"ጭራ ነዋ፤ የገንብ ማባረሪያ ጭራ።"
"ደግሞ ጭራ ምን ይሰራልሃል?"
"ነገርኩሽኮ፤ ቂስ መምሰል ነው የምፈልገው።"

ወር ሆነው ዘውዲቱ ቤት ዘግቶ ከተቀመጠ። ድንገት ሲሰወር ደብዛው ሲጠፋ አውራው እየጓራ በየስርቻው እንደሚያነፈንፍ ገምታለች። ቢሆንም አንድ ቤታ አድብቶ ጊዜ እስክወስደ ድረስ መልሰው ጭራውን ለመያገ ይቸገራሉ። በዛ ጊዜ ውስጥ እሱም ራሱን ለመቀየር ጊዜ ያገኛል።

ከዘውዲቱ ጋር በሂሣብ ተስማምተው እሳው ሰነበተ። አብሯት የሚያድር ደንበኛ ያገኘች ሌሊት እፎይ ብሎ አንዴ በጀርባው አንዴ በደረቱ እየተገላበጠ ደልቶት እየተኛ... ያልቀናት ሌሊት ደግሞ የማታ ማታ እየተጉተተች መጥታ በዛችው ጠባብ ታጣፊ አልጋ ላይ እየተጋፋ ወር አለፈ፤ እንደምንም።

ገና ቤቷን በተከራየ በአራተኛው ቀን ነበር አሳስችል ብሏት የጠየቀችው። የጠበቀው ጥያቄ ነበር፤ መምጣቱ አላስደነገጠውም፤ አላስበረገገውም። ተዘጋጅቷል፤ ምን እንደሚመልስላት ያውቅ ነበር።

"ጺምህን ለምን አትላጨውም? ደግሞ ለምን ወጣ አትልም? ከጠዋት ጀምረህ እስክ ማታ በር ዘግተህ ምንድነው? የጤና ነው?" አለችው ጠዋት ከደንበኛ ጋር አድራ አረፋፋዳ ስትመጣ ከቤት ስታገኘው።

"አም።" አላት ነገሩን በአጭሩ ለመቅጨት።

"ምን ማለት ነው አም?" አለች የምታብጥረውን ፀጉሯን ሲቃ ቁለቁል በተቀመጠበት እየተመለከተችው።

"አም ነዋ።" አለ ይበልጥ ገፍታ እስክትመጣ ወጥሮ እስክትይዘው።

ሁኔታው እንዳላማራት በግልጽ ታስታውቃለች። ቀሚሷን በጭንቅላቷ አውልቃ አልጋው ላይ ወርወር አደረገችውና ከፊት ሰራቷ ያለውን ቁም ሳጠን ከፈተች።

"እየው ወንድም" አለች ከቁም ሳጥኑ ውስጥ የተሰቀለ ልበስ ማውረዷን ሳታቋርጥ ፊቷን ወደሱ መልሳ። «እየው ወንድም ብሬ እስካልተቋረጠ ድረስ ዓመትም ተዘግተህ ብትቀይ ግድ የለኝም። ግን ደግሞ ችግር አልፈልግም። ከፖሊስ ነው የተደበቅኸው አይደል?"

"ምን ማለትሽ ነው? እንዴት ከፖሊስ?" ደነገጠ።

"ተው ባክህ... " አለች ከቁመሳጥኗ ያወረደችውን ቀሚስ እያጠለቀች። "አሁን ማን ይሙት ዓለም በቃኝ ብለህ እኔ ጎጆ ውስጥ ሰብዓ የገባኸው ለሃፍስህ ነው?"

የሚለው ጠፍቶት ገዘም ብሎ ተመለከታት።
"ሰርቀህ ነው፤ አይደል? ሰርቀህ ነው የተደበቅኸው?"
"አይደለም... አይደለም።" አለ ፈጠን ብሎ። ለፖሊስ እንዳሳሳጣው ሰጋ።

"ታዲያ ምንድነው? ወይስ ፍቅር ያዘህ ከኔ!" አለች ድንገት ስቃ። "እየው እኔ ግድ የለኝም። ሌባ ቀርቶ የፈለክውን መሆን ትችላለህ። ግን ልምከርህ። ከፖሊስ ከሆነ የተደበቅኸው እዘህ ተከተህ አታመልጣቸውም። አንድ ቀን ወጣ ያልክ ቀን ጋማህን ያብቱሃል። ራቅ ብለህ ሂድ። ድሬድዋ ወይ ጅማ፤ እንደገንዘቡ እንደሰረቅኸው ገንዘብ ብዛት።"

"ሰርቄ አይደለም ዘውዲቱ።" ከተቀመጠበት አልጋ ላይ ተነስቶ በጠባቧ ክፍል ቅርደድ ማለት ያዘ።

"ታዲያ እኔ ቤት ውስጥ እናትህን ቀብረሃል?" አይኖቿ አብረው እየተንከራደዱ ወገቧን ይዛ ጠየቀችው።

ጊዜው እንደሚደርስ ቀድሞውኑም ገብቶታል። እንደምትጠይቀው ወጥራ እንደመትይዘው ገብቶታል።የሚያስምን ምክንያት መስጠት

እንዳለበትም ተረድታል። አለበለዚያ ለሳምንታት ቤቷ ውስጥ ተደብቆ ሊቆይ አይችልም። በአጭሩ 'የቤትሽን ኪራይ እስኮላቂረጥኩ ድረስ...አያገባሽም።' ብሎ ዝም ሊያሰኛት ይችላል። ግን ደግሞ ልትፈራ ትችላለች፣ ወንጀል ፈጽሞ ከቤቷ የተሸሸገ ሊመስላት ይችላል። "ውጣ!" ብትለውስ? ፖሊስ ይዛ ከተፍ ብትልስ?ለዚህ ነው ቀደም ብሎ የሚላትን ያዘጋጀው። ሊያስደነግጣት አይገባም። ግን ደግሞ ልታዝንለት ይገባል። ችግሩን ተረድታ ልትረዳው ፈቃደኛ መሆን አለባት። ቀስ ብሎ ማግባባት አለበት።

"ምን መሰለሽ ዘውድዬ... " አለ ቀረብ ብሎ ግራ ክንዷን ያዝ አደረገና። "ግን አደራ..."

"አ...ይ ይሄን ያህል የሚያስጨንቅህ ከሆነ አትንገረኝ። ምን መሰለህ ከብዬ... በሠላም መኖር ስለምፈልግ ብቻ ነው። ገላዬን ሸጬ የኖርኩት አንሶኝ 'ተባበርሽ...ምንትስዬ ተብዬ ዘብጥያ መውረድ አልፈለግም። ይገባሃል አይደል?ልጅ አለኝ። የምወደው የምቀልበው ወንድ ልጅ።ነገ የሚሸረሙጥ..." ፈገግ አለች።

ልታስከፋው እንዳልፈለገች ከሁኔታዋ ያስታውቃል።ባለፉት ቀናቶች ሳይታወቃቸው በመሃላቸው የመገባባት ስሜት ተፈጥሯል።ስሙን ስትጠይቀው 'ከበደ' ብሎ እንደዋሸት ብትረዳም አላስጨነቀችውም፤ ስቃ ተወችው።ተከትለዋት እቤቷ ድረስ መጥተው ተጨማልቀው አጨማልቀዋት ሳንቲም ወርውረውላት እንደሚሄዱ ደንበኛ፰ እንዳልሆነ ግን ተረድታዋለች። የመጀመሪያው ማታ 'አብሬሽ አልተኛም' ሲላት ለይስሙላ ነበር የመሰሳት። አጋጥመዋታላ! የገዛ ገንዘባቸውን ከፍለው መጥተው ተለማመጡን የሚሉ፤ ካሳንቀለጳጳሳችሁን የሚሉ፤ "ያው የገዛችሁት ዕቃ" ሲባሉ የሚገደረደሩ።

ያን ቀን ማታ 'በል የውስጥ ልብሴን አቀብለኝ' ብላው ያለችውን አቀብሏት መብራቱን አጥፍቶ ከጎኗ አልጋው ውስጥ ሲገባ ይዘገይ እንጅ ያው እንደ አውሬ ወንድሞቹ የማታ የማታ ዘሎ እንደሚያንቃት አልተጠራጠረችም ነበር። አልጋው ውስጥ ገብቶ በጀርባው ተኝቶ አንጋለሙት እንደሄዱ ህፃን ጣሪያ ጣሪያውን ሲመለከት በጨለማው ውስጥ ስታየው ደነቃት፣ ቢሆንም አላመነችውም። ዝግይቶ ሊገናር ነው ብላ ደህና እደር አለችውና በደረቷ ተገልብጣ ተኛች። እንቅልፍ ለወስዳት ግን አልቻለም። ሰውነቷ አላርፍልሽ አላት። 'ከአሁን አሁን ዘሎ... ' እያለች አላይ አታች የሚለውን ትንፋሹን ተከተለችው።

እንቅልፍ እንዳልወሰደው አርግጠኛ ነበረች። እንዳሰበችው ሃሳቡን ሳይቀይር ዘገየባት። 'ቢያነቃቃውና በጊዜ ብንላገል' ብላ በእንቅልፍ፡ ልቧ እንዳለች ሁሉ ተወራጨችና በብርድ ልብሱ ውስጥ ክንዷን ሰድዳ አንድ እጇን ጭኑ ላይ ጣል አደረገችው። ተፈታተነችው። ሲሸማቀቅ ተሰማት። እጅን ሰድዶ እጇን ከላዩ ላይ አነሳና በቀስታ አራት አድርጎ አስቀመጠው።

በእንቅልፍ ልቧ ያለች ሳይመስለው አልቀረም። 'ጃውሳው! በጭ!' ተረጋጋች። ሳታውቀው ድብን ያለ እንቅልፍ ይዟት ጭልጥ አለ።

በተከተሉት ቀናት ሳትጠይቀው ቀድሞ የተስማሙበትን የወር የቤት ኪራይ ሂሳብ ሰጣት። ከዛ በተረፈ ከሆቴል እንድታመጣለት ገንዘብ እየሰጣት እራሱን ብቻ ሳይሆን እሷንም እየቀለበ ተቀመጠ። 'ተገኙቶ ነው?። ግን ደግሞ ከቤት ብት አለማለቱ የተደበቀ ሰው አስመስሎታል። 'አንድ ክፍል ቤቷ ውስጥ ዘግቶ መቀመጥ ምን ማለት ነው? ታዲያ ይሄን ዝም ብሎ ማለፍ ይቻላል? እህአ ነገ አንዱ መርቶበት ቢያስይዘው አብራ መውረዷ አይደለም? የተካፈለች አብራ የገመጠች ይመስል ሆ!

"ልክ ነሽ! ልክ ነሽ! ይገባኛልኮ። ግን ሠርቄ አይደለም።" አላት የያዛቸውን ክንዶቿን ሰቆ አልጋው ላይ እየተቀመጠ።

"እሺ ምንድነው ታድያ?"

"እይው ምን መሰለሽ..." ያጠነጠነውን ይተረትር ጀመር። አራት ቀን ሙሉ ብቻውን በሚሆን ሰዓት አየተንገራደደ ያጠናውን የተለማመደውን ዲስኩር ጀመረ።

"በምስራበት መሥሪያ ቤት ውስጥ ረዳት የሂሣብ ክፍል ኃላፊ ሆኜ ነው የማገለግለው። ዘውድዬ እኔ ትዳር ያለኝ ሰው ነኝ፣ የሁለት ልጆች አባት ነኝ። ነገር አልሸም፣ በሠላም ሰርቼ ከቤቴ መግባት ከባለቤቴና ከልጆቼ ጋር ያገኘሁትን ተቋድሼ ማደር ነው የምሻ። ምን መሰለሽ..." ትክ ብለው ቁልቁል የሚያዩት አይኖቿ ሰርሰረውት ገቡ። ግንባሩን የምታካብ መሰለው። ሁለት እጆቹን አንስቶ ለአንድ አፍታ ፊቱን በመዳፎቹ ውስጥ ደበቀው። «ዘውድዬ እመኚኝ እኔ አምስት ሳንቲም አልነካሁም። ፈጣሪ ምሥክሬ ነው ሰባራ ሳንቲም አላነሳሁም። ግን በመሥሪያ ቤታችን በርካታ ገንዘብ ጎድሎ ተገኘ። ነገሩ እንደተገለጸ የመሥሪያ ቤታችን የሂሣብ ሹም የኔ አለቃ የገባበት ጠፋ። ዘውድዬ ገንዘቡን ያጠፋው እርሱው ነው። አውቀዋለኋ ንፅህናዬን። ከእኔና ከእሱ ሌላ ደግሞ ማንም ገንዘቡን ሊያጠፋ አይችልም። አለቃዬ በተሰወረ በሰከተኛው ቀን እኔን ይዘው ሊመረምሩኝ እንዳሰቡ የሰማ ሰው ሸክ አለኝ። ምርጫ ባጣ ለጊዜው ብዬ ተሰወርኩ።"

"ተሳስተሃልክ!" አለች ዘውዲቱ ራመድ ብላ መጥታ ከጎኑ አልጋው ላይ እየተቀመጠች። "ስትጠፋክ አንተ ያደረከው... ማለቴ ገንዘቡን ያጠፋህ ነው የሚያስመስልብህ።"

"ምን ላድርግ ዘውድዬ?!" እንዳመነችው ገባው። ልቡ ተረጋጋ። ይበልጥ በቅራቅንቦው ሊያስምጣት ተዘጋጀ። "ቢያዘኝስ? ቢያንላቱኝስ? ቢያስሩኝስ? ዘውድዬ ያላጠፋሁትን ገንዘብ 'ውሰድ' ቢሉኝ ምን ሊውጠኝ ነው? ሀፃናት ልጆቼ ምን ሊውጣቸው ነው? ስውየው መያዙ አይቀርም

ዘውድዩ። እውነቱ ይገለሳል። ያኔ እወጣለሁ። እኔ አራሴ ሄጀ እጀን በፈቃዴ እሰጣለሁ። እውነቱ ይገለሳል። ሌባው ሳይያዝ ግን እጀን መያዝ የለባቸውም።"

"ሰውየው እንደሚያዝ በምን አወቅህ?"

"ዘውድዩ ተደብቀን እስከመቼ እንኖራለን? አንዳችን እንያዛለን ያማ አይቀርም። ዋናው ነገር ቀድሞ ማን ይያዛል ነው። አየሽ ቀድመው እሱን ከያዙት አመለጥኩ ማለት ነው። ንጽህናዬን የሚያውቅ ፈጣሪ ረዳኝ ማለት ነው። እንዲያ እንዲሆን ደግሞ ዱነዬን ማጥፋት አለብኝ። ለጊዜው መሰወር አለብኝ። ለዚህ ነው የማስቸግርሽ፤ ዘውዲቱ እመኝኝ ብድርሽን እከፍላለሁ። ነገ ቤተሰብ ነን፤ ወንድምሽ ነኝ፤ ባለቤቱም አህትሽ ነች...እ?" አይን አይኗን እያየ አስተዛዝኖ አታለላት።

"የሰረቀውም ያልሰረቀውም እኩል የሚባረርባት ዓለም!" ሰራሲ ነበር የተናገረችው ዘውዲቱ።

ተረጋጋ። አምናዋለች፤ ያለጥርጥር አምናዋለች፤ የተረተረላትን ቱባ ውሸት ምንም ሳታስቀር ውጣለታለች። ተረጋጋ።

ከዚያ ቀን ወዲያ ብዙም አላስቸገረቻው። በቀን ሶስቴ ምግቡን ከሆቴል እየገዛች ታመጣለች። በተረፈ ታጽናናዋለች። ፈዘዝ ያለ ሲመስላት "አይዞህ አታስብ ተጫወት" ትለዋለች። አልፋ ተርፋ ቤታቸን ተከራይቶ በባባ በሰምንቱ-

"ግን ቤተሰብህኮ በጣም ነው የሚረበሸው። ከፈለክ መልዕክት ላድርስልህ" አለችው።

"አ! አ! ዘውድዩ ይሄማ አይሆንም። ዋዛ አድርገሻቸዋል ፖሊሶችን። ይሄኔ ቤቱ ዙሪያው ይጠበቃል። ስትገቢ ካዩሽ ከኋላ ተከትለውሽ ነው የሚመጡት።" አላት።

"ግድ የለም። ስልክ ደውዬ ባለቤትህን አንድ ቦታ አቂጥራታለሁ።"

"አይ ዘውድዩ! የምን ስልክ አመጣሽብኝ። አሁን በእኔ አትም ልጅቷን ቀልቤ ተርፎኝ ስልክ ቤቱ ገባ?" ያዘነ መሰለ።

"በቃ... በቃ አትበሳጭ። እኔኮ ባለቤትህ ትጨነቃለች ብዬ ነው።"

"ግድ የለም ዘውድዩ... ባይሆን ራሴን ቀያይሬ ከአንድ ከሳምንት በኋላ መጥቼ ሁኔታውን ሁሉ ስላልዩ እመለሳለሁ።" አላት ለመጪው ውሸት እያዘጋጃት።

ከቤቷ በገባ በወሩ ነበር ወደ ውጭ ሊወጣ እንደተዘጋጀ የነገራት።

"ጸምህም አድጓል... ማንም አያውቅህም። ግን ለማንኛውም ጠንቀቅ በል።"

"ባጣም እንጂ ዘውዲቱ፤ በጣም አየሽ የጸጓ ማደግ በቁ አይደለም፤ ሁለመናዬ መቀየር አለበት።"

"ታዲያ ምን ልትፈጥር ነው? ጡቱን አላበድርህ! አሱንም ብስጥህ ሻይ ሊጋብዙ ያስቆሙሃል።" አለች እየሳቀች።

"ዘውዲቱ አይደለም፤ ጡትሽን አይደለም። የምትገዥልኝ ዕቃዎች አሉ።"

"የምን ዕቃ?"

"ጥምጥም፤ የቁስ ጥምጥም.... እ.... ጋቢ..... ደግሞ ከዚራ፤ ጫፉ ላይ መስቀል ያለው ምርኩዝ... አወቅሽው አይደል?"

"ምን ልትሆን ነው?"

"ቁስ መስዬ ልወጣ ነው ያሰብኩት።"

"እንተ ጉደኛ ነህ!" አለች ዘውዲቱ በተገረመ ፊት አፍጥጣ እየተመለከተችው።

"እና ደግሞ.... ጭራ።"

"የምን ጭራ?"

"ጭራ ነዋ፤ የገንዘብ ማባረሪያ ጭራ ቁሶች የሚይዙት።"

"ደግሞ እሱ ምን ይሰራልሃል?"

"ነገርኩሽኮ ቁስ መምሰል ነው የምፈልገው አልኩሽ። ደግሞም ፊቴን እሸፍንበታለሁ።"

"እና ደግሞ ሌላስ? ምን ቀረህ?" ሳቋን ማፈን አቃታት ዘውዲቱ "ሀ! ሀ! ሀ! የታቦት ገፖንጥላስ? ሂ! ሂ! ሂ! ጽናጽልስ? ከበሮስ? ሀ! ሀ! ሀ! ሀ!" ጭንትላቷን ወደኋላ ጥላ በሳቅ ፍርስ አለች።

"ዘውዲቱ አታሹፊ፤ ላስተክ ቦት ጫማም ግዥልኝ። መንገደኛ እንድመስል። ከገጠር የመጣሁ እንድመስል።" የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ ይብቃታል ያለውን ገንዘብ ሰጣት።

ያን ማታ ከስራ ስትመለስ ያላትን የጠየቃትን ሁሉ አንድም ሳታስቀር ገዝታ አመጣችለት። በሩን ከፍቶ ሲያስገባት የተሸከመችውን ሁሉ አልጋ ላይ ዘረገፈችውና በረጅሙ ተነፈሰች...

"እሺ አባ ደህና አመሹ" አለችው እየሳቀች።

"ታዲያስ ዘውድዬ።" አለ ጉንጮቿን በጣቶቹ ቆንጠር አድርጎ። ፈጠን አለና አልጋው ላይ ያስቀመጠችለትን ቢጋዜጣ ወረቀት የተጠቀለሉ ዕቃዎች ተራ በተራ የተጠቀለሉበትን ወረቀት እየቀደደ ይመለከታቸው ጀመር።

"ሳሳ ያለ ጋቢ አትገገርም ነበር? ይሄን ተሸክሜ..."

"ሌሊት ቀመው ሲያስቀድሱስ ብርዱስ?" አለች እየሳቀችበት፣ አልጋ ውስጥ ልትገባ እየተዘጋጀች።

"አንቺኮ ታሾፊያለሽ። ጥ! ከዘራው ይልቅ ምርጥ ነው።"

"ምርጥ ምርጡን ለአባ።"

"ጥምጥም ነው ይሄ አይደል?" አላት ነጭ ሽማ አንጠልጥሎ።

"እንደተገልጋዩ ነው... መቀነትም ይሆናል።" አለችው።

"ደግሞ ይሄ ምንድነው?" አላት የእንጨት መስቀል እንክርፎ ይዞ።

"መስቀል ይሉታል። ድሮ... ድሮ እየሱስ የሚባል ሰውዬ ነበር..."

"ማን አልሽ?"

"ክርስቶስ ማለቴ ነው!"

"ዘውዲቱ! በናትሽ አትጫወቺብኝ። አቋረጣት።"

"ምን አሾፋለሁ... መስቀል የማይዝ ቄስ አይተህ ታውቃለህ? አንዷ አሮጊት ሮጠው መጥተው 'አባ አሳልሙኝ ቢለህ ምን ልትል ነው ዘውዲቱ አልገዛችልኝም' ልትል ነው?"

መስቀሉን እንደያዘ ሳት ይተናነቀው ጀመር። ትክክል ነች። ዋናውን መማሪያ ነው የረሳው። የቄሱን - መስቀሉን።

"ዘውዲቱ ያንቺ ጭንቅላትኮ ያለቦታው ነው።" አለ ላይታወቀው።

"እንያዉት? የት መሆን ይገባው ነበር... ጭኖቹ መሃል?" አለች ልብሷን ለማወላለቅ እየተዘጋጀች።

"እንደሱ ማለቴ አይደለም። ለማለት የፈለኩት... እ... እ..." አለ ግራ ሲገባው እየሳቀ።

"አባ አይቀድሱብኝ። ይልቅ መስቀሉን ወዲያ ያስቀምጡና ልብሶን አወላልቀው አቅፈውኝ ይደሩ።" አለች የለበሰችውን አበባ ቀሚስ እያወለቀች።

ያወለቀችውን ቀሚስ ከቁም ሳጥኗ ሰቅላ ተመለሰች። ከሰውነቷ ጋር የተሰጠፈ የሚመስለውንና ያፈጠጠ ጡቷን ወጥሮ የያዘውን ነጭ ልስልስ የውስጥ ልብሷን በጭንቅላቷ በኩል እየታገለች ሳበችው። መካከለኛ የፓፓያ ቅርጽ ያላቸው ጡቶቿ ውስጥ ልብሱ ሚገርቅ አድርገችው ሲያልፍ፣ ናትናኤል ዓይን ላይ እንደ ጎማ ደጋግመው ነጠሩበት። ያልተሟሸሸ ሽክላ የመሰለው ደረቷና አንበርቷ አካባቢ የሚታየው ቅርጿ ገና ሳይነኩት ከፍቅ የሚለሰልስ ነው። የዳሌዋ ሚዛን በአግባቡ አበጥ ብሎ የሸንጣን አወራረድ ደርዝ ይጠብቃል። ናትናኤል ባለፉት ቀናት እየተላመዳት በመምጣቱ ዓይናፋርነቱን ከሳዩ ላይ ጥሎ ለመጀመሪያ ጊዜ ቁስነቱን ረስቶ ትክ ብሎ ተመለከታት። አይኖቹን በሰውነቷ ላይ ወደ ታች ከታች ወደ ላይ አሮጣቸው። ዞር በል ይሉኝታ... ህሊና በማስተዋል እየታገዘ በውበት አድናቆት ይርካ...ተፈጥሮ ትደነቅ... ክአግዚአብሄር በታች ቅርጽ ቢመለክ ምን ያስገርማል! ...የሴት ልጅ ቅርጽ፤ የጃጌረዳ አበባ ቅርጽ፤ የግራር ዛፍ ቅርጽ፤ የወንዝ ዳር አለት፤ የንስር አሞራ፤ የእንስሳ፤የሜዳ አህያ... የዘውዲቱ.... እህህ!

"ምነው አባ ቁሱ ትኩር ብለው አዩኝ?" ስትለው ከሄደበት ሃገር ተመለሰ።

"አይ... ገዛም ብዬ እንደው... አሰ አይደል..." የሚመልስላት ጠፋው። ትንሽ ደንገጥ እንደማለት ቢልም አይታውን ከላይዋ ላይ አልነቅል አለ።

ዘውዲቱ እየተውረገረገች ወደ ቁም ሳጥኗ ተጠግታ እጇን ወደ ውስጥ ሰድዳ የተሰበረ የፊት መስታወት ስታወጣ በጀርባና በትከሻዋ የደሳሳዋን ትንሽ ክፍል የታመቀ አየር የምትቀዝፈው መሰለች። የዳሌዋ ሚዛናዊ እንቅስቃሴ ለመጥ ካለው ቀጭን ወገቧ ጋር ሙዚቃዊ ስልት ፈጥሮ በውስጥ ሱሪ ብቻ የተሸፈነውን መቀመጫዋን ጎልቶ እንዲወጣ አድርጎታል። ናትናኤል ሰውነቱ ሲሟሟቅ ተሰማው። ይሄ ነው ብሎ የማይለው አንዳች ስሜት ሁለመናውን ይወረውና ይወጣጥረው ጀመር።

"እንዳትቅማችን እኛም መስተዋት አለን... የተሰበረም ቢሆን የፒያሳም ባይሆን ቅባትም..." አለችና ከአልጋዋ ትራስጌ የቅባት ቆርቆሮና ቢልቃጥ አወጣችና አልጋው ላይ እግሯን አንባብራ ተቀምጣ ቅቀባ ጀመር።

"ጉሮ ካሉት መቃብር ይሞቃል ሲሉ አልሰማሽም? አይዞሽ" አላት ግርንቡዷ ላይ እንደተቀመጠ ዓይኖቹን በተነባበሩት እግሮቿ ላይ ተክሎ የባቱቿን ዘና ያለ ማራኪ አወራረድ እየደነቀ።

"እሱስ እውነትክን ነው... እትመልከቺ ሱፍ አትዩ መኪና እኛም እንገባለን ዕድሉ ሲቃና ብሎ የሰ ዘፋኝ" አለች በአርጌ ማበጠሪያ ሀጉሯን እየሞገሯቀች።

ናትናኤል ሳያስበው አንድ የማጸጽተው ነገር ድንገት ተናገረ። "ቆንጆ ነሽ" አላት ትንፋሹ እየተናነቀው። የአድናቆት ቃል ምን ይጎዳል?

"ቆንጆ ነኝ? ቆንጆ ነኝ? አለችና መስተዋቱን አልጋዋ ላይ ውርውር አድርጋ

"የቁስ ቆንጆስ አንተ..." ብላ ድክላ እንደሚያጠምድ ነብር ዘላ ተጠመጠመችበት። ሞኖቿን ጉልበቱ ላይ አጋድማ እያገላበጠች ታሻሸው ጀመር።

"ልቀቂኝ" አለ ሊገፈትራት እየተፍጨረጨረ።

"አሁን ገና ተየኸኝ አይደል..." እያለች በሳቅ ትንክተክት ጀመር፤ ያሞጠሞጡ ጡቶቿን በጀረቱ ላይ እንደ ደንገላሳ እያንከባለለች -

"እንዲህ ነች ዘውዲቱ! ቆንጆ ነሽ እያልክ ደሞ ልትገፈትረኝ።" እጆቿን ሊያስለቅቃት ሞከረ።

"አልለቅህ ዛሬ ብር አምባርህን ሳልሰብረው! ...ሙከራዋን ወደ ቀልድ ለወጠች እየተናነከነከች።

"ዞር በይ ዘውዲቱ" በመጨረሻ ተሳካለት። ሲገፈትራት እጇን አሳልታ ለቀቀችውና አልጋዋ ውስጥ ገብታ እያስካካች ትንፈቀፈቅ ጀመር። መከራዋን በኋልዮሽ አስተሳሰቧ ቀልድ አድርጋ እንዳየችው ለናትናኤል ታውቀታል።

ናትናኤል ሁለመናው እንደጋለ ነው። አልቦታል። የልቡ አመታት ጨምሯል። ቀዝቃዛ ገላዋ ለቀት የሄደ አልመሰል አስኪለው ድረስ ተቅበጠበጠ፤ ተቁነጠነጠ። ሱሪው መወጣጠሩን አሁን ነው ያወቀው። ሠይጣን የሚባለው ለካ ይሄ ነው... አዳምና ሄዋን ወይስ ሄዋንና አዳም.... አዳም ለካ ደነማ ነው... እምንት... የሴት ትንፋሽ በሙቀት ንረት በቅጽበት ጉድ የሚያደርገው... የሴት ልጅ ገላ ሲነካውና የሴት ልጅ ጣት ሲዳስሰው ስሜቱ እንደ በረዶ ቀልጦ በሴክንዶች ምርኮኛ የሚያደርገው... ይገርማል... ለካ ሰው ወዶ አይደለም አያገቡበት አዘቅት የሚወርደው... በጨለማ ዋሻ ውስጥ የሚሰምጠው... ለጥቂት እኮ ነበር። ለዓለማው የተነሳሳ መሆኑና በአስተዳደጉ ባይተዋር የሆነበትን ሽርሙጥናን መጥላቱ እንጂ ጉድ ሆኖ

ነበር። ለማናቸውም ግን ፈተና ነው ዛሬ ያሳለፈው። ዘውዲቱም አይበገሬነቱ እንደባት ግልጽ ነው....

"እረ ና ተኛ ባክህ...እኔ እንቅልፌ መጣ... መስታወቷን ደሞ እቦታዋ አኑርልኝ። ጎሽ የኔ ቤት ጠባቂ... የኔ ዘበኛ" አለችው እየዛጋች።

"ጭኔ ሳትገባ ታቅፈኛለህ እሺ? በገብርኤል!" አለች ቀጠለችና

"በማገባ እንጅ። ወንድም እህቱን አቅፎ አይተኛም ያለው ማነው?" አላት ፈገግ ብሎ።

ያንን ሌሊት አቅፋት አደረ።

* * *

ዘውዲቱ ያላትን ሁሉ በገዛችለት በማግስቱ ቡት ጫማውን አጥልቆ ጋቢውን አጣፍቶ ሉሰ ጥምጥሙን ጠምጥሞ፤ መስቀሉን ጉያው ክቶ ጸሙን አሳፍሮ በምርከቡ መሬቱን እየተነከሰ ጭራውን ቡቱን መለስ እያደረገ ጭንቀትና ፍርሃት እያንጠረጠሩት ወጣ።

"ያመሻሉ እንዴ?" አለችው የቤቷን ተለዋጭ ቁልፍ እየሰጠችው።

"አይመስለኝም።" አላት የተንዘላለለ ጋቢውን ወደ ትክሻው ሽቅብ እየሰበሰበ።

"ተጠንቀቅ... እ ... እቤትህ ድረስ ባትሄድ ጥሩ ነው። ባይሆን ባለቤትህ ከቤት የምትወጣበትን መንገድ ፈልግ።"

"አታስቢ" ብሏት ወጣ።

በጠባቧ ኮረኮንች መንገድ አልፎ ከዋናው የመኪና መንገድ ብት እንዳለ ፍርሃት ፍርሃት አለው። ሰው ሁሉ እሱን እሱን የሚያይ የሚመረምር መሰለው። ታክሲ ተሳፍሮ ወደፒያሳ ገሰገሰ። ሂሣቡን ከፍሎ ከታክሲ ከወረደ በኋላ በመሃል ፒያሳ ሲያልፍ የገዢ ምስሉን በረጃጅሞቹ የሱቅ መስታውቶች ውስጥ ሲመለከት ለራሱም ማመን አቃተው፤ምነም ቁስ አልመሰለህ አለው። የሚያውቁት ቢያገኙት...ፈጣሪዬ! አለ ከራሱ ጋር። አንድ ነገር ደግሞ ይጎለዋል። ከውጭ የሚታየው አለባበሱ ቅስናው ሕጋዊ መሆን አለበት። ሕጋዊ የመታወቂያ ወረቀት ያስፈልገዋል። ምን ማድረግ እንዳለበት ለሳምንታት አውጥቶ አውርዶ በዝርዝር አቅዶታል። ጊዜ አላጠፋም መንገዱን ተሻግሮ ከአንድ ፎቶግራፍ ማንሻ ቤት ገባ።

"እንደምን ዋልሽልኝ የኔ ልጅ።" አሳት ጠረጴዛ ኋላ ተቀምጣ ትናንሽ ፎቶግራፎች በመቀስ የምትከረክም ሴት ሲያይ።

"አቤት እንደምን ዋሉ።" አለች ልጅቷ ከተቀመጠችበት ተነስታ ቁሱ ከጉያቸው ያወጡትን መስቀል እየተሳለመች።

"አባክሽ ፎቶ ልነሳ ብዬ... አሁን ይደርስልኝ ይሆን?" አሳት አስተዛዝኖ።

"አዬ... አሁን እንኳን አይደርስሎትም። ነገ በዚሁ ሰዓት ቢመጡ አዘጋጅተን እንጠብቆታለን።"

"አይ! አይ! ነገ በዚህ ሰዓትማ ደብረሊባኖስ አቀበቱ ላይ ነኝ። አሁን አልኩሽዬ። አባክሽ የእኔ ልጅ ላስቸግርሽ። መንገደኛ ሁኜ ነው።" ለሳምንታት ያጠናውን ቃለ ምልልስ እንዳመጣጡ እያስተካከለ ያወርደው ጀመር ቁሱ። ቀዝቃዛ ፍርሃት ነፍስ ዘርቶ በጀርባው ተንቀሪቀረ።

"አስቲ ይቆዩ እንጂ። አስራት! አስራት!" እያለች ወደ ጓዳ ገባች ልጅቷ። ብዙም ሳትቆይ ፈዘዝ ጠቀር ያለ ጺማም ወጣት ተከትሏት መጣ።

"እንደምን አመሸልኝ የእኔ ልጅ።" አሉ ቁሱ የተዝረከረከ ጋቢያቸውን ወደትከሻቸው ሰብሰበው የእንጨት መስቀላቸውን ወደፊት እየገፉ።

"እንደምን አደሩ።" አላቸው ወጣቱ ጠጋ ብሎ የዘረጉለትን መስቀል እየተሳለመ።

"ተቸግሬ አስቸገርኳችሁ... ፎቶ ብታደርሱልኝ ብዬ ነበር እባክዚ... አሁን ከሰዓት ሂያጅ ነኝ ወደ ደብረሊባኖስ... ፎቶ አሸፈልጎኝ ነበር መታወቂያዬ ጠፍቶብኝ።" ቁሱ ጺማቸውን እየዳሰሱ አስተዛዝነው ጠየቁት።

"አሁን እንኳን ተራ ነበረብኝ...ብቻ አስቲ ይግቡ።" አለ ወጣቱ ከጀርባ ያለውን ቀያ መጋረጃ እየገለጠ።

"ተባረክ ልጄ.... ብሩክ ሁን።"

በርጨቴው ላይ ተቀምጠው ቁሱ እገጫቸውን ቀና አደረጉ። ከግራና ከቀኝ የቆሙት ቡጢ የሚያክሉ የመብራት አምፖሎች የሚፈነጣጥቁት ብርሃን ከፊታቸው ላይ ካሰው ወገ ሲያርና፡ ቁሱ አብሰጨለጨ።

"ቀና... ቀና ይበሉ አባት... ወደ ጎን...እ...እ... አ...እ... አዚህ ... እዚህጋ ይመልከቱ... አ...አ...ዕ...ቢቃ።" አላቸው መብራቶቹን እያጠፋፉ።

"ተባረክ። እንጀራህ ከፋ ይበል።" አሉ ቁሱ ከበርጨቴው ላይ እየወረዱ። ተንዘላንዘሉ መሬት የደረሰውን ጋቢያቸውን መልሰው አጣፍተው ቀዩን መጋረጃ ሰብስበ አድርገው ወጡ።

"ከይህ ልጠብት መሰል።" አሉ ቁሱ ወንበር ላይ ቁጭ እያሉ።
"አዎ። ቁጭ በሉ! ቁጭ በሉ።" አለቻቸው ወጣቷ ሴት።
"ተባረክ የኔ ልጅ...ተባረክ።"

ከግማሽ ሰዓት በኋላ በትንሽ የወረቀት ከረጢት ውስጥ ስድስት ፎቶግራፎች ይዘው ከፎቶግራፉ ቤት ወጡ፤ ቀና ቀና እየተነፈሱ ቁሱ።

ፎቶግራፍ ብቻውን በቂ አይደለም። ወረቀቱ ያስፈልጋል። መታወቂያ ወረቀት! የማንም ይሁን ብቻ መታወቂያ ወረቀት። አንድ ስርዓት አስከባሪ አስቁሞ 'አባ መታወቂያ' ቢለው ሳይፈራ ደረቱን ገልብጦ ጋቢውን ገልቦ መኾረጥ ሊያደርገው የሚችለው መታወቂያ ወረቀት ያስፈልገዋል። ከየት እንደሚያገኙም ያውቃል። የመታወቂያ ወረቀቶች እንደዋዛ ጠረጴዛ ላይ ጣል የሚደረጉባቸው ቦታዎች የት የት እንዳሉ ያስታውሳል። ባለፉት ሳምንታት ቀን በሃሳብ ተጠፍሮ እየተንገራደደ ሌሊት በቅዠት ተወጥሮ እየተወራጨ የተዘጋጀበትን ዕቅድ ተራ በተራ ይፈጽመው ጀመር።

ከመንገድ ግጥ ካሉ ሱቅ የፖስታ ከረጢትና ወረቀት ገዝቶ ወረቀቱን አጣጥፎ ፖስታው ውስጥ ከቶ ፖስታውን አሽገውና ወደ ዋናው ፖስታ ቤት አመራ።

ረፅም ምርከብን በብብቱ ይዞ በፖስታ ቤቱ የላይ በር ገባ። የፖስታ ሳጥኖች የተደረደሩበትን መተላለፊያ አልፎ ከዋናው አዳራሽ ዘው አለ። መደዳውን ከተገጠገጡት መስታወት መስኮቶች ጀርባ የፖስታ ቤቱ ሠራተኞች በየወንበሮቻቸው ላይ ተደርድረው ደንበኞቻቸውን ያስተናግዳሉ።

ወደ ቀኝ ገልመጥ አለና ወደ አንደኛው የደብዳቤ መጻፊያ ጠረጴዛ ተጠግቶ ጠረጴዛው ላይ አቀረቀረ።አልፎ አልፎ ቀና እያለ ከፊት ለፊቱ በስተግራ ጥግ ያለውን መስታወት መስኮት ይመለከት ጀመር። ልቡ አለቅጥ ተጣደፈበት። በሃሳቡ ሺህ ጊዜ ያመላለሰው ዕቅድ ሊዘበራረቅበት ዳዳው።

ከመስኮቱ በታች ያለውን ጠረጴዛ ተመለከተ። ሁለት ይሁኑ ሦስት ብቻ የመታወቂያ ወረቀቶች ይታዩታል። ካቀረቀረበት ቀና አለና በእጁ የያዘው የታሸገ የፖስታ ከረጢት ወደፊት አንከርፍፎ ወደ መስኮቱ ተጠጋ። የደረቀ ከንፈሩን በደረቅ ምላሱ ቦረሸው።

ከፊት ለፊቱ አንድ ሰው ቀደም ብሎ ደረሰና ከመስታወቱ ጀርባ ሰተቀመጠችው ውጣት ሴት ሠላምታ ከሰጣት በኋላ አንድ ትንሽ ወረቀት ከኪሱ አውጥቶ አቀበላት።

ልጅቷ ወረቀቷን ተቀብላ ካነበበቻት በኋላ ከቦቀመጠችበት ተነስታ ከጀርባ ወዳለ የቀደም ሳጥን ሄደች። የእንጨት ሳጥኑን ከነታቱ አንዱ አንዱን አንዱ ሌላውን ስታነሳ ክቆየች በኋላ አንድ በካከ ወረቀት የተጠቀለለ ዕቃ ይዛ ተመለሰች።

"ዶክተር ዓለሙ ገዘኸኝ?" አለች ወረቀት ያቀበላትን ሰው ቀና ብላ ተመልክታ።

"አም...ንኝ"

"መታወቂያ።"

ሰውየው ቀልጠፍ ብሎ የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ ከውስጥ የመታወቂያ ወረቀቱን መዘዘና አቀበላት። ልጅቷ መታወቂያ ወረቀቱን ተቀብላ የተጻፈውን ስምና ፎቶግራፍ ከተመለከተችና ትክክል መሆኑን ካረጋገጠች በኋላ በካከ ወረቀት የተጠቀለለውን ዕቃ ለሰውየው አቀበለችውና-

"ይክፈቱት። አለች"

ሰውየው ከውጭ አገር የተላከለትን በካከ ወረቀት የተጠቀለለ ዕቃ ያለጥንቃቄ ወረቀቱን ከላይ ቀዳዶ አንስቶ ተመለከተው የተደራረቡ አራት የሽዲዩ ክሮች ነበሩ።

"ሳንሱር አድርገውት ይመለሱ። መታወቂያም እዚህ ይቆያል። በዚህ ቀጥታ ይሂዱና ወደቀኝ እጥፍ ሲሉ..." ልጅቷ ሰውየውን አመላክተችው።

ሰውየው የተላኩለትን አራት ክሮች ሰብስቦ ይዞ ከአዳራሹ ወጣ።

"የኔ ልጅ" አሉ ቀረብ ብለው ቆመው የነበሩ ነጭ ጥምጥም የጠመጠሙ ቄስ። "እዚህ ላይ የሚጣፈውን ትጥፊልኝ... አላውቅበት ብዬ። እንዳላሟሉረው ሰጋሁ።" የያዙትን የታሸገ ፖስታ ወደ ልጅቷ ፊት አስጠጉት። ሲናገሩ ድምጻቸው ይንቀጠቀጣል። ወረቀቱን ሲያቀብሏት ምርኩዛቸው እምልጣቸው ወደቀ።

"ምንድነው የፈለጉት?" አለች ልጅቷ ቄሱ ሲደነጋገሩባት ገራ ተጋብታ።

"የኔ ልጅ ይህን ቦስጣ ልልከው ፈልጌ ነበር። ታዲያ ከይሁና ከይህ የሚጣፈውን እንዳላበላሽ ሰጋሁ።" አሉ ቄሱ ያሸጉትን ፖስታ እያገላበጡ። "እምን ከምን እንደሚሰፍር አላውቅበት ብዬ... ትጥፊልኝ።" ለሳምንታት የሸመደዱትን ተረትሩላት።

"የሚልኩለትን ሰው አድራሻ ያውቁታል?" አለች ልጅቷ ፖስታውን ልትቀበል እጇን እየዘረጋች።

"እንዴታ!ቄስ ገብረክርስቶስ ጋ"

"አይደለም... አይደለም... ማለቴ ሙሉ አድራሻውን" አለች ልጅቷ ፈገግ ብላ።

"እነግርሻለሁ። ብቻ አንቺ ከሥፍራ ከስፍራው ጣፊልኝ።"

ልጅቷ ወረቀቱን ከተቀበለቻቸው በኋላ ወረቀቱ ላይ አቀርቅራ የሚነግሯትን ለመሣፍ ትጠባበቅ ጀመር።

"ቄስ ገበዝ ገብረክርስቶስ በይማ።"

ልጅቷ በፖስታ ክረጢቱ ጀርባ ላይ ቄሱ ያሏትን ማስፈር ጀመረች። ቄሱ ጠጋ ብለው በጠረጴዛው ላይ ተደራርበው የተቀመጡትን የመታወቂያ ወረቀቶች ሰብስበ ሰብስበ አደረጓቸው።

"እንዲያ... ደብረሊባኖስ ገዳም... በያ... አም...ደ...ብ...ረ..." ቄሱ ከጠረጴዛው ላይ የሰበሰቧቸውን አራት መታወቂያዎች አጋብሰው ከጋቢያቸው ስር ከኪሳቸው ውስጥ ጨመሯቸው። "ሽዋ... በይበት... እንዲያ ተባረክ!" አሉ ድምጻቸው እየተንቀጠቀጠ።

"የአርሶስ አድራሻ?" አለች ልጅቷ ቀና ብላ እየተመለከተቻቸው።

"እኔማ ምን አድራሻ አለኝ? መንገደኛም አደለሁ?" አሏት ቄሱ ፖስታቸውን ተቀብለው ለመሄድ እየተጣደፉ።

"በሆንም ስሞትን እንኳን ልጻፈው።"

"ልክ! ልክ! ቄስ ዘነበ... ዘነበ ወልደሰማያት በይልኝ። እንዲያ ዘነበ።" አሉ ድንገት የተቻኮሉት ቄስ።

የፈለጉትን አድራሻ በታሸገው ፖስታ ላይ ጽፋ እንደጨረሰች ቄሱ መርቀዋት ፈጠን ብለው ከፖስታ ቤቱ አዳራሽ ወጡ። ገልመጥ አላሉም። መንገዱን ተሻግረው ታክሲ ውስጥ ገብተው ወደ ክፍለሃገር አውቶብስ መሳፈሪያ ሲያመሩ ነበር ምርኩዛቸውን ረስተው መምጣታቸው የታወሳቸው። ክው አሉ። ለመመለስ ግን አልደፈሩም።

ናትናኤል የገጠር አውቶቡስ መሳፈሪያ ደርሶ እንደወረደ ወደ ተከራየው ወደ ዘውዲቱ ቤት አልሄደም። ወደ አንድ ሱቅ ገባና ስልክ ጠይቆ ርብቃ መሥሪያ ቤት ደወለ።

"ሃሎ- ምህረት?"

"ናትናኤል!" አለች ምህረት ገና ድምፁን ስትሰየው።

"እንደምንድነሽ ምህረት ደህና ነሽ?"

"አንተ! ምን እንዲህ አጠፋህ? በጤናህ ነው?"

"አለሁ- አለሁ። ምህረት አባክሽ ርብቃን ትጠሪልኝ..."

"የለችም። ለመሆኑ አዲስ አበባ ነው ያለኸው?"

"ስራ አልገባችም?" አለ ጥያቄዋን ችላ ብሎ።

"አዎ ከትላንት ጀምራ አልገባችም። ቤቷ ደውዬ ነበር የሚያነሳ የለም። ደጋግሜ ሞክሬ ነበር።"

ናትናኤል ምህረትን ተሰናብቶ ስልኩን ዘግቶ ወደ ዘውዲቱ ቤት መንገድ ጀመረ። ሃሳብ ገባው። አሚት ይሆን? እንዴት ሁለት ቀን በተከታታይ ከሥራ ትቀራለች... በጤና ብትሆን? ቤቷ ሊደውል አሰበና ፈራ። ስልኳ ተጠልፎ እንደሆነስ... ድጋሚ አደጋ ላይ ሊጥላት አይገባም። ቆየይቶ ሰሞኑን እዚያው ምህረት ቢሮ ደውሎ ቢያነጋግራት ይሻላል።

ናትናኤል ዘውዲቱ ቤት ሲደርስ በሩ እንደተቆለፈ ነበር። ዘውዲቱ የለችም ማለት ነው። የስጠችውን ተለዋጭ ቁልፍ አውጥቶ በሩን ከፍቶ ገባና ከውስጥ ቆለፈው። ፀዲያው ጋቢውን ወርውሮ ጥምጥሙን አውልቆ ጥሶ ከሲሶ ውስጥ ከፖስታ ቤት የሰረቃቸውን አራት የመታወቂያ ወረቀቶች አወጣና ተራ በተራ እየከፈተ አነበባቸው።

ሻለቃ ብርሃኑ ገብረማርያም- አቶ ጀማል አብዱልከሪም-ዶክተር አለሙ ገዛኸኝ-ሲስተር ሀናይት አሸኔ። ሀሳብ ገባው።የትኛውን ሊያቀስ እንደሚችል ግራ ገባው።

ምርጫ አልነበረውም።ዶክተር አለሙ ገዛኸኝ የሚለውን መታወቂያ ነጥሎ አንስቶ በጥንቃቄ ፎቶግራፉን ነቀለና ቀን ከተነሳቸው ፎቶግራፎች መሃል አንዱን ተክቦት። ወዲያው ቶሎ ብሎ ከመሬት አንስቶት ወደ ቤት ገባና ጭቃውን በጨርቅ ያፀዳ ጀመር። የመታወቂያ ወረቀቱን በጥንቃቄ ጠራረገው፤ አፀዳው።እንደ በፊቱ ንፁህ ባይሆንም...መቼስ...አለሙ ገዛኸኝ የሚለው ይነበባል።ያንን ነበር የሚፈልገው። ዶክተር የሚለው አስፈላጊ አልነበረም። ለተቀሩት መታወቂያዎች ደግሞ ሰሞኑን ሌሎች ፎቶግራፎች ይነሳሳቸዋል።

በሩ...የመኝታ ቤቷ በር ወደ ውስጥ ሲገፋ ጠረጴዛውን ደገፍ እንዳለች ቀረች።በሩ ተከፍቶ የሰው ቅርጽ ታያት። ሰውየው ወደ ውስጥ ገብቶ በሩን ዘጋው። ከጀርባው ባለው መስኮት የሚገባው ስስ የጨረቃ ብርሃን ቀጠን ረዘም ካለው ሰውነቱ ላይ ሲያርፍ፡ ሰው ሳይሆን ህይወት ያለው ጥላ መሰላት። ግራ ጉንጩን ከላይ እስከታች የገመሰው አስጠሊታ ጠባሳ የአካሉ አንድ ክፍል እንዳልሆነ ሁሉ በጨረቃዋ ብርሃን ውስጥ ጎልቶ ታያት። አተኩራ ትናንሽ አይኖቹን ተመለከተቻቸው። ሰውነቷ ይንቀጠቀጥ ጀመር። ሆዷ ውስጥ ያለው ሽል የተላወሰ መሰላት።ሊያስመልሳት እንደፈለገ ሁሉ አንጀቷ ሲመናወል፤ ለራሱ ነፍስ የዘራ ይመስል ሲቋጠር ሲፈታ... ሳይታወቃት ወደፊት ዘላ ገብ አለችበት።

"ገደላችሁት! ገደላችሁት አይደል? አታለላችሁኝ!"

አውቃ አስባ ሳይሆን ከውስጥ የሚነዳትና የሚጋልባት ዛር እንዳለ ሁሉ ዘላ ሀጉሩን ጨመደደችው። ፊቱን በጥፍሮቿ ገበጣበት።

"ርብቃ!" ጥፍሮቿን አሹላ አይኖቹን ልትነጥጠው ስታሻቅብ ባለ በሌለ ሃይሉ እራሱን እየተከላከለ ጮኸ። "ርብቃ! አልገደልነውም! ማንም አልደረሰበትም... እሱን ለመግደልም አላሰብንም... ርብቃ አዳምጪኝ!" ሁለት እጆቿን ወደኋላ ጠምዝዞ ደረቷን ደረቱ ላይ ሰጥፎ አገጯን በቀኝ እጁ ግጥም አድርጎ ይዞ ጮኸባት።

"ውሸታም! ውሸታም! አታላችሁኛል፤ ገድላችሁታል...ተናነ!" ፊቱን በምራቅ አለበሰችው።

"አልሞተም!አለ። ስላመለጠን ነው ወደ አንቺ የመጣነው። ርብቃ ረጋ በይ!"

ለአንድ አፍታ ረጋ ያለች መሰለች።ቀና እንዳለች ቁና ቁና እየተነፈሰች አፈጠጠችበት። ድንገት እጆቹን መንጭቃ ከአቅፉ ወጣች። ከፊቱ ተጋርጣ አይኖቿን አጉረጠረጠችበት።

"ልትገድሉት ነበር የጠራችሁት፤ ጓደኛውን እንደገደላችሁት አሱንም ልትገድሉት ነበር። አትዋሽ! አሁን ደግሞ ወር ሙሉ እናገኘዋለን ታገሽ ስትለኝ ቆይተህ አመለጠን ትለኛለህ! "

"ርብቃ እመኝኝ። እሱን የመግደል ሃሳብ አልነበረንም። አስፈላጊም አልነበረም። ምንም አያውቅም። በድንግዝግዝ ጨረቃ ብቻውን እንደሚሮጥ

አብድ ነው።" አለ ሰውየው ከኪሱ ውስጥ መሃረብ አውጥቶ ፊቱ ላይ የተዘረበረበውን ምራቅ እየጠረገ።

"ጓደኛውን አልገደላችሁትም? አትዋሽ!"

"ገድለነዋል። አስፈላጊም ነበር መሞቱ። ምሥጢሩን ከሞላ ጎደል ደርሰበታል። በማንኛውም ሰዓት ሊያወጣው ይችል ነበር። አደገኛ ሰው ነበር።"

"እሱን የገደላችሁት ሊሊት ናትናኤልን ጠርታችሁታል። ልትገድ ሉት ነበር። አትዋሽ!" ከሥሯ ያለውን ወለል በእግሯ ደቃችው።

"ርብቃ እመኝኝ። የዛን ቀን ጓደኛው አደገኛ የሆነ አርምጃ ወሰደ። ገደልነው። ምንም ምርጫ አልነበረም... እርግጥ በጥድፊያ ውስጥ ነበርን። የዛን ማታ ሁለቱም እንዲገደሉ ነበር የተሰለፈው ትዕዛዝ። እንደአጋጣሚ ያንቺ ሰውዬ አመለጠ... ትራፊክ ፖሊስ ይዞት። በማግስቱ ግን ሁኔታው ሲረጋጋ የሞቱ ትዕዛዝ ተነስቶ የሣያ አራት ሰዓት ክትትል እንዲደረግበት ነበር የተወሰነው።"

"...ሰዎቻችን መሥሪያ ቤቱ ሲገባ አይተውታል። ግን ከሰዓት በኋላ እንደደወለልሽና አምባሳደር ቲያትር ውስጥ በስውር ሊያገኝሽ እንደሚፈልግ ባሳወቅሽን ጊዜ ሰዎች ተመድበው ትያትር ቤቱ ድረስ ተከታትለውሽ ነበር። ግን አንቺ ራስሽ ከመታጠቢያ ቤት ከወጣሽ በኋላ እንደተሰወርሽበት ነበር ሪፖርት ያደረገው። ከዛ በኋላ ልናገኘው አልቻልንም።"

"ብታገኙት ምን ልታደርጉት? ልታርዱት፤ ልትገድሉት?"
"ረጋ በይ። ማንም ሊገድለው የሚፈልግ የለም።"

"ታዲያ ለምን ፈለጋችሁት?" ፊታን አስግጋ ቀረበችው። "ተናገር!ምን ልታደርጉት ፈለጋችሁት? ሁሉን ዘርዝረህ ንገረኝ... ናትናኤል ከመጥፋቱ በፊት አንድ የተሰወረ ዲፕሎማት እንደሚፈልግ ነግሮሃል። ምን ማለት ነው? ማነው እሱ?"

"ነገርኩሽ!ለሞት የሚያደርሰው ነገር የለም፤ በቃ። ምንም አያውቅም! የተሰባበሩ ጥቃትን ጥያቄዎች ይዞ ነው ከወዲያ ወዲህ የሚሮጠው። እርግጥ ጓደኛው ስለተገደለ ፈርቶ ይሆናል... ግን ባጭሩ እሱን መግደል አስፈላጊ አይደለም። በቁጥጥር ስር ልናቆየው ነው የምንፈልገው... እስከገዜው። ከዚህ ውጪ ዝርዝር ነገሮችን ልነግርሽ አልችልም። አንቺም ታውቂያለሽ፤እያንዳንዳችን ማወቅ የሚገባን እንደየደረጃችንና እንደአስፈላጊነቱ ማወቅ የሚገባንን ብቻ ነው።"

"ልታስሩት!...የፊጥኝ አስራችሁ እየገረፋችሁ እየንገላታችሁ ልትገድሉት!" አይኖቿን አጥብባ በየላቸ ተመለከተችው። "ለዚህ ነው የፈለጋችሁት እንግዳው!"

"ዓላማ አለን! አስፈላጊ ከሆነ ደግሞ ሌሎችን ማስወገድ ብቻ ሳይሆን የገዛ ሕይወታችንን አሳልፈን ልንሰጥለት የተዘጋጀንለት ዓላማ አለን!"

"ዓላማ ቢስ ናችሁ! አታላችሁኛል ! ሁላችን ተታለናል። ምንም ቁንጅና የለንም። ቁንጆዎች አይደላችሁም! ነፍስ ገዳዮች ናችሁ!"

"ቁንጅ ማለት ደካማ ማለት አይደለም... ቁንጅ ማለት አትም የለሽ ማለት አይደለም... ራሱን የማይከላከል ቁንጅና የቀትር ሀሣይ ሲወጣ ይረግፋል...ቁንጆዎች ነን... ጠንካሮችም ነን።"

"በምን ተሰያችሁ ከቀድሞዎቹ?...በምን ተሰያችሁ ከከዳተኞቹ?... ሥልጣኑ ላይ ከተሰገሰጉት እሾሆች በምን ቅሰያችሁ? እናንተም እንደነሱ ትክሰኩሳላችሁ፤ እናንተም እንደነሱ ትናደፋላችሁ፤ እናንተም እንደነሱ እሾህ ናችሁ! ምኑ ላይ ነው ቁንጅናችሁ?"

"ቁልቋልም ጽጌረዳም አሾህ አላቸው...ሁለቱም ይናደፋሉ... ጽጌረዳ ግን ቁንጆ ነው... ጽጌረዳዎች ነን... ጥቂቁር ጽጌረዳዎች... ጠላቶቻችንን ... ሊቀጥፉን የሚመጡትን እንደ ጽጌረዳ እንናደፋለን... ለሚያደንቁን ግን ውብ ነን... ለሚያሸቱን ጥዑም ነን።"

ፊታን መልሳ አልጋዋ ላይ ቁጭ አለች።

"ቁንጅ ማለት ደካማ ማለት አይደለም...ራሱን የማይከላከል ቁንጅና..." የሚለው የማርቆስ ንግግር ጆሮዋ ላይ ደወለባት። እነዚህ ምን ቁንጆዎች ናቸው?...በግድያ የሚያምኑ በአፈና የሰለጠኑ የቀትር ጅቦች!ምናቸው ይታመናል? የሠላም ሀሮች!...ጥላቻዋ ገኖ ይታያት ጀመር። መቼ ነበር... አዎ ሶስና ለልደት የጋበዘቻቸው ዕለት... ናትናኤልንና እሷን... "የአፍሪካ ጥያቄ የፖለቲካ ጥያቄ ነው፤ የአፍሪካ ነፃነት የሚገኘው በተዋህዶ አንቅስቃሴ አፍሪካ አንድ ስትሆን ነው" ባለችው ጊዜ ናትናኤል ምን ነበር ያላት?ለማስታወስ ሞከረች። "በአገሮች መካከል ኢኮኖሚያዊ ትብብርና ጥንካሬ መቅደም አለበት። የፖለቲካው ውህደት ከዚያ በኋላ ነው የሚመጣው... ለአፍሪካ አድገት ቅንጅት ያለው እንቅስቃሴ መኖር አስፈላጊም ቢሆን ሂደቱ ዲሞክራሲያዊ መሆን አለበት። በዕቅድ የማመራ ዲሞክራሲ በትምህርትና በልምድ ሊዳብር ይገባል..." ሲል ናትናኤል የተናገራት ትዝ

አላት። ርብቃ አንዳች አዲስ ነገር በህሊናዋ ጓዳ ውልብ አለባት። ይህ ምን ማለት ነው? ናትናኤል ዲሞክራሲያዊ ህብረት ሲል ምን ማለቱ ነበር? አምን ግልጽ ነው... እነዚህ ራሳቸውን "ቆንጆ" ያሉት ሰዎች የሚከተሉት መስመር ይዜ አይደለም። "እነሱ የሚያምኑት በኃይል ነው። ዲሞክራሲ ማለት ለነሱ ዝም ብሎ ለአፍሪካ መቆርቆር ነው... አፍሪካ አንድ ትሁን ሲሉ በኃይል አንጠቀም ማለታቸው መሆኑ በእኩይ ተግባራቸው ይታያል...አይሆንም አይሆንም ... ልክ አይደሉም... ወይ ናትናኤል...ናቲ... ናቲ... ልክ ነህ... ናቲ..." በእጆቿ ራሷን ቀብራ በሃሳብ ጭልጥ ካለችበት ስትመለስ የግንዛቤዋ የቀስ በቀስ ሂደት መክፈት ስሜቷን ነካው። ጩሂ ጩሂ አሰኛት።

"ረጋ ብለሽ አዳምጪኝ... እንዳልኩሽ ልንነዳው አንፈልግም... ግን ደግሞ በደመነፍስ ያለዕውቀት ጥፋት ለማድረስ ሲራወጥ ዝም ብለን ልንመለከተው አይገባም... የያዝነውን ዓላማ ስላልተረዳ ብቻ ወላታችን ሆኗል..."

"አስፊ ይሆናል የነገርኳችሁ...በየሳምንቱ በምጽፈው ሪፖርት ላይ... 'ይመልመል... ብቁ ነው ይመልመል' ብየችኋለሁ!"

"ርብቃ ያንን አላውቅም... ውሳኔ የሚሰጡ ሌሎች ናቸው... ዋናው ነገር አሁን ባለማወቅ ጉዳት ሊያደርስ ይችላል...ነገሪኝ...የት ነው ያለው?"

"አላውቅም፤ እየፈለግነው ነው የምትለኝ ውሸት ነበር ማለት ነው?አየደወልኩ ጠፋ ስልህ አላመንከኝም ማለት ነው!"

"ውሸትሽን ነው።"
"አላውቅም አልኩህ አላውቅም! ...ውሸቱን አይደለም።"

"አስታውሽ...ከናትናኤል ጋር ያገናኘሽ የእኛ ዓላማ ነው። አንቺ ግን አላማሽን ረስተሽ ለስጋ ፍላጎትሽ ተሸነፍሽ..." አይኖቹን አላንሶ በንቀት ቁልቁል ተመለከታት። "የት ነው ያለው...ንገሪኝ።"

"ዓላማችሁ ነፍስ መቅጠፍ፣ መሆኑን ባውቅ ኖሮ፤ አላማችሁ ሕይወት ማጨለም መሆኑን ባውቅ ኖሮ አላማዬ ብዬ አልይዘውም ነበር።"

"ምንድን ነበር የጠበቅሽው? ፊሽታ? ጭፈራ?...አትሞኚ... ከግባችን ለመድረስ የግድ ደም መፍሰስ ካለበት ይፈሳል...ምርጫ የለንም።" አጠገቧ አልጋዋ ላይ ተቀምጦ ትከሻዋን በሁለት እጆቹ ይዞ ትክ ብሎ ተመለከታት "...አስታውሽ የጋናው ነቢይ ያለውን። ... ደህንነታችን አንድነታችን ነው... ከዚያ ውጪ ደህንነት የለንም። በዚህ ሰዓት ከዓላማሽ ማፈግፈግ አትችይም... ክህደት ነው።"

ቀና ብላ አትኩራ ተመለከተችው።

"...አመኚኝ... እንጎዳውም... ጊዜው ደርሷል... ያኔ ነፃ ይሆናል። ለትንሽ ጊዜ አንድ ቦታ ሰውረን እናስቀምጠዋለን... ምንም አናደርገውም... የት ነው ያለው?"

"ነገርኩህኮ እኔ ራሴ የት እንዳለ አላውቅም።"
"እደውልልሻለሁ ማለቱን አስታውቀሽ ነበር።"
"እም። ብሎኝ ነበር... ግን አልደወለልኝም።"
"ለምን? አንዴት አልደወለም? ምሥጢሩን አውጥተሻል ማለት ነው።"
"ባወጣሁት በነገርኩት ደስ ባለኝ ነበር!" አለችው በጥላቻ እየተመለከተችው።

"እርጉዝ ነሽ? " ድንገት ጠየቃት። ቃናው ጥያቄ ሳይሆን ትዝብት መሰላት።

ደነገጠች። 'እንዴት ደረሱበት?'
"ያ የግል ጉዳዬ ነው።" አለች በተቻላት ድፍረቷን አሰባስባ አፍጥጣ እየተመለከተችው።

"የመጨረሻ ዕድል አሰጥሻለሁ።የት ነው ያለው?"
"አላውቅም!"

ድንገት ከትከሻው እንደ ወስፋንጠር ተለጠጠባት። ከአልጋው ላይ ተፈናጥሮ ተነሳ።ጥርሱን ሲነክስ ጉንጩ ላይ የተጋደመው ጠባሳ በጨረቃዋ ብርሃን ጎልቶ ወጣ። ራመድ ብሎ ወደ መስኮቱ ሄደና መጋረጃውን ሰብሰብ አድርጎ ከአፓርታማው አጥር ውጭ ወደቆመችው ሲትሮይን ቁልቁል ተመለከተ። ወዲያው ከግራ የደረት ኪሱ የቅርብ ርቀት መገናኛ ሬዲዮ አውጥቶ ተጫነው-

"ቆንጆዎቹ...ቆንጆዎቹ... ዜሮ አራት... መቀጠል ትችላለህ።" ፊቱን መልሶ በጨለማው ውስጥ አፍጥጦ ተመለከታት።
"ከዳተኛ ነሽ...በንዳ..." አለ ቅዝቅዝ ብሎ።

ከተቀመጠችበት ሳትንቀሳቀስ በፍርሃት ተመለከተችው።

"...ከአሁኗ ደቂቃ ጀምሮ ከዚች ክፍል መውጣት አትችይም...ሰውዬሽን...አታስቢ እናገኘዋለን። እንዳገኘነው እናስወግደዋለን።" ወደ መኝታ ቤቷ በር ራመድ ብሎ በሩን ከውስጥ ቀረቀረው።

"ምን ልታደርጉኝ ነው? አኔንም ልትገድሉኝ አሰባችሁ እንዴ?" አለችው ኅርሃቷን ለመሸፈን እየታገለች።

"አስፈላጊ አይደለም። አንቺም ታውቂዋለሽ። አስፈላጊ ሊሆን ደግሞ መግደል ብቻ ላይሆን በደስታ የገዛ ሕይወታችንን እንሰዋለን።ከአሁን ወዲያ በዓለም ላይ ማንም አይመልሰንም! ማንም አይቋቋመንም! ተንቀን፤ ተጠልተን፤ ተዋርደን፤ ለባርነት መለያ ሆነን ኖረናል። ተግዘናል፤ ተሸጠናል፤ ተሰውጠናል። አሁን ግን ያበቃል። ደህንነታችንን፣ ለይስሙላ ያልሆነ እውነተኛ ነፃነታችንን በአንድነታችን እናገኘዋለን...ቅርብ ነው ጊዜው..."

ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

አልጋዋ ላይ እንደተቀመጠች በጨለማው ውስጥ አፈጠጠችበት። ያለፈው ሁሉ እንደቅዠት እየተዘበራረቀና እየተደራረበ መጣባት...

* * *

ሶስና ነበረች የመለመለቻት...አንድ በአንድ ቁልጭ ብሎ ይታወሳታል... ጓደኛዋ ሶስና ነበረች የመለመለቻት።

ርብቃ ሶስናን የምታውቃት በዩኒቨርስቲ ዓመቶቿ ነው። ሁለቱም የቋንቋ ተማሪዎች ነበሩ። ከትምህርት ዓለም ተሰናብተው ወደ ሥራ ዓለም ሲሸጋገሩ ሶስና በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ርብቃ ደግሞ በማስታወቂያ ሚኒስቴር ሥራ ያዙ።

የሥራ ቦታቸው መለያየት ሊለያያቸው የሚችል ቢሆንም አልተራራቁም። ቢያንስ በሳምንት አንዴ እየተገናኙ አብረው ጊዜያቸውን ያሳልፉ ነበር። በመጨረሻም የለያያቸው ሶስና በአንደኛ ፀሃፊ የሥራ መደብ ካይሮ ወደሚገኘው የኢትዮጵያ ኤምባሲ መሄዷ ነበር።

ባለፈው ዓመት መጨረሻ ገደማ ላይ ነበር። ከሥራ ሰዓት በኋላ ዘወትር እንደሚያደርጉት ቀጠሮ ተሰጣጥተው ተገናኝተው ሲጫወቱ አመሹ። ወደ አሥራ ሁለት ሰዓት ላይ ሶስና ድንገት ተነስታ ቀጠሮ እንዳላት ስትነግራት ርብቃ አዲስ ነገር ሆነባት።

"በዚህ ሰዓት?" አለች መምሸቱን ተመልክታ።
"አዎ ርብቅዬ... ማታ ማታ ነው የምንገናኘው።"
"ማነው ባክሽ?" አለች ርብቃ እየተሸከረመመች።

"አ! ወንድ መስሎሽ ነው እንዴ ... አይደለም... ጓደኞቼ ናቸው።"
"እኔ የማላውቃቸው ጓደኞች! ሂ! ሂ! ሂ!" ርብቃ ሳቀች ጓደኛዋ የደበቀቻት ምሥጢር እንዳለ በማመን።

"ርብቃ ሙች... እንዳስብሽው አይደለም። ምን መሰለሽ... በእርግጥ አታውቂያቸውም። እኔም ቅርብ ጊዜ ነው የተዋወቅኋቸው... እና ... አልፎ አልፎ ተገናኝተን በተለያዩ አርዕስቶች ላይ እንነጋገራለን።"

"ምን ልትፈጥሩ?" አለች ርብቃ ጓደኛዋ የምትለው መላቅጡ ሲጠፋት።

"የተሻለ ዓለም!" አለች ሶስና ጓደኛዋ ትኩር ብላ እየተመለከተቻት "... ምን መሰለሽ ..." አለች የርብቃን መደናገር ስታይ። "በአንድ ርዕስ ላይ ስትከራከሪ የተለያዩ ሃሳቦችን ታገኝያለሽ። ጭንቅላትሽ ይሰፋል አስተሳሰብሽም ይዳብራል።"

"እና ለመከራከር ተቀጣጥራችሁ ትገናኛላችሁ ማለት ነው?"

"አዎ። አንድ ርዕስ እንመርጥና እንዘጋጅበታለን። ለምሳሌ...ስነጽሁፍ ...ወይ...ኋላቀርነት... ወይ... ኢፍሪካ... በቃ አንድ ርዕስ... ከዛ በርዕሱ ላይ ኢያንዳንዳችን እንዘጋጅና ተገናኝተን የሰበሰብነውን እንለዋወጣለን፤ እንከራከራለን።"

"ጥሩ ነው ሃሳቡ።" አለች ርብቃ ቦርሳዋን እያነሳች። "በይ ከዛድሽ ቶሎ እንሂድ። እንዳይመሽብሽ።"

"ለምን አብረን አንሄድም?"
"የት?!" አለች ርብቃ ጓደኛዋ ላይ አፍጥጣ።
"አሁን ያልኩሽ ቦታ ነዋ።"
"አበድሽ እንዴ? ደግሞ እኔ ምንድነኝ? አንቺኮ ጓደኞችሽ ስለሆኑ..."

"አይደለም- አይደለም። ባይገርምሽ አብዛኛዎቻችን የተዋወቅነው እዛው ነው። አየሽ እያንዳንዱ አባል ብስለት አለው የሚለውን ሰው መጋበዝ ይችላል።እና ተጋባዡ እንድ ፕሮግራም ይካፈልና ከጣመው አባል ይሆናል።"

"ሌላ ጊዜ።" አለች ርብቃ የጓደኛዋን ክንድ ይዛ ከነበሩበት ቡና ቤት እየወጡ።

"ለምን? ነይና እይው። ምንም መናገር አያስፈልግሽም። ዝም ብለሽ ተቀምጠሽ እኛ ስንወያይ ታዳምጫለሽ። እንዳልኩሽ ፕሮግራሙ የሚጠቅምሽ ከመሰለሽ... እያየሽ ትቀጥያለሽ። ማን ያውቃል... ብዙ ነገር ታስተምሪን ይሆናል። ጋዜጠኛ መሆንሽን ሲያውቁማ ወጥረው ነው የሚይዙሽ።" ሶስና ገፋፋቻት።

"ጋዜጠኛ ለፍላፊ ነው ለማለት ነው... ብሽቅ!" አለች ርብቃ ጓደኛዋ የወትሮውን ብሽሽቅ የጀመረች መስሏት።

"አይደለም... አየሽ ... ጋዜጠኞች በተለያዩ አርዕስቶች ላይ ስለምትሰሩ ከተራው ሰው የተሻለና ሰፋ ያለ አውቀት ይኖራችኋል። ይህ ደግሞ የሚያከራክር አይደለም። የኛ ጋዜጠኞች ደግሞ ዋዛም አይደላችሁም...።"

"እ...እ"

"ሙች - ሙች ከምሬ ነው። ሌላውን ብንተወው እንኳን... ለየግላችሁ ያላችሁ ዕውቀት የሚናቅ አይመስለኝም። ብቻ አስቲ ነይና እይው።"

"ሽረ በናትሽ ሳይጠሩኝ ሰተት ብዬ ቤታቸው ስሄድ ምን ይሉኛል?"

"በደስታ ነው የሚፈነድቁት... ርብቃ ሙች! አዲስ ሰው በመጣ ጊዜ ምን ያህል እንደምንደሰት ብታውቂ... አዲስ አስተያየት፤ አዲስ አመለካከት ማለት ነው!"

"ግን ታመሽ እንደሆነ?"

"ምንም ችግር የለም። መኪና የሚይዙ ስላሉ ሁላችንን በየቤታችን የሚጥሉን እነሱ ናቸው። እሱ አያሳስብሽ...እሺ በቃ እንሂድ... እሺ?" ውጥር አድርጋ ያዘቻት።

"ግን... እንጂ...." እያለች ነበር ርብቃ ለመሄድ የተስማማችው።

ታክሲ ተሳፍረው በንፋስ ስልክ መስመር ወደ ጎተራ አቅጣጫ አመሩ። መሃል ላይ ሶስና "እዚህጋ ይበቃናል።" ብላ ታክሲውን አስቁማ ሲወርዱ ሲጨልም ዳድቶት ነበር። አንድ ሰዓት ከአሥር።

"አርፍደናል፤ከአንድ ሰዓት በፊት መገኘት ነበረብን።" አለች ሶስና ከዋናው መንገድ በስተግራ ተገንጥሎ ሽቅብ ወደሚወጣ መንገድ እያመራች።

ጎን ለጎን እየተራመዱ በዝምታ ቀጠሉ። ከአንድ ግራጫ ቀለም ከተቀባ የብረት በር አጠገብ ሲደርሱ ሶስና ጠጋ ብላ መጥሪያውን ተጫነችው።

አራት ማዕዘን ቅርፅ ያላት ትንሽ የስርቆሽ በር ተከፈተችና አንድ ሰው አጮልቆ ተመለከታቸው። ሶስና ምንም ሳትናገር ጠጋ ብላ ፊቷን አሳየችው። የስርቆሿ በር ተዘጋችና ዋናው የብረት በር ተከፈተላቸው። ገቡ።

ርብቃ ከማታውቀው ቤት ሳትጠራ በመምጣቷ እፍረት ቢሰማትም ውስጥ ገብታ ጉዷን አስክታየው ቸኮለች። ከፊት ለፊት ያለው ቤት ትልቅ ሳይሆን ቀልበጭ ብሎ በጥሩ ሁኔታ የተያዘ ይመስላል። ምናልባት በቅርብ ጊዜ የተሰራ ስለሆነም ሊሆን ይችላል። ከፊት ለፊት የሚታዩት ሁለት መስኮቶች ተዘግተዋል፤በግቢው ውስጥ ኮጎግ እስከጥግ እንደምንጣፍ የተነጠፈው አስፋልት መሐል የሚታይ የእትክልት ዘር የለም። ቤቱ ሕይወት ያለበት አይመስልም።

የገዛ ቤቷ እንደሆነ ሁሉ ሶስና "ነይ። አይዞሽ አትፍሪ..." እያለች የዋናውን ቤት የፊት በር ከፍታ ገቡ። ከውስጥ የተቀበላቸው ጨለማ ነበር። በጠባቂ መተላለፊያ ውስጥ ባለው ደብዘዝ ያለ ብርሃን ሦስት የተዘጉ በሮች ይታያሉ። ስልክ የተቀመጠበት ትንሽ ጠረጴዛና ወንበር ጥግ ይዘዋል። በተረፈ ምንም የለም። ድንገት የታፈነ የሚመስል ድምፅ በስተቀኝ በኩል ካለው በር ጀርባ መጣ። ሰዎች የሚነጋገሩ ይመስላል - በለሆሳስ።

"ነይ እንጅ..." አለች ሶስና በስተቀኝ ወዳለው በር እያመራች። ርብቃ ከተል አለቻት።

ከውስጥ የተቀበላቸው ክፍል ከመተላለፊያው የተሻለ ብርሃን ያለበት ቢሆንም እዚያም ያለው ጨለማ ለአይን የሚከብድ ነበር። አራቅ ካለ ማዕዘን የቆመው ባለ ረጅም ቋሚ መብራት ድብዘዝ ያለ ብርሃን ይተፋል። ከቋሚ መብራቱ ቀይ ጨርቅ የሚፈሰው ብርሃን ቤቱን ፍም አስመስሎታል።

"ይቅርታ ስላረፈድን። አንደምን ዋላችሁ።" አለች ሶስና በደፈናው።

በሳሎን ክፍሉ ውስጥ ሰዎች ተቀምጠዋል። ወዲያ ማዶ የተዳፈነው ቀይ ብርሃን አጠቃላይ ቁመናቸውን እንጅ ገፃቸውን ጥርት አድርጎ አያሳይም።

"ዛሬ አዲስ እንግዳ ይገዩ ነው የመጣሁት።" አለች ሶስና የርብቃን እጅ ይዛ ወደ ሳሎኑ እየተጠጋች።

ማናቸውም ድምፅ አላሰሙም። በተቀመጡበት ጭንቅላታቸውን እያነቃነቁ ስምምነታቸውን ሲገልፁ ርብቃ በጨለማ ውስጥ ሽንጎ የተቀመጡ አማልክት መሰሏት።

ሶስና ከማናቸውም ጋር አላስተዋወቀቻትም።የርብቃንም ስም አልተናገረችም። አንድ ፎቴ ላይ አንድትቀመጥ ካመለከተቻት በኋላ ከወደጥግ ካለ ጠረጴዛ ላይ ወደ ተቀመጠች አነስተኛ ማቀዝቀዣ ሄዳ ከፈተቻት። ለአንድ አፍታ ከማቀዝቀዣዋ ውስጥ የወጣው ብርሃን በሳሎን ክፍሉ ውስጥ ሲናኝ ርብቃ ከፊት ለፊቷ የተቀመጡትን ሦስት ሰዎች ተመለከተቻቸው... ሁለቱ ወንዶች ሲሆኑ በስተቀኝ ጻር ያለችው ሴት ነች... በስተግራዋ የተቀመጡትን ሰዎች ግን ለመመልከት አልቻለችም። የማቀዝቀዣዋ ብርሃን ከጀርባቸው ነበር።

ወዲያው ሶስና ማቀዝቀዣዋን ስትዘጋ ክፍሉ በቀድሞው ጨለማ ውስጥ ሰመጠ። ሶስና ከማቀዝቀዣዋ ውስጥ ያወጣቻቸውን ሁለት የኮክሰላ ጠርሙሶች ይዛ ከጠረጴዛው ላይ ከተደረደሩት ብርጭቆዎች መሃል ሁለቱን አንስታ ይዛ ተመለሰችና ርብቃ ጎን ተቀመጠች።ጠርሙሶቹን ከፍታ ከቀዳች በኋላ ቀና አለች።

"ይቅርታ...አቋረጥናችሁ...?"

"ችግር የለም። ገና ስንጀምር ነው የደረሳችሁት።" አለ ፊት ለፊት የተቀመጠው ሰው። ድምፁ ረጋ ለዘብ ያለ ነው። ወዲያው በስተግራ ወደተቀመጠው ሰው ዞር አለና... "እሺ ቀጥል።" አለ።

"አዎ... እና ...አንዳልኩት ሁላችንም ባርያዎች ነን..." አለ በስተግራ የተቀመጠው ሰው በዙሪያው የተኮለኮሉትን ሁሉ በተራ እየተመለከተ "ባርያ!" አለ ድጋሚ ጮክ ብሎ። "የካሊፎርኒያው ነጭ የስነልቦና ሊቅ አርዘር ጀንሰን እንዳለው በዝቅተኛ የአእምሮ የዕድገት ደረጃ ላይ በሰውና በዝንጀሮ መሃል የምንገኝ ፍጡሮች ነን እኛ አፍሪካውያን። ይህንን ባንቀበል ደግሞ ተጨማሪ ድንቁርና ይሆንብናል። ማለቴ - ባርነታችንን። እዚህ ላይ ባርያ ስል ማስተዋል የጎደለው በራሱ ሊቆም የማይችል አሳፋሪ ዝርክርክ ተቀጥላ ፍጡር ማለቴ እንጅ ምናልባት አንዳንዶቻችሁ እንደምታስቡት ጥቁርና ለንቦጫም ማለቴ አይደለም። በፍጹም! አስቲ አዲስ የመጣችውን ልጅ አንድ አንቀቅልሽ ልጠይቃት..." አለ ሰውየው ድንገት ወደ ርብቃ ፊቱን መልሶ። "አስቢው! ይታይሽ! የገዛ ከርሱን ሊሞላበት ከውጭ የሚጠብቅ፣ የገዛ ገላውን ሊሸፍንበት ከውጭ የሚጠብቅ፣ በባዕድ ዳንኪራ እየረገጠ እርስ በርሱ የሚናከስ ዝንጀሮ ማነው? ንገሪኝ! አለዛ አገር ስጪኝ!" ጮኸባት።

ርብቃ ተማታባት።

"አለቀ!" አለ አለመናገሯ ስምምነት እንደሆነ ሁሉ። "አፍሪካዊ ነው - ባርያ!"

ለአንድ አፍታ በክፍሉ ውስጥ ፀጥታ ነገሠ።

"እንቆቅልሹ ለእኔ ቀርቦ ቢሆን ኖሮ 'አፍሪካዊ' ሳይሆን ኋላቀር ህዝብ እለው ነበር መልሱን።" አለ በስተግራ ከተቀመጡት ሰዎች ሁለተኛው። "በዓለማችን ላይ ኋላቀር የሆንን ህዝቦች ደግሞ እኛ አፍሪካውያን ብቻ ነን ለማለት ያስቸግራል።"

ደቂቃዎች እየተሸቀዳደሙ በጎጎዱ ቁጥር ክርክሩ እየጦፈ የተሳጋሪዎች እልህ እየጋመ ሲመጣ ርብቃ በገዘሙታ አንድም ሳይቀራት ተከታተለቻቸው። ዝግጅቱ አልቆ ሲበተኑ ሶስና አብረው እንዲያድሩ ስለጠየቀቻት ከተሰብሳቢዎቹ መሃል አንደኛው ሁለቱንም በመኪናው ሶስና ቤት ድረስ አድርሷቸው ተሰናብቷቸው ተመለሰ።

ሶስና የቤቷን በር ከፍታ እስኪገቡ አልተነጋገሩም ነበር።

"ሶስና...ግን ያ ሰውዬ'ኮ እውነቱን ነው። መጀመሪያ ሲናገር በጣም ነበር ያበሸቀኝ። ማለቴ... 'ባርያ ነን' ሲል። ግን በኋላ ባሰበው የጨፈነኝ አጉል ኩራት መሆኑ ገባኝ።" አለች ርብቃ ወደ ውስጥ እንደገቡ።

"እንዴት?" አለቻት ሶስና ትኩር ብላ እያጠናቻት።

"አስቢው አስቲ። እውነቱንኮ ነው። ባርያ ማለትኮ ልዩ ፍጡር ማለት አይደለም። የራሱን መብት ማስጠበቅ የማይችል ማለት ነው። አስቲ የትኛው አፍሪካዊ አገር ነው በሁለት እግሮቹ ቆሜአለሁብሎ አፋን ሞልቶ የሚናገር? ታዲያ በሁለት እግሩ መቆም ያልቻለ ህፃን ሲሰጡት ከመቀበል ሲከለክሉት ከመነጫነጭ አልፎ በየት አገር ነው መብቱን የሚያስጠብቅ? አንቺ እማምላክን ዛሬም ባርያዎች ነን!" የተናገረችው ለራሷ የቀረፋት ይመስል ርብቃ እጇን አፏ ላይ ጫነችው።

ከዛን ቀን ጀምሮ በየሳምንቱ ሁለት ሁለት ቀን እዚያው ቤት እየተመላለሰች ለአራት ወራት ዝግጅቱን ስትካፈል ቆየች። መረቡ እንደ ሸረሪት ድር ከተበተባት አጥማጇቿ እንዳቀዱት አፍሪካዊነቷ ነፍስ ዘርቶ እንደ ሽል ሆዷ ውስጥ መገለባበጥና መራገጥ ከጀመረ በኋላ ነበር ሁኔታው የተገለፀላት።

ለአራት ወራት አብረዋት ተቀምጠው ሲከራከሩና ሲፋተጉ የነበሩ ሁሉ ይሰሩት የነበረው ቲያትር መሆኑን የተገነዘበችው እጅግ ዘግይቶ ነበር። ሁሉም የያዙት አቋም አንድ ነበር።ወክለው የሚከራከሩት ወግነው የሚፋተጉት ግን የአሷኑ ሀሊና ግራና ቀኝ ነበር። ሳታውቀው ሳትገነዘበው መረባቸው ውስጥ ገባች። አይኖቿ በሩሳት። እሷም እንደ አጥማጆቿ ሌሎች አይናቸው ያልበራላቸውና አይናቸው የሞጨሞጨ አስቀያሚዎች ሲመጡ -

"ባርያ! ባርያዎች ነን!" እያለች እልህ ዘራች፤ቁጭት አበቀለች፤ አፍሪካዊነት አጨደች፤ቆንጆዎች አመረተች።

ስብሰባውን መካፈል በጀመረች በስባተኛው ወር ነበር በህቡዕ ድርጅቱ ውስጥ በአፍሪካዊነት ልታገለግል በሙሉ ልብ ቃል የገባችው። መጀመሪያ ቀን በተሰበሰበችባት ጨለማ ክፍል ውስጥ...

በክፍሉ ውስጥ የእሷው ብጤ አዲስ ተጠማቂዎች ተሰብስበዋል - ስምንት። ሌሎች የማታውቃቸው እንግዶችም በሥነሥርዓቱ ላይ ተገኝተው ነበር። ክፍሉ ውስጥ በአጠቃላይ ያለው ሰው ሃያ ይደርሳል። አብዛኞቹ በእርሷ የእድሜ ክልል ውስጥ የሚገኙ ሲሆኑ መሃል ፍቱው ላይ ሶስት የተሰቀቀላቸው አራት ሰዎች ግን በዕድሜ የገፉ ነበሩ።

ሰዎቹ የተገኙት ዝግጅቱን ለመምራትና አዲስ አባላቱን ለመቀበል ነበር። ርብቃ በደብዛዛዋ ብርሃን ውስጥ ተመለከተቻቸው። ሦስቱን ሰዎች በፍጹም አታውቃቸውም... በግራ በኩል ጥግ ላይ የተቀመጡትን አንደኛውን ሰው ግን ለደቂቃ ስማቸውን ባትጠራም ከዚህ በፊት መልካቸውን ማየቷ ትገ ያላታል። ቢሆንም የት እንደሆነ ልታስታውስ አልቻለችም።

ዝግጅቱ እንደተጀመረ ከአራቱ አዛውንት አንደኛው ንግግር አደረጉ።

"ከሰላሳ ዓመታት በፊት በ1963 አዲስ አበባ ላይ ከየአትጣጫው የተሰበሰቡ የጥቂት ነፃ አፍሪካ አገሮች መሪዎች ስብሰባ ላይ ተገኝቼ ነበር። ያኔ እኔም እንደ እናንተ ገና ትኩስ ጎልማሳ ነበርኩ።" አሉ ከተቀሩት ሦስት አዛውንት በዕድሜ ላት ያሉ የሚመስሉት የመሃለኛው። ደብዛዛው ቀይ ብርሃን በትልምና በደረጃ በተከፋፈለው ፊታቸው ላይ ሲያርፍ የቀለጠ ነሃስ አስመስሏቸዋል። ቀዩ ብርሃን ሲነካው ዝገት የሚመስለውን ሽበት የበዛበት ወንራቸውን ...እንደ ጧፍ የሚንቀለቀለውን አይናቸውን በእምቢተኝነት ቀጥና ቀና ያለ ትከሻቸውን ስትመለከት ርብቃ ሃውልት መሰሏት፤ቅርስ።

"ያኔ..." ቀጠሉ ፊታቸው የሃዘን ፈገግታ ለብሶ።"ያኔ በእያንዳንዳችን ልብ ውስጥ የተሰፋ ጸዳል ይንቀለቀል ነበር...ያኔ ...ጠንካራ አፍሪካን ገንብተን ከሌላው የሰው ዘር ጋር ትከሻ ለትከሻ ልንቆም እርግጠኞች ነበርን። ከሰላሳ ዓመታት በፊት...ድሮ። በስብሰባው ላይ የአፍሪካ አባት ቀዳማዊ ኃይለሥላሴ የተናገሩት ምን ጊዜም ከአእምሮዬ አይጠፋም። 'አንድነታችን ከጊዜ ጋር የምንቀዳጀው ነው። በቀን ተቀን በምናደርገው እንቅስቃሴ... ጠንካራ መሠረት ከጣልን... ግንበኛውና መሣሪያው ከሰጠ... ጠንካራ ቤት እንገነባ ለን።' ነበር ያሉት። ሰላሳ አመታት አለፉ። ያ ቤት አሁንም አልቆመም። ይብሱን የተጣለው መሠረት ይሰነጣጠቅ ጀመር፤ የግንበኛው አላዋቂነት ይሆን ወይስ ግንበኞች በዙ? ልባም ሠራተኛ ጠፋ? ወይስ በጣሽ ቀጣዩ ሂያጅ መጪው ፈላጭ ቆራጭ በረከተ?"

የክፍሉ ዐጥታ ከመቃብር ከበደ።

"በዛን ወቅት መንገዱን አዘጋጁ ጥርጊያውንም አቅኑ እያለ በምድረ በዳ የሚጮህ ሰው ድምፅ ነበር።" ሰውየው ቀጠሉ... "የአፍሪካው ልጅ፤ የጋናው ነብይ ንክሩማ... 'ዋ! ነበር ያሰው ዋ! ከፊታችን የተጋረጠውን የአፍሪካ ችግር ተባብረን በአንድነት ከመጋፈጥ ወደኋላ ብንልና ተበታትነን ብንቆም በድጋሚ በሌላ የቅኝ ግዛት ስር ወድቀን ለከፋ ምሬትና ሰቆቃ መከተል መሣሪያ እስክንሆን ድረስ እርስ በርሳችን ስንነነታተልና ስንቦጫጨቅ እንቆያለን።' ነበር ያለው።"

"ተሳስቶ ኖሯል ያ ሰው? ተሳስቶ ኖሯል ያ ነብይ?"

ሽማግሌው መልስ ይፈልጉ ይመስል በክፍሏ ውስጥ የተሰበሰቡትን ሁሉ በተራ ተመለከታቸው። ተጠባበቁ። መልስ አላገኙም።

"ዛሬ ምን እያደረግን ይሆን?!ያ ሰው እንዳለው እርስ በርሳችን እየተነናነልን አይደለም? ዛሬ ምን እያደረግን ይሆን? እርስ በርሳችን እየተቦጫጨቅን አይደለም? ያኔ ክዋሜ ንክሩማን ተቃውመው የቆሙ የሪጅናል ውሀደት አቀንቃኞች የጥንቃቄና የእርጋታ መነኩሳት የት ገቡ? ዛሬ ምን ይላሉ? ምነው ድምፃቸው ጠፋ? በከፋ የቅኝ ግዛት ስር፤ በረሃብና በድንቁርና ስር በእንብርክ የሚድኸው የዛሬው የአፍሪካ ህዝብ 'ተጠየቁ' ቢላቸው 'ያ ሰው ተሳስቶ ነበርን?' ቢላቸው ምን ይሆን መልሳቸው?"

አዛውንቱ ለአፍታ አቀርቅረው ቆዩ። መልሰው ቀና ሲሉ ፊታቸው እልህና ቁጭት ለብሶ ነበር።

"ለወቀሳ ጊዜ የለንም፤ለቁጭት ጊዜ የለንም፤ለምሬት ጊዜ የለንም፤ሰላሳ ዓመት አምጠናል። እንወልዳለን ቆንጆ ቆንጆ ልጆች። ዛሬ እዚህ የተሰበሰባችሁ ሁሉ አዋላጆች ናችሁ። አዲስ የመጣችሁትን እንኳን ጨለማው ተገፈፈላችሁ አላለሁ። በተረፈ ከፊት የምንጋፈጠውን ሁሉ በሙሉ ልብ ልትቋቋሙት ቃል ትገባላችሁ።"

ርብቃ የገባችው ቃል ምን ያህል አስፈሪና ጥልቅ እንደሆነ እየሰረፀባት የመጣው ጊዜ ከሄደ በኋላ ነበር።

"ብዙ አወራሁ" አሉ ሽማግሌው ዝግጅቱ አልቆ ሊሄዱ ሲነሱ "ስለአፍሪካችን ሲነሳ ብዙ ዝም ማለት ይቀናኛል። እኔ ብቻ ሳልሆን እኩዮቼ ሁሉ በዕድሜያችን ያየነው ልሳን የሚያደርቅ ነው። ዛሬ ግን ሃሳፊነቴን መወጣት ነበረብኝ። ብዙ አወራሁ። ይቅል።"

ተነሱ።

በክፍሉ ውስጥ የነበሩት ሁሉ ተነስተው ቆሙ። ሰውየው በክፍሉ ውስጥ ያሉትን ወጣቶች በተራ ጨብጠው ሲያበቁ አብረዋቸው ከመጡት በዕድሜ ከሚቀርቧቸው ሰዎች ጋር ተከታትለው ወደ በሩ አመሩ። ከክፍሉ ከመውጣታቸው በፊት ቆም አሉና በክፍሉ ውስጥ ስብሰብ ብለው በአክብሮት የሚመለከታቸው ወጣቶች ላይ አተኮሩ...

"ተጠንቀቁ!" አሉ አባውንቱ ፈገግ ብለው። "እዚህ ያወራነውን ጮክ ብላችሁ አታውሩ። አፍሪካችን ተኝታለች። እንዳትባንኑ።"

ርብቃ ወዲያው የተሰጣት ትዕዛዝ ወይም ኃላፊነት አልነበረም። "ጊዜው ሲደርስ ...ስትፈለጊ ትጠሪያለሽ።" ተብላ ቆየች። ቢሆንም በወር አንዴ እሷ የምትገኝበት ሀቡዕ ህዋስ በሚያደርገው ስብሰባ ላይ እየተገኘች ስለአፍሪካ ሁለገብ ችግር የሚደረጉትን ውይይቶች ስትካፈል ቆየች።

ከሁለት ወር በኋላ ነበር የመጀመሪያው ትዕዛዝ በምሥጢር የተላለፈላት። በሬድዮ "የአፍሪካ ምጣኔ ሃብት" በሚል ርዕስ ሣምንታዊ ፕሮግራም እንድታዘጋጅ ተነገራት። በመጀመሪያ ሃሳቡን ለአለቃዋ እንዴት እንደምታቀርብ ቸግሯት ነበር። ነገር ግን በማግስቱ አለቃዋ እራሳቸው እቢሮአቸው ድረስ አስጠርተዋት ማክሰኞ ማታ የሚቀርበው የሙዚቃ ክፍለ ጊዜ ስለሚቋረጥ በምትኩ ሊቀርቡ የሚችሉ ፕሮግራሞች ሰብስቢና እንነጋገርባቸዋለን።" አሏት።

ደነገጠች። ነገሩ ገባት። አባል የሆነችበት ሀቡዕ ድርጅት ምን ያህል ውስጥ ለውስጥ ስፎ የሰደደ እንደሆነ ተገነዘበች።

"እ ... የአፍሪካ ምጣኔ ሃብት ... ላይ..." አለች ሳታውቀው።

"ግሩም!" አሉ አለቃዋ ፈገግ ብለው ከመቀመጫው እየተነሱ እየጨበጧት። "በርቺ። ማንኛውም ችግር ቢገጥምሽ ቀጥታ እኔጋ ነይ። አይዞሽ።"

ከአለቃዋ ቢሮ ስትወጣ ጉልበቶቿ እየተብረከረኩ ነበር። ሃላፊነቱ ከወፍጮ ከብዶ ታያት።

ሁለተኛው ትዕዛዝ ከሁለት ወራት በኋላ ተከተለ።
"እና ምንድነው ማለት ነው የማደርገው?"

"ባጭሩ በፈለግሽው መንገድ ... በእሁትነትም ሆነ በሌላ ታጠምጅቀለሽ...እንዳልኩሽ በውጭ ጉዳይ መሥሪያ ቤት በአፍሪካ ጉዳይ ቢሮ ውስጥ ሁለተኛውን ወንበር የያዘ ሰው ነው።እያንዳንዱን ነገር ለማግኘት

እንፈልጋለን።በተቻለሽ አለበው... አ...ቤቱ ይሏቸው የሚመጡ ወረቀቶችን አየኚ። ያገኘሽውን ሁሉ። ከዚህ በተረፈ...በየጊዜው ተጨማሪ መመሪያ ይተላለፍልሻል።" የህቡዕ ህዋሷ መሪ ነበር - ማርቆስ።

"እንዴት ነው ሰውየውን የማገኘው? ማለቴ ..."

"የሚቀጥለው ቅዳሜ ሶስና የልደት በዓሌ ነው' ብላ ትጠራሻለች ... ግብግቡ ላይ ትነኖለሽ ... አብረው ስለሚሰሩ እሱንም ትጠራዋለች። ታስተዋውቅሻለች። ከዚያ በኋላ እኔና አንቺ እየተረዳዳን እንቀጥላለን።" ትከሻዋን ችብ አድርጎ ተነሳ "በነገራችን ላይ የሰውዬሽ የምሥጢር ስም 'ዱርዬው' ነው። ገባሽ? 'ዱርዬው' " አለ ማርቆስ በጠባሳ የተገመሰ ፊቱን በቀኙ ፈተግ አድርጎ "ተግባባን?"

"ገባኝ።"

እንደተባለችው ሶስና በልደት በአሷ ላይ አስተዋወቀቻቸው። ናትናኤልን "ዱርየው"ን የህዋሷ መሪ ማርቆስ እንዳላት መረቧን ዘርግታ ፍቅረኛዋ አደረገችው። ሰርስራ ሕይወቱ ውስጥ ገባች። ምስጢራን ነግራው 'ምሥጢርህን' አለችው። ያገኘችውን ሁሉ አሳልፋ ሰጠች። ጊዜ ሲሄድ እሷው የዚረጋችው መረብ እሷኑ ተበተባት፤ አደናቀፋት፤ ወደደቸው። ሆኖም ሳታቋርጥ ለቡድኑ መረጃዎችን ስታቀብል ቆየች። ይህ ብዙም አላሳሰባትም። ምክንያቱም ናትናኤል ለአፍሪካ የነበረው ግለት ከማናቸውም የደበዘዘ አልነበረም። ስለሀም ነበር ለህዋሷ መሪ በሳምንት አንዴ በምታቀርበው ዘገባ ላይ 'ዱርዬው' በህቡዕ ድርጅቱ ውስጥ ቢመለመል ጉዳት እንደማያስከትል ደጋግማ ያመለከተችው። ለምን እንደፈሩት ባይገባትም ምክሯን ሲጠቀሙበት አልወደዱም። ቢሆንም እንደዘህ ዓይነት ነገር ውስጥ ይገባሉ ብላ ጠርጥራም አታውቅ። 'ናትናኤልን እንደ ወንጀለኛ ማሳደድ! መጀመሪያ ነገር ነፍስ ማጥፋትንስ ምን አመጣው? ጓደኝየውንስ ለምን ገደሉት? ፈጣሪዬ የት ጉብቶ ይሆን የተሰወረው? እውነት ቢያገኙት አይጎዱትም ይሆን? እንዴት ልታምናቸው ትችላለች? ቢገድሉትስ? ቢቀር ይሻላል። እንዲያዙት ብትረዳቸውና አይኖቿ ስር አንድ ነገር ቢያደርጉትስ? ገብሬልዬ! ግን ደግሞ ራሳቸው ፈልገው ቢያገኙትስ?' ዘገነናት። ዘገነናት ያለፈው ትዝታ ሁሉ መጣባት።

እና ቀና ብላ ተመለከተቸው በሩ አጠገብ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጦ እያከታተለ በላይ በላዩ ሲጋራ የሚያጨሰውን ሰው። ቡትዝብት መልሶ ተመለከታት። 'ባንዳ!' ያላት መሰላት ድጋሚ።

"ማርቆስ" አለችው አይኖቿ ላይ እንባዋ አቆርዝዞ፤ "ማርቆስ ግን ምን አደረጋችሁ? ናትናኤልኮ ምንም አያውቅም። ማርቆስ እውነቱን ነው፤ ምንም አያውቅም። እመነኝ አብረን ብዙ ሰርተናል። እውቅሃለሁ ታውቀኛለህ። አልዋሽህም። ምንም አያውቅም ናትናኤል።"

"ነገርኩሽኮ። ምንም እንደማያውቅ እኛም ደርሰንበታል። ግን ሊደርስበት ወደማይገባ ቁልፍ እያነፈነፈ እየተጠጋ ነው።ሊያገኘው ይችላል። ሰውዬሽ ቀላል ሰው አይደለም። ምሥጢሩን ካገኘ ደግሞ ዕቅዱ ሁሉ እጁ ገባ ማለት ነው።ያ ደግሞ ለእኔና ለአንቺ ብቻ ሳይሆን ለሁላችንም ለአፍሪካ...ውድቀት ነው ብጥብጥ ነው...ሁከት ነው።ማንም ይቅርታ አያደርግ ልንም።አንድ በአንድ በየአገሩ እየታደንን በየአገሩ እየተመነጠርን እንንጠለጠላለን" ሲጋራውን ምጥጥ አድርጎ ከተቀመጠበት ተነሳና መተርኮሻው ላይ ደፈጠጠው። "ያ ከመሆኑ በፊት እጃችን መግባት አለበት። አፍሪካ በደም ከመዘፈቋ በፊት፤ በሺህ የሚቆጠሩ ንፁህ ልጆቿ ከመታረዳቸው በፊት ናትናኤል መያዝ አለበት።"

"ይመልመል ስላችሁ ቢመለመል ይህ ሁሉ አይመጣም ነበር። ናትናኤል የአፍሪካን ችግር ከማንኛችንም እኩል የተረዳ ሰው ነው። በራሳችሁ ጥፋት...በገዛ ራሳችሁ ዳተኝነት ዛሬ በማያውቀው ምሥጢር ታሳድዱታላችሁ። ያኔ ቢመለመል ኖሮ ... እንዳልኳችሁ ቢመለመል ኖሮ..."

"ርብቃ ንገረኝ ካልሽ አነግርሻለሁ።ናትናኤል ያልተመለመለበት ምክንያት አለው -ወኔ ቢስ ነው።ፈሪ ነው ማለቴ አይደለም። ያንን አሳውቅም።ግን ስልብ ነው፤ለስልሳል ቦቅቡቋል፤ በነጮች ቅራኔንበ ላሽቋል። ርብቃ እመኚኝ! በርካታ የናትናኤል ብጤ የተማሩ አፍሪካውያን የአፍሪካን ችግር ሳይረዱት ስለቀሩ አይምሰልሽ ዋጋ ቢስ የሚሆኑት። የራሳቸው ሚዛን ስለሌላቸው በነጮች መስፈሪያ በነጮች ሚዛን ስለታወሩ ነው...

"ጆሞ ኬንያታ እንዳለው ከዘመናት በፊት ነጮች ክርስትናን እየሰበኩና ስለሰማያዊው መንግሥት እያወሱ የጌታን መንገድ አዘጋጁ ጥርጊያውንም አቅኑ አያሉ በግራ መንጌል አንግበው በቀኝ ጠመንጃ ጨብጠው ዝ። 'የምድሩን ተውት'አሉ። 'ዋናው የሰማዩ ነው' አሉ። 'ቀኙን ሲያጉኗችሁ ግራውን ስጡ' አሉ። አመንናቸው፤ተንበርክከን ጭንቅላታችንን ደፋን። አልፍተውን አላሽቀውን ሲጨርሱ በተርታ አስልፈው ለባርነት ሸጡን፤ ለዘመናት እንደ ቢግና ፍየል ጥጃና ግመል ወይፈንና ግመል ላትና ሻኛችንን ደንደስና ፍርምባችንን እያማረጡ ሸጡን፤ ሸመቱን።

"ዛሬ ደግሞ የተገላቢጦሽ ስለዲሞክራሲና ስለሰው ልጅ መብት ሊሰብኩልን ተነሱ። ያለፈው ሁሉ ተረሳና የሰሩን ሁሉ ተዘነጋና ስለበጎውና ስለትክክለኛው መንገድ ሰባኪዎቹ ዛሬም እነሱው ሆኑ። ቃል ኪዳናቸውን ሰብረው ወንጌልን በሰበኩበት አፋቸው ገቢያ አውጥተው በዋጋ እንዳልተከራከሩብን ዛሬ ድጋሚ ቅዱስ መስለው 'ረክሳችሁ' አሉን፤ 'የሰው መብት አፍሪካ ውስጥ ተረገጠ' አሉ። 'አፍሪካ ውስጥ ዲሞክራሲ ድምጥማጡ ጠፋ' አሉ። እነ አምኔስቲ ኢንተርናሽናል የዛሬዎቹ ሚሽነሪዎች ሆኑ። በግራ ዲሞክራሲን በቀኝ ብድርና ዕርዳታ አንግበው ድጋሚ መጡ፤

'የዲሞክራሲን መንገድ አዘጋጁ ፖለቲካውንም አቅኑ' አሉ። 'ኢኮኖሚውን ተውት፤ ተደጋግፎና ተረዳድቶ ስለመስራቱ፤ ስለማደጉና ስለመበልፀጉ አትጨነቁ' አሉ፤ 'ስለኋላቀርነታችሁ አትመራመሩ' አሉ፤ 'መጀመሪያ ዲሞክራሲ' አሉ 'መጀመሪያ የሰው ልጅ መብት' ፤ 'መጀመሪያ የራስን ዕድል በራስ መወሰን' አሉ...

"የሚያሳዝነው ግን የእኛ ድጋሚ መታሰል ነው!" ድጋሚ እየተንበረከክን ድጋሚ ጭንቅላታችንን እየደፋን መሆናችን ነው።

"ቱዎድሮስ ከአንድ ምዕተ ዓመት በፊት ያለውን ታስታውሻለሽ-'በመጀመሪያ የሃይማኖት ሰባኪዎችን ትልካላችሁ። ቀጥሎ እነሱን የሚጠብቅ ቆንስል። ቆንሲሉን ለመጠበቅ ደግሞ ወታደሮቻችሁን። በመጨረሻ አገራችንን ትወስዳላችሁ' ነበር ያለው። ርብቃ የዛሬም ስልታቸው የተለየ አይምሰልሽ። ዲሞክራሲን ይሰብኩናል። ቀጥሎ እሱን ማጠናከሪያ ብድርና ዕርዳታ ያጎርፉልናል። ብድርና እርዳታውን ውጤታማ ለማድረግ ተብሎ ደግሞ በኤኮኖሚያችን ገብተው መሪ ቀያሽ፤ ደጋፊ አማካሪ፤ፊላጭ ቀራጭ ይሆናሉ። በመጨረሻ አድቅቀውን አላቁጠውን ሲያበቁ ተረጅ ተደጋፊ ለማኝ ተመፅዋች ያደርጉናል።እምቢ ካልንና ተንኮል ሸራቸውን ቀድመን ካወቅንባቸው እርስ በርስ በዘርና በሃይማኖት እያጋጩናል እያስታጠቁ እያራገቡ ያጨፋጭፉናል፤ ሳንወድ በግድ ያንበረክኩናል፤አንገታችንን ያስደፉናል። ሃቀና ሀሰቱን አማተው አገለባብጠው እኛኑ እራሳችንን ያስወቅሱናል፤ ሳናውቅ ሳንጠረጥር ነጭ አምላክ ያደርጉናል። የነሱ ጨቋኝነት ወደ ጎን ተብሎ እኛኑ 'ጨቋኝና ተጨቋኝ' ብለው ይለያዩናል።

"አፍሪካውያን ለሀለተኛ ጊዜ በነጮች ተበልጠናል። ለዘመኑ ሃይማኖት ለዲሞክራሲ ለዘመኑ ሚሽነሪዎች-ለነጭ ጋዜጠኞች ተበልጠናል። ለዘመኑ የኤኮኖሚ ጠረኞች- ለአይኤም. ኤፍ.ኤ ሰዓለም ባንክና ለሌሎቹ ተንበርክከናል፤ አንገታችንን ደፍተናል። ዳግማዊ ሞት ሞተናል፤ ዳግማዊ ትንሳኤ ያሻናል።

"ሬሳው - የሚሸትና የሚከረፋው ሬሳው - ያልተማረውና ያላወቀው ምስኪን አፍሪካዊ አይምሰልሽ። በተማርነውና አወቅን ስለጠንን ባልነው ይብሳል 'ድሮም ጥቁር...' 'ድሮም አፍሪካ...' ብሎ ነገር በሚጀምረው አወቅሁ ባይ ስልጠን አፍሪካዊ ይብሳል። ሳንጠረጥር ሳናውቅ ሳንሰማ ሰልበውናል።"

"ለዚህ ነው ናትናኤል ሊመለመል አይችልም ያልኩሽ። ወኔ የለውም ስልብ ነው ያልኩሽ። አብሮን ሊሰለፍ የሚችል ለዘመኑ ሃይማኖት ያልተንበረከከ፤ አንገቱን ያልደፋ ኩሩ አፍሪካዊ ብቻ ነው። 'መጀመሪያ አፍሪካ፤መጀመሪያ የተባበረች አንድ አፍሪካ፤ መከፈል ያለበት ሁሉ ይከፈል ግን አንድ አፍሪካ' የሚል መሆን አለበት። ተግባባን?" ማርቆስ ውስጡ

ያመቀውን ሁሉ የተነፈሰና የቀለለው ይመስል ተመቻችቶ ተቀምጦ ሲጋራ ፍለጋ ከሱ ገባ።"

"አልገባኝም..." አለች ርብቃ አፍጥጣ እየተመለከተችው "ምኑ ላይ ነው የናትናኤል ወኔ ቢስነት ታዲያ? ዲሞክራሲ ምኑ ላይ ነው ችግር የፈጠረው? ዲሞክራሲ በአፍሪካ መስፈኑ ምኑ ላይ ነው ጉዳት የሚሆነው፤ የዘመኑ ሃይማኖት እያልክ የምትኮንነው?"

"እየሽ አንቺም ሳታውቂው መተብተብሽን? ርብቃ... ከዘመናት በፊት ነጮች ለአፍሪካውያን የሰበኩት ክርስትና አጥፊና ጎጅ ሆኖ ይመስልሻል የማታ ማታ ለባርነት የተዳረግን? አይደለም። ክርስትና ሃሰትና ማወናበጃ፣ ክርስትና ማታለያ ሆኖ አልነበረም። እውነቱ ግን ነጮች ክርስትናን፣ ወንጌልን መሣሪያ አድርገው፣ መሸፋፈኛ አድርገው ሊያዘናጉን መቻላቸው ነው። ወንጌልን እንስበክ ብለው ጉብቷው ውስጥ ገመናችንን ሊሰልሉ፣ ሊያውቁ፣ ሊያጠኑንና ሊለያዩን በመቻላቸው ነው፤ ቀበሮ ሲሆኑ በግ መስለው በመምጣታቸው ነበር። ርብቃ ዛሬም ዲሞክራሲ ማታለያ አጥፊና ጎጅ ሆኖ አይደለም። ምሥጢሩ ግን በዲሞክራሲ ሰበብ እርስ በርሳችን እየለያየ እያዳጨቁ ማፋጀታቸው ነው። ሊያይቱው በታትነው አዳክመው ድጋሚ ሊሸጡን ሊሸምቱን መነሳታቸው ነው። ከዘመናት በፊት ክርስትናን እንደተጠቀሙበት ዛሬ ዲሞክራሲን ማንሳታቸው ነው።"

"እና ምን ማድረግ አለብን?"

"'መጀመሪያ አፍሪካ' ማለት አለብን። 'መጀመሪያ አንድነታችን' ማለት አለብን። ያ ብቻ ነው ጥንካሬያችን። ያ ብቻ ነው ብርታታችን። ያን ጊዜ ... አፍሪካ አንድ ስትሆን እንደዛሬው የሃምሳ አገሮች ሹክሹክታ ሳይሆን የአንድ አፍሪካ ድምፅ ያስገመግማል። ያን ጊዜ ዓለም ያዳምጠናል። ያን ጊዜ ብርታታችንን ይገነዘቡታል። አፍሪካችን ገና የምትለማ ነች - ይህን ገንቡ ያንን አፍርሱ ስላሉን ሳይሆን የሚበጀንን እንገነባለን የማይጠቅመንን እናፈርሳለን፤ አፍሪካችን ሰፊ ገበያ ነች - ይህን በዚህ ሽጡ ስላሉን ሳይሆን በሚያዋጣን እንሸጣለን፤ ይህን በዚያ ግዙ ስላሉን ሳይሆን በሚስማማን እንሸምታለን። አፍሪካ ድንግል ናት፤ ጥሬ ሃብት የእኛ ነው፤ ከፋን ቢሉ እናበላልጣቸዋለን፤ አቃረን ቢሉ እናማርጣቸዋለን።

"ያን ጊዜ ዛሬ የተላለቁብን ዛሬ የተዘባበቱብን የገላችንን ቀለም አይተው 'እድፍ፤ ኋላቀርነታችንን ገላምጠው 'ዝንጀሮ' ያሉን ሁሉ ወዳጅነታችንን ይመኙታል፤ ወንድማማችነቱን ያከብሩታል። 'አይ' ቢሉ 'አሻፈረኝ' ቢሉ ሊገፉትና ሊገድቡት የማይደፍሩት ጎርፍ ሊዝቁት ሊጨርሱት የማይሞክሩት የባህር አሸዋ ጥቁር ሕዝብ ክፉታቸው እንደተጋረጠ ይገነዘባሉ... ያኔ ነው ዲሞክራሲ ! ያኔ ነው የሰው ልጅ መብት

... ያኔ ነው የራስን ዕድል መወሰን... ርብቃ ያ ጊዜ መጥቶ እልሄንና ቁጭቱን እንድወጣ ነው ፈጣሪን የምለምነው ... ያ ነው ጸሎቴ።"

-19-

ታክሲው ውስጥ የሚጮኸው መዚቃ ጭንቅላቱን በጠበጠው። ማታ እንቅልፍ አልወስድህ ብሎት ሲጨነት ነበር ያደረው።

"ምንድነው የሆንከው? ለምን አትነግረኝም?" አለች ዘውዲቱ ከሆቴል ገዝታ ካመጣቸው ምግብ እያጎረሰችው። "ምስኪን አሁንስ ሚስትህ ናፈቀችህ መሰለኝ።"

ያጎረሰችውን እያላመጠ ዝም አላት። ወሬ አላሰኘውም። ምግቡም እንዳያስከፋት ብሎ ነው እንጅ ቢቀርበት በወደደ።

አራት በልተው ተጣጥበው መብራቱን አጥፍተው አልጋ ላይ ከወጡ በኋላ ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ አይኖቹን ጣሪያው ላይ ተክሎ ቀረ።

'ምን ሆኖ ይሆን? እንዴት ሁለት ቀን ሙሉ ስራ ሳትገባ ትቀራለች... በጤናዋ ባትሆን ነው እንጅ። ደግሞ ምህረት 'እቤታ ደወዬ የሚያነሳ አጣሁ' ማለቷ ምን ማለቷ ነው? ቤታን ዘግታ የት ትሄዳለች? ምናልባት አሚት ወላጆቿጋ ሄዳ ይሆን እንዴ? የወላጆቿን ቤት ደግሞ አያውቀውም፤ ጉለሌ እንደሆኑ ነግራዋለች። ግን በደፈናው ጉለሌ ተብሎ አይኬድ። ቤታ ሄዶ ይሞክር ይሆን?'

ሌሊቱን ሲጨነት አደረ። አሁን ደግሞ ታክሲው ውስጥ ያለው መዚቃ አይሉት ጩኸት...

"ሲጋራ ፋብሪካ' ነው ያሉኝ?" አለው ባለታክሲው።

"እ? አዎ የኔ ልጅ። ከዚህ ይበቃኛል።" ናትናኤል የታክሲውን በር ከፍቶ ወረደ።

"አባ! ገንዘቡስ?!" ባለታክሲው የመኪናውን ጥሩንባ ተጭኖ ጮኸ።

"ይቅርታ! ይቅርታ!" አለ ናትናኤል ከሄደበት ተመልሶ ከጋቢው ስር ከደረት ኪሱ ገንዘብ እያወጣ "ይቅርታ የኔ ልጅ። ሃሳብ ገቡኝ ተዘንግቶኝ ነው።" ገንዘቡን ለባለታክሲው አቀበለው።

ዘውዲቱ የገዛችለት ላስቲክ ቦት ጫማ መንገደኛ ቢያለመስለውም አላይ ከፈፉ እግሩን ከርክሮት ክፋኛ አቁስሎታል። በተራመደ ቁጥር የጫማው ክፈፍ ቁስሉን ሲነካበትና ሲፈትግበት ይለበልበዋል።

ከመንገዱ ባሻገር የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ህንፃ ብቻውን ተገትሯል ... ሥራ ፈት። ናትናኤል ይህንን ፎቅ ሲመለከት ምንም ትርጉም አይሰጠውም ... በፎቁ ቅርፅ ውስጥ መልዕክት ካለ 'አንድ' የሚል መሆን አለበት ... ቀጥ ያለ ፎቅ ... አንድ።

ናትናኤል አይኖቹን ከፎቁ ላይ ነቅሎ ሃሳቡን አሰባሰበ። ለጥያቄው መፍትሄ የሚያገኝለት ካልቨርትን ሲያገኝ ብቻ እንደሆነ ከተረዳ ቆይታል። ካልቨርትን አግኙ የአውሬውን ማንነት ይፋ እስካላወጣ ድረስ የተደበቀውንና የተሸሸገውን ምሥጢር እስካላዝረከረከው ድረስ አንድ ቀን ከአንዱ ጥግ ነው የሚደፋት።አብርሃምን እንደደፋት።

ይህ ከመሆኑ በፊት ካልቨርትን ማግኘት አለበት። ግን ካልቨርትን ለማግኘት ከየት 'ሀ' ብሎ እንደሚጀምር እንቆቅልሽ ሆነበት።

'መረጃ... የውስኪ ጠርሙስ... ሾፌር ... ቤላ መጠጥ ቤት... ሴት ... ሞሳድ ... ኤም. አይ. ስድስት...ካዛንቺስ ወዳጁ ቤት... የሴት ልብስ ለብሶ ... ተሰወረ።'

ቁልፉ የግድ እዚህ ውስጥ መሆን አለበት... መፍትሄው እዚህ ውስጥ ከሌለ ካልቨርትን ሊያገኘው አይችልም። ምክንያቱም እሱ የሚያውቀው ይህን ብቻ ነው - አብርሃም የነገረውን።

ያለጥርጥር ካልቨርት እንዲሰወር የካዛንቺሷ ወዳጁ ረድታዋለች። በመጨረሻ የታየው ከእሷ ቤት ሲወጣ ነው። ምናልባት የት እንደሚገኝም ታውቅ ይሆናል። በተቻለው መንገድ ሴትየዋን ማግኘት አለበት። ካልቨርትን ሊረዳው እንደሚፈልግ ሊያሳምናት ይገባል። ትጠረጥረው ይሆናል። ግን ሊያሳምናት ከቻለና ካልቨርት ያለበትን ቦታ ከነገረችው ድብብቆሹ አበቃ ማለት ነው። ያን ጊዜ ያለጥርጥር አውሬውን መረቡ ውስጥ ይከተዋል።

ካልቨርት የሚያውቀው ነገር እንደሌለስ? ማወቅ አለበት! ምንም የማያውቅ ከሆነ ለምን ተሸሸገ? ያውቃል። ለሕይወቱ የሚያሰጋው ምሥጢር ይዟል። ያንን ምስጢር ማግኘት አለበት። ካልቨርትን ለማግኘት ደግሞ መጀመሪያ የካዛንቺሷን ሴት አግኙ ማሳመን፤ ማግባባት ማሸነፍ። እሷ ብቻ ነች ዕድሉ።

ግን አውሬው ለምን ሴትየዋን አቀያት? ያለጥርጥር ወደ ካልቨርት የምትመራ መንገድ ነች። ይህንን ደግሞ አውሬው ሳያውቀው የሚቀር አይደለም። ታዲያ ለምን አስነደዶም ቢሆን የካልቨርትን አድራሻ አላወጣጣትም? ወይም ለማንኛውም ወገን ምሥጢሩን የካልቨርትን አድራሻ እንዳትጠቀም ለምን እንደ አብርሃም አላስወገዳትም?

ምናልባት ሴትየዋ ራሷ ወጥመድ እንደሆነችስ? የካልቨርትን አድራሻ የሚያነፈንፍ አይጥ ወደ ካዛንቺስ እንዲመጣና ከወጥመድ እንዲገባ የተንጠለጠለች የሥጋ ቁራጭ እንደሆነችስ? ካዛንቺስ ከመድረሱ እንገቱን ቀርጠው ቢጥሉትስ?' ናትናኤል ሰጋ። አብርሃም ያለው ትዝ አለው-

"... ሁለቱን የክትትል ሰዎች ባስማራን በሶስተኛው ቀን አንደኛው ሰዋችን በስለት ታርዶ አዛው ካዛንቺስ ቱቦ ውስጥ ተጥሎ ተገኘ..."

'ህ! "አዛው ካዛንቺስ" - 'ወጥመድ'

'ያለጥርጥር ካዛንቺስ ወጥመድ ተጠምዶለታል። ቢሆንም ምርጫ የለውም። ወደ ካልቨርት ሊቀርብ የሚችለው የካዛንቺሷን ሴት ሲያገኝ ብቻ ነው። የግድ ካዛንቺስ መሄድ አለበት።'

'ካዛንቺስ። ካዛንቺስ ምኑጋ? ካዛንቺስ ስንት አውራ መንገዶች አሉ?... ካዛንቺስ ስንት መጠጥ ቤቶች አሉ? የትኛዋ ነች የካልቨርት ወዳጅ? "የፈጣሪ ያለህ!" የካዛንቺሽ ስፋቱና የቀማሲ ሰባሹ ብዛት ታየው።'

'ሴላ ጥያቄ! እንዴት ሊያገኛት ይችላል? ማን ሊመራው ይችላል? አብርሃም ምንድነው ያለው...?'

"...የቅብብሎሹን ሠንሠለት መስበር ነው... ካልቨርት የሰረቀውን መረጃ...በውስኪ ጠርሙሶች...በሾፌርነት ለሚያገለግል ኢትዮጵያዊ ያቀ ብላል...ሹፌሩ ቤላ መጠጥ ቤት ላላት..."

'ሹፌሩ ...ሹፌሩ ቤላ መጠጥ ቤት ያላትን ሴት ያውቃታል ማለት ነው። የካዛንቺሷንስ? ሊያውቃት ይችላል? ምናልባት ካልቨርት የሚቀርበው ከሆነ ሊያውቃት ይችላል። ያለው ምርጫ ሾፌሩ ነው። ሾፌሩን አግኙ የካዛንቺሷን ሴት አድራሻ እንዲሰጠው መጠየቅ።'

"... ሾፌሩ የኛ ሰው ነው... በእሱ በኩል ነው መረጃውን የምናገኘው..." ነበር ያለው አብርሃም።

ሴላ ወጥመድ። ሾፌሩም አደገኛ ነው። "ካዛንቺስ ያለችውን የካልቨርትን ወዳጅ ሆቴል አሳየኝ።" ሲለው መቼም መጠራጠሩ አይቀርም። "እሺ ና" ብሎ ገመድ በአንገቱ ቢያስገባለትስ? መሬት ለመሬት እያንሸተተና እየጎተተ ቢያስይዘውስ? እርግጥ ያለው ምርጫ ወደ ካዛንቺሷ እመቤት የሚደርሰው ብቸኛ መንገድ የላይቤርያው ኤምባሲ ሾፌር ብቻ ነው። ለይቶ የሚያውቀው አድራሻ የእርሱን ብቻ ነዋ! ቢሆንም ሰውየውን በአካል መገናኘት የለበትም።አንድ ዘዴ መፍጠር አለበት።' ናትናኤል ለበርካታ ቀናቶች ሲያወጣ ሲያወርድ መልስ ሲሻለት የቆየውጥያቄ ይህ ነበር።መልሱን አግኝቷል። አቅዶ ወጥኖ ጨርሷል። ትከሻው ላይ አላርፍልህ ያለውን ጋቢ እያስተካከለ ከመንገድ ወዳለ ትንሽ ቁርስ ቤት ገባ።

"የኔ ልጅ እባክሽ ስልክ ታስደውይኝ...እከፍላለሁ።ችግር አጋጥሞኝ ነው- ልጅ ታማብኝ።" አላቸው እናቱ የሚሆኑትን የቁርስ ቤቷን ባለቤት ጠጋ ብሎ። ያቀደውን ደረጃ በደረጃ ይፈጽም ጀመር።

ሴትየዋ ስልክ ማስደወሉን ባይወዱትም ከቁስ ጋር፤ ከእግዚአብሄር ሰው ጋር ክፉ መነጋገሩን አልፈለጉትም። ከባልኮኒው ስር አንድ ሰማያዊ ስልክ አውጥተው ቁሉ ፊት ቆለሉትና "ያው" ብሰው ፊታቸውን አዙረው ሄዱ። ደረታቸው ላይ የተቆለለው የጡት ተራራ የዘውዲቱን ጋራ ያስንቃል።

ናትናኤል ሴትየዋ ዞር እንዳሉለት የስልኩን መነጋገሪያ አንስቶ በመጀመሪያ ወደ ማዞሪያ ደውሎ የላይቤርያ ኤምባሲን የስልክ ቁጥር ከጠየቀና ካገኘ በኋላ ወደ ኤምባሲው ደወለ። 'በላይቤርያው ኤምባሲ ውስጥ ከአንድ በላይ ሾፌር ሊኖር ይችላል። የትኛውን አትርቡልኝ ሊል ነው? ብቻ ማናቸውም ቢሆኑ የካልቨርት ስም ሲጠራ ከትክክለኛው ሰው ጋር ያገናኙት ይሆናል። ያለው ምርጫ መሞከር ብቻ ነው። አብርሃም -"ሾፌር" ነው አለው እንጂ በስም ለይቶ አልነገረውም። 'ወይኔ! አብርሃም በኖረ ኖሮ አብረው ስንት ነገር በሰሩ...በሳምንታት ሳይሆን በቀናት ውስጥ እጃቸው ውስጥ ባስገቡት ነበር ካልቨርትን...'

"ሃሎ... ላይቤርያ ኤምባሲ" አለ ቀጭን የሴት ድምፅ።

"ሃሎ... የእኔ እመቤት እባክሽ ከእናንተ ዘንድ መኪና የሚሾፍር ልጅ ነበረ... ዘመድ ከአገር ቤት መልዕክት አስይዞ ከእደራ ጋር ቢልከኝ ነው...ባክሽ አስጠሪልኝ።"

"ማንን ነው የሚፈልጉት?ስሙ ማነው?"

"ሹፌር ...የኔ ልጅ ...ሹፌር ነው።"

"ስሙን ይንገሩኝ።" መንጨቅጨቅ አደረገችው።

"የኔ ልጅ ተዘነጋኝ ... ከአገር ቤት..."

"ስዩምን ነው?" አለች ልጅቷ በስጨት ባለ ድምፅ አቋርጣው።

"አዎ ... አዎ የኔ ልጅ እሱን ነው።" ምርጫ አልነበረውም።

"እንድ ጊዜ ይጠብቁ።"

ግንባሩ ላይ ቸፈፍ ያለውን ላቡን ጠረገና ተዘጋጀ። አሁን እንደቁስ ሳይሆን እንደ ወታደር ማውራት አለበት። ፈጣንና ቁርጥ ያለ መልክት። እንዳቀደው ለቀናት የተለማመደውን ዲስኩር ሊያወርደው ተዘጋጀ።

"አቤት።" አለ በአፍንጫው የሚናገር የሚመስል ሰው።

"ሃሎ ... ስማኝ ስዩም። ተጠንቅቀህ አዳምጠኝ።" አለ ናትናኤል ቆፍጠን ባለ ድምፅ። "ካልቨርት ነው የላከኝ... ትሰማኛለህ?" ናትናኤል ለአንድ አፍታ ከወዲያ ያለው ሰው የሚያሰማው ድምፅ እንዳለ ተጠባበቀ።

"እየሰማሁ ነው።" አለ ሰውየው ፈጠን ብሎ።

ሹፌሩ መሆን አለበት! ሴላ ሰው ቢሆን በፍጥነት ከሁኔታው ጋር ራሱን ለማዛመድ ይቸገር ነበር። ናትናኤል ደስ አሰው።

"ስዩም ... አሁኑኑ ከኤምባሲው ወጥተህ ከሲጋራ ፋብሪካ በላይ ካለች ትንሽ የቁርስ ቤት ድረስ እንድትመጣ። ቢጫ ቀለም የተቀባች የቁርስ ቤት ነች ... ከትህን አውልቀህ በትከሻህ ላይ አንጠልጥለው። ከአሥር ደቂቃ በላይ አልጠብቅህም።"

ናትናኤል ስልኩን ሰውየው ጆሮ ላይ ጠረቀመውና የቁርስ ቤቷን የስልክ ቁጥር አንብቦ በጭንቅላቱ ይዞ ወደ ባለቤቲቱ ሀረ።

"ኮባረኪ የኔ ልጅ። እንጀራሽ ክፍ ይበል። የአያት የቅድመ አያቶችሽን ስም የምታስጠሪ ያርግሽ።" ምርቃቱን አሻርጎደጎደው። ወዲያው ጋቢውን እየገለበ "ስንት ነው ሂሳቡ ... የኔ ልጅ የደወልክብት?" እያለ ይፍተለተል ጀመር።

"ግድየለም አባቱ ምርቃቶ ይበልጣል።" አሉ ሴትየዋ ከምርቃቱ እንዲጨምር የፈለጉ ይመስል።

"ተባረኪ። ቤትሽ አይጎደል። ልጅሽን ጣሪ ቀባሪ ያድርግሽ..." ከምርቃቱ ሳያሳንስ ጋቢውን አስተካክሎ ከቁርስ ቤቷ ወጣና በፍጥነት መንገዱን ተሻግሮ ከሴላ ቡና ቤት በራፍ ላይ ቆም ብሎ ይጠባበቅ ጀመር።

ብዙም ሳይቆይ አንድ ቀጭን አጭር ሰው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ቢጫዋ ቁርስ ቤት ሲጣደፍ ተመለከተ።ኮቱን ትከሻው ላይ አንጠልጥ ሎታል። ከአፍሪካ አንድነት ድርጅት ጽህፈት ቤት ፊት ለፊት ካለው የላይ ቤርያ አምባሲ እስከ ቁርስ ቤቷ ለመድረስ ብዙ ባያስኬድም ወደፊት ደፋ - ደፋ የሚለው ሰው ረዥም መንገድ የተጓዘ ይመስላል። ሰውየው ከቁርስ ቤቷ እንደደረሰ ወደውስጥ ከመግባቱ በፊት ቆም ብሎ ዙሪያውን ተገላምጦ ተመለከተ። ወዲያው ዘው ብሎ ወደ ውስጥ ገባ።

ሰውየው ወደ ውስጥ ሲገባ ናትናኤል ፈጠን ብሎ ከጥግ ወዳለ የህገብ ስልክ አመራና አንብቦ በጭንቅላቱ የያዘውን የቢጫዋን ቁርስ ቤት ቁጥር ደወለ።

"አ...ቤት።" አለ የሴት ወይዘሮ ድምፅ።
ያ ክምር ጠታቸው መጥቶ ፊቱ ላይ ድቅን አለበት -ናትናኤል።

"እንደምን ዋሉ...ደህና ኖት?!" ሴትየዋ መልስ ከመስጠታቸው በፊት አጣደፋቸው "ገበረየሱስ ነኝ..እንደምን ኖት?!" አለ እንደሚያውቃቸው ተገናንቶ። "እባኮት ከስዩም ጋር ቀጠሮ ነበረን እርሶ ቤት ... አንዴ ያገናኙኝ...ስዩም ይበሉልኝ...እቤትዎ ውስጥ ነው ያለው...ደህና ኖት ግን እርስዎ...በሉ ስዩምን ያገናኙኝ..." በላይ በላይ አጣደፋቸው።

"የማን ስዩም?" አሉ ሴትየዋ ፋታ ሲያገኙ።

"እንዴ!... ረሱን እንዴ? እቤትዎ በልተን ጠጥተን? አይ የርሶ ነገር! ይበሉ ስዩም ይበሉልኝ። አይ የርሶ ነገር! ደንበኞችንም ይረሱ ጀመር?" አጣደፋቸው።

"እረ ንሽቱ! የምን መርሳት አመጣህብኝ።!" አሉ ሴትየዋ ድፍረት አሰባስበው። "ደሞ እናንተን ደንበኞቼን ልርሳ? ዛ! ዛ! ዛ! ገና ሳላረጅ ምነው ባክህ! ደህና ነህ ግን አንተ ጠፋህሳ?"

ሴትየዋ ሲጣሩ "ስዩም የሚባል! ስልክ!" ሲሉ በስልኩ ውስጥ ተሰማው። ነፍሱ መለስ አለችለት። ስልኩን ጆሮው ላይ እንዳይጠረቅምበት ሰግቶ ነበር።
"ሀሎ..." አለው ያው ነፍናፋ ድምፅ።
"ስዩም?" ናትናኤል ቆፍጠን ባለ ድምፅ ጠየቀ።
"ነኝ...የት...?"

"ገዛም ብለህ አዳምጠኝ።ቁርስ ቤቷ ውስጥ ይጠብቀኛል ብለህ አስበህ ክዞኔ ሞኝ ነህ። መልዕክቱን ብቻ አስጥሀለሁ። ትሰማማለህ?" አለ ናትናኤል ጥድፊያ በተቀላቀለው ድምፅ።

"አዎ -አሥ። ቀጥል።"

"ጥሩ... እንዳልከህ ካልቨርት ለአንተ የማደርስለትን መልዕክትና በርከት ያለ ገንዘብ ሰጥቶኛል። መልእክቱን ከመስጠቱ በፊት ግን አንተነትህን ማረጋገጥ አለብኝ።"

"ነኝ...ነኝ ግድ የለም። ስዩም ነኝ።"

"ገዛም ብለህ አዳምጠኝ! ለምጠይቅህ ጥያቄ ብቻ አጫጭር መልስ ነው የምፈልገው።" አለ ናትናኤል ሰውየውን ይበልጥ ለማደናገር ብማ ብሎ። "ካልቨርት በየትኛው ጣቱ ላይ ነው ቀለበት የሚያደርገው?" ያዘጋጃ ትን ማስመሰያ ጥያቄ አስቀደመ። በአውራ ጣቱ ላይ ቢለውም ግድ አልነበ ረውም። ነገር ግን ወደ ዋናዎቹ ጥያቄዎች ከመግባቱ በፊት የሰውየውን ጭንቅላት ማሟሸት አለበት።
"ቀለበት አያደርግም ካልቨርት።" አለ ሰውየው በማያስደንቅ ፍጥነት።

"ጥሩ። አሁንም ፈጣን መልስ እፈልጋለሁ። ተጠንቀቅ ብትሳሳት ወይ ብትጠራጠር። ብትዘገይ ስልኩን ዘግቼ ነው የምሄደው። የምፈልገው ትክክለኛውን ስዩም ነው። የያዝኩትን በርካታ ገንዘብ ላልሆነ ሰው ማስታቀፍ አልፈልግም። አድምጥ። የክዛንቺሲ ሴት ስም ማነው?" ናትናኤል በጭንቀት ትንፋሹን ያዘ።

"የምሥራች ይልማ!" አለ ሰውየው ሌላ ሰው እንዳይቀድመው የፈራ ይመስል በጥድፊያ።
"የስልክ ቁጥሯስ?" አከታትሎ ጠየቀው።
"ትዝ አይለኝም።?"
"እንግዳው ስዩም አይደለህም።ደህና ዋል።"
"ቆይ! ቆይ!" አለ ነፍናፋው ድምፅ በጭንቀት ተወጥሮ። "ቆይ ስልኩን እንዳትዘጋው። ማስታወሻዬን ልይ... ቆይ... አንዴ.... እ...እ... እም ...ይኸው..."

ናትናኤል ስልኩን በጆሮውና በትከሻው መሃል ይዞ ሰውየው የነገረውን የስልክ ቁጥር በወረቀት ላይ ይጽፍ ጀመር። ድንገት ከላይ ከሜክሲኮ አደባባይ አቅጣጫ አንድ ነጭ ፎርድ መኪና በከፍተኛ ፍጥነት መጥታ ከቢጫዋ ቁርስ ቤት በር ላይ ቆመች። ወዲያው ከውስጥ የነበሩ

ሁለት ሰዎች በርቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ። ሁለቱም የመኪናዋን በሮች ለመቀለፍ እንኳን ሳይሞክሩ እየተጣደፉ ወደ ቁርስ ቤት አመሩ። ጥቋቁር ኮትና ሱሪ ለብሰው የኮታቸውን ቁልፎች ቆልፈዋቸዋል። ናትናኤል ፈሊጡ ገባው። ቶሎ ዘይ መቀየስ እንዳለበት ተረዳ።

"ጥሩ።" አለ ድምፁን ሳይቀይር ረጋ ባለ መንፈስ። "ስዩም ያለሁት ናዝሬት ነው። ነገ ከጠዋቱ ልክ በአራት ሰዓት ናዝሬት ከቴሌሙኒኬሽን ሕንፃ ፊት ለፊት "ግራር ሆቴል" የሚል ቤት አለ እላ አጠብቅሃለሁ። ነጭ ኮትና ጥቁር መነጽር አደርጋለሁ። ዝም አጨሳለሁ። አደራ ያወራነውን በምሥጢር ያዘው።" ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ እራቅ ብሎ ይጠባበቅ ጀመር።

ወዲያው ከቢጫዋ ቁርስ ቤት የሳይቤርያው ኤምባሲ ሾፌር ሁለቱን ሰዎች አስከትሎ ብቅ አለ። ሦስቱም ተከታትለው ወደ መኪናዋ ገቡ። መኪናዋ ግን አልተንቀሳቀሰችም። ከኋላ የተቀመጠው የሳይቤርያው ኤምባሲ ሾፌር እጅጉን እያወናጨፈ ሲያወራ ሁለቱ ሰዎች ፊታቸውን ወደኋላ መልሰው ሲያዳምጡት ቆዩ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ስዩም ከመኪናዋ ወርዶ ለብቻው መንገዱን ተሻግሮ ወደ መሥሪያ ቤቱ አቅጣጫ ሲያመራ ነጫ ፎርድ ተጠምገበ ሽቅብ በሚክሲቭ አደባባይ አቅጣጫ ተፈተለከች።

ፈገግ አለ ናትናኤል። "ነገ ናዝሬት እንገናኝ" አለ ከራሱ ጋር። ወዲያው ኪሱ ከታች የነበረችውን ወረቀት አውጥቶ አነበባት። ካዘንቺስ... የምሥራች ይልማ... የፈለገው ይህን ነበር - ስሟንና የስልክ ቁጥሯን። የፈለገውን ሁሉ አግኝቷል።

የሳይቤርያው ሾፌር ያለጥርጥር ለበላይ አለቆቹ አስታውቋል! ለአብርሃም አለቆች። ቢሆንም ለጊዜው አትኩሮታቸው ናዝሬት ከተማ ውስጥ ስለሚሆን እላው ነው የሚሄዱት። የአውሬውም ጆሮ በእካባቢው ካለ የአውሬውም አይን ናዝሬት ላይ ነው የሚያፈጥ። ሁሉም ናዝሬት ነው የሚንጋጉት። አሁን ነው ጊዜው። አሁን ነው መነቃነቅ ያለበት።

"ሃሎ።" የህዝብ ስልኩ ውስጥ ሳንቲም ጨምሮ ደወለ።

"ሃ...ሎው" መልቅቅ ያለ የሴት ድምፅ ጆሮው ውስጥ ገርረር አለበት።

"እ... የምሥራች ይልማ ሆቴል ነው... እባኮት..."

"አዎ ነው። ማንን ላቅርብሎት?" መልቅቅቅ አለችበት።

"እንደምንዋልሽ የኔ እመቤት። እ... ከባህር ዳር ነበር የመጣሁት። ባልንጀራዬ መስተንግዷችሁን አድንቆ እናንተጋ እንዳርና የስልክ ቁጥራችሁን ሰጥቶኝ ነበር። እ... ሰባለቤቴቱም ደብዳቤ ይገሬ ነበር። ግን ቤታችሁን ላገኘው አልቻልኩም። ባክሽ..."

"እይውሎት..." አደረጠችው። "ሞቢል ነዳጅ ማደያው አለ አይደል ካዘንቺስ?" የልጅነ ድምፅ ሲመርድ እንደ ተልባ ነው። "ያውቁታል...? በቃ በሱጋ ቀጥታ ሲሄዱ እንደዘህ በስተቀኝ ወደ ላይ ወደግራ የሚታጠፍ መንገድ አለ... አ-ም! እሱን ትተው በስተቀኝ ትንሽ እንደሄዱ በትልቁ 'የምሥራች ሆቴል' የሚል ማስታወቂያ አለ። አጥሩ ሮዝ ቀለም የተቀባ..." አቅጣጫውን ከነምልክቱ ጥርት አድርጋ ነገረችው።

ናትናኤል ወዲያውኑ ታክሲ ተሳፍሮ ወደ ካዘንቺስ በረረ። እዚያ ሲደርስ ምን እንደሚያደርግ ግን ለራሱም ግልፅ አልሆነለትም። በውስት ታክሲ አሳብሮ የምሥራች ሆቴልን ደጃፍ አለፍ እንዳለ የታክሲውን ሂሣብ ከፍሎ ወረደና ጋቢውን ትከሻው ላይ ቀልሎ ዘውዲቱ የገቸለትን አዲሱን ምርኩዙን እያስቀደመ እሱ እየተከተለ ከመንገድ ባሻገር ያለውን ሆቴል እያጤና አሰፈ። እራቅ ብሎ ከሄደ በኋላ ከእንድ የአውቶቡስ ፈርማታ ከለላ አድርጎ ተቀምጦ በትዕግሥት ለበርካታ ደቂቃዎች አካባቢውን ሲያጠና ቆየ።

መደዳውን የተለያዩ ቡና ቤቶችና ሆቴሎች ተሰልፈዋል። የተሳለ የተቀባባና በንፅህና የተያዘው ግን የካልሰርት ወዳጅ ሆቴል ነው። ለዚህ ጥርጥር የለውም። በደንብ የተጠበቀ ግቢ እስከሆነ ድረስ ደግሞ በርቸ የማይሰበሩ መስኮቶቹ የማይፈለቅቁ አጥሩ የማይዘልል ግለት ነው። ሰው ሳያየው ወደ ግቢው ለመግባት አስቸጋሪ ነው። ከሆቴሉ በስተግራ አጥሩን ታክኮ ወደ ውስጥ ወደ ሠፈር የሚያስገባ ጠበብ ያለ ሌላ መንገድ አለ።

ናትናኤል በተቻለው መጠን ወደ ሆቴሉ ሳያጠጋ ዙሪያውን የሚገኘውን ሁሉ በጭንቅላቱ ውስጥ ለመመዝገብ ሞከረ። ወዮመድ አዘጋጅተው በእንቱቱ ሊያስገቡ ቢሞክሩ ቢያንስ ወዴት መሮጥ መብረር እንዳለበት ማወቅ አለበት። ያንን መፈጸም የሚችለው ደግሞ በትድግያ አካባቢውን ሲረዳው ሲያውቀው መውጫ መግቢያው ከሰውነቱ ጋር ሲዋሀድ ብቻ ነው። ከተቀመጠበት የአውቶቡስ ፈርማታ ተነስቶ ወደ ሆቴሉ ሳያጠጋ ዙሪያውን በአይኑ እያሰሰ ጉራንጉሩን ሁሉ አጠና። በመጨረሻ ታክሲ ተሳፍሮ ወደ ዘውዲቱ ቤት ተመለሰ።

ማታ ሲጨልም ሰው ወደ ቤቱ ሲገባ አይጦች ከጎሬአቸው ሲወጡ ጅቦች ሲያስካኩ ይመሰሳል። መጀመሪያ አረፍት፣ ወደ ቤት ወደ ዘውዲቱ ጎሬ...ምሳ መብላት፣መተኛት፣መተኛት፣መተኛት...ማረፍ...ጭንቅላቱን ንፁህ ማድረግ።

ናትናኤል ከቤት ሲደርስ ዘውዲቱ አልነበረችም። ቢሆንም አልተከፋም። ልብሱን አወላልቆ አልጋ ውስጥ ገብቶ ጥቅል አለ። እንቅልፍ እንደሚወስደው ግን እርግጠኛ አልነበረም። እርግጥ ከእሁን ወዲያ የሚያስበው የሚተበትበው ነገር የለም...ድርጊት ነው መልሱ። የካልቨርትን ወዳጅ ማግኘት የካልቨርትን አድራሻ እንድትነግረው ማሳመን... ካልቨርትን ማግኘት!

ትከሻው ሲነቀንቅና አይኖቹን ሲገልጥ ነበር ሃይለኛ እንቅልፍ ወስዶት እንደነበር የተገነዘበው።

"ዛሬ እንቅልፍ ምላ ሆነ እንዴ? በራብ ገደልከኝኮ አንተን ስጠብቅ።" አለች ዘውዲቱ አጠገቡ ቆማ ቁልቁል በተጋደመበት እየተመለከተችው።

"እ... " ዓይኖቹን በመዳፉ እያሻሸ ተነስቶ አልጋው ላይ ተቀመጠና ሰዓቱን ተመለከተ። አስር ከአስር። "...ለምን አትበይም ነበር አንቺ? እኔኮ ደክሞኝ..." ተነፋነፈ እንቅልፍ ባሳረነነው ድምፅ።

"ምን ብቻዬን እበላለሁ...አሁንማ የሌለብኝን መጥፎ ፀባይ ከሰው ጋር መብላት ሰምጀ ብቻዬን ስሆን ስራ ይመስለኝ ጀምሯል።" አለች እየሳቀች። "በል ተነስና ፊትህን ታጠብ። ይህን ያበጠ ፊትህን ጋሽ ወጋየሁ ቢያዩ መርፌ ካልወጋሁህ ነበር የሚሉ።"

"ማናቸው ጋሽ ወጋየሁ?" አለ ከተኛበት እየተነሳ።

"የሰፈራችን ዶክተር ሃኪም ... ማነው? ... አምጣልኝ... እ... ስሙ ጠፋኝ...ብቻ ከአንድ ቭልቅ ሆስፒታል ድሬሰር ናቸው። እኛ ሠፈር ውስጥ ደግሞ ዶቶር! የማያድኑት የበሽታ ዓይነት የለም።"

"ድራሽህ ነው የሚያጠፉት በይኝ።" አለ እየሳቀ ከአልጋው እየወረደ።

"ለነዚም በአንድ መርፌ ነዋ!" እየሳቀች። "የውሽት ሃኪም ይሉሃል አሳቸው ናቸው። ብቻ ምን አለፋህ... ቁርጠትም ይሁን ውጋት መለምታም ይሁን ስብራት የፈረደበት ያ ቂጥ ነው የሚጠቀጠቅ... ሂ! ሂ! ሂ! ሂ! ... ደግሞ አንዴ ቀሚስ ገልበው ከገቡ አቤት አቀያየታቸው!ሄደው ጥፍ...ት! መርፌ የሚወጉህ ሳይሆን መርፌ የሚሰሩ ነው የሚመስል።"

"ታዲያ ለምን እሳቸውጋ ትሄጃለሽ?"

"እህ... ሲያመኝስ?"

"የውሽት ሃኪም ናቸው እያልሽ?... ቢሳሳቱኮ ሊንዱሽ ይችላሉ"

"ተው ባክህ...የውሽት ይልሆነ ምን አለ? እስቲ ንገረኝ።ማነው ይህን አላውቅም፣ ይህ ከአትሜ በላይ ነው ' ብሎ ወንበሩን ለሌላ የሚለቅ? ሊንዱሽ ይችላሉ ' ይለኛል። ተጎድቼ ያለቀልኝ ሸርሙጣ ምኔ ይጎዳል? የሰፈር ሃኪሞች ብቻ ናቸው እንዴ ያለዕውቀታቸው፣ ያለችሎታቸው የሰው ቂጥ የሚዘንጉ? ተው ባክህ በባዶ ሆድ አታናግረኝ። ይልቅ ፊትህን ታጠብና

እንብላበት።" ከሆቴል ገዝታ ያመጣቸውን ምግብ ትሬ ላይ መገልበጥ ጀመረች።

ናትናኤል የቤቷን በር ከፍቶ ውጣና ደጃፍ ላይ ባለው የጊንጊ ውሃ ከወገቡ በላይ ይለቃሰት ጀመር። ወደፊት እንዳጎነበሰ ቀዝቃዛው ውሃ ጮሪር እያለ በትከሻው በማጅራቱ አድርጎ ጭንትላቱን ሲያርሰው ሰውነቱን ጭናንግግ አድርጎ ይዙት የነበረው እንቅልፍ ድራሽ ጠፋ። ታጥቦ ሲጨርስ ሰውነቱን እንደ ውሻ አርገነግፎ ወደቤት ገባ።

ገላውን ሊያዳርቅበት አስቦ የዘውዲቱን ቆሻሻ ፎጣ ከወንበሩ ላይ አነሳና ቢቀፈው መልሶ አስቀመጠው። በእርጥብ ገላው ላይ ሽሚዙን እያደረገ ፊቱን ወደ ዘውዲቱ መለሰ።

"ዘውዲቱ ይህ ፎጣ ቢታጠብኮ ጥሩ ነበር።"

"ከዚያስ? ሲያልቅ ትገዛልኛለህ? "

"ምን ይጨርሰዋል? "

"ሳሙና ነዋ! አሲድ መሆኑ ቀረ እንዴ? ደሞስ ለምን ብዬ አጥበዋለሁ? ታጥቤ ወድቼ አይደል እንዴ ሰውነቴን የማዳርቅበት?"

"ታዲያ ይሄ ቆሻሻ ከየት መጣ?" አለ ያስቀመጠውን ፎጣ አንስቶ ከፊት ለፊቱ ዘርግቶ ይዙ።

"እና ምን ላድርግህ የኛ ቱቢራራ! የዘውዲቱ ቤት ቆሸሸብህ?" ድንገት ቱግ አለች።

"ዘውድዬ ..." አለ ደንገጥ ብሎ። ሂድ ክቤቱ ውጣ የምትለው መሰለው። "እንደዛ ማለቱ ሳይሆን... ላንቺ ብዬ ነው... ለጤናሽ ጥሩ አይደለም... አየሽ..."

"ባክህ በጤና ጥበቃ ቅራቅንቦ አትወጥረኝ። ትክላ እንደሆን ቱጭ ብለህ ብላ።" አለች ትሬው ላይ ካለው እንጀራ ቀረስ አድርጋ ከወጡ ላይ ጣል እያደረገች። "ከቆሻሻ ጋር መኖር ለምጃለሁ። ፎጣዬ ብቻ መሰለህ ቆሻሻ? ሀ! ሕይወቱም ቆሻሻ ነው፣ ሀሊናዬም ቆሻሻ ነው። የሳሙና አረፋ የሚያዐዳኝ ይመስልሃል? ወይስ ሳሙናና ውሃ መጥላቱ ለዚህ ሕይወት ዳረገኝ? ተወኝ ባክህ። ብዐዳ ባልዐዳ... ግን ለምንድነው እየጎተጎትክ የማልፈልገውን የምታናግረኝ?" ልትጎርስ የጠቀለለችውን እንጀራ ጣል አደረገችው ትሬው ላይ።

* * *

ናትናኤል ከታክሲው ሲወርድ ምሽቱ ገፍቶ ነበር።የመንገድ መብራቶች አይኖቻቸውን ቦግ አድርገው ከፍተው ቁልቁል አፍጥጠዋል። የመሸባቸው መንገደኞች ወደየቤቶቻቸው ይጣደፋሉ።የመሸላቸው ደግሞ ከየጎሬአቸው እየወጡ በየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ ያንጎራብባሉ።ፍሙ ተያይዟል። ከየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ ከየጎጇቸው መዝጊያ ተከልከሉለው አላፊ አግዳሚን የሚያሸኮረምሙት ሴቶች ያርገበግቡታል፤ እፍ...እፍ ይሉታል። ጭሱ ይግተለተላል። ነዛንቺስ ትርክክ ብላለች።

የታክሲውን በር ዘጋና ለአንድ አፍታ ቆም ብሎ ዙሪያውን ቃኘ። ክንፎቿን አራገበችና ኩ... ኩሉ! አለች ነዛንቺስ... ነጋላት...

"ጋሽዬ ጫማ ልጥረግ?"

ጭንቅላቱን ነቅንቆ ወደፊት ቀጠለ። ጫማው ተጠርጓል። የቄስ ልብሱን አውልቆ፣ የገዛ ራሱን ኮትና ሱሪ አድርጎ፣ ከራባቱን አስሮ የድሮው ናትናኤል ሆኗል። የተለየ ነገር ቢኖር ያሳፈረ ጸጥ፤ የደፋው የአስላም ነጭ ቆብና በኪሱ የያዘው አቶ አብዱልከሪም የሚለው የመታወቂያ ወረቀት ነው።

በመኪና መንገድ ጥግ በአርጋታ እየተራመደ ወደሆቴሉ ተጠጋ። በራፉ ላይ ጥቂት መኪናዎች ቆመዋል። አንገቱን አቀርቅሮ በፍጥነት እየተራመደ ቀርቀሮውን የግቢ በር ገፋ አደረገና ወደ ግቢው ገባ።

-20-

ከመንገዱ ባሻገር በቀመችው ቢ.ኤም. ደብሊው ውስጥ ተቀምጠው ሲጠባበቁት የቀዩት ሁለት ሰዎች ታያዩ።

"እኔ ቀድሞውንም አውቁአለሁ።" አለ አሃሮን ፊቱን ከጎኑ ወደተቀመጠችው የመስክ ሠራተኛው መልሶ። "እንዳልገደሉት እርግጠኛ ነበርኩ።"

"እኔ ገድለው ታል ብዬ ነበር የገመትኩት» አለች ሴቲቱ።"ወር ሙሉ የት ገባ ትላለህ?"

"ቦብም እንደአንቺ ነበር ግምቱ። ግን አየሽ ቢገደል ኖሮ እሬሳውን አይሸሽጉትም ነበር። እንደሌሎቹ ሚቾች በየቱቦው ወይ በየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ ነበር የሚጥሉት። አውቆ ነው የተሰወረው።"

"ለምን ለመሰወር ወሰነ?"

"ይህማ ግልጽ ነው። አብርሃምን ሲገድሉት እሱም ዒላማ ውስጥ እንደሚገባ ጠርጥሮ መሆን አለበት።"

"ታዲያ አሁን ለምን መጣ... እራሱንኮ ለጥቃት እያመቻቸ ነው።"

"እም። ግን እስከመቼ ሊደበቅ ይችላል? ዋናው ተፈላጊ ካልቨርት ቢያዝም ባይያዝም ይህኛው ሚች መሆኑን ተገንዝቦታል። ያለው አማራጭ እርሱ እራሱ ካልቨርትን እጁ ማስገባት ነው። ያን ጊዜ ብቻ ነው መደራደር የሚችለው።"

"ወር ሙሉ ግራ አጋብቶን በመጨረሻ!" አለች ሴቲቱ።

"እኔ የፈራሁት እኛ ጭራውን ከመያዛችን በፊት ብቻውን የካልቨርትን አድራሻ ያገኛል ብዬ ነበር።"

"ልክ ነህ።ግን እዚህ ድረስ የመጣው የካልቨርትን አድራሻ ባያገኝ ነው።"

"ከዚህ በኋላ በተቻለን ከአይናችን መሰወር የለበትም። ከኋላ እስከተከተልነው ድረስ ወደ ካልቨርት እንደሚያደርሰን እርግጠኛ ነኝ።"

"ግን እንዴት ሊደርስባት ቻለ?" አለች ከጎኑ የተቀመጠችው ሴት።

"ዛሬ ቀን ደውሎ ነበር። ድምፁን ቀይሮ ከመንገድ እንደገባ መንገደኛ መስሎ ነው የሆቴሉን አድራሻ የጠየቀውና የተረዳው። አየሽ ሮበርት ምናልባት ካልቨርት በስልክ ከሴትየዋ ጋር ሊገናኝ ይችላል ብሎ ስለጠረጠረ የሆቴሏንና የቤቷን ስልኮች በወኪሉ አሰጠልፎ እያንዳንዱን ጥሪ በጥንቃቄ ይመረምራል። እሱ ድምጹን በማጉርነን ብቻ ሊያሳስት የሚችል መስሎት ነበር። እርግጥ የሰው ጆሮን ማታለል ትችያለሽ።የዘመኑን ኤሌክትሮኒክስ ግን በናጹም። የድምፁን ቅጅ አግኝቶ ምርመራ እንደጀመረ ነው ሮበርት ድምፁ የእርሱ መሆኑን ካለፉ ቅጅዎች ጋር አመሳክሮ የደረሰበት።"

"ገባኝ። ግን እየጠየቅሁህ የነበረው ሴትየዋ ከካልቨርት ጋር ግንኙነት እንዳላት እንዴት እንዳወቀ ነበር።"

"እሱን አላውቅም። ግን የኢትዮጵያ ዐረ ስለላ ሰዎች ደርሰውበት ስለነበር ያ ሚቹ ጓደኛው ከመገደሉ በፊት ነግሮት ሊሆን ይችላል። ያም ሆነ ይህ በትክክለኛው መስመር ላይ እየተጓዘ ነው።"

"ነው። ግን አንዴ ሆቴሉ ውስጥ ከገባላቸው በኋላ ምን እንደሚያደርጉት ታውቃለህ። ካሮት ያኖች ጥንቸል ነው የሆነው። ዘው ብሎ ጅንያቸው ውስጥ መግባቱን አላወቀም።"

"በተቻለሽ መጠን ልትሸፍኝው ሞክሪ። መሞት የለበትም። ካልነቨርትን የሚደገኝ ሰው ካለ ይህ ሰው ነው።" አለ ሰውየው አይኖቹን አጥብቦ።

"ምን ማድረግ እንዳለብሽ ታውቂያለሽ አይደለም? ማለቴ... ሴትየዋን..." አላት ቀጠለና።

"አንድ በአንድ።" አለች ሴቲቱ ከመኪናዋ ኪስ ውስጥ ትንሽ ሽጉጥ አውጥታ በሰፊ ቀሚሷ የጎን ኪስ ውስጥ እየሸጎጠችው። 'አንድ በአንድ።'

"ምናልባት ከወራት በላይ ላንከራተተን ጥያቄ መልስ ታገኚለት ይሆናል።" አለ ሰውየው ሳት ብሎ። "መልሱን ካገኘሽ ምን እንደሚሆን ታውቂያለሽ?"

ሴቲቱ በጥያቄ መልክ ተመለከተችው

"በሚቀጥለው አውሮፕላን ወደ ቴልአቪቭ።" አለ ፈገግታውን አመቀ።

"ጅቦች! አንጂ አታላችሁኛል። አይበቃም?" አለች የመኪናውን በር ከፍታ እየወረደች።

-21-

ናትናኤል የቀርቀሮውን የአጥር በር ገፋ አድርጎ ሲገባ ያጋጠመው ሰፊ ግቢ ነበር። በግራና በቀኝ አያሌ መኪኖች ተደርድረዋል። ከሆቴሉ ሀንባ ውስጥ ገብተው መስተናገድ ያልፈለጉ ደንበኞች ያማራቸውን እዚያው ከየመኪናዎቻቸው ውስጥ እዘው ይጋበዛሉ። ፍጥነቱን ሳይቀንስ ወደፊት በሆቴሉ ዋና በር አቅጣጫ ገሰገሰ።

ግቢው በጨለማ ቢዋጥም ከፊት ለፊት የሆቴሉ አዳራሽ ብርሃን እውጭ በረንዳው ላይ የምሽቱን አየር እየተነፈሱ የሚጋበዙ እንግዶችን ያሳያል።

በዋናው በር መግባት አደገኛ ነው። ያለጥርጥር እሱን የሚጠብቅ ድንገት የሚወነጨፍ ወጥመድ ሊኖር ይችላል።

ወደቀኝ እጥፍ ብሎ በሆቴል ቤቱ በስተቀኝ ወደጓሮ ዞረ።

ጭስ። እዚያና እዚህ ተፍ ተፍ የሚሉ የወጥ ቤት ሴቶች። ማናቸውም ቀና ብለው አላዩትም። በጨለማው ውስጥ ዘና ብሎ ክኒለኛው በር ደጃፍ ወጣ ብላ ወደቆመች ሴት ጠጋ አለ።

"ታዲያስ!" አላት እንደቤተኛ ተገዛናንቶ።

"አለን!" አለች በጨለማው ውስጥ ፊቱን ለማየት እየሞከረች።

"የምሥራችን ምን ነካት ዛሬ?" አለ ጎንበስ ብሎ የእግር ሹራቡን ሳብ ሳብ እያደረገ ፊቱን እንዳታየው። ጨለማው ፊቱን እንደሚከልልለት ቢረዳም መጎፈሉ አልረጋጋልህ አለው።

"እንዴት ምን ሆኑ?" አለች ሴትየዋ የእመቤቷ ስም ሲነሳ።

"አላየኋትም።" አለ ፊቱን ወደ ማዕድ ማዘጋጃው ቤት መልሶ።

"እረ አለ። ከዋናው ቤት ናቸውኮ።"

"ከዋናው አዳራሽ?" አለ ለጥቂት ሴኮንዶች ፊቱን መለስ አድርጎ አይታት ወዲያው ዞር ብሎ እየተንጠራራ። ሴትየዋ የምታውቀው ሰው የዘነጋችው ደንበኛ ይሆናል ብላ እንድትጠራጠር አለቅጥ እየተዝናናባት። "ዋናው አዳራሽማ ገብቼ ነበር። የለችም። ክፍል ጨርሳችኋል እንዴ?" አላት አከታትሎ።

"አልጨረስንም። ልያዝሎት?" አለችው።

"አዎ።" ከኪሱ ገንዘብ አውጥቶ ሰጣት።

ሴትየዋ ወደ ውስጥ ስትገባ እያፏጨ እየተንጎራደደ ጠበቃት። ከወዲያ ወዲህ የሚራወጡትን ብቸ ጥልቅ እያሉ እንግዶቻቸውን የሚያስተናግዱትን ሴቶች እየተመለከተ ቆየ።

"አዛሉ! ሁለት ጥብስ አንድ ክትፎ ሶስት ፍርፍር ቶሎ በይ!" አለች አንድ ሴት ከደርባው ካለ መስኮት ብቅ ብላ። "ዓለምነሽ! ለሦስት ቁጥር ሰዎች አምቦ ውሃ ውሰጂላቸው እንጂ!" ወደ ውስጥ የገባችው ሴት መልሳ በዛው መስኮት ብቅ ብላ ተጣራች።

"መጣሁ - መጣሁ! እዚህምኮ ስራ ነው። ጭቅጭቅ!" ዓለምነሽ እያልጎመጎመች ከማዕድ ቤቱ ወጥታ የአምቦ ውሃ ጨብጣ ወደ ዋናው ቤት ሮጠች።

"ይኸው... ሰባት ቁጥርን ያዝኩሎት።" አለችው ቁልፉንና መልስ ገንዘብ የያዘችበትን እጇን ወደፊት ዘርግታ።

ቁልፉን ብቻ ተቀብሎ "ተይው" አላት መልሱን ልትሰጠው ስትከጅል።

"እግዜር ይስጥልኝ።" አለች በጨለማው ውስጥ ፈገግታ ደርባ።

"ምስር ከአዲስ ደንበኞች ጋር ነች መሰለኝ? እኛን ረሳችንሳ።" አለ የተከራየውን ክፍል ቁልፍ ሌባጣቱ ላይ እያሽከረከረ።

"አይ...ክነጋሼ ኪዳኔ ጋር ናቸው...ንዳ።"

"ኪዳኔ የኛ?" አላት በጭናን።

"አዎ።" አለችው። ቤተኛ ነው ብላ እንደደመደመች ግልጽ ሆነለት።

"አይ አነሱስ ከሆኑ ችግር የለም። አንዱ ሰው ይፈልግሻል በያት።ክፍሌ ውስጥ ነኝ።" ለመመለስ ጊዜ ሳይሰጣት ፊቱን መልሶ መደዳ ወደተሰሩት የመኝታ ቤቶች አመራ...4...5...6...7 ቁልፉን ከቶ በሩን ከፈተና ወደ ውስጥ ገባ። በሩን ከዘጋው በኋላ መብራቱን አበራው።

የክፍሉን አብዛኛ ቦታ የያዘው ቀይ ጨርቅ የለበሰ አንድ ሰፊ አልጋ በሁለት ከመዲኖዎችና ቁምሳጥን ታጅቦ መሃል ላይ ተንጋሏል። አነስተኛ የፊት መታጠቢያ ሳህን ከነፊት መስታወቱ በስተቀኝ ይታያል። ከክፍሉ ጀርባ ከአልጋው ራስጌ አንድ የተዘጋ የእንጨት መስኮት አለ። ናትናኤል ክፍሉን ካጠና በኋላ ወደፊት ራመድ አለና በኮርኒሱ መሃል የተንጠለጠለችውን አምፖል አላላት። ጨለማ።

አልጋው ላይ ተቀምጦ መጠባበቅ ያዘ። ልቡ እየተነሳ ሲፈርጥ ደረቱን ሲነርተው እራሱን አሳፈረው።ለሳምንታት አንድ በአንድ ሲያስኬደው የቆየው ዕቅድ ቀላል ሆኖ እንዳልታየው ሁሉ ሰዓቱ ሲደርስ በላብ ይዘፈቅ ጀመር። '...ምንድነው የሚላት? ካልቨርት ያላትን ነው መድገም ያለበት። የካልቨርት ቢጤ ምስኪን ተባራሪ ነው መሆን ያለበት። ያኔ ነው ካልቨርትን ባየችበት አይኗ ልታየው የምትችለው። ባታምነውስ? ብትጮኽስ? ኡ! ኡ! ብትልስ? ወይ አባብላ የተስማማች መስላ ቁታስይዘውስ? አንዱ ክፍሉ ውስጥ ከገባች በኋላ መውጣት የለባትም። መጀመሪያ መውጣት ያለበት እሱ ነው። ግን ብትጮህ ምን ያደርጋታል? አፏን አፍኖ ይዞ ማስፈራራት? አጥፍቷል። ጨቤ ቢይዝ ጥሩ ነበር።' ቀደም ብሎ ያሳሰበው ያልጠረጠረው ሁኔታ ሲከሰትለት ደንገጥ አለ። ለጥቂት ደቂቃዎች አሰላስሎና ድንገት አፈፍ ብሎ ተነስቶ በሩን ከፍቶ ወደ ማዕድ ቤት ሮጥ ብሎ ዣደ።

"አዛሉ! ዓለምነሽ! ማናችሁ... ምነው ዛሬ ችላ አላችሁን!" ጭንቅላቱን በማዕድ ቤቱ ጠባብ መስኮት ገባ አድርጎ ተጣራ። ከውስጥ የክፍሉ ብርሃን ሴቶቹን ቁልጭ አድርጎ ቢያሳየውም ከውጭ የቆመው የእርሱ ፊት ግን በጨለማው ውስጥ እንደተዋጠ ነበር።

"አቤት...ምንድነው?" አለች አዛለች ትሁን ዓለምነሽ ያልለየት ሴት በግራዋ መጥበሻ በቀኟ ሳህን እንደያዘች ፊቷን ወደ እርሱ መልሳ።

"ስንቱ ነው የምንልከባችሁ? ቢላ! ቢላ! ቢላ! በይ አሁን አንድ ስጪኝ!" አለ እጁን ዘርግቶ እያራገበ።

ሆር ብላ ከጠረጴዛው ላይ የተቀመጠ የገበታ ቢላ አንስታ አቀበለችው።ቢላውን ኩተቀበላት በኋላ ፊቱን መልሶ እየተጣደፈ ወደ ተከራየው ክፍል ሲመለስ ከጀርባው ድምጽ ተሰማው። የክፍሱን በር ክፍቶ እንደያዘ ሆር ብሎ ተመለከተ።

"ማን ነው? ብለዋል አትዬ...ማን ልበላቸው ስሞትን?" አለች የላካት ልጅ ስሙን ባለማስታወሷ እያፈረች።

"ይሻላል? ሀ! ሀ! ሀ! ሀ!" ልጅቷ ላይ አንሏረቀባት። "ብላ ብላ ደግሞ 'ማነው' ትለኝ ጀመር? እንደምትዮት ... 'መታወቂያ ወረቀቱን ብልክ አይሻልም ወይ? 'ብሏል በያት" ጊዜ ሳይሰጣት ወደ ክፍሉ ገባ። "ማነሽ...ደሞ ሻማና ክብራት ይዘሽልኝ ተመለሽ። አምፖላችሁ ተቃጥሏል። እንደው ነውት እዚህ የምንመጣ። የናንተ አስተናጋጅነት ድሮ ቀረ።" በሩን ዘጋው።

አለቅጥ መገዘናናቱ ልጅቷን ግራ እንደሚያጋባትና እመቤቷ በትርብ የሚያውቁት ሰው ነው ብላ እንድታስብ እንደሚያደርጋት ገብቶታል። ክፍሉ ውስጥ ከገባ በኋላ ቢላ የጨበጠ ቀኝ እጁን ኪሱ ውስጥ ከትቶ አልጋው ላይ ተቀመጠና ጨለማው ላይ አፈጠጠ።

ቢላውን የጨበጠበት እጁ በላብ ሲጠመቅ አውጥቶ ሱሪው ላይ ሞዠቀው። መፍራት የሰበትም በፍፁም! አሳዳጆቹ ፍርሀት የሚገባቸው፤ ርህራሄ የሚውጣቸው አይደሉም። አንገቱን አርዶው ቱቦ ውስጥ ሊጥሉት የተዘጋጁ ናቸው። ፍርሀት አይበጅም። ፍርሀት አያዋጣም።

ምንድነው የሚላት? ሊያስፈራራት አይገባም። እሱም እንደ ካልቨርት ተባራሪ መሆኑን ነው ሊያሳምናት የሚገባው። ያን ጊዜ ነው የምታምነው፤ ካልቨርትን ባየችበት አይኗ የምታየው። እንበ ካለች ግን በራሷ ቢላዋ ያባብላታል።

ያለበት ክፍል በር ወደ ውስጥ ተከፈተ።

"እንዴ! ምነው ጨለማ ውስጥ ?!" ለሴት ጎርነን ያለ ድምፅ።

"አምፖልሽ ተቃጥሏል ምስርዬ። ሻማ በያት ልጅቷን።" አለ ናትናኤል በጭለማ ውስጥ እንደተቀመጠ ተዝናንቶ። ልቡ ትቹህ ልብረር-ልብረር አለው።

"ማነህ?" አለ ያው ጎርነን ያለ የሴት ድምፅ ጥርጣሬ የገባው በሚመስል ቃና።

"እስቲ ሻማው ይምጣና እንተያያለን።" ቢላውን ጨምቆ ያዘው። ክፍሉ ውስጥ ከመግባቷ በፊት ሻማውን መለኮስ የለባትም! ማን መሆኑን መለየት የለባትም! አትለየውማ! አታውቀውማ!

"ማነሽ ... ብርክቲ ... እስቲ ከእንደኛው ክፍል አንድ አምፖል አምጪ።" ከበር የቆመችው ሴት የካልቨርት ወዳጅ ያለበትን ክፍል መዝጊያ ከፈት አድርጋ እንደቆመች ስትናገር ተሰማው።

"ይኸው ሻማ አምጥቻለሁ።" አለ የሴላ ሴት ድምፅ።

"በይ አምጪው ሻማውን። ሂጂና ከአንዱ ባዶ ክፍል ደህና አምፖል አውልቀሽ አምጪ።" አለች ከበር የቆመችው ሴት።

"ይሁን - ይሁን፤ ሻማ ካለ ይበቃል።" አለ ናትናኤል ጮክ ብሎ።

ከበር የነበረችው ሴት የያዘችውን በር ገፋ አድርጋ ወደ ውስጥ ገባችና የክብሪቱን ሳጥን ከፍታ ክብሪት ማውጣት ጀመረች።

"ከበሩ ዞር በይ፤ ንፋሱ ያጠፋብሻል።" አሰና ድንገት ብድግ ብሎ ከጀርባዋ ያለውን መዝጊያ ዘጋው። ቆለፈው። "አምጪው" ብሎ ሻማውንና ክብሪቱን ከእጇ ቀማች።

"እንዴ! ቀይ ልለኩሰው እንጂ!" ሴትየዋ በጨለማው ውስጥ ግራ ተጋብታ ቀመች።

ናትናኤል ተንጠራርቶ እጁን አወናጨፈና በክፍሉ መሃል የተንጠለጠለችውን ሲገባ ያላትን አምፖል ሲያገኝ መልሶ አጠበቃት።

ክፍሉ በብርሃን ተሞላ።

ድንገት በብርሃን በተጥለቀለቀው ክፍል ውስጥ ለሴኮንዶች አይኖቻቸውን እያጨናበሱ ተፋጠጡ። ከጠበቃት በላይ መሳት ነች። ከሰላሳ አትበልጥም። ለሴት በጣም ረጅም ነች። ከታች እስከላይ ሙልት ብሎ የወጣው ቀይ ገላዋ ደህና እንደተያዘ ጮኽ ይናገራል።

"ማነህ?" አፈጠጠች።

"አታውቂኝም አላወቅሽም። የምረዳሽ የምትረጂኝ ነገር ስላለ ብቻ ነው እንጂ የመጣሁት።" አለ ጀርባውን ለበሩ ሰጥቶ እንደቆመ ፊት ለፊት እየተመለከታት።

"ምንድነው የምረዳህ?" አንድ አርምኛ ወደ ኋላ አፈገፈገች።

"አትፍሪ፤ አንቺን የሚያሰጋሽ ነገር የለም። ስሚኝ..." ካልቨርት ያላትን ነው መድገም ያለበት... ካልቨርት ያላትን! "ስሚኝ..." አለ ድጋሚ ምራቁን ውጦ።"ሊገድሉኝ የሚያባርሩኝ ሰዎች አሉ። መሸሸግ አለብኝ፤ ከኋላዬ እንደ አብደ ውሻ የሚያሯሩጡኝ ሰዎች አሉ። መደበቅ አለብኝ፤ መሸሸ አለብኝ። ግን ደግሞ መሸሸ ብቻ በቂ አይደለም። አንድ ቀን አያንዳንዳችንን ከያለንበት ከየተደበቅንበት ፈልፍለው ያወጡናል። እያረዱ በየስርቻው ይየሰናል።" ለአንድ አፍታ ትክ ብሎ ተመለከታት። "ይህ ከመሆኑ በፊት ልናቆማቸው ይገባል። ልንዘታቸው ይገባል። ልንዘታቸው የምንችለው ደግሞ እኛ ተባራሪዎቹ በአንድነት ስንጋፈጣቸው ብቻ ነው። በየአቅጣጫው ተበታትነን በመደበቅ አይደለም።" ንግግሩን አቋርጦ በገዘፍታ ተመለከታት። ፍርሃት ፊቷን አስምጦታል። ቢሆንም የተናገረው ሁሉ አንቀቅልሽ እንዳልሆነባት ግልፅ ነበር። ፊቷ ላይ የሚያንገዋበው ፍርሃት አንጂ መደናገር አልነበረም።

"እና... አኔ ምንድነው የምረዳህ?"

"ከካልቨርት ጋር ሆኜ እነዚህን አውሬዎች ልጋፈጣቸው ነው የምፈልገው። ከካልቨርት ጋር ብታገኛኝ..."

"ካልቨርት የት እንዳለ አላውቅም።" አቋረጠችው። ሮጣ ከክፍሉ ልትወጣ እንዳሰበች ሁሉ ከጀርባው ያለውን በር አሻገራ ተመለከተች።

"ትክክል ነሽ። መደበቅሽ ትክክል ነው። ምክንያቱም የሚያሳድዱን አውሬዎች እኛን እጃቸው ለማስገባት የማይፈጥሩት ዘዴ የማይሞክሩት መንገድ የለም። ግን አመኝኝ። እኔም እንደ ካልቨርት ተባራሪ ነኝ። እኔም እንደ ካልቨርት ታዳኝ ነኝ። እርጂኝ። ራሴንም ካልቨርትንም ልረዳ እችላለሁ። ልናቆማቸው እንችላለን፤ልንዘታቸው እንችላለን። ግን ካልቨርትን ማግኘት አለብኝ። ብቻዬን ወደጨለማው መውጣት አልችልም። ረዳት እፈልጋለሁ። ካልቨርትን እፈልጋለሁ"

"ነገርከህ። ስለካልቨርት የማውቀው ነገር የለም።"

ያለበት ክፍል በር ድንገት ተንኳኳ።

"ማነው?" አለ ናትናኤል ፊቱን ወደ መዝጊያው መልሶ።

መልስ የለም። በሩ ድጋሚ ተንኳኳ። ናትናኤል ደነገጠ። በጣ እጁ እንደ አይኖ ሮጦ ወጥመዳቸው ውስጥ እንደገባላቸው ተረዳ። ዞር ብሎ የካልቨርትን ወዳጅ ተመለከተች።

"እዚህም አለ?" አላት በደፈናው። ምን ለማለት እንደፈለገ ግን ለራሱም ግልፅ አልነበረም።

ለአንድ አፍታ ካቅማማች በኋላ በአምንታ ጭንቅላቷን ነቀነቀችለት።

ሰውነቱ ሲግል ተሰማው። ልቡ ያንን ደረቱን ይነርተው ጀመር። አፉ ክው ብሎ ደረቀ። ወደ በሩ ተጠጋ።

"ማነው?" አለ ድጋሚ ፍርሃቱን ከድምፁ ላይ ለመደምሰስ እየጣረ።
"አምፖሉን አምጥቻለሁ" አለ የሴት ድምፅ።
ሰውነቱ ሲረጋጋ ውሳ እንደፈለሰበት ሁሉ ከላይ እስከታች ሰውነቱን ቀዘቀዘው።

"ተይው... ላልቶ ነበር አምፖሉ፤ አጥበቁዋለሁ።" አላት ወደ በሩ ጠጋ ብሎ።

ፊቱን መልሶ ቆመ። ግንባሩ ላይ ችፍፍ ያለውን ቀዝቃዛ ላብ በክንዱ ሞገፍቀው። ትክ ብላ የምትመለከተውን የካልቨርትን ወዳጅ አይኖች ሲያይ ፍርሃቱን ከፊቱ ላይ እንዳነበበችው ተረዳ። ምናልባት በካልቨርት ፊት ላይ ያነበበችው ፍርሃት ታውሷት ይሆናል። ብሎ አሰበ።

"ለምንድነው የሚያባርሩህ?" አለችው። እርጋታዋ አስደነቀው።
"ካልቨርት አልነገረሽም?" አላት አልፏት ሄዶ አልጋው ጫፍ ላይ እየተቀመጠ።

"አልነገረኝም። ሊነግረኝ የሚችለው ነገር እንዳልሆነ ስላስረዳኝ አስፈላጊ አልያዝኩትም።"

"ትክክል ነው ያደረገው። ቢነግርሽም ዋጋ አይኖረውም።" አለ ምሥጢሩን እንደሚያውቅ ሁሉ አይኖቹን በባዶው ግድግዳ ላይ ተክሎ።

"ለምንድነው ለፖሊስ የማታስታውቂት?" ለመጀመሪያ ጊዜ ድምጿ ውስጥ ጭንቀት አቃጨለ። "እስከመቼ ተደብቃችሁ ትኖራላችሁ?"

"ከፖሊስ በላይ ናቸው።"
"ነግሮኛል። ይህንንና ሌላም ነግሮኛል ዮሴፍ። ግን ቢሆንም ሕይወታችሁን ሁሉ በድብቅሽ ልታሳልፉት አትችሉም!"

"ትክክል ነሽ። እኔም የምለው ይሄን ነው። ተባራሪዎች እኔና ካልቨርት ብቻ አይደለንም። ሌሎችም አሉ። ግን አስከመቼ ተደብቀን እንዘልቃለን? ለዚህ ነው የሚመጣውን ሁሉ ተጋፍጠን መቀም አለብን የምለው። ምናልባት ጥቂቶቻችን ሕይወታችንን እናጣ ይሆናል። ግን ይህ ምንም አይደለም። የተቀሩት ንፁህ አየር ተንፍሰው ይኖራሉ።"

"ታዲያ ለምን...?"

"ለዚህ ነው።" አቋረጣት። "ለዚህ ነው ካልቨርትን የምፈልገው፤ ሌሎቹንም እየዞርኩ የምፈልገው። ጥቂቶቹን አግኝቻቸዋለሁ አብሮኛቸዋል ግን አብረውኝ ሊቆሙ ፈቃደኛ አይደሉም። እንደ ቲሃን መሸሸጉን እንደ አይጥ መሽሎክሎኩን ነው የመረጡት።" ለጥቂት ሴኮንዶች ዝም አለ።

ዓይኖቿን ሳትሰብር ትክ ብላ ተመለከተችው። ለአንድ አፍታ ፊቷ ላይ ሃዘኔታ ያነበበ መሰለው።

"ካልቨርት የት ነው ያለው? እርጅኝ።" ድምፁን ለስለስ አድርጎ ጠየቃት።

ድንገት ከየት መጣ ሳይለው ጥርጣሬ ፊቷን ሸፈነው።
"አላውቅም።"

ተስፋ እንደቆረጠ ሁሉ ትንፋሹን በረጅሙ ለቅቆ ወደ ወለሉ አቀረቀረ።

"እየው።" መዋታ አጠገቡ አልጋው ላይ ተቀመጠች። "ምናልባት እውነትህን ሊሆን ይችላል። ግን ዮሴፍ ለረዱት የሚፈልጉ ወገኖች እንደሌሉና አድራሻውን ለማንም መናገር እንደሌለብኝ አስጠንቅቆኛል።"

"እውነቱን ነው። ማንም ሊረዳው የሚፈልግ ሰው የለም። እኔም እራሴ ካልቨርትን ለመርዳት ስል አይደለም ከሞቀ ቤቱ በሌሊት የጠፋሁት። ትሰሚኛለሽ! ለነፍሴ፣ ለጣ ሕይወቱ ፈርቼ ነው። ግን የኔ፤ የካልቨርትና የሌሎቹም ሕይወት የሚተርፈው ከተደበቅንበት ወጥተን አሳዳጆቻችንን ስንገታቸው ብቻ ነው። እንደ ሰኘን ጭንቅላታችንን አሸዋ ውስጥ ቀብረን ስለቆምን አይደለም። እመኚኝ ያገኙናል። እመኚኝ። አንድ በአንድ እያረዱ ይጥሉናል። ካልቨርት የት ነው ያለው?"

"ጥሩ ... ጊዜ ስጠኝ... በመጀመሪያ እሱ ምን እንደሚል መለዕክት ልኬ ማወቅ አለብኝ። ስሙ ማነው? ማን ልበለው?" አለች ክንዱን ያዝ አድርጋ ትክ ብላ እየተመለከተችው።

"ጊዜ የለኝም! ጊዜ የለኝም! ከኋላዬ እያለከለኩ የሚሮጡት ተከላዎች የሚፈልጉት ነፍሴን ነው! ጉሮሮዬን! ነው ይገባሻል?! አንቺ ከካልቨርት

ጋር አስተዋወቀሪ ልጠብቅ አልችልም!" በንዴት ተንቀጠቀጠ።

"ይቅርታ፤ ምንም ላደርግልህ አልችልም። " ከተቀመጠችበት ተነሳች።

"ይቅርታ አትጠይቂኝ። የእኔን ነፍስ ብቻ አይደለም ስጋት ላይ የጣልሽው፤ የካሰቨርትንም ነው። አመኚኝ ያገኙታል። የጊዜ ጉዳይ ነው፤ያገኙታል። ዓይንሽ ፊት አርደው ይጥሉታል። ይህ ከመሆኑ በፊት አርጅው! የት ነው ያለው ካልሰርት?" ከተቀመጠበት ተነሳ። ቢላው! ቢላው! ልምምጥ ካልገባት የራሳ ቢላዋ ጠልቷት ይገባል። ቢላውን ከኪሱ ውስጥ አውጥቶ ያዘው።

አይናቸ ቢላው ላይ ሲያርፉ ለመጀመሪያ ጊዜ ፈሪ ገረጣ።
"ምን ልታደርግ ነው?"

"ምን የማደርግ ይመስልሻል? ዓይኖቹ እንዲት እንደተገደለ ልተርክልሽ? ከሞቀ ቤቱ ወጥቼ እንደቀረሁ ላዋይሽ? የጋዛ ፊቱን እንደ አስሰት እየቀያየርኩ እንዳበደ ውሻ እንዲት እንደምሮጥና እንደምክሰፈሰፍ ላውጋሽ?" ቢላውን እንደያዘ ተጠጋት።

"አትነካኝም!" አለች የማይታይ ከለላ እንዳላት ሁሉ ከቆመችበት ሳትንቀሳቀስ። "ጫፌን ብትነካኝ ዮሴፍ ምን እንደሚያደርግ ታውቃላችሁ"

"ካልሰርት እንደ እኔ ተባራሪ ሚዳቆ ነው። ምን ሊያደርግ ይችላል?" ቢላውን ወደፊት ገፋ አድርጎ ተጠጋት።

"ያወጣዋል!" ጮኸችበት። "ምሥጢራችሁን ሁሉ ያወጣዋል። ደግሞ ነግሯችኋል። አትነኩኝም!" ፍርሃትና ጥርጣሬ ድምጿን ይነዝረው፤ እንደ በጎና ክር ያርገበገበው ጀመር።

"እኔ ምን የምፈልግ ይመስልሻል ታዲያ? ያንን ነውኮ የምፈልገው፤ ምሥጢሩ መውጣቱን ነውኮ የምፈልገው! ገባሽ?!" አምባረቀባት። "ካልሰርት የጠፋው የተሸሸገው የኔን ምሥጢር ይዞ አይደለም። ምሥጢሩን ቢያወጣው በሠላም እቤቱ እመለሳለሁ።" ቢላውን እንደያዘ ቀረባት። ሊይዛት ግራ እጁን ሲለድ በድንጋጤ ወደኋላ ስታፈገፍግ ቀይ የአልጋ ልብስ በለበሰው አልጋ ላይ ወደቀች። ለአንድ አፍታ ጮኸች።

በፋ ተንሿሿ።

ናትናኤል ፊቱን መለስ አድርጎ አዳመጠ። ድጋሚ ተንሿሿ። ናትናኤል ግራ እጁን ሰቀም አድርጎ ድምፅ እንዳታሰማ ቢላውን አንገቷ ስር ሸጥጦ በምልክት አስፈራራት።

"ማነው?" በይ።" አላት ወደ ጆሮዋ ተጠግቶ።
"ማነው?" አለች የምሥራች በሚንቀጠቀጥ ድምጿ።
መልስ የለም። በፋ ተንሿሿ።

"ማነው?" አለች የምሥራች ጮክ ብላ። ድምጿ ፍርሃቷንና ጭንቀቷን በዘፍሱ ውስጥ አስተጋባው።
መልስ የለም። በፋ ተንሿሿ።
ናትናኤል ወደ ጆሮዋ ተጠግቶ ሹክ አላት።

"ቀይ መጣሁ... አንዴ ጠብቂኝ!" አለች የምሥራች ጮክ ብላ።

ናትናኤል ዘሎ አልጋው ላይ ወጣና ከራስጌ ያለውን መስኮት በቀስታ ከፈተው። ጨለማ። አሁንም ገፋ አድርጎ ጭንቅላቱን ብቅ አደረገና ተመለከተ። ጭር ያለ ጓሮ። ዞር አለና የምሥራችን ክንድ አፈፍ አድርጎ "ዝለይ" አላት በሹክሹክታ።

"የት ነው የምዘለው?" በፍርሃት የረዘመ ፊቷን ቀና አድርጋ አፈጠጠችበት።

"ለማድረግ የማልፈልገውን ነገር እንዳደርግ አታስገድጂኝ።" አለ የያዘውን ቢላ ጫፍ ወደ እምብርቷ አስጠግቶ። "ጥያቄ አልፈልግም፤ ዝለይ።"

አሷ በመጀመሪያ፤ አሱ ተከትሷት በመስኮቱ ዘለው ወጡ።

"የት ነው የምትወስደኝ?" በግራው ክንዷን ይዞ እየጉተተ በቀኙ በያዘው ቢላ ወገቧን እየነካካ እየገፋት፤ ሲያዋክባት አሪ በይ - አሪ በይ አላት። ነገር ግን አፏን ብትከፍት በቀኙ የያዘውን ረጅም ቢላ ሽንጧ ላይ እንደሚሰክው ሲሰማት ዝም ማለቱን መረጠች።

"ዝም ብለሽ ነይ፤ በአጥሩ ላይ እንዘላለን።" አላት በቢላው ጫፍ ወገቧን እየነካካ ወደ ጓሮው የቀርቆሮ አጥር እየገፋት።

"አልችልም!" አለች ድንገት መጋኛ እንደመታት ድርቅ ብላ ቆማ።

"ጥሩ... እኔ ከመገለሌ በፊት በላሽን ሆድሽ ውስጥ አጨምርልሻለሁ።" ፊቱን ወደፊቷ አስጠግቶ በጥርሶቹ መሣል ተናገራት።

"አልችልም ነውኮ የምልህ! እንዴት ነው በአጥሩ የምዘለው?" አለች በፍርሃት እየተንቀጠቀጠች በልመና ድምፅ። "የስርቆሽ በር አለ፣ በዚያ አስወጣሃለሁ። እኔን ተወኝ። አልናገርም።"

"የታለ የስርቆሹ በር?" ናትናኤል አብርሃም የነገረው ትዝ አለው '...ካዛንቺስ ከወዳጁ ቤት የሴት ልብስ ለብሶ ድሪያ ተከናንቦ በስርቆሽ በር ሲወጣ አየው...' "የታል" አሳት ደግሞ።

ሳትናገር ወደ ግራ አጥፍ ብላ ዙሪያውን በቆርቆሮ ከታጠረው ግቢ በአንደኛው መዓዘን ከጓሮ ወዳለች ትንሽ በር ወሰደችው።

"ልቀቀኝ!" ይሏት ከግቢው ሲወጣ ሲል ክንዷን ለማስለቀቅ እየታገለች ጮኸች።

የቢላውን ጫፍ ትከሻዋ ላይ ተከለና የለበሰችውን ቀሚስ በጡቶቿ መሃል ቁልቁል ቀረደደው። ቢድንጋጤ በድን ሆነች።

"ድጋሚ ድምፅሽን አሰሚና ይህን ቢላ ዓይንሽ ውስጥ እጨምረዋለሁ። ተጠንቀቂ። እርቂ ከመሄዴ በፊት አልለቅሽም። ካሁን በኋላ እንዳትታገይኝ!" በጭለማው ውስጥ አፈጠጠባት።

ድንገት ከጀርባቸው የሰው ዱካ ተሰማቸው።

ክንዷን እንደያዘ በስርቆሽ በሩ ወጣና እየጎተታት ቀን ባጠናት ከዋናው መንገድ ተገንጥላ ወደ ሠፈር ውስጥ በምትገባው ቁልቁለት ተንደረደረ።

መንገዱ ጭር ብሏል። በግራና በቀኝ የተደረደሩት ትናንሽ መሸታ ቤቶች በሮቻቸውን ገርበብ ገርበብ እንዳደረጉ ደንበኞቻቸውን ያስተናግዳሉ። ክንዷን እንደያዛት ሮጠ።

ከጀርባቸው የቆርቆሮ ኳኳታ ተሰማ።

"ቁም!"

ወደ ግራ አጥፍ ብሎ በኮረኮንች መንገድ ወደ ውስጥ ገባ። ያደረገችው ረጅም ጫማ ቢያስቸግራትም እየተወለካከፈች አብራው ሮጠች። ከግቢው ከወጡ በኋላ ለራሱም ግልፅ ባልሆነለት ሁኔታ የተለየ ስጋት የያዛት ይመስል፣ እሷም እንደሱው ተባራሪ እንደሆነች ሁሉ አብራው ተጣደፈች።

ከሩቅ የቀሻሻ ማጠራቀሚያ በርሜሎች ሲመለከት ክንዷን ይዞ ወደዚያው ጎተታት።አካባቢውን ባሰበሰው የቀሻሻ ክምር ላይ ተሸግረው ከበርሜሎቹ ጀርባ ሆረው ሹብረክ ሸብረክ አሉ።በስተግራ ራቅ ብሎ መደዳውን ከተከለከሉት የመሸታ ቤቶች የሚወጣው ደብዛዛ ብርሃን አካባቢውን በድቅድቁ ጨለማ ከመዋጥ አድኖታል። ወዲያ ማዶ አንድ የጭነት መኪና ሽራውን ተከናንቦ ጥግ ይዞ ቆሟል። በስተቀኝ የውሾች ጥል በጨለማው ውስጥ አስተጋባ። ድምፃቸውን አጥፍተው ተጠባበቁ።

ናትናኤል ቀኝ ሲል በጨለማው ውስጥ አንድ ነገር ውልብ ሲል ተመለከተ። ዓይኖቹን በስፈው ክፍት በጨለማው ላይ አፈጠጠ። ድምፅ ተሰማው... እየቀረበች ስትመጣ ሲሰያት በእፎይታ ትንፋሹን ለቀቀ። ሠካራም ሴት ነበረች። እንደመገመጃድ ትልና ወደፊት ትራመዳለች። ትንሽ ታንሳራጉርና ደግሞ ወደፊት ትራመዳለች። ብዙም ሳይቆይ ከሰካራሚ ጀርባ የሌሎች ሰዎች ሩጫ ተሰማ። ናትናኤል ከበርሜሎቹ ጀርባ ሳይወጣ ጭንቅላቱን ብቻ አቅንቶ ተመለከተ።

ሦስት ሰዎች እየተራረጉ በኮረኮንቹ መንገድ መጡ። በኮረኮንቹ መንገድ ላይ እየተወለካከፉ ሲሮጡ ናትናኤል አዳኞቹ እንደሆኑ ገባው። ሰካራሚ ሴትን እንደደረሱ ከሦስቱ አንደኛው የያዘውን ባትሪ መለሰ አድርጎ ፊቷ ላይ በግ አደረገባት።

"ትዝታ እ... እባላለሁ።" አለች ሰካራሚ አይኖቿን ከባትሪው ብርሃን በክንዷ ከልላ "ሀ! ሀ! ሀ! ከፈለግህ ደሞ እቤት እንሂድና።"

ባትሪውን ያበራባት ሰው ትከቱት ከንደኛቹ ጋር ወደፊት ቀጠለ። ሦስቱ ሰዎች ወደ ቀሻሻ ማጠራቀሚያዎቹ ሲደርሱ ትንሽ ሲቀራቸው ቆም አሉና ተነጋገሩ። ወዲያው ሁለቱ በስተቀኝ ታጥፈው በጨለማው ውስጥ ሲሰወሩ ባትሪ የያዘው ሰው በበርሜሎቹ አቅጣጫ አመራ።

ናትናኤል አብራው የተደበቀችውን የካልቨርትን ወዳጅ ጠረጠራት። ብትመህስ? ብትጣራና ብታሲዘውስ? እዚሁ ቀሻሻ መጣያ በርሜል ስር ደፍተውት ሊሄዱ አይደል? ፊጠን ብሎ ቀኝ እጁን በትከሻዋ አሳልፎ አፋን አፈናትና በግራ እጁ የያዘውን የቢላ ጫፍ አንገቷ ስር ሸነጠው።

"ትንፍሽ እንዳትይ... ፊቱን ከማዞሩ በፊት ይሄ ቢላ ማጅራትሽ ነው የሚደርሰው።" አላት ዓይኖቹን በበርሜሎቹ አቅጣጫ በርጠው ሰው ላይ ተክሎ።

ሳትነቃነቅ አይኖቿን ብቻ አቅንታ በጭንቀት ተመለከተችው። አንገቷ ስር የተሸጎጠው የቢላ ስለት ለስላሳ ቆዳዋን እንደ ምላጭ ሲሰነጥቀው ተሰማት።

ሰውየው ወደ በርሜሎቹ እየተጠጋ በመጣ ቁጥር በደመነፍስ ያወቀና የተረዳ ይመስል ፍጥነቱን ቀንሶ የባትሪውን ብርሃን እንደ ነብር ጅራት ከወዲያ ወዲህ እያላጋ ዙሪያውን እየፈተሸ በዝግታ ይራመድ ጀመር። እየቀረባቸው ሲመጣ ናትናኤል በበርሜሎቹ አናት ላይ ተመለከተው። በግራው ባትሪውን እንደጨበጠ በስተቀኝ የኮት ኪሱ ውስጥ የጨመረውን እጁን ሲመለከት ሰውየው መሣሪያ እንደያዘ ናትናኤል ተረዳ። በየምሥራች አፍ ላይ የጫነውን የቀኝ እጁን ጠበቅ አደረገና በግራው የያዘውን ቢላ ከእንገቷ ስር አውጥቶ ይዞ ተዘጋጀ። ተጠባበቀ። ከበርሜሎቹ ዙሪያ የፈሰሰው ቆሻሻ ላይ ሲረግጥ የአዳኙ ኮቴ ኮሽታ ተሰማው። ሲጠጋውና ሲቀርበው ሲደርስበት ተወርውሮ ቢላውን ሊሰካበት ተዘጋጀ። ሰውየው ድንገት ቆም አለ። ያመነታ መሰለ... ባትሪውን ዞር አድርጎ በበርሜሎቹ ላይ አበራ። የባትሪውን ብርሃን በዙሪያው አወናጨፈው። ወዲያው ፊቱን መልሶ በኮረኮንቹ መንገድ ወደፊት ቀጠለ።

ሰውየው ከራቀ ወዲያ ነበር ናትናኤል ለመተንፈስ የደፈረው። የምሥራችን አፍ ለቀቀና ቁና አደረጋት።

"አይዞሽ አትፍሪ፤ ልጓዳሽ አልፈልግም። እመኚኝ። ከዚህ በላይ ምን ማረጋገጫ ነው የምትፈልጊው?" አለ ትከሻዋን በሁለት እጆቹ ይዞ እየነቀነቀ። "በይ ተነሺ... ሳንቻኮል በእርጋታ እየተራመድን ወደ ዋናው መንገድ እንውጣለን። ለመሮጥ ወይ ለመጮህ ብትሞክሪ ግን ምርጫ አይኖረኝም።"

"አልሮጥም።" አለች ፊቷን መልሳ በፍርሃት እየተመለከተችው።

ናትናኤል የምሥራችን ክንድ እንደያዘ ቁጢጥ ካለበት ብድግ ሲል እንትስቃሉ ታየው። ተመልሶ ሽብረክ አለና እንዳንነበሰ አሻግሮ ተመለከተ። እየተንገዳገደች ቆም ራመድ እንደገና ቆም እያለች በኮረኮንቹ መንገድ ተመልሳ ትመጣለች- ሰካራሟ።

"ተነሺ..." አለ ናትናኤል የምሥራችን ክንድ እየጎተተ። "ሰካራሟ ነች።"

ከተደበቁበት የቆሻሻ ማጠራቀሚያ በርሜሎች ስር ወጥተው ፊጠን ብለው በዋናው መንገድ አቅጣጫ አመሩ።

"ታዲያስ!" አለቻቸው ከፊት ለፊታቸው እየተወለካከፈች እየተንገዳገደች የምትመጣው ሰካራም። "እስቲ ወንድም ብር ግፋ።" አለችው ናትናኤልን ስትመለከት እጇን ወደፊት ዘርግታ።

"ዞር በይ!" አለ ናትናኤል አልፋት ለመሄድ እየሞከረ። ድንገት በዘረጋችው መዳፏ ውስጥ የጨበጠችውን ሲመለከት ግን መላ አካላቱን ደነዘዘው። የምሥራች ከፊቷ የተደቀነውን ስታይ እንዳትጮህ የፈራች ይመስል የገዛ አፏን በገዛ መዳፏ ግጥም አድርጋ ዘጋችው።

"የማይሆን ነገር አትሞክር።" አለች ሰካራሟ የያዘችውን ሽጉጥ ወደ ሆዱ ገፋ አድርጋ። "ተነቃነቅ...አዘረግፍሃለሁ።" ድንገት ፊቷን ወደ የምሥራች መለሰችው። "አንድ ዕድል አሰጥሻለሁ፤ ካልቨርት የት ነው?" የሽጉጧን አፈሙዝ መለስ አድርጋ የምሥራች ላይ ደቀነችው። "ንገሪኝ ጊዜ አትውሰጂ!"

"እኔ አላውቅም።"

በእጇ የጨበጠው የምሥራች ክንድ ሲንቀጠቀጥ ተሰማው።

"ተኩሼ ሳልቀረድድሽ ንገሪኝ። ካልቨርት የት ነው?" ሴትየዋ አፏን ሳትከፍት በጥርሶቿ መሃል ተናገረች።

"አላውቅምኮ።" የምሥራች ድምፅ እንደወፍ ትንፋሽ ሳሳ።ፍርሃት ያንቀጠቀጣት ጀመር።

ሴትየዋ አላመነታችም። ወደኋላ ጥቂት እርምጃዎች አፈገፈገች። ናትናኤል ያልጠበቀው ድምፅ 'ቡፍ!' አለ። የምሥራች እጁ ላይ ተልፈሰፈሰችበት... ሰቀቃት... ዝልፍልፍ ብላ በስተቀኙ ተዘረጋች። ከፊት ለፊቱ ሽጉጧን ደግናበት ከቆመችው ሴት ጋር ተፋጠጠ። ትንፋሹን ይዞ ጠበቃት። አእምሮው እርስበርሱ ተጣላበት። ሊፈነዳ ያሰበ ይመስል ማጅራቱ ሲወጠር ተሰማው። ዘለሎ ይነቃት? ወይስ መጨረሻውን በቆመበት ይቀበል? ድንገት ፈገግ ያለች መሰለው... ፈገግ አለች ሴትየዋ። ከኋላው የሩጫ ድምፅ ተሰማው። ከፊት ለፊቱ ቆማ የነበረችው ሴት በፍጥነት የሽጉጧን አፈሙዝ ወደ መሬት መለሰችና ከትከሻው ላይ አሻግራ በጨለማው ላይ አፈጠጠች-

"ሩጥ!" አለችው በሾክሾክታ ወደኋን ትታው የሩጫው ድምፅ ወደመጣበት እየተራመደች። "ተዋትና ሩጥ!" አለችው ድጋሚ ፊቷን መልሳ። የምሥራችን እየጎተተ ወደ ጥግ ሸሸግ ስታየው። "እሷን ተውና ሩጥ!"

ናትናኤል ላይመልሰላት የምሥራችን በብዶቿ ውስጥ ገብቶ እየጎተታት ወደ ጥግ ሸሸግ አለ። መሬቱ ላይ ተንበርክኮ የምሥራችን ጭንቅላት ቀና አደረገና ትንፋሿን አዳመጠ። አለች።

"የምሥራች... የምሥራች..." ድምፁን ቀንሶ ጠራ።

አይኖቿን በትግል ገልጣ ተመለከተችው... እየሞተች ነው... እየቀዘቀዘች ነው... እያበቃች ነው... ሊያድናት እንደማይችል ተረዳ።

"የምስራች... ንገሪኝ... ካልቨርት የት ነው ... ንገሪኝ! ሁላችንን ሳይጨርሱን በፊት ንገሪኝ!"

"ካል...ቨርት ...ዮ..ሴፍ..." ከጉሮሮዋ የሚወጣው ድምፅ ሻከረበት።

"አዎ ዮሴፍ... ዮሴፍ ካልቨርት የት ነው ያለው?"

ከወዲያ የሚሰማው የሩጫ ድምፅ እየቀረበው መጣ... አንድ ሴት ስታንጎራጉር ይሰማል... በጨለማው ውስጥ...

"ዮ...ሴፍ..." የምሥራች ድምፅ በጭንቀት እየተብጣጠሰ ተንጠባጠበ።

"አዎ ...አዎ የት ነው?"

የሩጫው ድምፅ ቀረበ። ናትናኤል ጭንቅላቱን መልሶ ከጀርባው ተመለከተ። ሰካራሟ መሀል ከረኮንቹ ላይ እየተንገዳገደች ወደፊት ራመድ ትልና እንደገና ቆም ብላ ታንጎራጉራለች...

"ንገሪኝ የምሥራች... ካልቨርት የት ነው?"

"ዮሴፍ... እ... አማቼጋ" አየር ለመሳብ ስትታገል ደረቷ ሽቅብ ተሰቀለ።

"የት ... የት?"

"እ..እማዬጋ ...ድሬ...ዳዋ..." የጀመረችውን ከመጨረሷ በፊት ሰውነቷ ተዝለፍልፎ ክንዱ ላይ ወደቀች። ናትናኤል ቀና ሊያደርጋት ሞከረ። አብትታለች። ሰውነቱ ከቁጥጥሩ ውጭ ሆነበት። ከተንበረከከበት ብድግ ብሎ ለመሮጥ ተዘጋጀ። ከወዲያ እየሮጠ የሚመጣው ሰው ሰካራሟጋ ሲደርስ በጨለማው ውስጥ ታየው። አዳኙ ወደ ሴትየዋ እንደደረሰ በግራው የያዘውን ባትሪ ፊቷ ላይ በማ አደረገውና ወዲያው ወደሳን ገፍተር አድርጓት አለፈ.... ከመቅፅበት ባትሪውን ወደሳን መለስ አድርጎ ናትናኤል ላይ ሲተክለው ናትናኤል ቁጢጥ ካለበት መነሳት ተሳነው።

አዳኙ ቀኝ እጁን ከኪሱ መንጭቆ አውጥቶ ሽጉጡን ደግሞ ይዞ ተጠጋው።

"አገኘሁህ!" አለ ወደ ውጭ ተንፍሶ። ወዲያው ክናትናኤል ጎን የተዘረጋውን የምሥራችን ሰውነት ሲመለከት አይኖቹ ከየጉድጓዳቻቸው ወጡ። "ገደልካት?!" አለ የሚያየውን ማመን አቅቶት አፉን በድንጋጤ ከፍቶ።

"እኔ አያደለሁም! እኔ አይደለሁም!" አለ ናትናኤል ጭንቅላቱን በጭንቀት እየርገፈገፈ።

ሰውየው በጥላቻ ቁልቁል ተመለከተው። "ከሃዲ! ያንተ ዓይነቶቹ ውሾች ናቸው ለባርነት የዳረጉን! ዝርክርክ!" ሽጉጡን አንስቶ አነጣጠረበት።

ናትናኤል ጉሮሮው እንደኮረት ሲወጠርበት ልሳኑ ሲከዳው... ሁለት እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ አውሰበሰባቸው። 'አርፊህ በሠላም' ኑር...እንደ እሳት እራት ወደ ፍሙ... ተጠንቀቅ...የሽጉጡን አፈሙዝ ተመለከተው... እንደ አጋንንት ከፊቱ ተደቅኖ ሲያየው ሰውነቱ ፈሰሰ... አይኖቹን ጨፈናቸው... ርብቃ! ...!ቡፍ!' ሲተኮስ ተሰማው። የትጋ እንደተመታ አልታወቀውም። እላዩ ላይ ወደቀበት። ዓይኖቹን ገልጦ ግራ ተጋባ። አዳኙ እላዩ ላይ ተዘርግፎበታል። ዓይኖቹ ከየጎሬአቸው ወጥተው ተንልጉለዋል። በጭንቅ የገጠመው ጥርሱና ከጉሮሮው የሚወጣው ሲር ሲር የሚለው ድምፅ... ባንድ ወገን ከአፉ ቡልቅ ብሎ የወጣ ደም ደረቱ ላይ ሲረጭ... ናትናኤል ሰውየውን ከላዩ ገፍትሮ አገለለው። ቁጢጥ ባለበት ጥይት የበሳውን ገላውን አዳመጠ። የሰም። ከተቀመጠበት ተነሳ።

ራቅ ብላ በቀኟ ያንጠለጠለችውን የሽጉጥ አፈሙዝ ወደ መሬቱ መልሳ ቆማለች። ፈገግ አለችለት። ጀርባውን ሰግድግዳው እንደሰጠ ተመለከታት።

"ሩጥ።" አለችው ፈገግ ብላ።

ሮጠ።

ሮጠ ናትናኤል። በኮረኮንቹ አድርጎ ቁልቁል በመጣበት ቀጭን መንገድ ሸቅብ በረረ። ከኋላው የተከተለው አጋንንት እንዳለ ሁሉ በጨለማው ውስጥ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ በነነ። በአካባቢው ድምፅ አልነበረም። ጠባቢን የኮረኮንች መንገድ ጨርሶ ከመውጣቱ በፊት ብቻ ከጀርባው ሳቅ አጀበው። የሴት ሳቅ-የሰካራም ሳቅ-

"ሃ! ሃ! ሃ! ...ሃ!ሂ!ሂ! ሂ!"

-22-

በጥፊ ጆሮ ግንዷን አናጋው።

ለጥቂት ደቂቃዎች ያለችበት ጠፋት፣ዙሪያዋ ጨለማ ለበሰ። እባው አፓርትመንት ክፍሏ ውስጥ እጆቿንና እግሮቿን ከአልጋዋ ጋር በአንሶላ ጨርቅ ጥፍር አድርገው አስረው እንዳትጮህ አፏ ውስጥ ጨርቅ ጎስጉሰው ለጉመው አጋድመዋታል።

"ንገሪኝ!" አለ ድጋሚ ሲያጣፋት እየተንጠራራ "የት ነው ያለው? ትነግሪኛለሽ አትነግሪኝም?"

"የምስራች... ንገሪኝ... ካልቨርት የት ነው ... ንገሪኝ! ሁላችንን ላይጨርሱን በፊት ንገሪኝ!"

"ካል...ቨርት ...ዮ..ሴፍ..." ከጉሮሮዋ የሚወጣው ድምፅ ሻከረበት።

"አም ዮሴፍ... ዮሴፍ ካልቨርት የት ነው ያለው?"

ከወዲያ የሚሰማው የሩጫ ድምፅ እየቀረበው መጣ... አንድ ሴት ስታንጎራጉር ይሰማል... በጨለማው ውስጥ...

"ዮ...ሴፍ..." የምሥራች ድምፅ በጭንቀት እየተበጣጠሰ ተንጠባጠበ።

"አም ...አም የት ነው?"

የሩጫው ድምፅ ቀረበ። ናትናኤል ጭንቅላቱን መልሶ ከጀርባው ተመለከተ። ሰካራሟ መሀል ኮረክንቹ ላይ እየተንዳገደች ወደፊት ራመድ ትልና እንደገና ቀም ብላ ታንጎራጉራለች...

"ንገሪኝ የምሥራች... ካልቨርት የት ነው?"

"ዮሴፍ... እ... እማዬጋ" አየር ለመሳብ ስትታገል ደረቷ ሽቅብ ተሰቀለ።

"የት ... የት?"

"እ..እማዬጋ ...ድሬ...ዳዋ..." የጀመረችውን ከመጨረሷ በፊት ሰውነቷ ተዝለፍልፎ ክንዱ ላይ ወደቀች። ናትናኤል ቀና ሊያደርጋት ሞከረ። አብቅታለች። ሰውነቱ ከቁጥጥሩ ውጭ ሆነበት። ከተንበረከከበት ብድግ ብሎ ለመሮጥ ተዘጋጀ። ከወዲያ እየሮጠ የሚመጣው ሰው ሰካራሟጋ ሲደርስ በጨለማው ውስጥ ታየው። አዳኙ ወደ ሴትየዋ እንደደረሰ በግራው የያዘውን ባትሪ ፊቷ ላይ ቦግ አደረገውና ወዲያው ወደኋን ገፍተር አድርጓት አለፈ.... ከመቅፅበት ባትሪውን ወደኋን መልሶ አድርጎ ናትናኤል ላይ ሲተክለው ናትናኤል ቁጢጥ ካለበት መነሳት ተሳነው።

አዳኙ ቀኝ እጁን ከኪሱ መንጭቆ አውጥቶ ሽጉጡን ደግኖ ይዞ ተጠጋው።

"አገኘሁህ!" አለ ወደ ውጭ ተንፍሶ። ወዲያው ከናትናኤል ጎን የተዘረጋውን የምሥራችን ሰውነት ሲመለከት አይኖቹ ከየጉድጓዶቻቸው ወጡ። "ገደልካት?!" አለ የሚያየውን ማመን አቅቶት አፉን በድንጋጤ ከፍቶ።

"እኔ አይደለሁም! እኔ አይደለሁም!" አለ ናትናኤል ጭንቅላቱን በጭንቀት እያርገፈገፈ።

ሰውየው በጥላቻ ቁልቁል ተመለከተው። "ከሃዲ! ያንተ ዓይነቶቹ ውሾች ናቸው ለባርነት የዳረጉን! ዝርክርክ!" ሽጉጡን አንስቶ አነጣጠረበት።

ናትናኤል ጉሮሮው እንደከረት ሲወጠርበት ልሳኑ ሲከዳው... ሁሰት እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ አውለበለባቸው። 'አርፈህ በሠላም ኑር...እንደ እሳት እራት ወደ ፍሙ... ተጠንቀቅ...'የሽጉጡን አፈሙዝ ተመለከተው... እንደ እጋንንት ከፊቱ ተደቅኖ ሲያየው ሰውነቱ ፈሰሰ... አይኖቹን ጨፈናቸው... ርብቃ! ...'ቡፍ!' ሰረተከሰ ተሰማው። የትጋ እንደተመታ አልታወቀውም። እሳዩ ላይ ወደቀበት። ዓይኖቹን ገልጦ ግራ ተጋባ። አዳኙ እሳዩ ላይ ተዘርግፎበታል። ዓይኖቹ ከየጎሬአቸው ወጥተው ተጎልጉለዋል። በጭንቅ የገጠመው ጥርሱና ከጉሮሮው የሚወጣው ሲር ሲር የሚለው ድምፅ... ባንድ ወገን ከአፋ ቡልቅ ብሎ የወጣ ደም ደረቱ ላይ ሲረጭ... ናትናኤል ሰውየውን ከላዩ ገፍትሮ አገለለው። ቁጢጥ ባለበት ጥይት የበሳውን ገላውን አዳመጠ። የለም። ከተቀመጠበት ተነሳ።

ራቅ ብላ በቀኟ ያንጠለጠለችውን የሽጉጥ አፈሙዝ ወደ መሬቱ መልሳ ቆማለች። ፈገግ አለችለት። ጀርባውን ለግድግዳው እንደሰጠ ተመለከታት።

"ሩጥ።" አለችው ፈገግ ብላ።

ሮጠ።

ሮጠ ናትናኤል። በኮረክንቹ አድርጎ ቁልቁል በመጣበት ቀጭን መንገድ ሽቅብ በረረ። ከኋላው የተከተለው አጋንንት እንዳለ ሁሉ በጨለማው ውስጥ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ በነነ። በአካባቢው ድምፅ አልነበረም። ጠባቧን የኮረክንች መንገድ ጨርሶ ከመውጣቱ በፊት ብቻ ከጀርባው ሳቅ አደበው። የሴት ሳቅ-የሰካራም ሳቅ-

"ሃ! ሃ! ሃ! ...ሃ!ሃ!ሃ! ሂ!"

-22-

በጥፊ ጆሮ ግንዷን አናጋው።

ለጥቂት ደቂቃዎች ያለችበት ጠፋት፤ዙሪያዋ ጨለማ ለበሰ። እነዚው አፓርትመንት ክፍሏ ውስጥ እጆቿንና እግሮቿን ከአልጋዋ ጋር በእንሶላ ጨርቅ ጥፍር አድርገው አስረው እንዳትጮህ አፏ ውስጥ ጨርቅ ጎስጉሰው ለገመው አጋድመዋታል።

"ንገሪኝ!" አለ ድጋሚ ሊያጣፋት እየተንጠራራ "የት ነው ያለው? ትነግሪኛለሽ አትነግሪኝም?"

ጭንቅላቷን በጭንቀት አርገፈገፈችው። ከተሰጎመው አፏ ጀርባ ጉሮሮዋ - "የት እንዳለ አላውቅም። እውነቱን ነው!" አለች። ድምፅ ግን አላወጣችም።

ውልብ አለባት ድጋሚ። ጆሮዋ ላይ ሌላ ጥፊ ደወለ።
"ንገሪኝ!"

ዱላው እየጨመረ በመጣ ቁጥር እልኋና ቁጣዋ እንዲት ተደፈርኩ ባይነቷ እንደጨው እየሚሙ ለማይታክተው እንባዋ አስረክበዋታል። ፀጉሯ ሲጨመደድ ተሰማት።

"ንገሪኝ! የት ነው ያለው?"
ድጋሚ በጥፊ አይኖቿን ከደናቸው።
"ንገሪኝ!"

ተከትሎ ምን እንደተናገረ አልሰማችውም። ጆሮዋ ላይ የሚደውለውን ስቃይ ተከትሎ ዙሪያዋ ፅልመት ተከናነበ። አይኖቿን ድጋሚ ስትገል ጣቸው ለውነቷን ክፉኛ ቀዘቀዛት።ለሶስተኛ ጊዜ ውሃ አፍስሰውባታል። አልጋዋ በየደቂቃው ሀሊፏዋን በሳተች ቁጥር በሚቸለስባት ቀዝቃዝ ውሃ ረስርሷል። የሰበሰችው ሰሸ ቀሚስ እላይዋ ላይ ተጣብቋል።

ዓይኖቿን ገርበብ አድርጋ ተመለከተቻቸው። ሶስቱም በአልጋዋ ዙሪያ ቆመው ቁልቁል ይመለከቷታል። ሁለቱን አታቃቸውም። ሶስተኛው ግን ያው የህዋሷ መሪ ማርቆስ ነበር። በጠባላ የተገመሰ ፊቱን ቁልቁል አንዘርቦ ይመለከታታል። ደጉን የተወያየችው የገዛ ጓደኛዋ አልመሰልሽ አላት። አይኖቿን ጭምት አድርጋ ጨፈነቻቸው። በተንጋለለችበት እንባዋ የገዛ አይኖቿን እንደጨው እየለበለበ ፈሰሰ።

"ከሃዲ!" አለ በስተግራዋ የቆመው ሌሊቱን ሲጠፈጥፋት ያደረው ሰው - ድንገት ፊቱን መልሶ የመኝታ ክፍሏን በር ከፍቶ እየወጣ።

በክፍሉ ውስጥ የቀሩት ሁለት ሰዎች ለጥቂት ደቂቃዎች ያለ እንቅስቃሴ ቁልቁል ሲመለከቷት ቆዩ። ወዲያው ማርቆስ ጠጋ ብሎ አፏ የተሰጎመበትን ጨርቅ መፍታት ጀመረ። ሽቅብ ፊቱን ስትመለከተው ከዓመት በላይ የምታውቀው አብራው የቀለደችና የሳቀች ያው የድሮው የህዋሷ መሪ ማርቆስ መሆኑን ማመን አቃታት።

"ምን ማድረግህ ነው?" አለ ከበስተግርጌ የቆመው ጲማም ሰውዬ- ማርቆስ አፏ የተሰጎመበትን ጨርቅ ሲፈታላት ሲያይ እየተቁነጠነጠ።

ማርቆስ ለሰውየው መልስ ሳይሰጠው አፏን ሞልቶ ተርፎ የነበረውን በትቶ ጨርቅ ጎትቶ አወጣላት። ተበርግዶ የቆየ መንጋጋዋ የራሷ መንጋጋ እንዳልሆነ ሁሉ አልገጥምልሽ አላት። ደርቆ የቆየ ጉሮሮዋ የገዛ ምራቋን አልውጥልሽ አላት። እንባዋ ብቻ ጉንጮቿን እየተለተለ መውረዱን ቀጠለ።

"ርብቃ ...ለምን ለእኛም ለራስሽም አስቸጋሪ ትሆኛለሽ?" ማርቆስ ቁልቁል እየተመለከተ ተማፀናት። "ርብቃ ልለምንሽ... የት እንዳለ ንገሪንና ይህ ሁሉ ያብቃ።" ተለማመጣት።

ለምን አይገባቸውም?! ናትናኤል የት እንደለ አላውቅም ስትላቸው ለምን አያምኗትም?! እንዴት አድርጋ ነው እውነቱን እውነት ነው የምትላቸው?

"የት እንዳለ አላውቅም።" ልትል ፈለገችና ጉሮሮዋ አልታዘዝሽ አላት። በጀርባዋ በተንጋለለችበት ጭንቅላቷን ነቀነቀች።

"ርብቃ ጊዜ በወሰድሽ ቁጥር ሁኔታው ለራስሽ እየከፋ ነው የሚሄደው። የምትጋፈጫቸው ሰዎች ትዕግሥታቸው ያለቀና ቁጣቸው ወደ ዕልህ የተቀየረ ራሳቸውን መቆጣጠር የማይችሉ ናቸው። ርብቃ እነዚህ ሰዎች ሊያደርጉት የሚገፋፉትን ደግሞ ማንም አይወደውም። አንቺ ሴት ነሽ። እነዚህን ሰዎች የሚቋቋም የመንፈስ ጠንካራነት የለሽም። በቀላሉ እንደቀርከሃ ሊሰባብሩሽ ይችላሉ። በቀላሉ! እባክሽን... ንገሪኝ። ናትናኤል የት ነው?" የሌሊት ሁኔታዋን መቋቋም አቅቶት ሲቁነጠነጥ ያደረው ማርቆስ የባለ ከመምጣቱ በፊት ሊያሳምናት ታገለ።

"አ...አላውቅም።" አለችው እንባዋን እያስተናገደች።
"ጥሩ። መስሪያ ቤትሽ ደውሎ ሲያጣሽና ስራ ከገባሽ ውለሽ ማደርሽን ሲረዳ እንዴት እዚህ አልደወለም?"
"ፈርቶ ይሆናል... እኔ ምን አውቃለሁ።" አውነተኛነቷን ይገልፅላት ይመስል ድምጿን አለሰለሰችው።

"ምን? ማንን ነው የሚፈራው?"
"እናንተን።" አለች በለቅሶ መሃል።

"እየሽ! ይህ ማለት አንቺ ከእኛ ጋር ግንኙነት እንዳለሽ አውቋል ወይም በፊትም ያውቅ ነበር ማለት ነው። ይህን ሊያውቅ የሚችለው ደግሞ አንቺ..."

"አልነገርኩትም!" አለች አቅጣጫውን ስትረዳ አቋርጣው። "እኔ አልነገርኩትም።እኔ በአርሱ ላይ መረጃ ስለበስብ መቆየቴንም ጭራሽ አያውቅም። ግን እዚህ ቢመጣ ልታገኙት እንደምትችሉ ጠርጥሮ ይሆናል።"

"ለምን ድጋሚ መሥሪያ ቤትሽ ስልክ አልደወለም? ባለፈው ጊዜ ሲደውል ጓደኛሽ ቢሮ ክገባሽ ውለሽ ማደርሽን እንድትነግረው አድርገናል። እዚህ መደወል ወይ መምጣት ነበረበት። አልመጣም፤ አልደወለም። መሥሪያ ቤትሽም መልሶ አልደወለም። ለምን?"

"አላውቅም።" አለች በማስተዛዘን።

"ውሸት! አውቂል... ሁሉንም ተረድተታል። ለዚህ ነው ሊገናኝሽ ያልሞከረው። ባያውቅ ኖሮ..."

"ውሸቱን አይደለም!" አቋረጠችው "እመኑኝ ናትናኤል ምንም የሚያውቀው ነገር የለም ናት..."

"ያውቃል! ያውቃል! ምንም የማያውቅ ሰው በጭካኔ የሁለት ሰው ነፍስ አጥፍቶ አይሰወርም። ችሲሚኖለሽ? የፈጸመው ወንጀል ምንም የማያውቅ ሰው የሚፈጽመው አይደለም!" ትከሻዋን በሁለት እጆቹ ይዞ ነቀነቃት።

"ናትናኤል ሰው አይገድልም...ውሸት ነው።" ለራሷ ነበር የተናገረችው።

"ርብቃ... ፅምቻችን ያውቁታል። ለይተው ስላወቁትም ነው የተከተሉት። ይገዛሻል? የካልቨርትን አድራሻ ከሴትየዋ ማግኘት ስላልቻለ ምናልባትም አድራሻውን አስገድዶ ካውጣጣት በኋላ ነው ደረቷን በጥይት የበሳው፤ ገድሏት የሄደው። አስታውሽ እሷን ብቻ አይደለም ያጠፋው፤ የኛንም ሰው ነው። ርብቃ... አባብ ነው ሰውዬሽ። ሁላችንንም አታሎናል። ምንም የማያውቅ የዋህ መስሎ አታሎናል። እንቺንም አታሎሻል። አብረን ልናቆመው ይገባናል። ንገሪኝ፤ የት ነው የተሸሸገው?"

"አላውቀውም አልኩህኮ።"
ገፁ በንዴት ተኮማተረ።

"ርብቃ..." አይኖቹን አጥብቦ ተመለከታት። "በአንድ ወቅት ከጎናችን መቆምሽን አንዘነጋውም፤ ዶ የሩቅ ትዝታ አይደለም፤ ግን ደግሞ መረባችን በክዳተኞች ምላጭ ሲበጣጠስና ውጥናችን በባንዳዎች ራስ ወዳድነት እርቃኑን ወጥቶ እያንዳንዳችን ለስደትና ለሞት ስንዳረግ በዝምታ መመልከት አንችልም። ይህ እንዳይሆን ደግሞ የምንጠላውንም ነገር ቢሆን ለማድረግ እንገደዳለን። ርብቃ ትሰሚኛለሽ? መንፈስሽ መከላሸት ካለበት እናከላሽዋለን፤ ሰውነትሽ መዋረድ ካለበት እናዋርደዋለን፤ ሀሊናሽ መጨቅየት ካለበት እናጨቀየዋለን... የማታ ማታ የጠየቅንሽን ሁሉ ታወጪዋለሽ። ይህ ከመሆኑ

በፊት አስተውይ። ናትናኤል አታሎሻል! የሲጋ ፍላጎትሽን ተጠቅሞ ምስጢራችንን ከቀዳ በኋላ አጋልጦሽ ተሰውሯል። የት ነው ያለው? ናትናኤል የት ነው?"

"አላውቅምኮ" እንባዋ ገና ድሮ በቀደደው ቦይ ይንቆረቆር ጀመር።

የመኝታ ቤቷ በር ተከፍቶ ሦስት ሰዎች ተከታትለው ገቡ። ሁለቱን አይታቸው አታውቅም። አንደኛው ግን ከትላንት ጀምሮ ሲቀጠቀጣት የቆየ ነው። ከፊት ቀደም ያለው ሰው በእድሜ ጠና ያለ ይመስላል። ወደፊት ራመድ ብሎ ወደ አልጋዋ ግርጌ ከተጠጋ በኋላ በዘፍሉ ውስጥ ለተሰበሰቡት ሰዎች እንዲፈታት ምልክት ሰጣቸውና ከማርቀስ ጋር በሹክሹክታ ይነጋገር ጀመር።

ተከትለውት የገቡት ሰዎች ፈጠን ብለው እጆቿንና እግሮቿን ፈተው ለሁለት ብብትና ብብታ ውስጥ ገብተው ከአልጋው ላይ አነሷትና ጥግ ወዳለ ወንበር ተሸክመው ወሰዷት። እግሮቿ በገዛ ክብደቷ ስር እንደ ሰንበሌጥ ተልፈሰፈሱባት። ወንበሩ ላይ ካስቀመጧት በኋላ ከአልጋዋ ግርጌ የቆመው ሰው ወንበር ስቦ ከፊት ለፊቷ ተቀመጠ። ዕድሜው ገፋ ያለ መሆኑን ከጆሮ ግንዶቹና ራዙ ላይ ጣልጣል ያደረገበት ሽበት ያሳጣል። የለበሰው ሙሉ ልብስ፤ ያጠለቀው ጫማና የጺሙ አከረካከም... የጠገበ ነጋዴ አስመስሎታል።

በውሃ የበሰበሰውን ልብሷን ሲመለከት አይኖቹን ከላይዋ ላይ ሳያነሳ "ልብስ ደርቡላት።" አለ።ቀልጠፍ ባለ ሁኔታ ክቂም ሳጥኗ ውስጥ አውጥተው በጋቢ ጠቀለሏት።

"በዚህ አይነት ሁኔታ መገናኘታችን በእውነት ያሳዝነኛል።" በተቀመጠበት ወደፊት ዘመም ብሎ ተናገራት።"ድርሻሽን በሚያከራ ሁኔታ ስትወጪ ቆይተሻል። እያንዳንዳችን በተለያዩ ምክንያቶች ለስህተት እንዳረጋለን። ይህ ቢያሳዝንም ሊያስቀጣን አይገባም።"ወደፊት ጎንበስ ብሎ ጉልበቶቿን እየተመተመ አበረታታት።"የሥራ ድርሻዬን መናገሬ ከደንቡ ውጪ ቢሆንም ሁኔታው የሚጠይቀው በመሆኑ አልደብቅሽም። በንቅናቄው ውስጥ የመረጃ ክፍል በምሥራቅ አፍሪካ የምድብ-ለ መሪ ነኝ። ብርጋድየር ጀኔራል አብይ ሰናይ አባላለሁ።ምን አይነት አስጊ ሁኔታ ላይ እንዳለን ሳስረዳሽ አልሞክርም። ምክንያቱም በሚገባ ትረጅዋለሽ። ስለሁኔታው ገለፃ እንደተደረገልሽ ተነግሮኛል። አልደግመውም። እንድትረጂኝ ነው የምጠይቅሽ...ቆይ! ቆይ!" አለ ሰውየው ርብቃ ልታቋርጠው ስትል ቀኝ እጁን ወደፊት ዘርግቶ። "አስጨርሽኝ። እንደተነገረሽ ናትናኤል የካልቨርትን ወዳጅ ገድሏታል። ስለካልቨርት ማንነት በቂ እውቀት እንዳለሽም ነግረውኛል። ስለዚህ ካልቨርት ስለወዳጁ መገደል ፍንጭ ከደረሰው እርሱ ራሱ እንደዛተው ምሥጢራችንን በቀጥታ ለውጪ የስለላ ድርጅቶች አሰበለዚያም ለጋዜጠኞች ነው አሳልፎ

የሚሰጠው። ይህ ምን እንደሚያስከትል ከእኔ እኩል ትረጅዋለሽ። እርግጥ የሴትየዋን አሬሳ ለጊዜው ሰውረነዋል።በቤታችም ውስጥ ያሉ ሌቶች ስለሁኔታው እንዳያረዱና እንዳያወሩ የሚቻለው ሁሉ እየተደረገ ነው። ነገር ግን አሁንም አንድ እጃችን ያልገባ ውል አለ።ናትናኤል የሴትየዋ ግድያ በእኛ እንደተፈጸመ አድርጎ ለካልቨርት ሊያስተላልፍ ከቻለ ወይንም የካልቨ ርትን አድራሻ ደርሶበት ከተገናኘውና ምሥጢሩን ከተረዳ ውጤቱ ለሁላ ችንም ጥፋት ነው። እመኝኝ በአሁኗ ሰዓት ናትናኤል ከካልቨርት የበለጠ አደገኛ ነው፤ ሊያጠፋን ይችላል። እጅግ አደገኛ ሰው ነው።"

"እኔኮ..." አለች ርብቃ እንባዋ በዓይኗ ሊሞላ ልትውጠው እየታገለች።

"ይገባኛል... ይገባኛል... ስለሁኔታሽ ተነግሮኛል።" አለ ሰውየው ለአንድ አፍታ ዓይኖቹን ወደ ሆዷ ዝቅ አድርጎ። «እርግጥ ስህተት ቢሆንም አንዱ ተፈጽሟል። ያረገዝሽው ልጅ የእርሱ ነው። ለዚህም ነው ሕይወቱን ለአደጋ አሳልፈሽ መስጠቱ የከበደሽ፤ ይገባኛል። ወደእዚህ የመጣሁት መሃል ላይ የምንስማማበትን መስመር ለመፍጠር ነው። አንቺ የት እንዳለ ትነግሪኛለሽ። ስለበለዚያም አሞምጀ እንድይዘው ትረጂኛለሽ። እኔ ደግሞ በሕይወቱም ላይ ሆነ በአካሉ ማንኛውም ዓይነት አደጋ እንደማይደርስበት ቃል እገባልሻለሁ። እጃችን እንደገባ እዚህ እናመጣዋለን ወይም አንቺን እርሱን ወደምናቀይበት ስፍራ እንወስድሻለን። ለጊዜው ብቻ በቁጥጥር ስር እናቀየዋለን። ዕቅዳችንን ከውጤት ልናደርስ የቀረን አጭር ጊዜ ነው። ከስድስት ቀን በኋላ አደገኛነቱ ያክትማል። ሁሉንትሁም ነፃ ናችሁ፤ ቃል እገባልሻለሁ። ትስማማ,ያለሽ?" ጎንበስ ብሎ ጉልበቷን በወዳጅነት ስሜት ያዝ አደረገው።

"የት እንደተደበቀ አላውቅም...የት ብዬ ልናገር?"

"ግድ የለም... ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ዘጠኝ ሰዓት ላይ መሥሪያ ቤትሽ ጓደኛሽጋ ደውሎ ነበር። ስላንቺ ማሰቡንም ነግሮታል። ትንሽ መታመምሽንና ቤትሽ ስልክ ደውሎ ቢያነጋግርሽ እንደሚሻል አንድትነግረው አድርገናል። በማንኛውም ሰዓት እዚህ ሊደውል ይችላል። በሚደውልበት ሰዓት በጠና መታመምሽንና እንዲያይሽ መፈለግሽን አስተዛዝነሽ ትነግሪዋለሽ። በተቻለ መጠን ወጥመዳችን ውስጥ እንዲገባ ታባብይዋለሽ።" ክንዷን ያዝ አድርጎ ተናገራት።

ርብቃ በረጅሙ ተነፈሰች። ጭንቅላቷ እርስ በእርሱ ይጨቃጨቅ ይከራከር ጀመር... 'ይገድሉታል! እውነት ከሆነ «ሰው ገደለ» ያሉት እውነት ከሆነ አይተውትም... ሊያታልሏት ነው... ሊያገባቷት ነው... መስማማት የለባትም...እምቢ ብትል የማከተላትን ስታስብ አይኖቿ በእንባ ተዘፈቁ። 'ያስቃይዋታል...ይደበድቧታል... ያንገላቷታል...'

"ጊዜ የለንም... በማንኛውም ደቂቃ ሊደውል ይችላል። እመኚኝ... እጂ እንዲገባ እርጅኝ፤ ቃሌን እጠብቃለሁ።"

"አልችልም።" አለችው እንባዋ በጉንጮቿ እየወረደ።

"ቃሌን ማንም ሊሸረው አይችልም! እመኚኝ። የምነግርሽ እውነት ነው። አንዲት ፀጉሩ ከላዩ አትወድቅም።"

"አላምንም ... ሁላችሁንም አላምንም። ጓደኛውን ገድላችሁታል። አይደለም? እሱንም አትተውትም።" ድምጿ በጭንቅ ቃተተ።

"ከቃሌ በላይ ልሰጥሽ የምችለው ማስተማመኛ የለንም...ቃሌ ደግሞ እውነት ነው።"

"አላምንም! ውሸት ነው! ውሸት ነው! ውሸት ነው!..." እንዳትሸነፍ የፈራች ይመስል አይኖቿን ጨፍና ጭንቅላቷን ቀኝና ግራ አላጋችው።

"ስለምንሽ ካልረዳሽኝ አስገድጄሽ የምፈልገውን እንድትፈጽሚ ማድረግ አችላለሁ።" ለመጀመሪያ ጊዜ ድምፁ ውስጥ የነበረ ልስላሴ ሲቆረፍድ ተሰማት።

"አልችልም! ልትገድሉኝ ትችላላችሁ።አይኔ እያየ ሰሞቱ አልጠራ ውም... ግደለኝ!" ሰውነቷን ነዘራት።

"አልገድልሽም። ያ ፍጹም ስህተት ነው።" አለ ሰውየው ከተቀመጠበት በእርጋታ እየተነሳ።

ከጀርባው ሰቆጮት ሰዎች ምልክት ከሰጣቸው በኋላ በእርጋታ ወደ መስኮቱ ተጠግቶ ውጭ ውጪውን ይመለከት ጀመር። ከወንበሯ ላይ ለሁለት ተሸክመው አንስተው አልጋዋ ላይ አጋደሟት። በፍጥነት አፉን ፈልቅቀው በትኖ ጨርቅ ጠቅጥቀው ለጎሟት።አንዱ ብቻ "ማርቀስ!" አለች በጭንቀት...ያ የምታውቀው የሚያውቃት የህዋሳ መሪ ያግዝላት፣ ያድናት ይመስል። ከቆመበት አልተነቃነቀም።በጭንቅ የሚውጠው ምራቅ ማንቁርቱን እላይ እታች ሲያመላልሰው የተጨነቀላት፣ ያዘነላት መሰላት። ተስፋ አደረገች። ትክ ብሎ ሲመለከታት አይኖቹ እንባ ያቆረዘዙ መሰሉላት። ተስፋ አደረገች። ማርቀስ ግን ከአልጋዋ በስተቀኝ ፊንጠር ብሎ እንደቀመ ቀረ። እሷ ሲለጎም ልሳኗ ሲከዳት በአይኖችዋ ተማፀነችው። ዓይኖቹን ከአይኖቿ ነቅሎ ትንፋሹን እላይ እታች እየመላለሰ ቆሞ ቀረ። ተስፋ ቆረጠች። ለማይቀረው ዱሳና ስቃይ ተዘጋጅታ ተጋደመች። ተጠባበቀች... አልጋዋ ላይ ያጋደሟት ሰዎች እጆቿን ግራና ቀኝ ከአልጋው ጠርዝ ጋር ጠፍረው ካሰሯት በኋላ የሰበሰችውን በውሃ የበሰበሰ ስስ ቀማስ ከላይዋ ላይ እንደ ወረቀት እየቀዳደዱ ያነሱት ጀመር። ድንገት ሴትዮዋ ገንፍሳት ወጣ።

እግሮቿን እያፈራገጠች ወገቧን እየሰበቀች ቀሚሷን አላይዋ ላይ ለማስቀረት ታገለች... ቀሚሷን ግን አላተረፈችውም። እግሮቿን ግራና ቀኝ በርግደው ከአልጋው ጠርዞች ጋር ጠፈሯቸው...

የተሰማትን ሀፍረት፣ የተሰማትን ውርደት ያጥብላት ይመስል እንባዋ ያለማቋረጥ በዓይኗ ጎንና ጎን ተሻርኅደኃደ። ሃሞቷ ሆዷ ውስጥ የፈሰሰ ይመስል ሰውነቷ በመራራ ተሞላ።ግራና ቀኝ ተበርግደው የታሰሩ እግሮቿን ከታሰሩበት ገመድ ጋር እያፋተገች ሰውነቷን፣ ሴትነቷን፣ ሰመሸፈን፣ ለመደበቅ፣ ለመሸሸግ ታገለች። ገመዶቹ ግን አልተሸነፉላትም...

"ስልክ በሚደውል ሰዓት በጠና መታመምሽን አስተዛዝነሽ ትነግሪዋ ለሽ..." ፊቱን ሳይመልስ በመስኮቱ ውጭ ውጭውን እየተመለከተ በእርጋታ ተናገራት። መጥቶ እንዲያይሽም ትገፋፊዋለሽ።የመረጥሽውን መንገድ ተጠቀሚ።ተሰማመጪው፤ሰምኝው፤አልቅሽ። መምጣት አለበት።ያንን ብቻ አስታውሽ። ይህ ደግሞ የእኔ ብቻ ላይሆን የአንቺም ፍላጎት ነው። ምክንያ ቱም ሳይመጣ በቀር ለሚቀጥሉት በርካታ ቀናት መጥፎ ነገር ታያለሽ። እመኚኝ። ከዚያ በኋላ ቀሪ ሕይወት ቢኖርሽ እንኳን ልትኖሪው ፈቃደኛ አትሆኝም።" ፊቱን መልሶ ቆመና ትክ ብሎ ተመለከታት። ወዲያው ከአልጋዋ በስተቀኝ ከቆሙት ሁለት ሰዎች ለአንደኛው ምልክት ሰጠው።

በስተቀኟ የቆመው ሰው ከደረበው ጥቁር ቆዳ ኻኬት የውስጥ ኪስ ውስጥ እስክሪብቶ የምትመስል ዕቃ አውጥቶ በአንደኛው ጫፉ በኩል ክንድ እስክታክል ድረስ መዘዛት።ከቀኝ ኪሱ ውስጥ አነስተኛ የሲጋራ መለኮሻ አውጥቶ ከለኮሰው በኋላ የመዘዛትን ቀጭን ሽቦ ጫፍ በእሳቱ ላይ አሳረፋት። ደቂቃ በማይሞላ ጊዜ ውስጥ ቀጭኗ ሽቦ በቁመቷ መሉ ከጫፍ እስከጫፍ ግላ ፍም መሰለች።ጠጣር ብረት መሆኗ ቀርቶ ፈሳሽ እሳት እስክትመስል ድረስ ተንቀለቀለች። በዙሪያዋ ቀይ ብርሃን እስኪያንጎበጉብ ጋመች።

ሰውየው ቀጭኗ ሽቦ ፍም መምሰሷን ሲመለከት የሲጋራ መለኮሻውን አጥፍቶ የጋለችውን ሽቦ ወደፊት ይዞ ወደ እግሮቿ መሃል ቀረበ። ጉልበቶቿ መሃል ገባ።

ተወራጨች። ከፋመችው ሽቦ ለመሸሽ በተቻላት ሰውነቷን ከአልጋው ጋር አጣበቀችው። ሽቦዋ ግን በቀስታ በጭንና ጭኖቿ መሃል ወደ ሰውነቷ እየቀረበች መጣች... ጭንቅላቷን አርገፈገፈችው...ቃተተች...

"እመኚኝ የምናደርገውን አትወጅውም...ወይስ ይህንንም ውሸት ነው ትያለሽ? ቃሌን አስካልፈጸምሽ ድረስ የሚከተለውን አትወጅውም።" ጀርባውን ለመስኮቱ እንደሰጠ አሻግሮ ተመለከታት።

በፍርሃት ተርበተበተች። በእርጋታ እየተራመደ ወደ አልጋዋ ተጠጋ። ቀኝ እጁን እራቁት ትከሻዋ ላይ ጭኖ እንደ ህፃን ልጅ በሃዘኔታ ቁልቁል ተመለከታት።

"ባልኩሽ ሃሳብ ትስማማያለሽ፣ ሲደውል ረጋ ብለሽ ታነጋግሪዋለሽ። መፍራት የለበትም፣ ቢሆንም በመጠኑ መደንገጥ አለበት። መታመምሽንና ሊያይሽ እንደምትፈልጊ አስተዛዝነሽ ታስረጅዋለሽ፣ ታባብይዋለሽ።"

ሰውነቷን ሳታነቃንቅ ዓይኖቿን ብቻ በፍርሃት እያቁለጨለጩች ሽቅብ ተመለከተችው።

ወደፊት ጎንበስ ብሎ ከማጅራቷ የተቋጠረውን ጨርቅ ፈትቶ አፏ ውስጥ የተጎሰጎሰውን ቡትቶ አወጣላት።

"አይዞሽ ጥርጣሬ አይግባሽ። ልንጎዳሽ አንሻም። ዛሬም ነገም ባልንጀሮችሽ ነን። ለአንድ ዓላማ የቆምን ነን። ያንን ሠይጣን... ያንን ነፍስ ገዳይ ብቻ እጂ አግቢልኝ።"

"ሠይጣን አንተ ነህ!" ድንገት ሣር ፈለቀባት። "ነፍሰ ገዳይ አንተ ነህ! እኳን እጅህ ላገባልህ አጠገቡ አትደርስም - ቱ፡! " አፏ ውስጥ በተጠራቀመው መራራ ምራቅ ፊቱን ሸፈነችው። በጥፊ ሊያግሳት ያለችበት ተዘበራረቀባት። እግሮቿ መሃል ሲገቡ ተሰማት። ሽቦዋ! ሽቦዋ።!

-23-

ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ ታክሲ ተግፍሮ ወደ ለገሃር ሄደ።

ደጋግሞ ደውሎ ነበር ስልኩ የተነሳለት።ቀደም ብሎ መሥራያ ቤቷ ጓደኛዋ ምህረትጋ ደውሎ ርብቃን አትርቢልኝ ሲላት አሁንም ወደ ስራ ገበታዋ አለመመለሷን ስትነግረው አለትጥ ተጨነቀ፤ከራሱ ጋር ክርክር ገጠመ። እንደታመመችና ቤቷ ደውሎ ከቻለም ሄዶ ቢያያት እንደሚሻል ምህረት ስትነግረው መንፈሱ ሽፈተበት። ልቡ ላይ እንደቦር የተሸነቀረበት ግን ሌላ ነበር-

"በጣም አሚታል እንዴ?" አላት ምህረትን ቅንድቡቹን አጠጋግቶ። "ምንድነው በሽታዋ... ማለቱ..."

"እንዴት ነው ነገሩ...አላወቅህም ማለት ነው? ወይስ...ናትናኤል ርብቃኮ እርጉዝ ነች።"

ድንገት እንደመሸ ሁሉ ጭልምልም አለበት፤ጭንቅላቱ እንደ ድንጋይ ከበደው፤ ማጅራቱን ጨምድዶ ያዘው። አንድ ቃል ብቻ ይደጋግም ጀመር - "ፈጣሪዬ! ፈጣሪዬ! ፈጣሪዬ! " ስልኩን ከዘጋ በኋላ በቆመበት ተገትሮ ቀረ። እንደህሣን ልጅ ቁጭ ብሎ ማልቀስ ፈለገ። "ርብቃ ... ርብቃ!" ራሱን መቆጣጠር ተሳነው - "ገደል ይግባ!" ሁሉ ነገር ገደል ይግባ!" የሚንቀጠቀጥ እጁን ኪሱ ከቶ ከአንድ ቡና ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ለሰዓታት ከራሱ ጋር ተወራጨ። በመጨረሻ ከቡና ቤቱ ወጥቶ የህዝብ ስልክ ይፈልግ ጀመር።

ስልኩ ቢጠራም የሚያነሳው ሰው አልነበረም። በሚንቀጠቀጥ ቁኝ እጁ የስልኩን እጀታ ጨምድዶ ይዞ ተጠባበቀ። 'ርብቃኮ እርጉዝ ነች' ስልኩ ይጠራል፤ የሚያነሳ የለም። 'ቁጭት እቤቷ ድረስ ብሄድስ?- አሰበ። 'መሄድ የለብኝም። እሷንም ቢሆን ለባሱ አደጋ ማጋለጥ ነው የሚሆነው።' ደጋግሞ ደውሎ ነበር ስልኩ የተነሳለት።

"ሀሎ" አለ ስልኩ እንደተነሳ ቀድሞ። ድምፅ ተጠባበቀ። ግን ምንም አልነበረም። መልሶ "ሀሎ" አለ የሚንቀጠቀጥ ድምፁን ለማረጋጋት እየታገለ።

"ናቲ...ናቲ...ናቲ..." ድምጿን ከመቅጽበት ለየው። ቢሆንም በጣም የደከመ ድምጽ ነበር።

"ርብቃ! ደህና ነሽ...?"

"ናቲ...ናቲ... አቃጠሉኝ...ናቲ..."

"ናትናኤል ነኝ ርብቃ... ጮክ በይ አይሰማኝም። ርብቃ መሥሪያ ቤትሽ ደውዬ ነበር። ርብቃ... አ?... አይሰማም።" ድምጿ እየደከመበት ሄደ።

ሌላ ሰው ስልኩን እንደተቀበላት ተረዳ።

"ሀሎ።" አለ ለስለስ ያለ የወንድ ድምፅ።

"ሀሎ... እባኮት ርብቃን ነበር።"

"ማን ልበል?"

"ሀሎ...እባኮት ርብቃን ያቅርቡልኝ።" ናትናኤል ረጋ ብሎ ጠየቀ።

"ይቅርታ። ትንሽ አሟታል። ስልክ መቅረብ አትችልም። የምነግርልዎት መልዕክት ካለ..."

"እ...ሲኒ ለማነጋገር ስለምፈልግ ነበር።" ናትናኤል ጠንከር አለ።

"ይቅርታ... ስትነጋገር ስለሚደክማት ነው። መልዕክት ካሎት ልንገርሎት። ታናሽ ወንድሟ ነኝ... ብስራት ነኝ።"

ናትናኤል ለማስታወስ ሞከረ። ቤተሰቦቿን ብዙም አልቀረባቸውም፤ ቢሆንም ከብስራት ጋር ከአንድ ሁለት ሦስት ጊዜ ተገናኝተዋል። ብስራት ገና ሃያ ዓመት ያልሞላው ወጣት ወንድሟ ነው።

"እንደምንዋልክ ብስራት። ናትናኤል ነኝ፤ ታስታውሰኛለህ? የርብቃ...እ..."

"አዎ - አዎ አስታውሰሃለሁ። እንደምንድነህ? ደህና ነህ? ምነው ጠፋህ? ርብቃ በጣም አስባለች። ለምን ብቅ አትልም?"

"እ..." ናትናኤል አመነታ። "ምን መሰለህ ብስራት... መምጣት እንዲችን አልችልም። ግን እሷ እንዴት ነች?"

"አሚታል... በጣም ነው የታመመችው። ሐኪም ቤት እያመላለስናት ነው።"

"ምን አሉ ሐኪሞቹ? ማለቴ ምንድነው?" ናትናኤል በልቡ የሚንቀዋለለውን ለመጠየቅ ጭንቅ አለው።

"አላውቁላትም። ግን ምግብ አይበላላትም፤ስትበላም አይረጋላትም። ሰውነቷ ላይ ግን ችግር የለባትም። 'ጭንቀት ነው' ነው የሚሉት ሐኪሞች። ምን እንደሚያስጨንቃት ግን ሊገባን አልቻለም። በጣም ደክማለች። ናትናኤል መጥተህ ብታያት ጥሩ ነበር። በእንቅልፍ ልቧ ሁሉ ስምህን ትጠራለች፤ ከቀን ወደቀን እየባሰባት ነው።"

ናትናኤል በረጅሙ ተነፈሰ። እጁን ግንባሩ ላይ ጫነ። ከራሱ ጋር ክርክር ገጠመ። 'የፈለገው ይምጣ ሄዶ ያያታል። መቼም በቤቷ አካባቢ ሊያገኟቸው ይችሉ ይሆናል። ግን ምርጫ የለውም። ሽልክ ብሎ ገብቶ ሽልክ ብሎ ይወጣል' ወሰነ።

"ብስራት መደወሌን ለማንም አትናገር ዛሬ ማታ መጥቼ አያታለሁ እሺ? ልክ ከምሽቱ አስራ ሁለት ተኩል ሲሆን ውጭ በሩጋ ጠብቀኝ"

ናትናኤል ስልኩን ከዘጋ በኋላ በግራው ያንጠለጠለውን ትንሽ የሸራ ሻንጣ ይዞ እዘያው ለገሃር አቅራቢያ ወዳለ አነስተኛ ቡና ቤት ተመልሶ ገባ። ጥግ ወዳለ ወንበር ሄዶ ሰውነቱን ለማርገብ፣ ለማረጋጋት በዝምታ ተቀመጠ። በግራሶና በዘይት የተጨማለቀ ለማያዋ ቁታ ለብሷል። ጭንቅላቱ ላይ ያጠለቀው ዙሪያው እንደጠመሰገ ቅጠል የተልፈሰፈሰው ባርኔጣ በግንባሩ ላይ አዝምሞ ፊቱን ሸፍኖታል። ከደረት ኪሱ ሲጋራ አውጥቶ

ከሚንቀጠቀጥ እጁ ጋር እየታገለ ከለከሳት በኋላ ክብሪቱን እያጠፋ ሲጋራዋን ምጥጥ አደረጋት። "ርብቃ... ርብቃ... ምነው አጠብሽ መሆን ብችል!"

"ምን ልታዘዝ።" አለችው ለማያዋ ሽርጥ ወገቧ ላይ ሸብ ያደረገች አስተናጋጅ የለበሰውን ቆሻሻ ቲታይ ስታይ ድምጿን ቀኖብን አድርጋ።

"ቡና።" አላት ቀና ብሎ አይታት የዋጠውን የሲጋራ ጭስ በረጃሙ እየለቀቀ።

"ሂሳብ በቅድሚያ ነው የሚከፈለው።" አለች ሁለት እጆቿን በጎንና ጎን የሸርጥ ኪሶች ውስጥ እየወሸቀች።

ከቀኝ ኪሱ ውስጥ ማንዚሞች አውጥቶ ጠረጴዛው ላይ በተን አደረገላት። ሃሳቡ ግን ሌላ ቦታ ነበር። ርብቃ ለምን ደበቀችው? ወይስ ወሯ ነና ነው ማለት ነው!ሊሆን አይችልም። ደብቃው ነው። ግን ለምን... ለምን?

የሚወደው ገጿ መጥቶ ፊቱ ላይ ድቅን አለበት። 'ርብቃ'ኮ እርጉዝ ነች' የምህረት ድምፅ እቃጨለበት፤ 'አሚታል... ምግብ አይበላላትም ... ስትበላም አያረጋላትም... "ጭንቀት ነው" ነው የሚሉት ሥሕሞቹ...' የብስራት ድምፅ ደገመበት...

"አምላኬ ምን ዓይነት ጉድ ውስጥ ነው የከተትከኝ" አለ አምላኩ ከፊት ለፊቱ ባለ ወንበር ላይ የተቀመጠ ይመስል ፊት ለፊት አፍጥጦ።

ምንድነው ሊያደርግ የሚችለው? ቀጥ ብሎ ፖሊስጋ ሄዶ እጁን መስጠት። ቢገሉትስ? ይግደሉት። ከዚህ በላይ ስቃይ መሸከም አይችልም! ግን ለፖሊሶችስ ምን ሆንኩ ብሎ እጁን ይሰጣል? ሁሉን ነዋ!... የሆነውን ሁሉ ዘርዝሮ ማውጣት ነዋ! ግን ማን ያዳምጠዋል? ማን ያምነዋል? ፍጹም! ፖሊስ ወጥመድ ነው! እጁን መስጠት ማለት ሞቱን ማፋጠን ማለት ነው። ለማን ይበጃል መሞቱ? ለርብቃ? ለልጁ? የአበርሃም መሞት ማንን ጠቀመ? መረጋጋት ነው ያለበት። ካሁን ወዲያ ወደኋላ ማለት አይችልም! መረጋጋት ነው ያለበት።

ከቀጥጥር ውጭ በሚንቀጠቀጥ ቀኝ እጁ የያዛትን ያለቀች ሲጋራ ለመጨረሻ ጊዜ መጠጣትና ከፊት ለፊቱ ጠረጴዛ ላይ በተቀመጠው የሲጋራ መተርከሻ ውስጥ ደፈጠጣት። 'መረጋጋት... መረጋጋት ነው ያለበት...'

የቡና ቤቱ አስተናጋጅ ያዘዘችን ቡና አምጥታ እፊቱ ደነቀረችለት። አንስቶ ፋት አለው። ስኳር አልነበረውም። ክፋኛ መረረው። ቢሆንም ስኳር አልጠየቃትም። ድጋሚ ፋት አለው። ትኩስ ቡና በጉሮሮው አልፎ በሆዱ ሲተራመስ ስንዝር በስንዝር ተከታትለው። ሆዱ ጨርርር...ር ሲል

ተሰማው። ትላንት ምሳ የበላ ነው። ቢሆንም ምግብ አላሰኘውም። ከቡናው ድጋሚ ፋት አለለት። ሰውነቱን ማዝናናት አለበት፤ ማረጋጋት አለበት። በተቀመጠበት ወንበር ላይ በደኋላ ጋለል ብሎ ዓይኖቹን ጨፈናቸው። ቀኝ እጁ ከደረት ኪሱ ገብቶ ሲጋራና ክብሪት ይዞ ተመለሰ። ርብቃ ለምን ደበቀችው? በቃ በቃ... ስለርብቃ ማሰብ የለበትም። አለበለዚያ ያብዳል፤ አለበለዚያ አእምሮውን ይስታል። አእምሮውን ወደኋላ አጠንቅሮ የደረሰበትን ያጋጠመውን ድጋሚ መረመረው...

ከትላንት ወዲያ ማታ ዓይኑ ስር ከተፈጸመው ግድያ በኋላ ሰውነቱን አረጋግቶ መቆየት አልቻለም። አንዱ እንደቀሰለች ሚዳቆ ቅጠል በተንከሻከሻና ወፍ በበረረች ቁጥር መበርገግ ብቻ ሆነ።

"ሩጥ!" ስትለው አሁንም ጥርት ብሎ ይሰማዋል። "ሩጥ!" እንዴት እንደ ሮጠ ትዝ አይሰውም። ወደ ዋናው የመኪና መንገድ ከገባም በኋላ ሩጫውን እልገታም ነበር። በመጨረሻ ፍርሃቱ ታግሶለት ሳይሆን ልቡ ልፍረስ ሲለው... አፉ ደም ደም ሲለው፤ ድካም ጉሮሮውን ይዞ ሊፈጠርቀው ሲጀምር፤ ጥጋት ይዞ ቆመና ቁና ቁና እየተነፈሰ አይኖቹን በጨለማው ውስጥ በመጣበት አትጣጫ አፈጠጣቸው።

ሊያፍነው ቢሞክርም ከማጨስ ሳንባው እየተጣደፈ በአፍ በአፍንጫው የሚሽቀዳደም የገዛ ትንፋሹ ድምፅ አሰጋው። ከወዲያ ማዶ ትንፋሹን ሰምተው እንዳያመጡ የፈራ ይመስል እጁን አፉ ላይ ጭኖ ቆመ።

ድምፅ የለም። ዘግይቶ ነበር እርቆ መሄዱንና በዙሪያውም ማንም እንደሌለ የተረዳው፤ ነፍሱ መለስ ያለችለት። ሲፈራ ሲቸር ከተደበቀበት ጥጋት እየተገላመጠ ወጥቶ በመኪና መንገዱ ጥግ ጥግ እየተራመደ ራቅ ብለው ወደሚታዩ የመሸታ ቤቶች አመራ። በዚያ ሰዓት ርቆ ለመሄድ መሞከር እንደሌለበት ተረድቷል። እዚሁ አፍንጫቸው ስር ነው መደበቅ ያለብኝ ብሎ አሰበ። አይጠረጥሩኝም። እዚሁ ይቆያል ብለው አይገምቱም። አለበለዚያ ርቄ ለመሄድ ከሞከርኩ ወዲህ ወዲያ ስል ያገኙኛል። ቶሎ አንድ ቦታ ይገዥ መርጋት አለብኝ፤ እመሃላቸው ቢሆንም ማድፈጥ መቻል አለብኝ።

ትዝ ይለዋል... "እባክሽ የእኔ እህት አልጋ አለ?" አላት ወደ አንድ አነስተኛ ሆቴል ገባ ብሎ።

ሴትየዋ መልስ ሳትሰጠው አይኖቿን አፍጥጣ መላ ሰውነቱን ትመለከተው ጀመር። ጎንበስ ብሎ የገዛ ሰውነቱን ሲመለከት በረገጥ። ከፊት ለፊት ነጭ ሸሚዙ እጀቹ፣ ክንዱ ሁሉ በደም ተበክሏል። ለራሱ እስኪያስደነግጠው ድረስ ክፋኛ በደም ተጨማልቋል።

"እ - - -እ ሰዎች ተደባድበው ስንላላግ ነው። እ...አልጋ አላችሁ?"

መልስ ሳትሰጠው ጭንቅላቷን ብቻ ነቀነቀችበት። ፊቷ ላይ የሚንቀዋለለውን ያልተቆነጠጠ ፍርሃት ሲመለከት ታስፋ ቆረጠ... ሌሊቱን ቁም ቢያድር አልጋ እንደማታከራየው ገባው። ለእርዳታ ሳትጮኽ 'አ! አ!' ብላ ሳታስያዘው ቶሎ ብሎ ወጣና በፍጥነት በጨለማው ውስጥ ተሰወረ።

ድጋሚ ሌላ ሆቴል ከመግባቱ በፊት የኮቱን ቁልፍ ግጥም አድርጎ ቆልፎ፣ ኮሌታውን ቀልብሶ እጆቹን ከሱሪው ኪስ ውስጥ ወሽቃቸው። ወደ ሆቴሉ ሲገባ የፊተኛው አዳራሽ ባዶ ነበር። ደንበኞች ወጥተው የአዳራሹን መስኮቶች የምትዘጋጋ አስተናጋጅ ተመለከተ።ፈገግታ አስቀደመና አልጋ ጠየቃት።

"ስድስት ብር።" አለች ስታየው ኮስተር‌ተር ብላ መስኮቶቹን መዘጋጋቷን ሳታቋርጥ።

በደም የተጨማለቁ እጆቹን ከሱሪው ኪስ ውስጥ እንዲት እንደሚያወጣ ግራ ተጋባ። በአዳራሹ ውስጥ ያለው ብርሃን ደብዛዛ ቢሆንም እጆቹ የተነከሩበትን ደም ብትመለከት ልጅቱ የሚሰማት ስሜት አልጋ እንደሚያስከስክለው እርግጠኛ ነበር።

"መጀመሪያ ክፍሉን ልየዋ።" አላት በተቻለው ራሱን ለመግዛት እየጣረ።

'ተከተለኝ' ለማለት ጭንቅላቷን መታ አደረገችና ፊቷን መልሳ ወደ ጓዳ ገባች። ተከተላት። ከሚከራየው ክፍል ሲደርሱ በሩን ከፍታ፣ መብራቱን አብርታ ፈቀቅ አሉችለት። 'ወደ ክፍሉ ገባና ቀልጠፍ ብሎ መብራቱን አጠፋው። ወዲያው የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ ከመተላለፊያ በሚመጣው ስስ ብርሃን የአስር ብር ኖት አውጥቶ ሰጣት።

"መልሱን ያኘው ... እ... መታጠቢያ ቤት ይኖራል?"

"ያው!" አለች ከአስር ብሩ የሚመለሰው አራት ብር የእርሷ መሆኑን ስታውቅ ፈገግ ብላ።

መታጠቢያ ቤት ገብቶ በደም የተበከለ ልብሱንና ሰውነቱን አጣጥቦ ወደተከራየው ክፍል ተመለሰ። አልጋው ላይ በጀርባው ተንጋሎ አይኖቹን ከደነ። እንቅልፍ ግን አልጎበኘውም። ሰውነቱ ሊፈጋጋለት አልቻለም።

'ምንድነው ነገሩ?' የተነበፉረቀበትን ሁኔታ ትርጉም ሊሰጠው ተባሳላረ። 'ሴተዮዋ ክዮት መጣች? ሰነራሚ ማነች? ያለጥርጥር የካልቨርትን አድራሻ ትፈልጋለች። ለዘህም ነው የምሥራችን የገደለቻት። ግን እሱን ለምን ተወችው? መተው ብቻ ሳይሆን ሕይወቱን ለማትረፍ የሌላ ሰው

ሕይወት ለምን አጠፋች? እሷ ማነች? በአውሬው ውስጥ ለውስጥ አለመግባባትና መከፋፈል አለ ማለት ነው? አንደኛው ወገን ሊያጠፋው ሲፈልግ የተቀረው ወገን ሞቱን አይሻም ማለት ነው? ግን ለምን? የእርሱ መኖር ማንን ይጠቅማል? እንዴት? የምሥራች መሞትስ ምን ይጨምራል? ሴትየዋ ማነች? ሰውየውስ? ሰውየው በምሥራች ሞት ለምን ተደናገጠ? አርሱንስ ለምን ሊገለው ሞከረ? ሴትየዋ ከጀርባው ባትቀድመው ጨርሶት ነበር'ኮ!'

'የምሥራችን ሳይሆን የእርሱን መጥፋትና መሞት የሚሻ ወገን አለ ማለት ነው። ያለ ጥርጥር ይህኛው ወገን ነው አብርሃምን የገደለው። ግን አነማን ናቸው? ምንድነው የሚፈልጉት? ግልፅ ነው። ሁሉም የሚፈልጉት ካልቨርትን ነው። የካልቨርትን አድራሻ የምታውቅ የምሥራች ብቻ ነበረች። ሊያስፈራራት ቢሳውን ሊያወጣባት ምንድን ነበር ያለችው የምሥራች?'

"አትነካኝም! ጫፌን ብትነኩኝ ዮሴፍ ምን እንደሚያደርግ ታውቃላችሁ! ያወጣዋል... ምሥጢራችሁን ያወጣዋል!"

'አዎ...እንደጠረጠረው ካልቨርት ይዙት የተሸሸገው ምሥጢር አለ። አውሬው የምሥጢሩን መጠበቅ ለማረጋገጥ ሲል ካልቨርትን እጁ ማስገባት ቢፈልግም የምሥራችን ለመተናኮል ያልደፈረው ካልቨርት ምሥጢሩን በይፋ በማውጣት እንዳይበቀሰው በመፍራት መሆን አለበት። አውሬው የካልቨርት አባራሪ ይምሰል እንጅ አስረኛውም ነው። ምክንያቱም ካልቨርት የአውሬውን ምሥጢር በመዳፉ አድርጓል። የአብርሃም አደራ ታውሰው «ካልቨርትን አግኝ... ካልቨርትን» አብርሃም ትክክል ነው። ቁልፉ ያለው ከዚያ ነው። ካልቨርት የያዘውን ምሥጢር በጁ ያገባ ሁሉ የአውሬውን አናንጫ መሰነግ ይችላል። ግን ምንድነው ምሥጢሩ? የት ነው ካልቨርት...? የምሥራች ነበረች አድራሻውን የምታውቅ። ሞታለች። ሌላ ማን አለ? እርሱ ራሱ ! ነግራዋለች። አዎ... የካልቨርትን አድራሻ ነግራዋለች። አሱ ብቻ ነው የካልቨርትን አድራሻ የሚያውቅ'

"እ...እማዬ...ድሬዳዋ።"

'እማዬ... ድሬዳዋ... የት ናቸው እማዬ? አናቷ? ድሬዳዋ... ድሬዳዋ የት?'

ናትናኤል በተከራየው የሆቴል ክፍል ውስጥ በጀርባው አልጋው ላይ እንደተንጋለለ ዓይኖቹን ኮርኒሱ ላይ ተክሎ ቀረ።

'በድሬዳዋ እየተዘዋወረ "የምሥራች አናት" እያለ አይፈልግ! ስማቸውን እንኳን አያውቅም። የምሥራች ይልማ። እርግጥ የምሥራችን አባት ስም ያውቃል - አቶ ይልማ... አስር አለቃ ይልማ... ቁስ ይልማ... ፈጣሪ ይወቅ! አባቷን ነገኘ ግን እናቷን አገኝ ማለት ነው። አብረው አያኖሩ እንደሆንስ? ቢሆንም የእናቷን አድራሻ ሲያውቁ አይቀሩም። ግን አባቷንስ

ቢሆን... "አቶ ይልማ" እያለ በድፈጻዋ ከተማ ቢዞር አባቷን እንዴት ማግኘት ይችላል? የአባታቸውን ስም ቢያውቅ ጥሩ ነበር። ያንን እንኳን ማግኘት ይችላል። እ... ተመልሶ ወደ ሆቴሏ ሄዶ የንግድ ፈቃዷ ላይ ማንበብ ይችላል። የአባቷና የአያቷ ስም ይኖራል። ግን ከአሁን ወዲያ ወደዚያ አቅራቢያ መሄድ በገዛ እጅ መንጠልጠል ነው። ሰው ቢልክስ? ማንን? አንዱን የሠፈር ስራፊት ጎረምሳ አምስት ብር ቢያሳየው ሄዶ ያነበለታል። በዚህ አደገኛ ሰዓት የላከው ወጣት የንግድ ፈቃዷን ተጠግቶ ፊደል ሲቆጥር "ምንድነው የምትሰራው?" ብለው ቢይዙትስ? "ምራ" ቢሉትስ? አስከትሏቸው ከተኳ፡ ቢልስ? አ! አ! አ! አይሆንም። ሌላ ምርጫ መኖር አለበት። የንግድ ፈቃድ... ግብር... አገር ውስጥ ገቢ.... አዎ እዚያም የአያቷ ስም ይኖራል። ግን አገር ውስጥ ገቢ የሚያውቀውና ፋይሏን አውጥቶ የሚያይለት ወይ የሚያሳየው የለውም። ሄዶ ፋይሏን ቢጠይቅ ደግሞ ጥርጣሬ መፍጠር ነው። "ለምን ፈለግኸው? ምንድነህ አንተ?" ቢሉት ምን ሊመልስ? አ! አ! አይሆንም። ሌላ ምርጫ ... ሌላ ... መፍጠን አለበት! መቅደም አለበት! ቶሎ ወዲ ድፈጻዋ... ቶሎ ወደ ካልቨርት... ቶሎ ወደ ምሥጢሩ... ቶሎ ቶሎ! የአባቷ ሙሉ ስም ማነው? ይልማ... ይልማ ማን?

ናትናኤል ለጥያቄው መልስ ሲያገኝ ይበልጥ ተበሳጨ። ለዚህ ቀላል ጥያቄ፣ ለዚህ ቀላል መልስ ይህን ያህል ከተቸገረ እንግዲያው ማስተዋል ቀንሷል ማለት ነው። ከሚገባው በላይ ተወናብዷል ማለት ነው። ፈርቷል ማለት ነው።

እራሱን ገሰጸው።

ረጋ ማለት አለበት። አለበለዚያ በማይረባ ስህተት እራሱን አጋልጦ ይሰጣል።

ስሟን አስካወቀ፤ የስልክ ቁጥሯን አስካወቀ፤ የአባቷንና የአያቷን ስም ከማንኛውም የስልክ ደብተር ላይ በቀላሉ ያገኘዋል።

ሌሊቱን በሙሉ በሃሳብ ሲታመስ ሳያሸልበው ዐሐይ ሥናራዋን ተረከበች።

ናትናኤል ከአልጋው ተነስቶ ማታ አለቅልቆና በአርጥብ መሃረቡ ጠራርጎ ከግርጌ ካለ ወንበር ላይ ያሰጣቸውን ሸሚዙንና ኩቱን አንስቶ ለባበሰና ወደ መታጠቢያ ቤት ገባ። በተቻለው መጠን ረጋ ብሎ ተጣጥቦ ያለፈውን ሌሊት አሻራ ሙልጭ አድርጎ ካወዳ በኋላ ወደ ሆቴሉ አዳራሽ ብቅ አለ።

ጥግ ላይ ተቀምጦ ሁለት ስኒ ቡና ጠጣና ፈጠን ብሎ ከሆቴሉ ወጣ። ሌሊቱን ያለእንቅልፍ፡ በያሳልፈውም የድካም ስሜት አልተሰማውም። ምናልባት ድንጋጤው ይሆናል፤ ምናልባት ፍርሃት፤ ምናልባት ሥጋት።

ደሙ በሰውነቱ ውስጥ ሲሽቀዳደምና ሲራወጥ ለራሱ ይሰማዋል። መፍጠንና መሮጥ አለበት!

ታክሲ ተሳፈረና ወደ መርካቶ ሸሸ።

መርካቶ ባህር ነው - ውቅያኖስ! መርካቶ ጫካ ነው - ደን። መርካቶ ቤቱ ነው- የዘውድዬ።

መሀል መርካቶ ከታክሲ እንደወረደ ወደ አንድ ቡና ቤት ገባ። ገንዘብ ተቀባይዋን ተጠግቶ ሠላምታ ከሰጣት በኋላ የስልክ ማውጫ ጠየቃት።

"ጩኒ ቁልፍ።" አለች ረጅም ወንበር ላይ የተቀመጠችው ወጣት ሴት ወደኋላ ዞራ።

በአድማጯ የሚመጣጠናት ወንድ ልጅ በቀጭን ሰንሰለት ውስጥ የተሰገሰጉ አስር የሚሆኑ ቁልፎች አቀበላት። ከቁልፎቹ ውስጥ አንዱን መርጣ አወጣችና አጠገቧ ያለ መሳቢያ ስባ የስልኩን ደብተር አውጥታ አቀበለችው።

"እግዜር ይስጥልኝ" አላት ማውጫውን ተቀብሏት እየከፈተው።

የምሥራች ይልማ መጀመሪያ የምሥራችን ስም ፈለገ። በርካታ የምሥራች ይልማዎች የተደረደሩበትን ገፅ አንዳገኘ የስልክ ቁጥሯን ፈለገው። ቁጥሩን እንዳገኘ ወደኋላ ተመልሶ በትይዩ የተፃፈውን የምሥራችን ስም እስከ አያቷ ስም አነበበው -የምሥራች ይልማ ገዛኸኝ።

"አቶ ይልማ ገዛኸኝ" ድጋሚ የስልክ ማውጫውን እያገለባበጠ ይፈልግ ጀመር...

አቶ ይልማ ገዛኸኝ... ይ... ይ... ይ... ይልማ አዳሙ... ይልማ ብራቱ ... ይልማ ገብረማርያም...ይልማ ገዛኸኝ!

የስልክ ቁጥሩን በወረቀት ላይ ገለበጠና የቡና ቤቱን ገንዘብ ተቀባይ አመስግኖ ወጣ። እዚያው አካባቢ የሚገኘው ስልክ ፈልጎ አቶ ይልማ ገዛኸኝ መኖሪያ ቤት ደወለ።

"አ..ቤት" አለው ቀጠን ያለ የሴት ድምፅ።
"እባኮት አቶ ይልማን ነበር"
"ሥራ ናቸው" አለች ሴትየዋ በተሰላቸ ድምፅ።
"እባኮት ችግር ገጥሞኝ ነው የሥራ ቦታቸውን ስልክ ቢሰጡኝ።"

"የሰቁን ነው?"
"አዎ ... ላገኛቸው የምችልበትን በታ።"

ነገረችው። ቀልጠፍ ብሎ ቁጥሩን ጻፍ ጻፍ አደረገና አመስግኗት ስልኩን ዘጋ። ወዲያው የሰጠችውን ቁጥር ደወለ።

"ሃሎ" አለ ውፍረት የደፈነው፣ ሰጋ የዘጋው፣ እርስ በእርሱ የማይተሻሽ ድምፅ።
"እባኮት አቶ ይልማ ይኖራሉ?"
"ነኝ። ማን ልበል?"
"እንደምን ዋሉ። የምሥራች ነበረች የላከችኝ..." ናትናኤል የሰውየውን ስሜት ለማጥናት ለአንድ አፍታ ዝም አለ።

"ማን አሉኝ?" አሉ ሰውየው መልሰው።
"የምሥራች... የምሥራች ይልማ።"
"ከየት ነው? ማንን ነው የሚፈልጉት?" ሰውየው ግራ የተጋቡ መሰሉ።
"ዋምሥራች... የምሥራች የእርሶ ልጅ።"
"የማን ልጅ?" ሰውየው ይበልጥ ተደነጋገራቸው።
"ካዘንቺስ ሆቴል ያላት የእርሶ ልጅ።የምሥራች ይልማ...ባለሆቴሏ።"
"የምን ሆቴል ነው የሚሉኝ?"
ይቅርታ ጠይቋቸው ስልኩን ዘጋ።

ሌላ ይልማ ዝርሽኝ በአዲስ አበባ ስልክ ማውጫ ደብተር ውስጥ የተመዘገበ የለም። ያለው አማራጭ ወደ ድሬዳዋ መንጎድ ብቻ ነው። ድሬዳዋን አያውቃትም። እዚያም ሄዶ መቸገሩ የማይቀር ነው። ግን የተሻለ ምርጫ የለም።

መፍጠን አለበት። ምንም ጠባብ ቢሆን በተከፈተለት በር ሁሉ መሮጥ አለበት። ወደ ካልቨርት መጠጋት አለበት።

ዝግጅቱን ለማጠናቀቅ ወደ ባቡር ጣቢያ ሄዶ በማግስቱ ምሽት ላይ ወደ ድሬዳዋ በሚሄድ ባቡር ላይ የሁለተኛ ማዕረግ ትኬት ከቀረጠ በኋላ አውቶቡስ ተራ ወደ ዘውዲቱ ቤት ወደ ጎፈሬው በረረ።

ምሳውን ከዘውዲቱ ጋር ከበላ በኋላ ከሰዓት ወደ ገበያ ወጣ። መርካቶ የዘመን መለወጫ በዓልን- መስከረም አንድን - ለመቀበል በሚዘገጃጅ ገበያተኛ ተጣባለች።

ወደ ድሬዳዋ ሲሄድ ሊለብስ ያሰበውን ጀለቢያና ሽርጥ ነጠላ ጫማ እንዲሁም አንድ አነስተኛ የሸራ ሻንጣ ገዛ። አዲስ አበባ አስካለ ድረስ ደግሞ አጥልቆት የሚዘወረውን ውራጅ የጋራዥ ተቃና ፊቱን ጥሩ አድርጋ የምትሸፍንለት አንድ የተልፈሰፈሰች ባርኔጣ ጨመረ።መንገድ ላይ ከአንድ ጋራዥ ገባ ብሎ ለዘበኛው ሁለት ብር ሰጠና በትንሽ ቀርቀሮ የተቃጠለ ዘይት ይዘ ወደ ጎፈሬው ሲመለስ ከአንድ ሱቅ ገብቶ አንድ ጥሩ ሽቱና የሴት ነጠላ ጫማ ሸመተ። ከዘውዲቱ ቤት ሲደርስ ባይመሸም ቀኑ ገፍቶ ነበር። ልብሱን አወላልቆ ዘውዲቱ አልጋ ውስጥ ገብቶ ጥቅልል አለ። የዘውዲቱን ቤት ተከራይቶ ከገባ ጀምሮ ለመጀመሪያ ጊዜ ዘውዲቱ አብሯት የሚያድር ደንበኛ አጥታ እንድትመጣ ተመኘ።

ያን ሴሊት ዘውዲቱ ቀንደኞች ደንበኛ አገኘች፣አልተመለሰችም። አልጋዋ ላይ ብቻውን ሲገላበጥ ሲያቃዥው አደረ።አንዱን ቅገሮት ሳያገባድድ ሌላ ቅገሮት እየቋረጠው ያባረረው ውሻ ሳይዘው ጭልጥ ካለ ገደል እየገባ... ከገደሉ መሰል ደርሶ አናቱ እንደ አንቁላል ሳይፈርጥ አየር ላይ ጭልፈቶች ገላውን አየገመጡ አይኖቹን እየጓጠጡት ሲወራጭ አደረ።

ጠዋት በሩ ሲከፈት በርግጎ ሲነሳ ጭንቅላቱን በፋስ ሲወቅረው ተሰማው -አራስ ምታት ነፍስ ዘርቶ።

"እንደምን አደርክ?" አለችው ዘውዲቱ ወደ ውስጥ ገብታ በሩን እየዘጋች። "እስካሁን አልተነሳህም? ሁለት ሰዓት አልፏልኮ።" የያዘቸውን የሳስቲክ ከረጢት ወንበር ላይ ጣል አድርጋ አልጋው ጫፍ ላይ ቁጭ አለችና ኩንታል ስትሸክም እንዳደረች "አኅ.....ፍ!" አለች። "እንዴ ለምን እራትህን ሳትበላ አደርክ?" አለች ሳይከፈት ያደረውን የምግብ ሳህን ከራስጌ ስታይ ዞራ እየተመለከተቸው።

"አላየሁትም ነበር።" አላት ናትናኤል አራቁት ደረቱን እያከከ ዞሮ ከራስጌ የተቀመጠውን ሳህን እየተመለከተ።

"እና ጾምህን አደርክ ማለት ነው? ደግሞ ከትላንት ወዲያ የት ነበር ያደርከው?" ጥያቄ አከታተለችበት።

ሳይመልስላት ከአልጋው ተነስቶ ከወገቡ በላይ ለመለቃለቅ በሩን ከፍቶ ወጣ። ሰውነቱን ተለቃልቆ ሲመለስ ዘውዲቱ ከራስጌ ያደረውን ሳህን ከፍታ በግራ እጇ ይዛ እየተንጎራደደች በላይ በላዩ ስትጎርስ አገኛት።

"ቡዳ የሆነ ሰውዩ...ራቴን ሳያበላኝ ቤቱ ወስዶ እንደቅሪላ ሊያለፋኝ አደረ።" አለች እየሳቀች። "ሳጉርስህ?"
ራሱን ነቀነቀ። ናትናኤል ምግብ አላሰኘውም።
"ምን ሆነሃል? ቤት ደህና አይደሉም እንዴ?"

"ደህና ናቸው እነሱስ..." የጀመረውን አንጠልጥሎ ተወው።
"ታዲያ ምን ሆነሃል?"
"ሰውየው ተያዘ።"

"የቱ ሰውዬ?" መንጎራደዷን አቁማ በተቀመጠበት ቁልቁል ተመለከተችው።
"አሊቃዬ። የመሥሪያ ቤታችንን ገንዘብ ያጠፋው።"

"አትሰኝም!" የያዘችውን የምግብ ሳህን ከራስጌ አስቀምጣ በወጥ የተጨማለቀ እጇን አንከርፋ አልጋው ላይ ከጎኑ ተቀመጠችና አይን አይኑን ትመለከተው ጀመር። "ውሸትክን ነው!"

ናትናኤል ከዘውዲቱ ያሚለይበት ሰዓት እንደደረሰ የተገነዘበው ከአንድ ቀን በፊት ነበር። የምሥራች "እማዬጋ... ድሬዳዋ" ካለችው ወዲያ። ዘውዲቱን ሲሰናበታት ደግሞ ምክንያት መስጠት አለበት። ቢሆንም ችግሩ ሁሉ እንደተፈታ አድርጎ መቁረብ የለበትም። መጪው አይታወቅም። ማን ያውቃል... ተመልሶ ወደ አዲስ አበባ መምጣትና መሸሸግ ያስፈልገው ይሆናል። ያን ጊዜ የት ይገባል? ዞሮ መግቢያው መሸሸጊያው ነች-ዘወዲቱ።

"እም ተያዘ ዘውድዬ... እየተመረመረ ነው አሉ። ግን ገና ነው፣ ያመነ አይመስለኝም።"

"እ..ሺ!" አለች ሰተጨማሪ ወሬ ዓጉታ ድዷ ውስጥ የገባ ምግብ በምላሷ እየጠረገች።

"ግን መጥፎ ወሬ ሰማሁ..."
"ምን?" ቅንድቦቿን አጠጋጋቻቸው።
"ፖሊሶች አዲስ አበባ ውስጥ መደበቁን ደርሰውበታል አሉ። ያየኝ ሰው ሳይመራብኝ አልቀረም።"
"ገብርኤልን!..." ደነገጠች። "እንዴት አወቅህ?"
"በየዘመዶቼና በየጓደኞቼ ቤት እየዞሩ ሲያጠያይቁ ነው አሉ የሰነበቱት።" አላት ሃሳብ እንደገባው ሁሉ አይኖቹን ቡዝዝ አድርጎ ለምጻም ግድግዳዋ ላይ ተክሎ።

"አይዞህ። እዚህ ሊያገኙህ አይችሉም፣ ከቤት አለመውጣት ነው... ድምዕህን ካጠፋህ..." ልታረጋጋው ጀመረች።

"አይ ዘውድዬ... እኔም ተይገር ለአንቺም መዘዝ ከምሆን ከአዲስ አበባ ብወጣ ይሻላል። እማዬጋ ልሄድ ነው ያሰብኩት።"

"የት ናቸው እናትህ?"
"ደብረብርሃን።"

ከሰዓት በኋላ ጀለቢያውን ነጠላ ጫማውን ሌሎቹንም እቃዎቹን በሸራው ቦርሳ ውስጥ ቀርቅቦ፣ በተቃጠለ ጥቁር ዘይት የተጨማለቀ ቱታውን አጥልቆ፣ ልፍስፍስ ባርኔጣውን አድርጎ ተሰናበታት።

"ልክ አይደለህም። ይሄን ያህል ጊዜ አብረን ቀይተን... ዘመን መለወጫ ሁሉት ቀን ሲቀረው ትተኸኝ ትሄዳለህ? በፍጹም ልክ አይደለህም። ምናለበት ሁለት ቀን ቆይተህ እንቁጣጣሽን አብረን ብናሳልፍ" ተለማመጠችው።

"አይሆንም ዘውድዬ። ከደረሱብኝ መጥፎ ነው።" አለ ጊዜ ማጥፋት እንደማይገባው ሰራሱ እየመከረ። "ዘውድዬ ይሄን ለአንቺ ነው የገዛሁት።" አላት ሹዩውንና ነጠላ ጫማውን እየሰጣት። "ብድር መመለሴ አይደለም፣ ብድርሽን የምመልሰው ጥሩ ቀን ሲመጣ ነው። ይሄን ለዘመን መለወጫ ነው የገዛሁልሽ።"

የዘውዲቱ ዓይኖች በእንባ ተሞሉ። ለስላሳነት ሲያይባት የመጀመሪያ ጊዜው ነበር። ሁሌ ተናጋሪ ሁሌ ግድ የለሽ ነበረች ዘውዲቱ። አይኖቿ ውስጥ ያቆረዘዘውን እንባ ሲመለከት እሷም ለስላሳ፣ እሷም መቅ እንደሆነች ተረዳ። ዘላ አንገቱ ላይ ተጠመጠመችበት።

ከዘውዲቱ ቤት ሲወጣ ዘጠኝ ሰዓት አልሞላም ነበር። ወደ ድሬዳዋ የሚጓዘው ባቡር ምሽት ላይ ይነሳል። ወደ ድሬዳዋ ከመሄዱ በፊት ግን ርብቃ መሥሪያ ቤት ለመደወል ወሰነ።

ርብቃ መሥሪያ ቤት ሲደውል ምህረትን ሲያገኝ ግን ያልጠበቀው ዱብ ዕዳ ጭንትላቱን መታው -'የሱ ርብቃ አርግባለች...የሱ ርብቃ ልጁን በሆዷ ተሸክማ ብቻዋን ትጨነቃለች... የሱ ርብቃ...'

ናትናኤል ወደጋላ ጋለል ካለበት ወንበር ላይ ቀና አለና ተቀመጠ። ሰዓቱን ተመለከተ። አስራ አንድ ተኩል ሊል ነው። የርብቃን ወንድም በአስራ ሁለት ተኩል ነው የቀጠረው። አንድ ሰዓት አለው ማለት ነው።

ከተቀመጠበት ተነስቶ ከቡና ቤቱ ወጣ። ሰማዩ ላይ ያዘበዘበው እርጉዝ ደመና ሌሊቱን ሀይለኛ ዝናብ ሊጥል እንዳሰበ ያስታውቃል። ለገሃር ታክሲ ይዞ በቸርችል ጎዳና ሽቅብ ወደ ፒያሳ - ወደ ርብቃ አፓርታማ አመራ።

'መጠንቀቅ አለበት። በቤታ አካባቢ የሚያንገራብቡ ሰዎች ሊኖሩ ይችላሉ።ሲገባና ሲወጣ መታየት የለበትም። አለበለዚያ እሮጦ ከእጃቸው

እንደገባላቸው ነው የሚቆጠር። መጠንቀቅ አለበት። ቀጥታ ወደ ክፍሏ ማምራት የለበትም። መለለል... ዙሪያውን ማጥናትና መጠንቀቅ... አለበለዚያ ለሷም ተጨማሪ ችግር ነው የሚፈጥርባት'

ርብቃ አፓርትመንት ከመድረሱ በፊት አራቅ ብሎ ከታክሲ ወረደና የሸራ ሻንጣውን ትከሻው ላይ አንግቦ ጭንቅላቱ ላይ የደፋትን የጨርቅ ቆብ ወደ ታች ወደ ግንባሩ እየጎተተ በመንገዱ ቁልቁል በእርጋታ ወረደ። ሰዓቱ ገና ቢሆንም ከዳር እስከ ዳር ያንጎረበበው ጥቁር ደመና አካባቢውን የመሸ አስመስሎታል። ሰዓቱን ተመለከተ። በአንድ ሰዓት አካባቢ ባቡር ጣቢያ መገኘት ይኖርበታል።

ሃምሳ ደቂቃዎች አሉት... ብዙ መቆየት የለበትም - ርብቃ ጋ። ቶሎ አይታት መጥጣት አለበት። መጨከን አለበት... መጨከን... መጨከን።

-24-

እንደ ድንጋይ ከተጫናት ሰመመን ውስጥ ቀስ በቀስ እየወጣች ስትመጣ... እላይዋ ላይ ተጭኖ የያዛት ድቅድቅ ጨለማ እንደ ጭስ እየሳሳ እየበነነ ለቋት ሲጠፋ በመጀመሪያ የተቀበላት በእግሮቿ መሃል የሚነዝራት የደነዘዘ ስቃይ ነበር። ቀስ በቀስ ጭንቅላቷ እየጠራ ቢመጣም አይኖቿን ለመክፈት አልደፈረችም። ሌላ ዱላ፣ ሌላ ስቃይ ሌላ የጋለ ሽቦ የሚችል አካል አልነበራትም። በክፍሉ ውስጥ ብቻዋን ትሁን አትሁን እርግጠኛ አልነበረችም። አይኖቿን ለመክፈት ግን አልደፈረችም።

እጆቿ ግራና ቀኝ ተወጥረው ከታሰሩበት ተፈተው በድን እንደሆኑ ሁሉ በግራና በቀኝ ተዘርረዋል። በተኛችበት ልብስ ደርበውላታል። እግሮቿ ግን አሁንም ግራና ቀኝ ሁለት ቦታ ተወጥረው እንደታሰሩ ናቸው። ቁስሏን ለማዳመጥ ሞከረች። በጭኖቿ መሃል የሚሰማትን ስቃይ ለማዳመጥ ዝም አለች - የተዳፈነ... የደነዘዘ... የደበዘዘ ስቃይ። ግራ ክንዷ ላይ ህመም ተሰማት። ለመነቃነቅ ግን አልደፈረችም። በአይነ ህሊናዋ ሁኔታውን ለመቅረፅ ሞከረች። መቼ ነበር በጋለ ሽቦ ጭኖቿ መሃል ሰውነቷን ያቃጠሏት? ዛሬ? ትላንት? ዛሬ ምንድነው? ቀን ነው ሌሊት? ሰዓታትና ቀናት ትርጉም ካጡባት ቆይተዋል።

ድምፅ የሰማች መሰላት። ዓይኖቿን እንደከደነች ጆሮዎቿን አስልታ ተጠባበቀች። የበር ድምፅ ተሰማት... የሚከፈት በር የሚያሰማው ድምፅ...

"አልተነሳችም።" አለ አንድ ድምፅ በሹክሹክታ።

"ኮለኔል" አለ አንድ ድምፅ በሹክሹክታ "ዙሪያውን አጥረነዋል። በርም ላይ አንድ ሰው አቁመን እየተጠባበቅን ነው።"

"መጣሁ" ሲል ተሰማት ማርቆስ።

ሁለት የእግር ኮቴዎች በግራና በቀኟ ተሰሟት...በስተቀኝ አንድ መዳፍ ግንባሯ ላይ አረፈ።

"ከነቃች የመርፌ ማደንዘዣውን ስጣት። ስቃይ ሊኖርባት ይችላል።" የማርቆስ ድምፅ ነበር።

"ካስቸገረችኝስ... ልምታት?" አለ በስተግራዋ የቆመ ሌላ ሰው።

"ረጋ ብለህ አባብለህ ውጋት። ለምን ትመታታለህ? ደግሞ አታስቸግርህም... ከተወራጨችብህ ግን ግለኩሱን ንቀልላት።" አለ እጁን ግንባሯ ላይ የጫነው ማርቆስ በጣቶቹ ፀጉሯን ወደኋላ እያበጠረ። "ጠዋት እቀየርልሃለሁ።"

ኮቴ ተሰማት። ተከታትለው ሲወጡ ሰማች። በሩ ሲዘጋ በክፍሉ ውስጥ ፀጥታ ሲነግስ ስትፈራ ስትቸር አይኖቿን ገለጠቻቸው።መኝታ ክፍሏ ውስጥ ብቻዋን አስተኝተዋታል። በቢጫው የብርድ ልብሷ ከአንገቷ እስከ እግሯ ጫፍ ድረስ ሸፍነዋታል። በተንጋለለችበት ዙሪያዋን ተመለከተች። ግራ ክንዷ ላይ የሚሰማት ህመም ከራስጌዋ ከተንጠለጠለው የግሉኮስ ከረጢት ጋር የተያያዘው መርፌ ክንዷን ጠልቆ የገባበት ላይ መሆኑን ተረዳች። የክፍሉ መጋረጃ ተዘግቷል። በጥግና ጥግ የታየው ሰማይ ጨልሟል... መሽቷል። ለመነቃነቅ ስትሞክር ግራና ቀኝ የታሰሩት እግሮቿ መሃል የተዳፈነው ስቃይ እንደ ጦር ወጋት። ከስሱ የብርድ ልብስ በታች ያለው አራቁት ሰውነቷ ተንሰፈሰፈ።

ድምፅ ተሰማት- የመኝታ ቤቷ በር ተከፈተ። ቶሎ ዓይኖቿን ጨፈነቻቸው። እንደነቃች ማወቅ የለባቸውም። ዝም ብላ መተኛት ነው ያለባት። መረበሽ የለባትም፣ አለበለዚያ ይመታታል። ዝም ብላ መተኛት። በሩ ሲዘጋ ተሰማት፣ የእግር ኮቴ እየቀረባት መጣ... አንድ በላብ የረጠበ እጅ እራቁት ትከሻዋ ላይ ሲያርፍ ተሰማት... ትንፋሽ እላይ እታች የሚል ትንፋሽ... እላይዋ ላይ የነበረው ሰስ የብርድልብስ ተገፈፈ... መረበሽ የለባትም... መንቃቷን ማወቅ የለባቸውም... አለበለዚያ ድጋሚ ያሰቃይዋታል... ትከሻዋ ላይ ያረፈው በላብ የራሰ መዳፍ ወደታች ወደ ደረቷ ተንሸራተተ... እልተንቀሳቀሰችም... ጡቶቿ ሲዳሰሱ ተሰማት... እላይ እታች የሚል ትንፋሽ... ፍርሃት ወረራ... ግራ ክንዷ ላይ የተሰካውን መርፌ አስሮ የያዘው ፕላስተር ተላጠ... ክንዷ ላይ የተሰካው መርፌ ተነቀለ... መንቃቷን ማወቅ የለባቸውም... አለበለዚያ ይመቷታል... እላይ

እታች የሚለው ትንፋሽ ቀረባት። ብርድ ልብሷ ወደታች ተንተተ... ፍርሃቷ እየጨመረ መጣ... አላይ እታች የሚለው ትንፋሽ ወደ አንገቷ ስር ሲጠጋ ተሰማት... ብርድ ልብሱ ከላይዋ ላይ ተንሸራቶ ወደ መሬት ወደቀ። ራሷን መቆጣጠር አቃታት... አይኖቿን ገለጠቻቸው።

ጸጋሙ ሰውዬ ነበር። አላይዋ ላይ እንዳንገርበበ ድንገት አይኖቿን ስትገልጥ ደንገጥ አለ። ወዲያው ... ፈገግ አለላት... የሸሚዙን ቁልፎች መፍታት ጀመረ... ፈገግ አለላት ድጋሚ... ሸሚዙን ከላዩ ላይ ወርውሮ ተጠጋት... እጆቹን ጡቶቿ ላይ ጫናቸው... ድንገት ተወራጨች። ሙቅ... እርጥብ እጆቹን ከላይዋ ላይ ገፍትራ ተሸማቀቀች... ፈገግ አለላት። አልጋዋ ላይ የተንጋለለውን አራቁት ገላዋን ከላይ አስከታች በተራቡ አይኖቹ ዳሰሰው። ምራቁን ሲውጥ... ትልቅ ማንቁርቱ አላይ አታች ሲመላለስ... በፍርሃት ተንቀጠቀጠች። ድንገት ዘሎ አፏን በመዳፉ አፈናት... ታገለችው... እጆቿን እያፈራረቀች እንደብረት የደደሩ ሁለት ክንዶቹን ደበደበቻቸው ... ባጠቃቻቸው... ያለብዙ ችግር አፏ ውስጥ ጨርቅ ጎስጉሶ ለጎማት...

ትንፍሽ-ትንፍስ አያለ ቁልቁል ተመለከታት። አይኖቹ የሚያርፉበት በታ ያጡ ይመስላል። መሳ ሰውነቷ ላይ ተንቀገርቀገሙ...

ሱሪውን ማውለቅ ጀመረ... በተንጋለለችበት... በምሬት... ጭንትላቷን አወራጨችው... እንባዋ ደረሰላት...

-25-

"ቢሮው ትዕግስቱ አልቋል።" አለ ከቴልአቪቭ የገባው ይሁዳ አሚ የብርቱካን ጭማቂውን ተጎንጭቶ ብርጭቆውን ካስቀመጠ በኋላ ሪጅም ጸሙን እየዳሰሰ።

የአዲስ አበባ ሂልተን ሆቴልን የመዋኛ ስፍራ በስተቀኙቸው አድርገው ተቀምጠዋል። በርካታ እንግዶች በመዋኛ ልብሶቻቸው ወዲያ ወዲህ ይላሉ። የተቀሩት በደረትና በጀርባቸው እየተገላበጡ ጭል ጭል የምትለውን ለስላሳ የጳጉሜ ፀሐይ ይሸማሉ።

ይሁዳ አሚ በሆቴሉ ውስጥ ከያዘው የመኝታ ክፍል ወጥቶ ከቀጠሮአቸው ስፍራ የደረሰው ልክ በሰዓቱ ነበር። ከቀጠሮው ሰዓት ቀደም ብሎ የደረሰው አሃሮን የእንግዳውን ፀባይ ስለሚያውቅ የብርቱካን ጭማቂ አዝዞ ከፊት ለፊቱ አስቀምጦ ይጠባበቅ ጀመር። አሚ የሌሊት ልብሱን ሳይቀይር በላዩ ላይ ወፍራም የጠዋት ልብሱን ደርቦ ወገቡ ላይ ቀበቶውን ሸብ አድርጎ ከጥጥ የተሰራ ወፍራም የእግር ሹራብና የቤት ነጠላ ጫማ

እንዳደረገ ወደ መዋኛው ስፍራ የሚወስደውን ደረጃ በእርጋታ ወርዶ ወደ አሃሮን አመራ።

"እንኳን ደህና መጣህ።" አለ አሃሮን ተነስቶ እንደቆመ የአሚን እጅ ጠበቅ አድርጎ እየጨበጠ።

"እንኳን ደህና ጠበቅኸኝ።" አለ አሚ ነጫጭ ውብ ጥርሶቹን ለአንድ አፍታ ብልጭ አድርጎ የጓደኛውን እጅ እየወዘወዘ።

አሚ "ካዶን" በሚል ስያሜ በሚታወቀው የሞሳድ ገዳይና አፋኝ ክፍል ውስጥ ለአስራ ሰባት ዓመታት የሰራና 'አትግደል' እና 'አትዋሽ' ከሚሉት ከሙሴ ትዕዛዛት በስተቀር በተቀሩት በስምንቱ ትዕዛዛት ላይ ፈዝ የማያውቅ ጥብቅ ሃይማኖተኛ አይሁዳዊ ነው። በሌሊት ልብሱ ላይ የደረበው ወፍራም የጠዋት ልብስና ቡፍ ካለ ጥጥ መሳይ የቤት ጫማው ጋር ሲያዩት ጸጋሙ ሰው በቤት ውስጥ ተቀምጦ የሳጠራ ዘንቢሎችን ሲሰራ የሚውል የዋህ ገበሬ ይመስላል።

"የብርቱካን ጭማቂ።" አለ አሚ ፈገግ ብሎ ከጎኑ የቆመውን የሆቴሉን አስተናጋጅ እየተመለከተ።

የአልኮል መጠጥ ፍጹም የማይቀምስና የአሳማ ስጋ አፉ የማይገባ ጥብቅ ሃይማኖተኛ የሆነው አሚ በመስከረም 5 1972 በሙኒክ ሃያኛው ኦሎምፒክ ዝግጅት ላይ የብላክ ሴፕቴምበር ቡድን የእሥራኤል ስፖርተኞችን ሰፈር በመውረር አስራ አንድ ተጨዋቾችን ከገደለ በኋላ የጠቅላይ ሚኒስትር ጎልዳሜይርን የብቀላ ትዕዛዝ ዳር ለማድረስ ሞሳድ ኦፐሬሽኑን እንዲመራለት የመረጠው ከፍተኛ ችሎታ ያለው የመረጃ ሰው ነው። ይህንን ከፍተኛ ኃላፊነት የተቀበለው አሚ በአንድ ወቅት በያሲር አራፋት 'ፋታህ' ድርጅት ውስጥ የሰለሳ ኃላፊ የነበረውንና በኋላም ሞሳድ የሙኒክ ሽብር ጠንሳሽ ነው ያለውን ዩሱፍ ናደር ወይም አቡ ዩሴፍንና በቀጥታ የሙኒክን አልቂት አቀናጅቷል ብሎ የጠረጠረውን ዓሊ ሃሰን ሣሌም ወይም ሞሳዶች በስጠት የቅጽል ስም 'ቀዩን ልዑል' ጨምሮ ከሰላሳ አምስት በላይ የሚሆኑ ቀንደኛ ሽብርተኞችን በኪዶን አፈሙዞችና ፈንጅዎች በያሉበት ሲለቅማቸው የገዛ እለቆቹ ሳይቀሩ በመደነቅ ራሳቸውን ነቀነቁ። በጥቅምት 1972 በሮም የፒ.ኤል.ኦ ተወካይ በነበረው አብዱልዋይል ዝቦይተር ግድያ የተጀመረው የሞሳድ የአሸባሪዎች አደን በምሥራቅና በምዕራብ አውሮፖ እንዲሁም በመካከለኛው ምሥራቅ ሰወራት ሽብር ሲነዛ ቆየ።

ከዚያ ሽብር ወዲያ አሚ በሞሳድ ውስጥ እንደሚከበር ሁሉ በመካከለኛው ምሥራቅ በሚገኙ ሽብርተኛ ቡድኖች ተጠላ።

"ቢሮው ትዕግሥቱ አልቋል።" አለ አሚ የቀረበለትን የብርቱካን ጭማቂ እያነሳ።

"ባለኝ ሃይል ሁሉ እየተነቃነቅሁ ነው።" አለ አሃሮን አሚን ለመምሰል ቀደም ብሎ ያዘዘውን የብርቱካን ጭማቂ ገፋ እያደረገ።

"ወንድሜ" አለ አሚ ጺሙን ወደታች እየላገ "ከአሁን በኋላ በዚህ ጉዳይ ላይ መረጃ ለመሰብሰብ የምናደርገው ጥረት ብቻውን መልስ እንደማይሆን ቢሮው አምኗል።"

"ይሁዳ" አለ አሃሮን ፈገግ ብሎ "አንተ እንደምትመጣና እንድቀበልህ መልዕክት ሲደርሰኝ ምን እንደሚከተል መገመት አላስቸገረኝም።" አለ አሃሮን በሞሳድ ገዳይና አፋኝ ቡድን አባል የሆነውን ሰው እየተመለከተ።

"ጥሩ ገምተሃል እንግዳው።" አለ አሚ ፈገግ ብሎ "ለማንኛውም ዝርዝር ዕቅዱን እሰጥሃለሁ። መኝታ ቤቴ ሻንጣዬ ውስጥ አለ። ለጊዜው ቮና ነጥቡን ከፈለግህ በአጭሩ ላብረዳህ እችላለሁ።"

"ቀጥል።" አለ አሃሮን በወንበሩ ላይ እየተመቻቸ።

"አሃሮን" አሚ ለአንድ አፍታ ዞር ዞር ብሎ አካባቢውን ካጠና በኋላ ቀጠለ "ባለፉት ሁለት ሳምንታት በአፍሪካ አደገኛ የጦር መሣሪያዎች ሊንቀሳቀሱ ሰንብተዋል። መነሻው በአርግጠኝነት ከዚህ ነው ማለት ባይቻልም ወይ ከጆሃንስበርግ አለዛም ከካይሮ ሳይሆን አይቀርም የሚል ግምት አለ።"

"አደገኛ የጦር መሣሪያ ስትል?" አለ አሃሮን ድምፁን ቀንሶ

"እጃችን የገቡት ማስረጃዎች ጥቂት ፎቶግራፎችና ግማሽ በግማሽ የተቃጠለ ጥራዝ ነው። እነዚህ ማስረጃዎች እንዴት እንደተገኙ ግን ለእኔ ግልጽ አይደለም። የሆነው ሆኖ ወደተለያዩ የአፍሪካ አገሮች የተጓዝኩት መሣሪያዎች በርካታና ዓይነታቸውም የተለያየ ቢሆንም አስገራሚ ሆኖ የተገኘው ግን በስሪቱ የሱቭየት ህብረት ከሆነው የስትሬላ ሚሳይል ጋር ተመሳሳይ ሆኖ ከትከሻ ላይ የሚወነጨፍ ሚሳይል ነው" አለ አሚ።

"ምኑ ላይ ነው አስገራሚነቱ?" አለ አሃሮን።

"ጥራዙ ውስጥ ያሉ ያልተሟሉ መረጃዎች እንደሚጠቁሙት ከሆነ እነዚህ ሚሳይሎች የኒውክሊየር አረር የሚገጠምላቸው ናቸው። ይህ ምን

ማለት እንደሆነ ይገባሃል።" አለ አሚ። ለመጀመሪያ ጊዜ በጥልቀት ተንፍሶ በዝምታ የሚያዳምጠውን አሃሮንን እየተመለከተ ቀጠለ። "አስፈሪው ነጥብ ግን የአፍሪካ አገሮች አደገኛ የጦር መሣሪያዎችን መቀባበላቸው አይደለም። ዋናው ነጥብ ከእነዚህ መሣሪያዎች ውስጥ የተወሰኑት ከአፍሪካ ውጪ ወደአልታወቁ ሥፍራዎች ተወስደዋል የሚል የመረጃ ፍንጭ መገኘቱ ነው። ይህ ደግሞ የኒውክሊየር አረር የተገጠመላቸውና ከሰው ትከሻ ላይ ሊወነጨፉ የሚችሉ ሚሳይሎችን በአጥፍተህ ጥፋ የሽብር ፈጠራ ጥቅም ላይ ሊያውሳቸው የደፈረ አንድ ወገን አለ ማለት ነው። ውጤቱን አንተ አራስህ ልታሰላው ትችላለህ።"

"በገዛ ደጃፍህ ቆመህ ዓለም ስትጠፋ ታያለህ ማለት ነው።" አለ አሃሮን የኒውክሊየር ሽብር ፈጠራ ምን ገጽታ ሊኖረው እንደሚችል ለማሰብ እየሞከረ።

"ምናልባት እያንዳንዱ የአውሮፓ የአሜሪካና የእስያ ታላላቅ ከተማ በኒውክሊየር አረሮች ይመታል። አስጠሊታው ጉዳይ ግን ማንኛውም መንግሥት በየትኛውም አገር ወይም ቡድን ላይ የምላሽ ጥቃት መሰንዘር እንዳለበት ሊያውቅ አይችልም። ምክንያቱም ጥቃቱ የሚፈጸመው እዚያው ከውስጥ ሰርገው በሚገቡ ያበዱ ሽብርተኞች ይሆናል።"

"የፈጣሪ ያለህ! ታዲያ ያንተ እዚህ መምጣት..." አሃሮን የጀመረውን ጥያቄ ሳይጨርስ በመሃል አቋረጠ።

"አሃሮን" አለ አሚ አይኖቹን ከመዋኛው ሥፍራ ዙሪያ ብሚራቡ ህፃናት ላይ ተክሎ "እኔ ወደእዚህ የመጣሁት የዚህ ሁሉ ምሥጢር ጭንቅላት አዲስ አበባ ውስጥ ስለሆነ ነው። እነዚህ አደገኛ መሣሪያዎች ከአንዱ የአፍሪካ አገር ወደሌላው እንዲጓጓዙ የተሰጠው ትዕዛዝ በትክክል በማን እንደሆነ ለማረጋገጥ ቢያዳግተንም ትዕዛዙን ያስተላለፈው አካል እዚህ አዲስ አበባ ውስጥ ለመገኘቱ እርግጠኛ ሆነናል።"

"ይህ ነገር ፍጹም ከቁጥጥር ውጭ እንዳይሆን ያስፈራል።" አለ አሃሮን የተሰማውን መደናገጥ ለመደበቅ ላይሞክር።

"ትክክል ነህ። ቱልአቪቭም ከተመሳሳይ ድምዳሜ ላይ የደረሰ ይመስለኛል።"

"እና የሚቀጥለው ምንድነው ... ምንድነው መፍትሄው...?

"እኔና አንተ ቀድመን አዲስ አበባ ውስጥ እሳት እናቀጣጥላለን።" አለ አሚ።

"አልገባኝም።"

"አሃሮን ከሚቀጥሉት ቀናት ጀምረን በጭፍን በእጃችን የገባውን ማንኛውንም ከፍተኛ ወታደራዊ ባለሥልጣንና የአፍሪካ ዲፕሎማት እንገድላለን፤ እናፍናለን። ይህ በተለያዩ የአፍሪካ ከተማዎች በአንድ ሰዓት ይጀመራል። አፓሬሽኑን የሚመራው ሌላ ሥራ አቁመው እዚህ ላይ ብቻ ሃያ አራት ሰዓት በሚሰሩ የበላይ ባለሥልጣናት የተደራጀ ቡድን ከቴልአቪቭ ነው። እኔ የአዲስ አበባውን ሽብር ልመራ ነው የመጣሁት። ረዳቶቼ በሚቀጥሉት አራት ቀናት ገብተው ይጠናቀቃሉ።"

"ጭፍን ሽብር ወዴት ያደርሰናል?"

"አየህ... ለወራት ብንታገልም ወደ ምስሒሩ ሰብረን ማለፍ አልቻልንም። ይህ የሚያሳየው ደግሞ ምሥጢሩ የሚጠበቀው እጅግ ከፍተኛ የድርጅት ብቃት ባለው አካል መሆኑን ነው። ስለዚህ እኛ በጭፍን የምናካሂደው ሽብር በዚህ ድርጅት ሠንሠለት ላይ ጉዳት ሊያደርስ ይችላል። ሆኖም ዋናው ጥቃት ይህ አይደለም። ዋንኛ ዓላማችን በድርጅቱና በመሳው አፍሪካ ውስጥ ሽብር መንዛትና የእርስ በርስ አለመተማመንን መዝራት ከዚያም ተከትሎ በሚመጣው መፍረክረክና ግርግር ወደ ምሥጢሩ የሚያደርሰንን ቀዳዳ መፈለግ ነው። አየህ ግድያውንና አፈናውን የምናካሂደው እኛ መሆናችንን እስካልደረሱበት የድርጅቱ አባላት የአራሳቸውን አንድነት መጠራጠርና እርስ በእርስ መፈራራት ይጀምራሉ።"

"እና እርስ በእርስ ቢፈራሩስ?"

"በአጭር ጊዜ ውስጥ ድርጅቱ አፈናውንና ግድያውን እስካልተቆጣጠረው ድረስ እያንዳንዱ አባል የገዛ እራሱን ነፍስ ለማዳን ሽሽትና ማፈንገጥ ውስጥ ይገባል፤ክህደት ይከተላል።"

"ጥሩ። ግን የኔ ድርሻ ምንድነው?" አለ አሃሮን።

"እርዱን እኔ አካሂዳለሁ። አንተ በግርግሩ ውስጥ ወደ ምሥጢሩ የሚያመራውን ቀዳዳ ትፈልጋለህ።"

"መቼ ነው የሚጀመረው ያንተ እርድ?" አለ አሃሮን ፈገግ ብሎ።

"ከሦስት ቀናት በኋላ።"

"ጥሩ" አለ አሃሮን በረጅሙ ተንፍሶ። ትንሽ ካመነታ በኋላ ቀጠለ "ግን ምናልባት ከዚያ በፊት ምሥጢሩን አገኘዋለሁ የሚል ግምት አለኝ።"

"እንዴት?" አለ አሚ ለመጀመሪያ ጊዜ እርጋታው እየጠፋ።

"አሚ" አለ አሃሮን ግንባሩን አሻሽና "ምሥጢሩን በእርግጥ ያውቃል ብለን የምንገምተው አንድ የአፍሪካ ዲፕሎማት አለ። ለጊዜው ተሰውሮብናል። ቢሆንም ይህን ዲፕሎማት እያደነ ያለ አንድ ኢትዮጵያዊ

አድራሻውን አግኝቶታል የሚል ጥርጣሬ አለኝ። ይህን ኢትዮጵያዊ ስክያተል ቀይቼ በመጨረሻው ጭራውን ይዣለሁ።"

"ይህን ኢትዮጵያዊ የምትለውን አሳነሽዋል ማለት ነው?"

"አላፈንኩትም። ከጀርባ እየተከታተልኩኝ ነው። ወደምፈልገው ዲፕሎማት እንደሚመራኝ እርግጠኛ ነኝ። ትላንት ማታ ይኸው ሰው ራሱን ቀያይሮ በሃሰት ስም ወደ ድሬዳዋ ከተማ ለመሄድ የባቡር ትኬት ሲያስቆርጥ ልጆቼ አገኙት።"

"እሺ።" አለ አሚ አይናቸን አጥብቦ ተጨማሪ ለመስማት እየተጠባበቀ።

"ባቡሩ ዛሬ ማታ ይነሳል። ልጆቼን እንዲከተሉትና የላይቤርያውን ዲፕሎማት ፈልገው እንዲያናኙ አዘጋጅቻቸዋለሁ።"

"በቂ ሃይል አለህ?"

"ከበቂ በላይ።" አለ አሃሮን በመተማመን። "ስምንት ሰዎችን የያዘ ቡድን ከኢትዮጵያዊው ጋር በአንድ ባቡር ለመሄድ ዝግጅቱን ጨርሷል።"

"ከዚህ ሁሉ በኋላ የፈለከውን ዲፕሎማት ሳታገኘው ብትቀርስ?"
"ያንተ እርድ ይቀጥላል" አለ አሃሮን ፈገግ ብሎ።

-26-

አፓርትመንቷ ጋ ከመድረሱ በፊት ወደ ግራ እጥፍ ብሎ ከአንድ ትንሽ ሻይ ቤት ገባና ከቡሩ አጠገብ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጦ ሻይ አዘዘ። ጥንቃቄ ያስፈልጋል - እርጋታ። ባሻገር የሚታየው የአፓርትመንቱ ቅጥር ግቢ አለቅጥ ጭር ብሏል። የወትሮው ግርግር፤ወጪና ገቢ አይታይም። ከአፓርትመንቱ ስር መኪናዎች በስርአት ተደርድረው ቆመዋል። ለወትሮው ሲራሯጡ የሚታዩ ሲጫወቱ የሚገኙ የአፓርትመንቱ ነዋሪዎች ልጆች በግቢው አይታዩም።በር ላይ ብቻ እኛው የድሮው ሽማግሌ ዘበኛ አፈርማ ካፖርታቸውን ደርበው ከዘበኛዋ ቤት ደጃፍ ላይ ቁጭ ብለው ያንጎላጃሉ።

ይህ ነው ብሎ ምክንያት ባይሰጠውም ፍርሃት ገባው። ፀጥታ ተራ ነገር አይደለም። እንዲህ ዓይነቱ ሙሉ ፀጥታ አደጋ ከመድረሱ በፊት የሚያንዣብብ ማዘናጊያና አደጋው ከደረሰ በኋላ ድንጋጤን ደርቦ

የሚንጠለጠል ግግርት ነው። ጥፍሩን መቆረጣጠም ጀመረ። ጭንቅላቱ ግራና ቀኝ ቀሞ ይሚገት ጀመር።

ሰዓቱን ተመለከተ። አሥራ ሁለት ከሃያ።

ገሃም ብዬ ነውኮ ... ይልቅ ቶሎ ገብቼ አይቻት ብወጣ ይሻላል...ግንበአካባቢው የአውራው አይን ቢኖርስ... ስገባ ቢያየኝስ?ወዲያው ቢከቡኝስ ታዲያ እስከመቼ እዘህ ተቀምጬ እቆያለሁ?! ስልክ ደውዬ ወንድሟን «ውጣ» ብለውስ ከአፓርትመንቱ እራቅ እንዲል ነግሬው ባነጋገረውስ ምን ዋጋ አለው? ገብቼ ካለየኋትማ ለምንስ መጣሁ? ብገባ ይሻላል... አዎ አይቻት ቶሎ እወጣለሁ... በአካባቢው ካሉ ግን ያለጥርጥር እንደ ጅግራ ነው ክንፌን ብለው የሚጥሉኝ...ምን ዘዴ መፍጠር ይሻላል?'

ጭንቅላቱን አፋጨው። አካባቢው እየጨለመ መጣ። የመንገድ መብራቶች ቦግ ቦግ ቢሉም ደቂቃዎች በሄዱ ቁጥር ይበልጥ የሚደምቀውን ጨለማ መታገል ማሸነፍ መገፈፍ እያቃታቸው መጡ። ናትናኤል ያለበትን ክፍል ቃኘው። ትንሿ የሻይ ቤት ነጽህና የሌላት ናት። በውስጧ የተሰበሰቡትም ሰዎች እሱው እንዳጠለቀው በዘይት የተጨማለቀ የጋራዥ ቱታ ቆሻሻ ልብስ የለበሱ ግትትኛ ኑሮ የሚገፉ፤ የሚጎትቱ እንደሆኑ ያስታውቃሉ። ሰዓቱን ድጋሚ ተመለከተ። አስራ ሁለት ተኩል። በተቀመጠበት አንዳለ አቧግሮ የአፓርትመቱን መግቢያ በር ቃኘው። በሩቅ በድንግዝግዝ አንድ ሰው ይታየዋል። የበሩን እንድ ወገን መቃን ተደግፎ ቆሟል ሰውየው። ናትናኤል አትኩሮ ተመለከተው፤ ካፖርት ለብሶ አንገትዬውን ቀልሸሽ የቆመውን ሰው ግን ሊለየው አልቻለም።

'ብስራት ይሆን? መሆን አለበት።' አሰበ።

ተነስቶ ወደ አፓርትመንቱ መሄድ ግን ፈራ። ድጋሚ ዞር አለና እሱ ከተቀመጠበት ስፍራ ፈንጠር ብሎ ሁለት ክንዶቹን ጠረጴዛ ላይ ተክሎ ጉንጮቹን በሁለት መዳፎቹ ደግፎ የተቀመጠ ጎረምሳ ላይ አተኮረ። አንድ ዘዴ መጣለት። ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ወጣቱ ተጠጋ።

"ሰላም...ልቀመጥ?" አለ ከወጣቱ ጠረጴዛ ዙሪያ ከተደረደሩት ሦስት ወንበሮች አንዱን ያዝ አድርጎ።

ወጣቱ ጉንጮቹን ከሁለት መዳፎቹ ውስጥ ሳያወጣ አይናቹን ብቻ አቅንቶ ቀመለከተው።

"ተቀመጥ።" አለ ወጣቱ ግድ እንደሌለው ለማሳየት ትከሻውን ከፍ ዝቅ አድርጎ።

"አንድ የምትሰራልኝ ስራ ነበር። በቂ ገንዘብ እከፍልሃለሁ።" አለ ናትናኤል ከኪሱ ቦርሳውን አውጥቶ ሁለት የአስር ብር ኖቶች እየመዘዘ።

ከፊት ለፊቱ የተቀመጠው ወጣት ቀያዮቹን ኖቶች ሲመለከት ጉንጮቹን ለቀቅ አደረገና ቀና አለ። የደረበው ረጅም አሮጌ ኮት እንገትዬው ነትቧል፤ ከውስጥ ሽሚዙ በሽቅጧል።

"ትስማማለህ?"

"ምንድነው የምሰራልህ? የሚደበደብ ሰው ከሆነ እርሳው።" አለ ወጣቱ አገጩ ላይ ችፍርግ ብሎ የበቀለውን የቀሸሸ ጺም እያከከ።

"አይደለም።" አለ ናትናኤል ወደፊት ጠጋ ብሎ "እየው ያ ፎቅ ይታይሃል? በሩ ላይ የቆመው ሰውዬ ይታይሃል?"

ወጣቱ በአምንታ ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

"...ቀጥ ብለህ ወደ ሰውየው ትሄድና አጠገቡ ልትደርስ ጥቂት እርምጃዎች ሲቀርህ ናትናኤል ይፈልግሃል። ተከተለኝ በለውና ድንገት ፊትህን መልሰህ እየሮጥክ ከገቢው ወጥተህ ትመጣለህ።"

"እናስ... ከዛ በኋላስ?"

"በቃ።"

"እንደዛ በቃ? " አለ ወጣቱ ፊቱ ጥርጣሬ ለብሶ። "እዛች ደርሼ ስለተመለስክ ነው ይህን የምትሰጠኝ?" ወጣቱ ዓይኖቹን በሁለቱ የአስር ብር ኖቶች ላይ አነጣጠራቸው።

"እዎ።"

"ምንም ሳልሰራ?"

"አዎ።"

"አትቀልድ። ነገር አለው።" አለ ጎረምሳው ወደ አንድ ወገን አየሳቀ።

"ምንም ነገር የለውም።"

ወጣቱ አይኖቹን አጥብቦ ናትናኤልን ሊያጠናው ሞከረ።

"ለምን እራስህ አትሄድም?"

"ትፈልጋለህ አትፈልግም?" አለ ናትናኤል ሁለቱን የአስር ብር ኖቶች ወደፊት እየገፋ።

ወጣቱ ከራሱ ጋር ክርክር የገጠመ መሰለ። ናትናኤል ድንገት ትቶት ሲነሳ ፈጠን ብሎ አብሮት ተነሳ።

"እሺ አምጣ። ዐጥ ብዬ ገብቼ ናትናኤል ይጠራሃል ብዬው ዐጥ ብዬ መውጣት ነው... አይደል?"

"እየሮጥክ ነው የምትወጣው፤ ዐጥ ብለህ አይደለም። ልክ ከሰውየው እንደምትሸሽ ዓይነት እየሮጥክ።" ናትናኤል ቆፍጠን አለ ሃያ ብር የያዘውን ቀኝ እጁን ወደኋላ ሰብሰቦ።

"እሺ አምጣ... እሮጣለሁ።" አለ ወጣቱ እጁን ወደ ብሩ ዘርግቶ።

"ደርሰህ ስትመለስ... መሮጥህን ካየሁ በኋላ።" ናትናኤል ፈርጠም አለ።

"እሺ ግማሹን ስጠኝ።"

"ደርሰህ ስትመለስ ሙሉው ያንተ ነው።"

ወጣቱ ከሻይ ቤቷ ወጥቶ ወደ አፓርትመንቱ ሲያመራ ናትናኤል ተክትሎት ወጣና የመኪና መንገዱን ተሻግሮ ከለላ ይዞ የሚሆነውን ይከታተል ጀመር።

የሚጠባበቁት ሰዎች ካሉ ወደ አፓርትመንቱ ሲገባ ሊይዙት ወጥመድ ያጠመዱ ካሉ ወጥመዳቸው በወጣቱ ላይ እንደሚወነጨፍ እርግጠኛ ነበር።

ወጣቱ የአፓርትመንቱን የአጥር ግቢ በር አልፎ ሲገባ ሽማግሌው ዘበኛ ከእንቅልፋቸው አልነቁም። ወጣቱ እጅጉን የከት ከሰኞ ውስጥ ከትቦ በእርጋታ አፓርትመንቱ በር ላይ ወደቆመው ሰው አመራ። ሰውዬውጋ ለመድረስ ቢገምት አስር እርምጃዎች ሲቀሩት ድንገት ቆም አለና ናትናኤል እንዳዘዘው መልዕክቱን ተንፍሶ ፊቱን መልሶ ሮጥ ከማለቱ ግራና ቀኝ ቆመው የነበሩ መኪናዎች በሮች እየተበረገዱ አራት ሰዎች ዱብ ዱብ አሉ። ናትናኤል አይኖቹን አፍጥጦ ቀረ። በሁኔታው የተደናገጠው ወጣት ለማምለጥ ቢሞክርም ከአጥር ግቢው በር ከመድረሱ በፊት ይዘው እፍስፍስ አድርገው ክአንደኛዋ መኪና ውስጥ ከተቱት።

ለደቂቃዎች ናትናኤል ካለበት ሳይንቀሳቀስ ተጠባበቀ። ወዲያው የመኪናዋ በር ተከፈተና በሁለት በኩል የወጣቱን ክንዶች የጨመዱ ሁለት ሰዎችና ሌሎች ተጨማሪ ሦስት ሰዎች ወደ አፓርትመንቱ ግቢ በር ይጣደፉ ጀመር። ከአፓርትመንቱ ግቢ ሲወጡ ናትናኤል ወደ ኋላ አፈገፈገና ጥሩ ከለላ ይዞ በሩቁ በአይኑ ይከተላቸው ጀመር።

አምስቱ ሰዎች ወጣቱን ከበው ወደ ሻይ ቤቷ ተጣደፉ። ከሻይ ቤቷ ደጃፍ እንደደረሱ ሁለቱ ልጁን አስቀድመው ከተል ብለው ሲገቡ ሁለቱ በሻይ ቤቷ ዓሮ ዙሩ። የተቀረው አምስተኛው ከፊት ለፊት ያርባውን ግድግዳው ላይ ለጥፎ ቀኝ እጁን ከኩቱ ስር ብብቱ ስር ከቶ ቆመ።

ናትናኤል ሰውየው ከኩቱ ስር የጨበጠው ምን እንደሆነ ሲረዳ አብርሃም ታወሰው። ሻይ ቤቷ ውስጥ የገቡት ሰዎች ከውስጥ ሲያጡት ወጥተው አካባቢውን ሲያስሱ እንደሚችሉ ሲረዳ ፈጠን ብሎ ከተደበቀበት ወጣና ሽቅብ በሩጫ ተፈተለከ። ታክሲ ተራ ደርሶ ሰገሃር ብሎ ታክሲው ወንበር ላይ ከተቀመጠ በኋላ ሁሉ ሁለት ሦስቴ እየተገላመጠ ተመለከተ። ከጀርባው የተከተለው ሰው ግን አልነበረም። ወደኋላ መመለስ አይችልም። ካሁን በኋላ ያለው ምርጫ መጨከን ብቻ ነው። መቁረጥ። ለራሱ ብቻ ሳይሆን ሰርብቃም አደገኛ ነው... አውቀዋል! ስልኳን ጠልፈውታል ማለት ነው! ለዚህ ነው በሯ ላይ ተዘጋጅተው የጠበቁት። ቢሄድኮ ኖሮ ባይጠረጥርና እሱ ራሱ ሄዶ ቢሆን ኖሮኮ...'

ናትናኤል ሰውነቱን ሁሉ ዘገነነው። የአብርሃም ዓይኖች ታወሱት... የየምሥራች እሬሳ ተደቀነበት። አማተበ። ምንም ምርጫ የለውም። መቼም ርብቃ ታዝናለች... ግን ሁኔታውን እንዴት ሊያስረዳት ይችላል? «ቤትሽን ከበው ይጠብቁኛል» አይላት ነገር ለእሷም አደገኛ ነው። ስለነገሩ የምታውቀው ነው የሚያስመስልባት። ለጊዜው ትቀየመው። አንድ ቀን ያስረዳታል። ከስር ከመሰረቱ ይተርክላታል፤ ታምነዋለች፤ እርግጠኛ ነው ታምነዋለች።'

የተሳፈረበት ታክሲ ባቡር ጣቢያ ደርሶ ክታክሲው ሲወርድ ዙሪያው ጨለማ ለብሶ ነበር። ሳያመነታ ወደ አንድ ቡና ቤት አመራና መታጠቢያ ቤት ጠይቆ ገባ።

ቀልጠፍ ብሎ በዘይትና በአሲራ የተጨማለቀ ቲታውን ከላዩ ላይ አውልቆ፤ እጀቹን ተጣጥፎ፤ ከጨርቅ ባርኔጣው ስር የተደፈጠጠ ፀጉሩን አበጣጥሮ ሲጨርስ የገባ ልብሱን ለበስና ከሽራ ሻንጣው ውስጥ ትኩስ በሽሚዙ ላይ ነጭ ጀለቢያውን አጠለቀ። መደረቢያውን በእንቱ አጠለቀና በለፈስናሳ የጨርቅ ቆቡ ፋንታ ሽርጠን ጠምዘዝ አድርጎ ጭንቅላቱ ላይ ጠመጠመው። ያደረገውን የቆዳ ጫማ በነጠላ ጫማ ቀየረው። በሻንጣው ይዞት ሲሀር ከዋለው በእንስት ቅጠል ከተጠቀለለው ጠውሳጋ የጫት ቅጠል እንድ ዘለላ መዝዞ ጥቂት ቅጠሎች ቀነጣጠበና በመዳፉ አድቦልቡሎ ከአፉ ጨመረው። ያወለቀውን ቲታ እዛው መታጠቢያ ቤቱ ውስጥ ትቶ ሻንጣውን በቀኝ ትከሻው አንጠልጥሎ ዙርባ ጫቱን ሸግሮ ብብቱ ሸጉጦ ከቡና ቤቱ ወጣ። በኪሱ ያለው መታወቂያ ነጭ ሽሚዝ ለብሶ፤ የአስላም ቆብ ደፍቶ የተነሳው ፎቶግራፉ የተለጠፈበት ነው። ጀማል አብዱልከሪም ይላል ስሙ።'

ወደ ባቡር ጣቢያው ሲያመራ አድቦልቡሎ አፉ ውስጥ የከተተው ጫት በምራቁ እየራሰ ጣዕም ማፍለቅ ሲጀምር እሬት የጎረሰ መሰለው። ምራቁን እንትፍ አለና የተጨማደደ ፊቱን ለመፍታት እየታገለ ጉንጩን ቡጢ አሳክሎ ሰልፍ ከያዘው ባቡር ተሳፋሪ ኋላ ስፍራውን ያዘ።

ሸኘው፣ ተንገቡ፣ ህፃኑ፣ ሸማግሌው፣ ሌባው፣ ነጋዴው፣ ዘንቢሉ፣ ሻንጣው፣ ትከሻው፣ ዳሌው እርስ በርሱ ይጋፋል። በባቡር ሄዶ ስለማያውቅ ይሆናል ዙሪያውን ተለማምዶ የግድ የለሽነት ገፅታ ለመላበስ ተቸገረ። በጎፋት ቁጥር ገድገድ እያለ፣ እግሩ ስር በዛው ቁጥር እየተደናቀፈ፣ ትኩቱን አሳይቶ ከባቡሩ ገብቶ ቦታውን ያዘ። ከጀርባው ተከትለውት ከገቡት ሰዎች መሃል ዓይኖቹ በአንድ ሴት ላይ አረፉ። ሴትዬዋ አጠገቧ ካለ ጎልማሳ ጋር እየተጫወተች አልፋ ከጀርባው በሁለተኛው ረድፍ ተቀመጠች። ለአንድ አፍታ ዞር ብሎ ተመለከታት። 'ፊቷን ያውቀዋል... ግራ ግንባሯ ላይ ያለውን የሽታ ምልክት ከዚህ በፊት አይቶታል። ማነች? ድንገት ሴትየዋ ዞር ስትል ዓይን ለዓይን ተጋጨ። ደንገጥ ብላ ዓይኖቿን ሰበረች። ናትናኤል ግራ ገባው። 'ማነች? ያውቃታል...ማነች?'

ባቡሩ ጠሩምባውን አምባረቀው። ከአንድ ሰዓት ተኩል ቆይታ በኋላ ባቡሩ ተንቀሳቀሰ። ናትናኤል ከጀርባው የተቀመጠችው ሴት ማንነት ከንከነው።

ባቡሩ ከጣቢያው ተነስቶ የአዲስ አበባን መሃል ሰንጥቆ ውልቅ ሲል ከቤቶች በርና መስኮት የሚጠጣ ብርሃን ታየው። በምሽቱ ቀዝቀዝ አየር የሚሯሯጡ ህፃናት...በየመንገዱ ንፋስ የሚቀበሉ ወጣቶች... ቆመው የሚያወጉ አዛውንት...። ባቡሩ ጥሩምባውን አሰማ... ቱ...! ...ቱ! ቱ! መኪናዎች በሰልፍ ቆመውባቡሩን ሲያሳልፉ የጎተራ መንገድ ውልብ አለበት። ችምችም ያሉ ቤቶች... ከባቡሩ ጎንጎን የሚሮጡ ህፃናት እጃቸውን አውለበለቡለት።ፈገግ አለ።የስልክ አንጨት...ሜዳ...ሜዳ...ባዶ ሜዳ...ጨለማ...

ሆዱ ባባበት... ሊያቅለሸልሸው ፈለገ። ለመጀመሪያ ጊዜ አፉ ውስጥ ያለውን የጫት ጭማቂ ዋጥ አደረገና ፊቱን ኮሶ አስመሰሰ። አእምሮው አላርፍ ሲለው ድጋሚ ፊቱን ጠምዘዝ አድርጎ ከጀርባ ያለችውን ሴት ተመለከታት። ድጋሚ ዓይን ለዓይን ሲጋጩ አሁንም ቀድማ ዓይኖቿን ሰበረች። 'መስሎኝ ነው ወይስ አውቃታለሁ'ፊቱን መልሶ ተቀመጠ። ባቡሩ ናዝሬት ከመድረሱ በፊት አዲስ አበባ ላይ ካንጎበበው ጥቁር ደመና ስር አፈትልኮ ሲወጣ አካባቢው በጨረቃዋ ብርሃን ወገግ አለ። ናትናኤል በሩቁ ተራሮቹና ኮረብታዎቹ... ጣት ጣት የሚያካክሉት ባፎች ውልብ ውልብ እያሉ ወደ መጠብት ሲጣደፉ ድሮ ህፃን ሆኖ አባቱ ያሉት ትዝ አለውና ፈገግ አለ...

አንድ ጊዜ ድሮ በደብረዘይት መንገድ ሲሄዱ ነው። እናቲና አባቱ ከፊት እሱ ደግሞ ከኋላ ተቀምጦ ነበር። ከተቀመጠበት ድንገት ተነስቶ ከፊት ከተቀመጡት እናትና አባቱ ትከሻ መሃል ገባ አሰና "አባዬ ሃፋ መሬቱ ሁሉም ወዲያ ሄዱልህ!" አለ ወደ ጀርባው እያመለከተ ሌሎች ያሳዩት ጉድ ያገኘ መስሎት አደጋ ከመድረሱ በፊት ለማስጠንቀቅ።

"ሀ! ሀ! ሀ!" ሳቁበት አባቱ የመኪናውን መሪ በግራ እጃቸው እንደያዙ ፊታቸውን መለስ አድርገው በቀኝ እጃቸው ጉንጩን ቸንጠር ቸንጠር እያደረጉ። "አይ ናትናኤል... እኛ ወደ ደብረዘይት ስንሄድ ደብረዘይት ወደኛ መንገድ ይምራል አትለኝም? ሀ! ሀ! ሀ" እናቱም ተደርበው ሳቁበት።

"ያገዙ።" የሚል ድምፅ ሰምቶ ከሃሳቡ ነቃ።

ናትናኤል ፊቱን መልሶ ተመለከተ። ከጎኑ ባቡሩ ውስጥ የተሳፈረችው ወጣት ሴት በእፍኟ ዳቦ ቆሎ ዘግና ዘረጋችለት። ቀይ ነች። የእንቁላል ቅርጽ ያለው ፊቷ... ጎላ ጎላ ያሉ አይኖቿ... ጎረድ ያለው አፍንጫዋ... ትናንሽ ከናፍሯ የህፃን ገጽታ ስጥተዋታል። የአደፊ ያባህል ልብስ ለብሳለች። ሳቅ ስትል ከላይ በስተቀኝ የወርቅ ጥርሷ ብልጭ አለለት።

"ያገዝ ...ዳቦ ቆሎ።" አለችው እጇን ወደፊት ሰደድ አድርጋ። ድምጿ ለሴትም ቢሆን ቀጠን ያለ ነው።

"አላህ ይስጥልኝ።" አላት እየተቀበላት።

"የት ነው የምትሄደው?"

"ድሬዳዋ።"

"እኔም አዚያው ነኝ። ከዚያ ነው የምትኖረው?"

"እ...እመላለሳለሁ..ነጋዴ ነኝ።"

"ኮንትሮባንድ?" አለች የተናገረችው ሥራ ሀጋዊ የዕለት ተዕለት ተግባር እንደሆነ ሁሉ ተገንዝባ።

"አይ...ሱቅ አለኝ። ለሱቁ ነው።"

"አትለኝም!"

"ወላሂ።"

የወርቅ ጥርሷን ብልጭ አደረገችለት።

"የሐረር ልጅ ነህ?"

"ወለዬ።"

"አትለኝም! እናቴ ወለዬ ነች።" የወርቅ ጥርስ። "የአገሬ ልጅ ነህ ለካ!"

ፈገግ አለ ናትናኤል። ከያዘችው የዳቦ ቆሎ ጭማሪ ዘግና አስታቀፈችው።

"ይጣፍጣል።" አላት አይኑን ጨፍኖ፤ አፉ ውስጥ የነበረውን የጫት ቅጠል እንዳለ ከዋጠ በኋላ በምትኩ ዳቦ ቆሎ እየቃመበት።

"ይኸውልህ ጥሎብኝ ባለሙያ ነኝ።" ተሸከረመመችለት።

"በቃ እህቴን ታስተምሪልኛለሽ።" ሳቀ።

"የት? አዲስ አበባ ነች ድሬ?"
"ደሴ ናት።?"
"ሚስትህን አይሻልም? ሰርታ እንድታበላህ?"
"አይ ሚስትስ ገና እያፈላለግሁኝ ነው።" አለ ፈገግ ብሎ።
"አሄሄ... !"
"ወላ...ሂ!"

"እንግዳው አንደኛህን ባለሞያዋን አፈላልገህ ብታገባ አይሻልም?" የመርቅ ጥርስ። "ሲቲና አባላለሁ።"

"ናት...እ... ጀማል... ጀማል አብዱልከሪም።"

ፈገግ አለችለት ድጋሚ።

የሌሊቱን አብዛኛውን ክፍል ከሲቲና ጋር ሲጫወት አሳለፈው። ቀልዷ ለዛዋ በተለይ ሴታሴትነቷ አለቅጥ ሳበው።

አለቦትን እንዳለፉ ሲቲና ደከመኝ ትንሽ ልረፍ፡ ብላ ድሪ ነጠላዋን ፊቷ ላይ ጣል አድርጋ ትክሻው ላይ ደገፍ አለች። የተቀረውን ጉዞ አሰፍ አለፍ፡ እያለ ፊቱን እየመለሰ በስሱ ድሪ ነጠላ ውስጥ አልፎ የተከደኑ አይኖቿንና ጥቅጥቅ ያሉ ረዣዥሞም ሽፋሽፍቶቿን እየተመለከተ በዝምታ ጉዞውን ቀጠለ።

ናትናኤል እንቅልፍ፡ ሸለብ እንዳደረገው ነበር ድንገት ከኝኑ ያልጠበቀው ንቅናቄ የተሰማው።

በለሃጨ አጨማለቃት።ራቁት ገላውን እራቁት ገላዋ ላይ እንደቁንቡርስ እንደባለለው፤ መላ ፊቷን በሚርገበገብ ከንፈሩና በምላሱ አልኮሰኮሰው፤ እጆቿንና እግሮቿን ከአልጋው ጠርዞች ጋር እንደተጠፈሩ አፍ፡ በቡትቶ ታጭቆ እንደተኳሰሰ በተንጋለለችበት ጥያፌዋን፤ ምሬቷን ሰውነቷን እያወራጨች አሳየችው።

ግድ አልነበረውም...

በክርዳዳ ጸጉ የተሸፈነ ፊቱን ከፊቷ ላይ አንስቶ አስረኛው ምርኮኛው በሆነው ከሰሩ በተንጋለለለት ገላዋ ላይ አንቀዋለለው፤ አይን አዋጅ ሆነበት። ...በደመነፍስ ይዳብሳት ጀመር። 'በል...በል' የሚለውን ግፊት፤

'ሂድ...ሂድ' የሚለውን ስካር 'ሩጥ...ሩጥ' የሚለውን አብይት፤ ጥድፊያ አምቆ መቆየቱ ጣፋጭ የስቃይ ስሜት ፈጠረለት። ከረሜላውን ከአፉ ከትቶ ኮረሻሸሞ ጎረዳድሞ ከመዋጡ በፊት፤ የጎረሰውን ከረሜላ እየመላለሰ በመዳፉ ላይ እየተፋ በስስት በስቃይ ስሜት እያየ በስቃዩ በሰቀቀኑ እንደሚደሰት ህፃን የጎነለትን የተንቀዋለለለትን ገላዋን ከሰሩ አጋድሞ ተስቃየ- ለራቁት ገላዋ ሳሳለት።

ጸጋም ፊቱን ወደ ደረቷ አስጠግቶ በጡቶቿ መሃል ወደቀ። ሳይጎረድማት መጠጣት፤ ሳይከረሽማት ላሳት፤ መልሶ ከአፉ አውጥቶ ተመለከታት። አውሬ ሆነች። ጥላቻዋ እየጨመረ... ምሬቷ እየከረረ... እልኋ እየጋመ በመጣ ቁጥር የልቡ ምት እየጨመረና ትንፋሹ እየተፋጀ መላ ሰውነቱ በላብ አሙለጨለጨ... ፊቱን ከጡቶቿ መሃል አውጥቶ ቁልቁል አዘገመ...

ወገቧን ሰብቆ ሰደበችው፤ ሽንጧን እያላጋች ረገመችው፤ ጭኖቿን እያማታች ተፋችው...

ደስታው ወሰን አጣ...

ጎንበስ ብሎ የሚወራጭ አካሏን በለሃጨ በራሱ ከንፈሮች ተረከበው። እንደ እንፋሎት የሚጋረፍ ትንፋሽ ለስላሳ ቆዳዋን ፈጀት ለበለባት። ሀሊናቸውን መሳት የጀመሩ ደዳራ ጣቶቹ የሴት አካልዋን በጭካኔ አፍረጠረጠት።

በሩ ተበረገደ።

በጉልበቶቿ መሃል እንደተንበረከከ በድንጋጤ ፊቱን ወደጀርባው መነጨቀው። የተመለከተውን አልወደደውም። በር ላይ በድን ይመስል የተገተረው ሰው የሚያየውን ትርዒት ለመረዳት ጊዜ ፈጀበት። የሚመለከተው እየተገለጸለት ሲሄድ በእልህ ይንቀጠቀጥ ጀመር።

"ጠርጥሬሃለሁ! አንት ውሻ... ጠርጥሬሃለሁ!" አለ ማርቆስ በሩን ለቅቆ ወደ ክፍሉ ከመግባቱ በፊት ከኮቱ ስር ሽጉጡን ላጥ አድርጎ አቀባብሎ እሳይዋ ላይ በተከመረባት ሰው ላይ እየደገነ። "እንዳትነቃነቅ... ከዚያ አልጋ ላይ ለመውረድ ሞክርና እንደ ውሻ እንድልሃለሁ!" አለ ማርቆስ ሽጉጡን እንደደገነ ወደ ስልኩ እያመራ። "ትንሽ ተነቃነቅና ምክንያት ስጠኝ - ግንድህን አጋድምሃለሁ!" በቀኝ የያዘውን ሬድዮ ወደ አፉ አስጠግቶ ተናገረ። "ሃሎ... ቆንጆዎቹ... ቡድን ሰ... አስቸኳይ ነው... ዜሮ አራት..." ለጥቂት ደቂቃዎች ዝም አለ። "ቁጥር አንድ ጋር አገናኝኝ።" የሬዲዮ መገናኛውን በግራው እንደጨበጠ በቀኙ የያዘውን ሽጉጥ አሳይዋ ላይ በተከመረው ሰው ላይ ደግኖ ተጠባበቀ። "ሃሎ ...ዜሮ አራት... በፍጥነት እፈልግሃለሁ... እዚሁ

ድረስ... ሌላ ሰው አይደለም አንተ ራስህ ተገኝተህ መመልከት አለብህ።" አነጋግሮ ሲያበቃ ስልኩን ዘግቶ ሽጉጡን ወደፊት አስቀድሞ ወደ አልጋው ተጠጋ።

"ጉድህን እናየዋለን!" አለ ማርቆስ ጺማሙን ሰውዬ በጥላቻ እየተመለከተ።

"ይቅርታ አድርግልኝ ማርቆስ። ሌላው ይቅር ልብሴን ልልበስ።" አለ ሰውየው በጭኖቿ መሃል አራቁቱን እንደተንበረከከ በልምምጥ ፊት ማርቆስን እየተመለከተው።

"ከማነው ሃጢያታችንን የምንሸሽገው? ለዓመታት አንዳችን የአንዳችንን ሃጢያት እንዳናይ... የገዛ ሃጢያታችን እንዳይታይ ፊታችንን ስንመላለስ ቆይተናል። ከአሁን ወዲያ ግን ገበናችን መገለጥ አለበት። ከነኃጢያታችን እራቁታችንን መተያየት አለብን። እውነት ተሸፋፍና ተደባቡና አትኖርም። እራቁታን ነው የምታምር።" በዕልህ ተንቀጠቀጠ። "እራቁታን!"

"ማርቆስ ልብህ ይራራ... ሁላችን እንሳሳታለን... ማረኝ።"

"ማነው ለዳር አውሬ... ለተናካሽ አውሬ የሚራራ? ቀሚሷን ገልበው እርቃኗን አሻጋለው ለሚያረክሷት፣ ጭኖቿን በርግደው ሴትነቷን አጋልጠው ለባዕድ ለሚሸጧት፣ አፍሪካ ርህራሄ አይኖራትም። ምህረት ምንድነው? በሃዋህነታ ለቸረቸራችሁ፣ በልበገርነታ ለሸረሞጣችሁ፣ በድንግልናዋ ላቀጠራችሁ ምህረት ምንድነው? አፍሪካ መቼ ነው ቀሚሷን ገፍት የምታደርግ፣ ጭኖቿን የምትሰበስብ፣ እፍረቷን የምትሸፍን? እናንተ ስትጠሪው ብቻ ነው፣ ምህረት አያሻም፣ ራቁታችንን መተያየት አለብን!"

የነፋሱ በር ከጀርባው ሲበረገድ ከላይዋ ላይ እራቁቱን የተንበረከከው ጺማም ሰው ዓይኖቹን ጨፈነ።

የቢሮውን በር በርግዶ ሲገባ ብርጋድየር ጀኔራሉ ከጠረጴዛው ጀርባ እንደተቀመጠ አፍጥጦ ተመለከተው።

"ያገዘነው!" አለ ማርቆስ ትንፍስ ትንፍስ እያለ።

"ናትናኤልን?" አለ ጀኔራሉ የሰማውን ለማረጋገጥ።

"አዎ።" አለ ማርቆስ ጭንቅላቱን ነቅንቆ ወጉን እየደባበሰ። "ብታምነኝም ባታምነኝም አራሴን እስከምጠላ ተስፋ ቆርጬ ነበር።"

"እንዴት ያገዘከው? ማለቴ የት?" አለ ጀኔራሉ ማርቆስን ተቀምጦ ሳይለው በቆመበት እንዳፈጠጠበት።

"ባቡር ላይ።" አለ ማርቆስ ወደፊት ተራምዶ ወንበር ላይ እየተቀመጠ። "ዛሬ ማታ ወደ ድሬዳዋ ለመሄድ ባቡር ላይ ሲሳፈር እዛው የመደብኳቸው ሁለት ሠራተኞቼ አይተውት አብረውት ተሳፍረዋል።"

"ወደ ድሬዳዋ ተሳፍሯል-ነው የምትለኝ? ያገዙት ያልከኝ መስሎኝ ነበር'ኮ።" አለ ጀኔራሉ ፊቱን አኮሳትሮ "መኪኖቹ ምንድነው ትርጉሙ ለምን ቀሃታ አላስወገድከውም?"

"አታስብ... ከአዲስ አበባ እስከ ድሬዳዋ ያሉትን ባቢያዎች በሙሉ በሰዎቻችን ሸፍነዋቸዋለሁ።"

"ባቡሩ ላይነሳ ለምን አልያዝከውም?"

"ጀኔራል ሰውየው ትኬት ሲቆርጥ ሰዎቻችን አላዩትም። ምናልባት በሌላ ሰው አስቀርቦም ሊሆን ይችላል። ድንገት ባቡር ላይ ሲሳፈር ያዩ ሠራተኞቼ ምርጫ ስላልነበራቸው ስልክ ደውለው ሲያስታውቁኝ ባቡር ባቢያ ውስጥ አስወጋጅ ሃይል ስላልነበረ ተከትለውት እንዲሳፈሩ አዘዝኳቸው።"

"ታዲያ ምነው ነው ያገዙት የምትለኝ?"

"ከዚህ ወዲያ ሊያመልጥ አይችልም። በየትኛውም ባቢያ ቢወርድ ከማንም ጋር ከመነጋገሩ በፊት እንዲያስወግዱት ትዕዛዝ አስተላልፌአለሁ።" አለ ማርቆስ በዓይኑም እርጋታ። "በየባቢያው የሚጠባበቁት ሰዎች አሉ።"

"አንተ ራስህ ለምን ድሬዳዋ በረህ አትጠብቀውም? የምልህ ይህ ሰው አደገኛ ነው። ጀኔራሉ ተረበሸ... "አንተ ራስህ ቁጭ ብለህ ጠብቀው እመርጣለሁ።"

"እንድ ሄሊኮፕተር አዘጋጅቼ እየተጠባበቅሁ ነው... ቀጥታ ወደ ድሬዳዋ እንዳልበር ምናልባት በመሃል ሊወርድ ስለሚችል ባቡሩ እያንዳንዱን ጣቢያ ሲያልፍ፣ ከየጣቢያው ያሉ ሰዎች የሬድዮ መልዕክት እያስተላለፉልኝ እየጠበቅሁ ነው።"

"የት ነው ያለው አሁን?" አለ ጀኔራሉ በጉጉት።

"ባቡሩ ናዝሬትን ማለፉን እንዳረጋገጥኩ ነው ወደአንተ የመጣሁት።" አለ ማርቆስ።

"ማርቆስ!" አለ ጀኔራሉ ፊቱ በጭንቀት ተወሮ። "ይህ አካሄድህ አላማረኝም... እንበልና ይህ ሰው በውሰት ጣቢያዎች መሃል ከባቡሩ ቢዘል ምን ልታደርግ ነው? ከቦታው ላይ ምን ያህል ዘግይተህ እንደምትደርስ አታውቅም?"

"አብረውት የተሳፈሩት ሰዎች የነፍስ ወከፍ መሳሪያ የታጠቁ ናቸው።"

"የነፍስ ወከፍ መሣሪያ ይታጠቁ እንጂ ለዚህ ሥራ የሰለጠኑና የተዘጋጁ አይመስሉኝም... ተራ የክትትል አባላት ናቸው... አይደለም?" አለ ጀኔራሉ ጠረጴዛውን ጨ.ጠ. ደልቆ።

"እርግጥ የክትትል ሠራተኞች ናቸው ግን..."

"ማርቆስ! ማርቆስ! ምን እየሰራህ ነው?" አለ ጀኔራሉ ተነስቶ እየቆመ "ጊዜ አታጥፋ። አሁን ቀጥታ ሰዎችህን ይዘህ ያንን ባቡር በሄሊኮፕተር እንድትከተለው እፈልጋለሁ።" አለ የቀኝ እጁን አመልካች ጣት ባቡሩ የሄደበትን አቅጣጫ እንደተረዳ ሁሉ አየር ላይ ቀስሮ። "ወይ ብቁ የሆነ ቡድን አራስህ አዘጋጅተህ ላክ።"

"ጀኔራል..." አለ ማርቆስ ፈጠን ብሎ ተነስቶ የአለቃውን ጭንቀት ለማርገብ እየሞከረ። "ረጋ በል። እንደምይዘው ቅንጣት ጥርጣሬ ሊገባህ አይገባም። ለማንኛውም አሁኑኑ ከዚህ አንድ ቡድን አልክለሃለሁ።"

"ጥሩ ጥሩ... ሂድ" አለ ጀኔራሉ ሰዓቱን እየተመለከተ "በስንት ነው የተነሳው?"

"ከምሽቱ በአንድ ከሃያ ነው የተነሳው ... አሁን አምስት ከሩብ ነው።"

"ማርቆስ... እባክህ ተጠንቀቅ። ይሄ ሰው ፍጹም አደገኛ እየሆነ ነው የመጣው... ምናልባት ከምሥራች የካልሽርትን አድራሻ ደርሶበት ከሆነ ወደ ድሬዳዋ የተሳፈረው። ትንሽ ስህተት ምን እንደምታስከትል ታውቃለህ።"

"አሬሳውን ወደዚህ ማምጣት ያስፈልጋል?"

"የፈጣሪ ያለህ! አሬሳውን ብትፈልግ አንተህ ላይ አስረኽው ዙር። ግደለው! ከባቡሩ እንደወረደ ግደለው። ግደለው በቃ!"

የቢሮው በር ሲዘጋ ጀኔራሉ በባዶው ክፍል ውስጥ እንደቆመ በረጅሙ ተነፈሰና ከክፍሉ የወጣው ኮሎኔል ያዳምጠው ይመስል «ማርቆስ - ማርቆስ ቶሎ በል!» አለ- በጭንቀት።

-29-

የረር ጎታ ሲቃረቡ ነበር ሲቲና ከአንቅልፏ የተነሳችው።

"ለምን አትተኛም ነበር? ቀንኑ ይደክምሃል» አለችው። እንቅልፍ ያሳበጣቸውን ጉንጮቿን እያሻሸች።

"ተመችቶሽ ተኛሽ?" አላት ፈገግ ብሎ።

"አመሰግናለሁ። የሚመች ትከሻ አለሀ።" አለች እየሳቀች። ጎንበስ ብላ ከሻንጣዋ ውስጥ ሎሚ አወጣችና አንድ ለእሱ አንድ ለራሷ ወሰደች። "ሎሚ ያነቃቃል፤ ታውቃለህ?" አለች የያዘችውን ሎሚ እየመጠጠች።

ድሬዳዋ ለገሃሬ ደርሰው ከባቡሩ ሲወርዱ ናትናኤል ተደነጋገረው። የባቡር ጣቢያው በሰው ተጨናንቋል። አንድ አርምጃ ለመራመድ ሁለት ሦስት ሰዎች መገፋፋር አለባቸው። ሰው ከየት ወደየት እንደሚሄድ መለየት ያስቸግራል። ብቻ ባለበት ይተራመሳል፤ ይገፋፋል፤ ይተሻሻል። ከጎኑው ተቀምጣ የነበረችው ሴት አብራት ከተቀመጠው ተሳፋሪ ጋር እያወራች ስትወርድ ዞሮ ተመለከታት። አብራት ካለው ሰው ጋር ታውራ እንጂ አያዋቂ ከእርሱ ጋር ነበሩ። አርግጠኛ ነው... ከዚህ ቀደም አይታ ታውቃለች።

"የት ነው የምትወርዱው?" አለችው ሲቲና ቀድማ ከባቡሩ እየወረደች።

"እ... አልወሰንኩም።" አላት ከጆርባው ተቀምጣ የነበረችውን ሴት ማንነት ለማስታወስ እየጣረ። እርግጠኛ ነው... መልኳን ያውቀዋል ግን ራቀበት።

"ማለቱ ዘመድጋ ነው... ወይስ ሆቴል?" አለችው ሲቲና::ድንገት ብልጭ ሲልለት ድጋሚ ፊቱን ወደ ሴትየዋ አዙሮ ተመለከታት:: የአብርሃም ሠራተኛ! ዞሮ ተመለከታት:: ሳያውቀው ዓይን ለዓይን ተጋጩ:: ቀድማው ፊቷን መለሰች:: ሴትየዋ ቀድሞ ካላያቸው ሁለት ሰዎች ጋር ስታወራተመለከተ::

"እ...ምን አልሺኝ? አይ... ሆቴል ነው የማርፈው ለጊዜው::" አለ ፊቱን ወደ ሲቲና መልሶ::

"ከፈለግህ እኔጋ ማረፍ ትችላለህ::ባዶ ቤት ነው ያለሁት::"

"እ... " አለ አሁንም ፊቱን መልሶ የአብርሃምን ሠራተኛ ባየበት አቅጣጫ ተመለከተ:: ዓይኑን የምትሸሽ መሰለው:: አብረዋት የነበሩት ሦስት ሰዎች በአጠገቧ የሉም:: ሴትየዋ ቁጭዋን ጥግ ይዛ ቆማለች::

«ማለቴ... ለሁለት ለሦስት ቀን ችግር የለም ማለቴ ነው::» ከጎን ከጎኑ እየሄደች አንገቷን አቀርቅራ ተናገረችው ሲቲና::

ከሰው ገፊያ ወጣ ብለው ወደዳር ላይ የያዟቸውን ሻንጣዎች ከመሬት ላይ አሳርፎ ቀኖ ሲል ባሻገር ተመለከታት:: ሴትየዋ አሁንም ታየዋለች:: 'ምናልባት የት እንደምታውቀኝ ጠፍቷት ይሆናል::' ብሎ አሰበ::

"አስቸግርሽ እንደሆነ..." አለ ፊቱን ወደ ሲቲና መልሶ::
"በፍጹም::" አለች ፊቷ በሃፍረት እየቀላ::

"እ... " ናትናኤል አመነታ:: ሆቴል አለመያዙ ከዓይን የሚያድነው ብቻ ሳይሆን ገንዘብም የሚቆጥብለት ነው:: ግን ይቺን ልጅ ተከትሎ ከቤቷ ሄዶ ምን እንደሚከተል ለማወቅ አስቸጋሪ ይሆናል:: መቼም ምሳና እራት ሊያባላት ወይ ለነፍሷ ብላ እንዳላስጠጋችው ግልጽ ነው:: ግን ቢሆንስ እንዴት ድንገት ልታቀርበው ፈለገች? "ምን መሰለሽ..." አለ ግብግዋን እምቢ የሚልበት ዘዴ ጠፍቶት አቧራ ያበላሸውን ነጭ ጀለቢያውን እያራገፈ::

"አስቸግራታለሁ ብለህ አስበህ ከሆነ ምንም ችግር የለም:: ባዶ ቤት ነው ከፍቼ የምገባው:: ወላሂ አልኩህ::"

"እስቲ እየሄድን እናውራ::" አለ ናትናኤል የሰው ትፍግፍግ ማለትና የአየሩ ሙቀት ትንፋሽ ቢያሳጥረው::

ጎንበስ ብሎ ሻንጣውን ሲያነሳ ከጎኑ ቆማ የነበረችው ሲቲና ገፍትራ ከመሬት ደባለቀችው:: መሬት ላይ ሁለቴ ተንከባሎ ቀኖ ሲል ነበር ነገሩ

ጭንቅላቱን የመታው - ከጀርባው ቆመው የነበሩ አንድ አዛውንት በደም የተጨማለቀ ሆዳቸውን ይዘው ወደ መሬት ሲያዘቅጡ አይተዋቸን አፍጥጦ ተመለከታቸው:: 'አረ!' አለች ከጎናቸው የነበረች ወጣት ሴት:: ከወደቀበት ለመነሳት ሲሳደፋ ሲቲና ሽብረክ ብሳ ከተከናነበችው ድሪያ ስር ሽጉጥ መኘረሟ ስታደርግ አየት:: ተቀደመች:: የያዘችው ሽጉጥ ከእጇ ውስጥ ተፈናጥሮ ሲወረወር አሳ, ደረቷን አፍና ወደ ኋላዋ ወደቀች... ዙሪያውን ረብሻ ሆነ... ጩኸት... ሩጫ... አስታ... ተኩስ እሪታ ዙሪያውን አደባለቀው... ናትናኤል ከአንገቷ ቀና አደረጋት...

«ሩ...ጭ! ተከትለውሃል... ሩጭ!» አለችው በግራ እጇ በደም የተበዘዘውን ደረቷን አፍና እንደያዘች ሲር ሲር ከሚለው ትንፋሽ እየቆጠበች «ሩጭ!»

ቀና ሲል አየው:: የጨበጠውን ሽጉጥ ከትከሻው በላይ ይዞ ከፊቱ የሚጋረጡትን ሰዎች አንዱ ወዲህ አንዱ ወዲያ እየገፋ እየገፈታተረ ወደእሱ እየቀረበ ሲመጣ በሚተራመሰው ሕዝብ መሃል በሩቁ አየው ከአብርሃም ሠራተኛ ጋር የነበረውን አንድ ሰውዬ! እንደ ጥንቸል ተፈናጥሮ ከሚደነባበረው ከሚራበሸው ሕዝብ መሃል እየተሹለከለከ በትርምሱ ውስጥ ሰመጠ... 'የአብርሃም ሠራተኛ! የፈጣሪ ያለህ! የአብርሃም ሠራተኛ!' ከራሱ ጋር እያነበነበ ሮጠ:: ከጀርባው የተኩስ እሩምታ አጀበው::

ወዴት እንደሚሮጥ... የት እንደሚደርስ ግድ አልነበረውም:: ብቻ ሮጠ:: አራቅ እንዳለ በሩቁ እንዳይለዩት ጭንቅላቱ ላይ የጠመጠመውን ሽርጡን አውልቆ በእጁ ያዘው:: ትንሽ ከራቀ በኋላ ደግሞ ወደ ጥግ ዞር አለና ጀለቢያውን አውልቆ ወርውሮ ከወገቡ በታች ሽርጡን አጥልቆ ከላይ ነጭ ሸሚዙን እንዳደረገ ከራሱ ጋር እያጉተመተመ ሮጠ:: 'የአብርሃም ሠራተኛ! እንዴት ሊከተሉት ቻሉ? ወደ ድሬዳዋ መምጣቱንስ እንዴት አወቁ? ሲቲና ባትገፈትረውኮ ... ወደፊቱ ሲወድቅ ባይስቱትኮ... ' በደም የተጨማለቀ ሆዳቸውን ይዘው ያዘቀጡት ሽማግሌ ታዩት:: 'የፈጣሪ ያለህ! ገለውት ነበርኮ የአብርሃም ሠራተኛ! ወይኔ አብርሃም! ለካ ሳያውቀው!'

ሲቲናስ ማነች? 'ሩጭ...ተከትለውሃል...ሩጭ' የምስራችን የገደለቻት ሴት ምንድን ነበር ያለችው? 'ሩጭ!' ሲቲና ማነች? የፈጣሪ ያለህ! ሁሉ ነገር ተወሳሰበበት:: ማሰቡን አቁሞ ሩጫውን ቀጠለ::

ያለበት ቤተ የት እንደሆነ ለመረዳት አልቻለም። በስተግራው መደዳውን የተሰሩ ቤቶች ማስተወቂያዎቻቸውን በየበረሞቻቸው ላይ አንዳንጠለጠሉ ተደርድረዋል። ፎቶግራፍ ቤት...የልብስ ሰፊ...ሰዓት ማደሻ...በስተቀኙ ደግሞ በረንዳው ላይ የሳጠራ ወንበሮች የተደረደሩበት በወረግ የተሸፈነ በረንዳ ያለው ቡና ቤት ይታያል ድረጃዋ።

ወደ ቡና ቤቱ ተጠጋና አባዘቢውን ለማጥናት ሞከረ። የፊተኛው ክፍል ሰፊ ቢሆንም ጨለምለም ያለ ነው። ፈጠን አለና ወደ ውስጥ ገባ። በትናንሽ ጠረጴዛዎች ዙሪያ የተቀመጡ ትናንሽ የብረት ወንበሮች ፈንጠር ፈንጠር ብለው ክብ ክብ ሰርተዋል። ቢጋዝ የተወለወለው የሲሚንቶ ወለል ቢያብለጨልጭም ሽታው ይከብዳል። ቁርስ የሚያደርጉ የቡና ቤቱ ደንበኞች በየወንበሮቻቸው ተቀምጠው ያዘዙትን ይስተናግዳሉ።

ባዶ ጠረጴዛ ፈለገና ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

"ምን ልታዘዝ?" በስተቀኝ የተንዘላዘለ ወጣቷን ጣቷ ላይ እየጠመጠመች እየፈታች ጠየቀችው።

"ሻይ።" አላት ቶሎ ለመነሳገል። ፊቷን መልሳ ሄደች። ናትናኤል ከራሱ ጋር ምክክር ቀጠለ።

"ጊዜ የለውም። መናገሩን አለበት። አለበለዚያ ያገኙታል በማያውቀው ከተማ ውስጥ ተደብቆ መቆየት ዘበት ነው። ግን እንዴት ተከተሉት? ከርብቆ ቤት አምልጦ ሲሮጥ ተከትለውት ነበር ማለት ነው? መሆን አለበት። የአብርሃምስ የቤት ሠራተኛ እዚህ ምን አመጣት? ወይኔ! አብርሃምን ትከታተለው ነበር ማለት ነው! አሁን ደግሞ...

የቡና ቤቱ አስተናጋጅ ያዘዘውን ሻይ አምጥታ ፊቱ አስቀመጠችለት።

"አባዝሽ የእኔ እመቤት የስልክ ቁጥር ማውጫ ደብተር ይኖራትኒል?" አላት።

"ይቅርታ የለንም። ለምን ማዘሪያ እይጠይቁም?"

ጥሩ ሃሳብ!

"ስልክ አገኝ ይሆን?" አላት ሽቅብ እየተመለከታት።

በአገጯ ስልኩ ያለበትን አመለከተችው። ከዋናው በር ጀርባ ግድግዳው ላይ ወደተንጠለጠለው የሕዝብ ስልክ አመራ።

"ሃሎ...የኔ እህት ባዝሽ...አቶ ይልማ ገዛኸኝ...ይልማ...አሥር ማዘሪያ ደውሎ ጠየቀ።

"አንድ ጊዜ..." አለችው በስልኩ መስመር ላይ ያለችው የቴሌኮሙኒኬሽን ሠራተኛ።

የስልክ ቁጥሩን ነገረችው። ቀልጠፍ ብሎ ወረቀትና እስክሪብቶ ዥለጋ ደረቱን ዳበሰ...ወርሳው! ሻንጣው! በድንጋጤ ደርቆ ቀረ... ዕቃውን ሁሉ ከሻንጣው ጋር ከባውር ማዚያው ትቶ መሮጡ ሲታወቀው መብረቅ እንደመታው ዛፍ አፈር መሰለ።

"አቤት? ስንት አልሸኘ?" ድንጋጤውን አሳናኖ ይዞ ድጋሚ ጠየቀች።

ቁጥሩን ደገመችለት። የነገረችውን ቁጥር በቶሎ ይዞ ወደ ጠረጴዛው ተመለሰ። ፊቱ አመድ የነሰነሰበት ይመስል ነጣ። ሻንጣው ውስጥ ያስቀመጠው ገንዘብ ሁሉ ጠፍቶ መቅረቱ ሰቀቀን ለቀቀበት። ቶሎ አለና ከሸሚዙ የደረት ኪስ ገበቶ ከዚያ ያገኛቸውን ጥቂት ዝርዝር ብሮች ቀጠራቸው። አስራ ሶስት የአንድ ብር ኖቶች። ድጋሚ ከሱሪ ኪስ ገበቶ ጥቂት ሳንቲም... ጭልምልም አለበት። ከስምንት መቶ ብር በላይ የሚሆን በፖስታ ከረጢት ውስጥ አድርጎ ከሻንጣው ስር ማስቀመጡን ሲያስታውስ... ሻንጣው ውስጥ አጣዮፎ ከከተተው ኮቱ ውስጥ ስልሳ ብር ማስቀመጡ ሲታሰበው... ያንን ሁሉ በገርግርታው ውስጥ ከባውር ጣቢያው ትቶ አስራ ሦስት ብር ከአርባ አምስት ሳንቲም ይዞ መብረሩን ሲያስብ ልቡን አመመው።

አስራ ሦስት ብር ከአርባ አምስት ሳንቲም!አለቀ።

ድንገት ተነሳና ወደ ስልኩ ሄደ። የስልኩን እጅታ አንስቶ ካለችው ገንዘብ ላይ ሃያ ሳንቲም ቀንሶ የሕዝብ ስልኩ ውስጥ ጨመረና ቢቶሎ የያዘውን የአቶ ይልማ ገዛኸኝን ስልክ ቁጥር ደወለ። ካልሰረትን ማግኘት አለበት! በአስራ ሦስት ብር ከሠላት ቀናት በላይ መቆየት አይችልም። ለዛውም ካልያዙት ነው። በማያውቀው ከተማ ሲንቀዋለል ከንዱን ይዘው እየገፈተሩ ቱቦ ስር ጥለው ጭንቅላቱን ካልነደሱለት ነው። አሥራ ሦስት ብር! የፈጣሪ ያለህ! በግንባሩ ላይ ምንጭ እንደፈሰቀ ሁሉ የሚንቆረቆር ላቡን በክንዱ ላይ ሞገች አደፈሰና የስልኩን መነጋገሪያ ጆሮ ግንዱ ላይ ለጥፎ ተጠባበቀ።

"ይልማ ጋራዥ።" አለው የሴት ድምፅ።

"ሃሎ...እባኮት አቶ ይልማን ነበር።" ፈጣሪውን ይማፀን ገባ።

"ማን አሉኝ?"

"አቶ ይልማ...ይልማ ገዛኸኝ።"

"ከየት ነው?" አለች ሴትየዋ በመገረም ቃና።

"ከዚሁ ነው - ከድሬዳዋ ... አባትት አንዴ ቢያገናኙኝ።" ልቡ ተንጠለጠለ።

"ይቅርታ ተሳስተዋል።" አለች ሴትየዋ ለመናገር ያልፈለገችው ነገር አንዳለ ሁሉ እያቅማማች።

"ቆይ! ቆይ!" አለ ስልኩን እንዳትዘጋበት ተሽቀዳድሞ። የስልክ ቁጥሩን በእርጋታ እየጠራ ትክክል መሆኑን ጠየቃት።

"ቁጥሩ ትክክል ነው። ግን..." አቅማማችበት።

"አቶ ይልማ የሉም?" ጭንቅላቱ በጭንቀት ተወጠረ።

"እንደዛ የሚባል ሰው የለም።" ስልኩን ጆሮው ላይ ዘጋችበት።

ሊሆን አይችልም! ነገሩ ሁሉ ተደበላለቀበት። የስልኩን መነጋገሪያ ክበታው መልሶ ወደ ወንበሩ ተመለሰ። አለቀ። ካልቨርትን ለማግኘት የነበረው ተስፋ ከእጅ ያመለጠ እንቁላል ሆነበት። 'ህ!...' አስራ ሶስት ብር ይዞ ሽሽት ታየው። አስራ ሶስት ብር ወደ አዲስ አበባ ለመመለስ እንኳን በቂ አይደለም። 'ምንም ምርጫ የለውም! መስረቅ ካለበት ይስርቃል! ማጅራት መምታት ካለበት ይመታል!ግን አዲስ አበባ አይመለስም! ካልቨርትያለው እዚህ ነው። የምሥራች ነግራዋለች። ካልቨርት ድሬዳዋ ነው! ካልቨርት አሳንጫው ስር ነው!' ጠረጴዛውን በኩጢ ደወለው።

በቡና ቤቱ አዳራሽ የተቀመጡ ሰዎች ጠረጴዛውን ሲጠልዘው ሲሰሙ ቀና ቀና ሲያለ እየተገላመጡ ያዩት ጀመር።በገዛ ድርጊቱ ተደናገጠ። ጥንቃቄ!... መረጋጋት! መረጋጋት! ሻዩን አንስቶ ፉት አለው። ቀዝቅዟል። አልተወውም። በእርጋታ ደጋግሞ ፉት እያለ ጨረሰው። ቢደግም አይጠላም ነበር። ኪሱ ውስጥ ያለውን ገንዘብ ሲያስታውሰው ተወው።

በተቀመጠበት ዓይኖቹን በዘዝ አድርጎ አአምሮውን ለማሰራት ሞከረ '...ካልቨርት የት ነው? - «እማዬ...ድሬዳዋ»...እማዬ...የአቶ ይልማ ገዛሽኝ ባለቤት... አቶ ይልማ ገዛሽኝ ... ይልማ ... ይልማ... ምንድን ነበር ያለችው ስልኩን ያነሳችው ሴት ... ይልማ... ምን? ...ይልማ ጋራዥ... ጋራዥ...'

የቡና ቤቱን አስተናጋጅ ጠቀሳት። መጣች።

"አባክሽ የኔ ቆንጆ 'ይልማ ጋራዥ' የሚባል ታውቂያለሽ ድሬዳዋ ውስጥ?" የአንድ ጋራዥ ስም ጠርቶ ውለዱ ሲል አራሱን አስገረመው።

"ይልማ...ይልማ...እንትንጋ ነው... ማነው? ...ብቃ ...ከአሸዋ ሜዳ ከድልድዩ ሳይደርሱ ወዲህ ክባንኩ ትንሽ አለፍ እንዳሉ..." የማያውቀውን ከተማ ትተርክለት ጀመር።

"እይው..." አለ ድምፁን አሰገዘፀ አቋርጣት። "ለድሬዳዋ አዲስ ስለሆንኩ ነው።"

"የሚያሳይሞት ልጅ ልጥራሎት? ቅርብ ነው።" አለች።

"ጥሩ... ጥሩ።" ጭንቅላቱን እየወዘወዘ መስማማቱን ገለፀላት።

ጋራዡን ከሚያሳየው ልጅ ጋር ካገናኘችው በኋላ በደረቅ ምሥጋና ተሰናብታት ከልጁ ጋር ተፈተለከ። ጉርሻ ቢሰጣት ደስ ባለው ነበር... ግን...።

"ይልማ ጋራዥ ነው አይደል? ኑ" ይለዋል ከፊት ለፊቱ ቱስ ቱስ የሚለው ህፃን ልጅ። ዕድሜው ከአስር አመት አይበልጥም። ያደረጋት የላስቲክ ነጠላ ጫማ ተበጣጥሳለች። በተራመደ ቁጥር ወደ ኋላ ልትቀር ታስባለች። ልጁ ግን ትታት ሊሄድ ፈቃደኛ አይመስልም። በአንሮቹ ጣቶች ቀንጠጥ አድርጎ ይዞ ወደፊት ይጎትታታል። ትንሽ ይሄድና "...ይልማ ጋራዥ ነው አይደል? ኑ" ይለዋል።

ናትናኤል ላቡ በጀርባው እየተንቀረቀረ ክልጁ ኋላኋላ ይጣደፋል።

"የው! ይሄ ነው ይልማ ጋራዥ። ሜካኒኩን ልጥራሎት?" አለ ልጁ ተስፋ ያደረገውን ጉርሻ በሆዱ ይዞ መስተንግዶውን እያጣጣፈ።

"አይ ተወው።" አለ ናትናኤል ከኪሱ አስር ሳንቲም አውጥቶ ለልጁ እየዘረጋለት።

"አቦ ይጨምሩ! ከለገሃሬ ድረስ አምጥተውኝ" አለ ልጁ አስር ሳንቲሟን ሲያይ ፊቱ በትያሜ ተንጠልጥሎ።

"ሌላ ጊዜ እሰጥሃለሁ።" አለ ናትናኤል አስር ሳንቲሟን ገፋ አድርጎ።

"አስር አልወስድም!" አለ ልጁ በብስጭት።

ናትናኤል አልተግደረደረም።ሳንቲሟን ኪሱ ከቶ ወደ ጋራዡ በር ተጣደፈ።ልጁ ከጀርባው እናቱን ተሳድቦ ሲሮጥ ሰማው። ግድ አልነበረ ውም። የጋራዡ ግቢ ስፋት ያለው ቢሆንም ከውስጥ የተሰገሰጉት በርካታ መኪናዎች ጠባብ አስመስለውታል። ደማቅ ሰማያዊ ቱታ የለበሱ የጋራዡ ሠራተኞች ከፈናቸው በተበረገደ መኪናዎች ዙሪያ ተፍ ተፍ ይላሉ።

"የት ነው?" አሉት ከበሩ ጥግ በተደራረቡ ድንጋዮች ላይ ያተቀመጡት ሽበት የሸፈናቸው ዘበኛ ከተቀመጡበት ወንባቸውን ይዘው እየተነሱ። የከንፈሮቻቸውን ጥግና ጥግ በጎረሱት ጫት አረንጓዴ ሆኗል።

"እንደምን ዋሉ...አቶ ይልማን ነበር።" አሳቸው ጠጋ ብሎ።

ሰውየው ግራ በመጋባት መልክ ትክ ብለው ተመለከቱት። መልስ አልሰጡትም ብቻ አብድ እንደሆነ ሁሉ አፍጥጠው አዩት።

"እ...» ቀጠለ። "ልጃቸው ከአዲስ አበባ ልካኝ ነው። ይኖሩ ይሆን?"

"አቶ አደፍርስ ማለትህ ነው?" አሉ ሽማግሌው የዐሃይዋን ጨረር በመዳፋቸው ከልለው።

"አይ... አቶ ይልማን ነው።"
ሰውየው ጤነኛ እንዳልሆነ ሁሉ ትክ ብለው እያዩት ጭንቅላታቸውን ነቀነቁበት።

"የአቶ ይልማ ጋራዥ አይደል እንዴ ይሄ?" አለ ናትናኤል ተስፋው እየተሟጠጠ።

"ክፉው ሞት ሳይወስዳቸው በፊት- አዎ።" አሉት ሰውየው ተመልሰው በተደራረበት ድንጋዮችላይ እየተቀመጡ።

"ምን አሉኝ?" አለ ደንገጥ ብሎ።
"የኔ ወንድም...አቶ ይልማ ከሞቱ መጪው ሀዳር ሁለተኛ ዓመታቸው ነው።" አሉት ሽማግሌው ከጎናቸው በኮካኮላ ጠርሙስ ካስቀመጡት ውሃ እየተጎነጩ።

ናትናኤል ለጥቂት ደቂቃዎች ፈዞ ቀየ።

"አባትት ባለቤታቸው የሚኖሩበትን ያውቁ ይሆን?"

ሽማግሌው ችላ ብለውት በገዘምታ ጭንቅላታቸውን ነቀነቁበት። ወሬው የጣማቸው አይመስልም።

"አባትት ስለባለቤታቸው የሚያውቅ ሰው ካለ ላስቸግርዎት..." ናትናኤል የሽማግሌውን ፊት ሲመለከት ቶሎ ኪሱ ገባና ሁለት ብር መዞ ተመለሰ።

"አስቲ ግባና ባለቤትየውን አነጋግር። ወንድም ናቸው።" አሉት ሽማግሌው ዘበኛ ሁለት ብራቸውን ኪሳቸው እየጨመሩ።

"የማን ወንድም?"
"የአቶ ይልማ ወንድም።አቶ አደፍርስ ብለህ ጠይቅ።"

ናትናኤል ሽማግሌውን አመስግኖ ወደ ውስጥ ገባ።

"ይቅርታ ወንድም አቶ አደፍርስን ፈልጌ ነበር።" አንዱን የጋራዥ ሠራተኛ አስቁሞ ጠየቀው።

"እኛውልህ።" አለው በዘይት የተጨማለቀ እጁን ዘርግቶ እያመለከተው።

ናትናኤል ወደ ሰውየው አመራ ተጠግቶ በአክብሮት ሠላምታ ሰጣቸው። በጣም አጭርና ሆዳቸው ወደፊት የገፋ ናቸው። መልጭ ካለው መሳጣቸው ጎንና ጎን ከጆሮዎቻቸው በላይ ቡፍ ቡፍ ያሉ ጥቂት የሚቆጠሩ የፀጉር ብናኞች ይታያሉ። የጋራዥ ባለቤት ሳይሆን የሆቴል ወጥቤት ኃላፊ ነው የሚመስሉት።

"እንደምን ዋሉ። አባትት ሳስቸግርዎት። ከአዲስ አበባ ነው የመጣሁት።"

"አሳህ ይስጥህ -አሳህ ይስጥህ!" በሚያስገመግም ድምፅ ጮሁና እጃቸውን እያወናጨፉ ፊታቸውን አዞሩበት።

"አይደለም ጌታዬ። ለእርዳታ አይደለም። መልዕክት ይዤ ነው የመጣሁት።"

"የምን መልዕክት?" በዚያው ሃይለኛ ድምፃቸው ጠየቁት ፊታቸውን ከስክሰው።

"የምሥራች ነበረች የላከችኝ እናቷ።ጽፋ የሰጠችኝ አድራሻ ጠፋብኝና የአባቷን ስም አውቀው ስለነበረ ማዞሪያ ስጠይቅ የእርስዎን አድራሻ ሰጡኝ።"

"እንተ ግም! ያችን መኪና ፍታት አላልኩም? ጥሩ አውደልድል ሳምንት ይድረስና ከጎንህ ታገኘዋለህ!" ሰውየው ተቆጥተው ሲጮሁ የጋራዡ ሠራተኞች ሁሉ ጭልፊት እንዳየ ጫጩቶች በየስርቻው አንገታቸውን ይቀብራሉ። "የማነች የምሥራች?" አሉት ድንገት በቁጣ የተለዋወጠ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል መልሰው።

"የአቶ ይልማ ልጅ...የምሥራች ይልማ።"
ለመጀመሪያ ጊዜ ሰውየው ረጋ ብለው አትኩረው ተመለከቱት።
"ምንድነው ደግሞ እኔጋ የምትልከህ?"
"እናቷጋ ነው የላከችኝ። የእናቷን አድራሻ ያውቁት እንደሆነ..." ረጋ ብሎ የሚፈልገውን አስረዳቸው። ተስፋ ታየው።

"የየትኛዋ ልጅ መሆኗን አውቄ?" አሉ ሰውየው ለወንድማቸው ቤተሰብ ያላቸውን ጥላቻ ሳይደብቁ።

"ካዛንቺስ ሆቴል አላት።"

"አሀ ሽርመጣዋ ነች?" አሉ ሰውየው ጥላቻ በተቀላቀለበት ድምፅ። "የእናቷን አድራሻ አልከኝ እ...ደቻሳ ነው። ፈልገው። ታገኝዋለህ።" አሉ ሰውየው የሚቆጡት ሠራተኛ በአይናቸው እያፈላሉጉ።

"የት አሉኝ?" ናትናኤል ሰውነቱ በእፎይታ ስሜት ሲወረር ተሰማው።

"ደቻሳ አልከህ።" በቆመበት ትተውት ሄዱ።

"የት ነው ደቻሳ? ይቅርታ የኔ ጌታ... ሰድሬዳዋ አዲስ ስለሆንኩ ነው።" አለ ናትናኤል ከኋላ እየተከተላቸው በልመና ቃና።

ሰውየው ቆም ብለው ከላይ እስከ ታች ገመገሙት። የለበሰውን ሽርጥ ሲያዩ የድሬ ሰው ነው ብለው ማሰባቸውን ተረዳ።

"ታዲያ አሁን ስራዬን ትቼ ካንቱ ጋር ልንከራተት?" አሉሰውየው ጥለውት ወደ ሠራተኞቻቸው እያመሩ።

"አይደለም ጌታዬ። የሚያመላክተኝ ሰው ቢሰጠኝ...የሰው አደራ ስለሆነብኝ ነው።" አለ ከኋላ ከኋላ እየተከተላቸው።

"ይቅርታ ወንድም። እዚህ ስራ የፈታ ሰው የለም። ደቻሳ ነው አልከህ ጠያይቅ፤ ታገኝዋለህ። ተው! ተው! እሱን አክስጅን አትነካኩ ብያለሁ! ግም! የወር ደሞዝህ ይጣው መስሎሃል!" ሰውየው አንድ ሠራተኛቸው ላይ እያንባረቁ ቆሙ። ሲቆጡ ወፋፍራም ጉንጮቻቸው በርበሬ ይመስሉና ቦርጫቸው ከትንፋሻቸው ጋር ሽቅብ ቁልቁል ይናጣል።

"የናትየውን ስም ይነግሩኛል?" ቀስ ብሎ ጠየቃቸው።

"ምንድነው የምትለኝ? ስም? ብዙነሽ ነው መሰለኝ።"

'ብዙነሽ...ደቻሳ... ደቻሳ የት ነው? መንደር ነው? ሠፈር? ከተማ ነው? አገር?'

"ከተማውን የሚያውቅ ሰው ባመጣ በምልክት ይነግሩልኛል? እባኮትን ተቸግሬ ነው ይርዱኝ።" እንዳይቆጡ አለሳልሶ ያዛቸው።

ሰውየው በተሰላቸ መልክ በረጅሙ ተነፈሱና ቆም ብለው አስተዋሉት።

"ተክላይ!" ተጣሩ። "ና ወዲህ!"

የጠሩት ወጣት እጁን ያጨማለቀውን የሞተር ዘይት በቡትቶ ጨርቅ ላይ እየጠራረገ መጣ።

"እየው... የዩሱፍን ሱቅ ታውቀው የለ? በቃ ከዚያ ስትደርስ በኪ.ሎስኩ ፊት ለፊት እጥፍ የሚል ኮረኮንች መንገድ አለልህ። እዛ አድርሰውና ቶሎ ተመለስ። ደሞ ሄደህ ጥፍት በልና እንተያያለን። የቮልሳ ጋስኬት ዛሬ ተቀይሮ አይለቅና ከቅዳሜ በኋላ እዚህ አትውልም። ግም! ሂድ አሁን!" ሰውየው ሳይታወቃቸው ተቆጥተው ይንቀጠቀጡ ጀመር።

ናትናኤል ሰውየውን ደጋግሞ አመስግኖ ተክላይን ተከትሎ ወጣ። መንገዱ ላይ ብዙ ሰው አይታይም። የጠዋቷ ፀሃይ ሰዓይን ታጥበረብራለች። መንገድ ላይ ከተክላይ ጋር አልተነጋገሩም። ከተላከበት ቦታ አድርሶት ለመመለስ የቸከለ የሚመስለው ወጣት በፍጥነት ሲራመድ እሱም ከጎን ከጎኑ ተጣደፈ። ከቦታው ሲደርሱ «በእዚህ ነው።» አለው ተክላይ ወደ አንድ ኮረኮንች መንገድ እያመለከተው። ወዲያው መልስ ሳይጠብቅ ፊቱን መልሶ በመጣበት መንገድ በሩጫ ተመለሰ።

በኮረኮንቹ መንገድ ገባ።

"እንደምንዋሉ...እባኮት... የወይዘሮ ብዙነሽን ቤት ፈልጌ ነበር።" ከደጃፋቸው ቁጭ ብለው ስፌት የሚሰፉ ሴት ተጠግቶ ጠየቀ።

"ያውልህ... በዚህ ቁልቁል ውረድ፤ደርሰሃል።" ሴትየዋ ፊታቸውን ከወሃይዋ ጨረር ጋርደው ሽቅብ እየተመለከቱት አቅጣጫውን አመለከቱት።

ኮረኮንች መንገዷ ጠባብ ሆና በግራና በቀኟ ቅጥልጥል ቤቶች እጅ ለእጅ ተያይዘው ተደርድረዋል። እየተወላከፈ ወደፊት ቀጠለ። ትንሽ እንደሄደ ከፊት ለፊቱ እየሮጠ የሚመጣ ትንሽ ልጅ አስቆመና ጠየቀው። ልጁ ትንሽ አመልካች ጣቱን ቀስሮ "ያው!" አለው።

ስስ ሰማያዊ ቀሰሚ ረገፎ እዚህና እዚያ የተመላለጠች ትንሽ የጭቃ ቤት ነች። ከዋና በሯ በስተግራ ያለው የአንጨት መስኮት ጥርቅም ተደርጎ ተዘግቷል። ገርበብ ካለው ቀዩ ቀለም ከተቀባው የፊት ለፊቱ በር ጀርባ ሕይወትያለ አይመስልም።

ናትናኤል ደጃፉ ላይ የቆሸሸ ቦይ ዘሎ ተሻገረና ወደ ትንሿ የጭቃ ቤት መዝጊያ ተጠጋ። በሩን በቀስታ አንኳኳው።

"ማነው?" ክውስጥ ድምፅ ተሰማው። ወዲያው አንድ ረጅምና ደልደል ያለ ሰውነት ያላቸው ሴት በሩን መለስ አድርገው ብቅ አሉ። የውጭው ብርሃን ሲወጋቸው ትላልቅ አይኖቻቸውን አሞጨሞጩአቸው።

"አቤት?" አሉት ፊት ፊቱን እየተመለከቱት።

አቋማቸውና ደልደል ያለ ሰውነታቸው...ረዘም ያለ ፊታቸው ትላልቅ አይኖቻቸው ጎርናና ድምፃቸው የምሥራች መጣችበት።

"እንደምን ዋሉ። ከአዲስ አበባ ነው የመጣሁት። የምሥራች ነች የላከችኝ።" አለ እጁን ወደፊት ዘርግቶ።
ሴትየዋ ፈገግ ብለው የዘረጋውን እጁን ጨበጡት።

"ውይ! ግባ-ግባ። አ!ዛሬስ ወንድ ወጣት! በቁልቢው አስታውሳ ሰው ላከች?" አሉ በሩን ክፈት አድርገው ይዘው እያስገቡት። ክፍሏ ጠባብና ጭልምልም ያለች ነች።

ናትናኤል ወደ ውስጥ ከገባ በኋላ ድንገት ቆም አለ። ሳይላመዱት ነው ሊያስደነግጣቸው የሚገባ። ድንገት ነው ጭንቅላታቸውን መምታት ያለበት!' ዞር አለና ጨለምለም ባለው ክፍል ውስጥ ትኩር ብሎ ተመለከታቸው።

"የምሥራች የላከችኝ በጅቡቲ በኩል ክአገር እንዳወጣው ነው።የታለ?" አላቸው ድንገት።

"ማ?" አሉ ሴትየዋ ደንገጥ ብለው።
"ካልቨርት የታለ? ጊዜ የለኝም!" አዋከባቸው።

ሴትየዋ አልመሰሉለትም።ለአንድ አፍታ ምን ማድረግ እንዳለባቸው ግራ የተጋቡ መሰሉ።ድንገት አይኖቻቸውን በትከሻው ላይ አሳልፈው ሲመለክቱ ያዟቸው።ፈጠን ብሎ ፊቱን መለሰ። ወደጓዳ ከሚያስገባው በር ጎን አንድ አነስተኛ በር ተመለከተ።

ጊዜ አላጠፋም። በረጃጅም እርምጃዎች የፊተኛውን ክፍል ተሻግሮ ትንሿን በር ወደውስጥ በርግዶ ገባ።

የክፍሉ መጥፎ ጠረን ቀድሞ ተቀበለው።ጠባቧ ክፍል ውስጥ እዚህና እዚያ የተጣሉ የሰ,ጋራ ቁራጮችና የተጨማደዱ ወረቀቶች የክፍሉን ወለል ሞልተውታል። ከበሩ በስተግራ ግድግዳው ስር ያለቁና ያልተነኩ የአረቂ ጠርሙሶች ተደርድረዋል። ክበሩ ፊት ለፊት መሬት ላይ አግድም

በተነጠፈ ፍራሽ ላይ ተቀምጦ በአንድ እጁ ጉልበቶቹን አቅፎ ይዞ በሌላው የአረቂ ጠርሙስ አንገት ጨብጧል።ዓይኖቹ በርበሬ መስለዋል።

ያልተበጠረ ፀጉሩ እርስ በርሱ ተቆጣጥሮ ጥቁር ፊቱ ተነፋፍቶ ጉበት መስሏል። ለአንድ አፍታ ተፋጠጡ በእርባና በሃምሳ ዓመት መሃል የሚገመት ሰው ነው።አጠር ብሎ ክትከሻው ይሰፋል። አራት ማዕዘን አገጩ ባጎፈረው ጺሙ ተሸፍኗል። ከወደትከሻው ከመበዛቱ ጋር የተመጣጠነ ሰውነቱ ጥንካሬውን ያሳያል።

"ቱፍ! አገኛችሁኝ አይደል? አገኛችሁኝ!" የጨበጠውን የአረቂ ጠርሙስ ወርውሮ ግድግዳው ላይ ከሰከሰው። "...ምን ታየኛለህ ! ቀጥል!" ፍራሹ ላይ የተቀመጠው ሰው በእንግሊዝኛ ቋንቋ ከስካር ጋር ይሰፈልፍ ጀመር። "ተኩስ! ጨርሰኝ ! ተኩስ!"

ናትናኤል ፊቱን መልሶ የምሥራችን እናት ፈገግ ብሎ ካረጋጋቸው በኋላ ወደ ውስጥ ገባና በሩን ዘጋው። ስካርና እልህ የተሻመት ፍራሹ ላይ የተቀመጠው ሰው መጨረሻውን በዝምታ መቀበል የመረጠ ይመስል ዝም አለ። ናትናኤል ወደ ጥግ ሄደና ሁለት ያልተነኩ የአረቂ ጠርሙሶች አንስቶ ወደ ሰውየው ተጠጋ።ነጠላ ጫማውን አውልቆ ግራ ተጋብቶ የማመለክተው ሰው አጠገብ ተቀመጠና የጠርሙሶቹን ክዳን መክፈት ያዘ።መጀመሪያ የከፈተውን ጠርሙስ ለካልቨርት ካሳለፈለት በኋላ ሁለተኛውን ወደ አፉ አስጠግቶ ተነነጨለት።

አልኮሉ ጉሮሮውን እንደ እሳት እየቃጠለ እየለበለበ ወደ ሆዱ ሲጣደፍ አይኖቹን ከደነና ከጀርባ ያለውን ግድግዳ ተደገፈው...'አ...ፍ!' አለ ሳይታወቀው።

III

ቆንጆዎቹ

-31-

"ማርቆስ" አለ ጀኔራሉ "ጥፋትህ ፍጹም ከይቅርታ በላይ ነው።"

ማርቆስ ለመጀመሪያ ጊዜ ለዘመናት በሚያውቀው አስተማሪው አለቃውና ጓደኛው ፊት ላይ ጽያፌ የተሞላ ቅዝቃዜ የተመለከተ መሰለው።

"በአጭሩ የውጭ ጉዳዩ ሰው ከቁጥጥር ውጭ ሆኗል።"አለ ጀኔራሉ በንዴት የቀሉ ዓይኖቹን ወማርቆስ ላይ አንስቶ በስተግራ በተቀመጠው ምክትሉ-በሆነው በአንድሬ አማሪ ላይ እየተከለ።

"እኔ መጀመሪያውኑ..." ጎርክ ዊልያም ፊቱ ላይ ጎልቶ የሚታየውን ንቀትና ጥላቻ ላይደብቅ። ዓይኖቹን በኮሎኔል ማርቆስ ላይ ተክሎ ጀመረ።

"በቃ!" አለ ጀኔራሉ አቋርጦት "አሁን ባለፈና በሞተ ነገር ላይ ጊዜዬን ማጥፋት አልፈልግም። ያለን ጊዜ በደቂቃዎች የሚቆጠር ነው። ይህ ሰው ወደ ድሬዳዋ የሄደው እንደምፈራው የካልቨርትን መሸሸጊያ እግኝቶ ከሆነና ምስጢሩንም አስገድዶ እጁ ካገባ ምን እንደሚከተል ልትገምቱ ትችላላችሁ።"

ለአንድ አፍታ የፀጥታው ቡድን ሃላፊ ንግግሩን አቁሞ በረጅሙ ተነፈሰ። በአፍንጫው ላይ ሽፍ ያለው ላብ በክፍሉ ውስጥ ካለው ቀዝቀዝ ካለው አየር ጋር ሲያገናዝቡት ሰውየው በንዳድ የሚሰቃይ ይመስላል።

"ለማንኛውም እናንተን ቢሮዬ ድረስ ከመጥራቴ በፊት ከዚህ ወዲያ ምን ማድረግ እንዳለብን ዝርዝር ዕቅድ አውጥቻለሁ።" አሌ ጀኔራሉ ቀጥሎ "ጉዳዩን ከአሁን በኋላ አንድሬ በቀጥታ እየተከታተልክ በየአንድ አንድ ሰዓቱ ሪፖርት ታደርግልኛለህ።" አለ ወደምክትሉ ፊቱን መልሶ።

የፀጥታው ክፍል ምክትል አዛዥ ጭንቅላቱን በስምምነት ነቀነቀ።

"በቅድሚያ" አለ ጀኔራሉ ፊቱን የአጥቂ ስለላ ሃላፊ ወደሆነው ወደ ጎርክ ዊልያም መልሶ "በቅድሚያ ጎርክ ድሬዳዋ ውስጥ በተለያዩ ቦታዎች...

በገበያ ቦታዎች... እ... የውጭ ዜጎች በሚኖሩበት ክልል... ተከታታይ የፈንጂ አደጋዎችን ትጥላለህ። ይህ በሚቀጥለው አንድ ሰዓት ውስጥ እንዲጠናቀቅ እፈልጋለሁ።" አለ ጀኔራሉ በጣቱ ጠረጴዛውን እየተመተመ። "አንድሬ..." ፊቱን ወደ ምክትሉ መለሰ። "የፈንጂ አደጋዎቹ። እንደደረሱ ወድያውኑ ድሬዳዋ ገብተህ እያንዳንዱን በር ትዘጋለህ። ሰዓዜው በማንኛውም የቴሌክ ሙኒኬሽንና የፖሊታ አገልግሎቶች ጥብቅ ክትትል አደርጋለሁ። ከዛም ውጪ አራት የኮማንዶ ሃይል ወደዚያው ልኬልሃለሁ ማንኛውም የመጓጓዣ መስመር ከአንድ ሰዓት በኋላ ይዘጋል። አንድሬ አሁኑኑ ቀጥታ ወደ ድሬዳዋ በረሀ ከተማዋን ትመነጥራለህ። ቤት ማፍረስ ካለብህ አፍርስ፤ ጉድጓድ መማስ ካለብህ ማስ፤ ያንን ሠይጣን ቀኑ ሳይመሽ በፊት እጅህ ማስገባት አለብህ። ለምናደርገው ሁሉ የፈንጂዎቹን ፍንዳታ የአሸባሪዎች ጥቃት መሆኑን በማጉላት ጎርክ በቂ አሳሳች 'ፕሮፖጋንዳ እያዘጋጀ ለመገናኛ ብዙሃን ያቀርባል።" ፊቱን ወደ ጎርክ ዊልያም መልሶ ተናገረ።

"እዚህ ላይ ይቅርታ።" አለ ሩዋንዳዊው አንድሬ አማሪ። "ድሬዳዋ የአሸባሪዎቹ ጥቃት እንደደረሰ እዛ ያሉ የመንግሥት ሃይሎችና ፖሊስም ጣልቃ ሊገቡብን ይችላሉ።"

"ለዚያ አታስብ" አለ ጀኔራሉ እጁን ወደሳን አወናጭፎ "ያ የኔ ስራ ነው። ማንኛውም የመንግሥት ሃይል ጣልቃ አይገባም።ፈንጂዎቹን የምናፈነዳውና አሳሳች 'ፕሮፖጋንዳ የምንነዛው የሕዝቡን ስነልቦና ለመጠበቅና የጠላትን ጥርጣሬ ላለማነሳሳትና ሽፋን ለመፍጠር ነው።በመንግሥት በኩል ችግር አይኖርም። ድሬዳዋ በእጅህ ናት።"

"እዛ ከተላከው ሃይል ጋር እንዴት ነው የምገናኘው?" አለ አንድሬ አማሪ።

"ወደዛው ትበራለህ። እንዳልኩህ አራት የኮማንዶ ሃይል ከነሙሉ ትጥቁ ወደዛው በሮ ከአውሮፕላኑ ሳይወርድ በተጠንቀቅ ይጠብቅሃል። በተረፈ ከዚህ ከተላከው ሃይል ጋር የሚኖርህ ግንኙነት ቀጥታ በሃይሉ አዛዥ አማካኝነት ይሆናል።"

ጀኔራሉ ተከታታይ ትዕዛዞችን ሲያስተላልፍ ከቀየ በኋላ ከተቀመጠበት ተነስቶ ሲቆም በክፍሉ ውስጥ ያሉት ሁሉ ተነስተው በተጠንቀቅ ቆሙ።

"አሁን" አለ ጀኔራሉ ሰዓቱን እየተመለከተ። "ከጠዋቱ አስራሁለት ክሩብ ነው። ጎርክ እንድ ሰዓት ተኩል ከመሆኑበፊት ፈንጂዎች እንዲፈነዱ። አንድሬ ከአንድ ሰዓት ተኩል እስከ ሁለት ድሬዳዋ ታርፋለህ። ከሁለት እስከ ሦስት ባለው ሰዓት ሃይልህን አቀናጅተህ ስራህን ትጀምራለህ..." ጀኔራሉ በረጅሙ ተነፈሰና ያመነታ መሰለ። "ከአሁን ወዲያ ይህን ጉዳይ እዚህ

ልናቀየው አንችልም። ዝርዝር ሁኔታውን ለበላዮቹ ማስታወቅ ይኖርብኛል። ምን ያህል አደገኛ ሁኔታ ላይ እንዳለን አስተውለሃ። ለምትሰሩት ማንኛውም ስህተት በቀጥታ ተጠያቂ አድርጌ አቀርባችኋለሁ።" አለ ጀኔራሉ የጣቸ ዊልያምን ፊት እየሸሸ። "መሄድ ትችላላችሁ።"

ሁለቱ ባለስልጣናት ከወጡ በኋላ ጀኔራሉ በወንበሩ ላይ ተቀመጠና ፊቱን በተጠንቀቅ በቆመው ኮሎኔል ማርቆስ ላይ መለሰ።

"ጋዜጠኛዋ ጌደህ ጥበቃውን ተከታተል።" አለው ከፊቱ ዘወር እንዲልለት በመፈለግ። ኮሎኔል ማርቆስ በተጠንቀቅ ሠላምታ ሰጥቶ ፊቱን መልሶ ወደበሩ ሲያመራ "ኮለኔል" አለ አስቅየው ፊቱ ላይ ንዴት የተቀላቀለበት ጽያፌ እየተነበበ "...እሷም ደግሞ እንዳታመልጥህ።"

ኮሎኔል ማርቆስ በድጋሚ ወታደራዊ ሠላምታ አቅርቦ በፀጥታ ከክፍሉ ወጣ።

-32-

በተከታታይ የፈንጂ ድምጾች ድሬዳዋ ስትናወጥ ናትናኤል ከተኛበት ሰስ ፍራሽ ላይ ብርግጎ ተነሳ።

ተከታትለው ሌሎች ሁለት ፍንዳታዎች ጠባቧን ከተማ ሲንጧት፣ ያለበትን ክፍል በርና መስኮት ሲያርገፈግፉት ናትናኤል ተነስቶ ቆመና ዙሪያውን ቃኘ። በፍንዳታው ውስጥ አጉሪምርሞ ተገላብጦ መልሶ የተኛው ካልቨርት አሁንም ከገባበት የስካር ባህር ብቅ ያለ አይመስልም።

ናትናኤል ካልቨርትን በጭንቀት ተመለከተው። ከአንድ ቀን በፊት ሲያገኘው ብስጭት ተስፋ መቁረጥና ስካር የተሻሙት ግማሽ እሬሳ ነበር። በዛን ሰዓት ናትናኤል ከካልቨርት ጋር ቁጭ ብሎ ለማውራት መሞከር ፍሬቢስ መሆኑን ለመረዳት አልተቸገረም። ይልቁንም በቅድሚያ የካልቨርትን አመኔታ ሊያገኝበትና ሊያረጋጋውም የሚችልበትን መንገድ መረጠ-ከጎኑ ፍራሹ ላይ ቁጭ ብሎ አረቄ ሲጠጣ ቆየ።

አለፍ... አለፍ እያለ ግራ የተጋባው ካልቨርት...

"ማነህ? ለምን አትገለኝም?... ምንድነው የምትጠብቀው?" እያለ በስካር መንፈስ ቢወተውተውም ናትናኤል መልስ አልሰጠውም።

ከሰዓት በኋላ ናትናኤል ካልቨርት ከተሸሸገበት ጠባብ ክፍል ወጥቶ የምሥራችን እናት አነጋገራቸው።

"ድንገት በመምጣቱ ይቅርታ...የላክችኝ የምሥራች ነበረች። ግን በዚህን ዓይነት ሁኔታ ላይ ይሆናል ብለን አልገመትንም ነበር።" አላቸው የካልቨርት ስካር ያስደነገጠው መስሎ።

"ምን አባቱ ላድርገው? ጠዋት ተነስቶ አረቂ ነው...ማታ ተኙቶ አረቂ ነው...ምግብ ሲሉት በሩቁ እጁን ያውለበልባል...አረቂ የነለከልኩት ጊዜ ሲያቃስት ማደር ነው...'ተው' አይሉት ነገር አፉ እንግዳ...እኔነ ጨነቀኝ። አንድ ነገር አድርጊ አልሳት ነገር ድምጿ ጠፋ።ሰው አለነበት...'ማንም' ማወቅ የለበትም ብሳኝ እንዴት አድርጌ ለሰው ልናገር?" ሴትየዋ የተማረሩ መሰሉ።

"ግድ የለም። ዋናው ነገር በህይወት መቆየቱ ነው። ብቻ እርሶ ትንሽ ተቸገሩ። የምሥራችን አይሆንም አታስቸግሪያቸው ብያት ነበር። 'እምቢ' አለች እንጂ።" በተቻለው የልጃቸው የምሥራች የቅርብ ወዳጅ ለመምሰል ጣረ።

"እኔማ ምን ችግር አለብኝ...ቢበላ የገዛ ገንዘቡን፣ ቢጠጣ የገዛ ብሩን ከኔ ሳንቲም አላወጣ...ግን ቢሆንም... ሰው እንዲህ ራሱን በመጠጥ በመርዝ ልበለው እንጂ ሲገድል ሲያዩ ሀለናም አያርፍ።"

"እውነት አለምት።" ናትናኤል በስምምነት ጭንቅላቱን ነቀነቀ። "ምንም ችግር የለም። እሷም አስባ ነው እኔን መላኪ። ነገ ከነገ ወዲያ ራሱን ሲገዛ ይገርመው እሄዳለሁ።" አላቸው በራስ የመተማመን ፈገግታ እያሳያቸው።

"ግን እንደው በቁልቢው... እሷ ደህና ነች? እንዲህ የጠፋች?"

"ደህና ነች...ደህና ነች።" ናትናኤል እራሱን ጠላ "ጊዜ ስላላመቻት እንጂ አብራኝ ልትመጣ ነበር ያሰበችው።"

ናትናኤል ተመልሶ ካልቨርት ካለበት ክፍል ገብቶ እዚያው ፍራሹ ጥግ ተኝቶ አደረ።

ድጋሚ ሦስት የፈንጂ እሩምታ ዙሪያውን ሲያደባልቀው ናትናኤል አይኖቹን ከካልቨርት ላይ ነቅሎ ፈጠን ብሎ ጫማውን አጠለቀና የጠባቧን ክፍል መዝጊያ ከፍቶ ብቅ አለ።

በራፍ ላይ በርካታ ሴቶች ሰብሰብ ብለው ይጫጫሃሉ። ወደ ፊት ኛው በር ጠጋ አለና ወደ ውጪ ተመለከተ። በየምስራች እናት በራፍ የምታ ልፈው ኮረኮንች መንገድ ከየቤታቸው ወጥተው በቆሙ አዋቂዎች ተሞልታ

ለች። ህፃናት ድምፁ ወደ ተሰማበት አካባቢ ሲሮጡ ወላጆች «አትመለስም! አትመጣም!» እያሉ ይጮኻሉ።

ከበር ላይ እንደቆመ ሲመለከቱት የምሥራች እናት ፈጠን እያሉ መጡና ከቤት ገቡ።

"ደህና አደርክ የኔ ልጅ...በጠዋት አስደነገጡንቱ..." አሉ ፍንዳታውን ሰምተው ወደ ውጭ ሲሮጡ እንደነገሩ ደረብ ያደረጉትን ሻል አያስተካክሉ።

"ምንድነው?" አላቸው።

"እንጃ! ብቻ ወዲያ ማዶ ነው... ወደገበያው መሃል። ደህና አደርክ?"

"ደህና ደህና። እርሶ ደህና አደሩ?"

"መጣሁ ተጣጥቤ" ብለውት ወደጓሮ ገባ ካሉ በኋላ "... መተጣጠብ ከፈለግህ ወዲህ ና" አሉት መለስ አሉና። ተከተላቸው።

ናትናኤል በጓሮው በር ወጥቶ ከውጭ ካለች ቧንቧ ስር አንጉበሉ ፊቱን ተጣጥቦ እንደጨረሰ ወደ ቤት ሲመለስ የምሥራች እናት ለባበሰው ብቅ ሲሉ ድጋሚ አገኛቸው።

"እንኳን ክዘመን ዘመን አሸጋገረህ!" አሉት የአመት በአል ነጭ የአበሻ ቀሚሳቸውን እንዳጠለቁ በሞቀ ፈገግታ እየተቀበሉት። "በዓመት በዓል አስደነገጡን አይደል! ገብሬል ያስደንግጣቸው'ቱ!"

"እንኳን አብሮ አደረሰን።" ናትናኤል ፈገግታቸውን በፈገግታ መልሶ። "ደህና እደሩ?" አላቸው ለረጅም ጊዜ እንደሚያውቃቸው ቤተኛ ሆኖ።

"ደህና ደህና የኔ ልጅ...ቁርስ እዛው ላምጣልህ ከለውየው ጋር ወይስ ከኛ ጋር ትበላ? መቼም እሱ በጅ ብሎ ከዛ አይወጣም።" ሴትየዋ ከዚህ ቀደም ሞክረው ያቃታቸው መሆኑን ለማሳየት እጃቸውን እወናጨፉ። "ክፍሉን ለማጽዳት እንኳንኩ አይፈቅድልኝም ሌሊቱን ደህና አደርክ? ኣላስ ቸገረህም? አንዳንዴኩ አይጣልብህ እንድችው ሲያቃስት ነው የሚነጋለት... አበስኩ ገበርኩ!"

"ደህና ነው... አላስቸገረኝም... ደህና ነው..."

"በል ከዚያው አመጣላችኋለሁ ቁርሳችሁን።" አሉ ሴትየዋ ነጠላቸውን ከላያቸው እየገፈፉ ወደ ጓዳ እየገቡ።

ናትናኤል የትንሿን ክፍል መዝጊያ ከፍቶ ሲገባ ካልቨርት ከእንቅልፉ ተነስቶ እጋምሶ ያስቀመጣትን የአረቄ ጠርሙስ ጨብጦ አገኘው።

በእርጋታ ወደፊት ተራምዶ የአረቄውን ጠርሙስ ከካልቨርት እጅ ውስጥ ፈልቅቆ አውጥቶ ጠርሙሱን ወደ ጥግ አስቀመጠና ፊቱን መልሶ ቁልቁል አፈጠጠበት

"ካልቨርት...በቂ ጊዜ የሰጠሀህ መሰለኝ...አዲስ አበባ ውስጥ የለምች ነፍስ እንደዋጣ እያለፈ ነው።" አለ ናትናኤል ካልቨርት በሚነባው በእንግሊዝኛ ቋንቋ።

ካልቨርት ከተቀመጠበት ስስ ፍራሽ ላይ ሳይንቀሳቀስ ሽቅብ ተመለከተው። ፊቱ ላይ የሚነበበው ስሜት የጥርጣሬ ይሁን የጥላቻ፤ የቁጣ ይሁን የግድ የለሽነት ናትናኤል ግራ ተጋባ።

"ስማ ካልቨርት...ነገሩ ምንድነው? እነማን ናቸው እነሱ?" ናትናኤል ጥያቄውን እንዲት አድርጎ እንደሚያስቀምጥ ቸገረው። "ተናገር ምን ይዘጋ ሃል?" ወደፊት ተራምዶ ካልቨርት ጎን ፍራሹ ላይ ተቀመጠ። "...ትሰማኛለህ ምንድነው ነገሩ? ሁሉንም ማወቅ አፈልጋለሁ።"

"ማነህ አንተ...ከየትኞቹ ነህ?" አለ ካልቨርት ጥያፊ በተሞላ ገጽ።

"ከማንም አይደለሁም።እውነቱን ለመናገር ከየትኞቹ ስትል ስለነ ማን እንደምታወራም አላውቅም። ድንገት ወጥመድ ውስጥ የገባሁ ሰው ነኝ። ወጥመዱን ለመስበር ከአውሬው ሰማምሰጥ የግድ አንተ ይዘህ የተሰወርከውን ምሥጢር ማግኘት እንዳለብኝ ተረድቻለሁ።ለዘ,ህ ነው አንተን ፍለጋ የመጣሁት። ምስጢሩን እፈልጋለሁ... ያን ጊዜ አውሬውን እሰንገዋለሁ።"

ካልቨርት ምንም ሳይመልስ በጥርጣሬ ፊት ናትናኤልን ተመለከተው።

"አውሬው ማነው? አውሬው። ቀደ... ለምን አነግርሃለሁ?"

"ደርሰዋል።ትንሽ ነው የቀራቸው። ድሬዳዋ ድረስ ተከትለውኛል። ጊዜ አይወስድባቸውም። ያገኙሃል! ያገኙሃል!"

"እነማን ናቸው እነሱ?" ካልቨርት አይኖቹን አጥብቦ ጠየቀው።

"እሱን ነው ለማወቅ የምፈልገው!"

"እንተን የሚያባርሩህ የትኛዎቹ መሆናቸውን እንዴት ላውቅ እችላለሁ?" ካልቨርት ወደኋላ ግድግዳውን ተደገፈና እጆቹን ደረቱ ላይ አቆላልፎ ተመለከተው።

"ካልቨርት ጊዜ አታጥፋ! እኔን ያሳደዱኝ ተከላዎች አንተንም የሚያ ሳፈንፉ ናቸው። እነማን መሆናቸውን አላውቅም!"

"ውሽት! ውሽት! ውሽት!" ካልቨርት ጥያፌውን መደበቅ አልቻለም። ፊቱ በጥላቻ ተሞላ። "ልታታልለኝ አትሞክር። የነጮቹ ግልገል ነህ። ባንዳ እንደሁት እንደምፀየፍህ ባወቅህ። አንዲት ነገር አልነገርህም። ልትነድሰኝ ትችላለህ።"

"ወደ አንተ እንድመጣ አምናኘ አድራሻህን የሰጠችኝ የምሥራች ነች።"

"ውሽት!"

"ውሽት አይደለም።ሁሉን በዝርዝር ልነግርህ እችላለሁ። ካልቨርት... ፈቅጀ በዚህ ውኛንበር ውስጥ የተዘፈቅሁ ሰው እንዳልመስልህ። ካልቨርት... ትላንት እንደማንኛውም የመንግሥት ሠራተኛ ጠዋት ወደ ስራ ማታ ወደቤቱ የምገባ ሰው ነበርክ። ዛሬ...ዛሬ ቆቅ ነኝ! ተባራሪ ታዳኝ ቆቅ።" ናትናኤል ከመጀመሪያው ቀን ከአለቃው ትዕዛዝ ከተቀበለባት ቀን ጀምሮ የሆነውን ያደረገውን የተፈፀመውን ሁሉ አንድ በአንድ ይተርክ ጀመር።

"እና የዚህ ጓደኛህ ሞት ብቻ እራስህን ለአደጋ እንድታጋፈጥ አስገደደህ ማለት ነው?" አለ ካልቨርት መሃል ላይ አቋርጦት።

"የጓደኛዬ ሞት ብቻ አልነበረም! እርግጥ የሁኔታውን ጥልቀት ላልረዳ በፊት ሰጥቂት ቀናት ውስጥ በአለቃዎቼ እርዳታ በመደገፍ የጓደኛዬን ገዳዮች አጥምጀ ለመያዝ የምችል መስሎኝ ነበር። ሳይሆን ቀረ። ከዛ ወዲህ ግን ለራሴም ህይወት ሰጋሁ። አብርሃምን ድንገት እንዳጠፉት እኔንም ባላሰብኩት ቦታ እንዳይደፋኝ ሰጋሁ። ጭንቀት ወረሰኝ። ከመጨረሻው ሰው ሳልደርስ ተገናንቼ መኖር እንደማልችል ተረዳሁ... ያንን ለማድረግ ደግሞ አንተን አግኝቼ ምሥጢሩን መረዳት ነበረብኝ... ድንገት ለመሰወር ወሰንክ።" ናትናኤል አንድ በአንድ ይዘረዝርለት ጀመር። መሃል ላይ እንዲት ወደ የምሥራች ሆቴል እንዳመራ ሲያወራ፣ እንዲት አንድ ክፍል ውስጥ ይዞ የካልቨርትን አድራሻ እንድትነግረው እንደጠየቃት ሲያወጋ፣ እንዲት በቢሂ ጀርባ የስርቆሽ በር አብረው ሾልከው እንደሮጡ ሲተርክ፣ የካልቨርት ዓይናች ከየጉድጓዶቻቸው እየወጡ ናትናኤል ላይ ተጣብቀው ቀሩ።

ናትናኤል በተቻለው መጠን አለስልሶና አባብሎ የምሥራችን ሞት ሲነግረው ካልቨርት ከተቀመጠበት ዘሎ ተነሳ።

"ውሽት! ውሽትህን ነው!" ሰውነቱ ይቅበጠበጥ ጀመር።

"ውሽቱን አይደለም ካልቨርት። እርግጥ ጥፋቱ የኔው የራሴ ነው። ወደ እርሷ ባልሄድ ምናልባት ያች ሴትዮ አግኝታ አታጠፋትም ነበር።"

ካልቨርት በቀመበት ቁልቁል ናትናኤልን ተመለከተው። ወዲያው የሰማው ቀስ በቀስ እየሰረገ ወደ ሰውነቱ ሲገባ በፍራሿ ላይ ተቀምጦ ፊቱን ጉልበቶቹ መሃል ቀብሮ በፀጥታ ያለቅስ ጀመር። እልህና ንዴት ትከሻውን ሲሰብቁት ናትናኤል ለጥቂት ደቂቃዎች በትዕግሥት ጠበቀውና ቀጠለ።

"ከመሞታ በፊት እናታጋ ድሬዳዋ መሆንህን ብቻ ተነፈሰችልኝ።"

ናትናኤል ታሪኩን በሙሉ አንድም ሳያስቀር አውርቶ ሲያበቃ ወደኋላ ፈቀቅ አለና ከፍራሹ ኋላ ያለውን ግድግዳ ተደግፎ ተቀመጠ። ለተከተሉት በርካታ ደቂቃዎች በክፍሉ ውስጥ ፀጥታ ሰፈነ። አልፎ አልፎ ብቻ ካልቨርት መሃረቡን አያወጣ አፍንጫውን ሲያፀዳዳና ሳግ ሲተናነቀው ከሚሰማው ድምፅ በስተቀር ዝምታ ሸፈናቸው።

"ሲገድሏት አዛው ነበርክ ማለት ነው?" አለ ካልቨርት ጉንጮቹን ያረስረሰውን እንባ እንኳን ለመጥረግ ሳይሞክር ካቀረቀረበት ከጉልበቶቹ መሃል ቀና ብሎ ናትናኤልን እየተመለከተው።

ናትናኤል በዝምታ ጭንቅላቱን ነቀነቀ- 'አዎ'

ካልቨርት በእንባ የደፈረሱ አይኖቹን ከጣሪያው ላይ ሰቅሎ የሚተናነቀውን እንባ ታገለው።

"እና... ምንድን እንድነግርህ ነው የምትፈልገው?" አለ በተሰበረ ድምፅ ጭንቅላቱን ወደፊት ጉልበቶቹ ላይ ጣል አድርጎ።

"ሁሉን፣ እነማናቸው? ምንድነው የሚሰሩት? አንተስ ለምን ተሰወርክ? ሁሉን ማወቅ እፈልጋለሁ።"

"ዋጋ የለውም።" አለ ካልቨርት ዓይኖቹን ቦዘዝ አድርጎ።

"እንዴት ዋጋ የለውም? ምስጢሩን ስረዳ ብቻ ነው ራሴንም ሆነ አንተን ልረዳ የምችለው፣ እነዚህን ነፍስ ገዳዮች ላቆማቸው የምችለው።"

"ነፍስ ገዳዮች አይደሉም።"

"ታዲያ ምንድናቸው? ከዚህ በላይ ምን ትፈልጋለህ?"

"ነገርኩህ ነፍስ ገዳዮች አይደሉም!" በስጨት አለ ካልቨርት። ድጋሚ መሃረብ አውጥቶ አፍንጫውን አጸዳዳ።

"የምሥራችን የገደሏት እነርሱ መሆናቸው እንዳልተዘነጋህ እርግጠኛ ነኝ።"

"እነሱ አይደሉም። አስታውስ... የገደለቻት ሴት..."

"ያው ነው!" አቋረጠው ናትናኤል።

"ያው አይደለም!" ካልቨርት በስጨት አለ። "ማነው ስምህ... ናትናኤል ነው ያልከኝ? ብዙ የማታውቀው ነገር አለ። ምንም አታውቅም ማለት ይቀላል። ነፍስ ገዳዮች አይደሉም።አም ጓደኛህን ገድለውብህ ይሆ ናል!እንተንም ሊያሳድዱ ይችላሉ ግን እንተ እንደምትሰው አይደሉም።"

"የፈለጉትን ይሁኑ። ብቻ ልናቆማቸው ይገባል። ትሰማኛለህ?"

"ልናቆማቸው አይገባም። ተስፋችን እነርሱ ብቻ ናቸው። የቀረን ጭላንጭል ብርሃን ቢኖር የእነርሱ ዓላማ ብቻ ነው። ዳር መድረስ አለባቸው።"

ናትናኤል የሚያዳምጠው ሁሉ እንቆቅልሽ ሆነበት።

"ምንድነው የምታወራው የሚሰሩትን ትደግፋለህ ማለት ነው? ወይስ..."

ካልቨርት በመስማማት ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

"ታዲያ ለምን ተሰወርክ...እነሱስ ለምን ያሳድዱሃል... ለምን ለሌሎች ህይወት መጥፋት ምክንያት ሆንክ?" ናትናኤል መጥፎ ስሜት ጉሮሮውን ሲተናነቀው ተሰማው። "ጓደኛዬ የሞተው ለምን ይመስልሃል? ቤቱን ትቼ ጠፍቼ የቀረሁ ለምን ይመስልሃል? አንተ እዚህ አረቂ በምትጋበትበት ሰዓት ሌሎች የአንተን ዱካ ሲያፈላልጉ በጥይት እየታደኑ ነበር። ይገባሃል የምልህ?" በንዴት ተንቀጠቀጠ ናትናኤል።

ካልቨርት ቀና ብሎ በቁጣ የተጨማተረውን የናትናኤልን ፊት ተመለከተና ድጋሚ አቀረቀረ።

የተቀመጠበት ክፍል በር ተከፍቶ የምሥራች እናት በትሪ ላይ ሁለት ሳህኖች ይዘው ገቡ። በትመም የሚሰራው ምግብ ሽታ ከጓዳ ተነስቶ በተከፈተው በር አልፎ የተቀመጠበት ድረስ አወዳቸው። ከተዘጋው መስኮት ጀርባ ከጓሮ ሴቶች ምግብ ሲያሰናዱ ዕቃ ሲያጣጥቡ የሳህን ካኪታ... ሳቅ ... ጨዋታ... ልጆች ሲጨዋወቱ... ልጃገረዶች 'እበባዬ ሆይ.... ለምለም... ' እያሉ ሲዘፍኑ ይሰማል። ዘመን መለወጫ.... መስከረም አንድ.... አዲስ አመት።

"በሉ ቁርሳችሁን አድርጉ።" አሉ ሴትዬዋ ትሪውን ፕራሹ ጥግ እያስቀመጡ። ወዲያው በእንባ ያባበጠውን የካልቨርትን ፊት ሲያዩ ደንገጥ ብለው ቆሙ።

"እግዜር ይስጥልን...መቼም አስቸገርንዎት።" አለ ናትናኤል የተፈጠረውን ድንጋጤ ለማርገብ።

የምሥራች እናት ቶሎ ፊታቸውን መለሱና ከክፍሉ ወጡ። ሴትየዋ ቢወጡም ሁለቱ ሰዎች ምግቡን ለመብላት እጃቸውን አላነሱም።

"ናትናኤል በእኔ ምክንያት ስለተፈጸመው ሁሉ እጅግ አዝናለሁ። ግን ልነግርህ የምችለው ነገር የለም።" አለ ካልቨርት ሴትየዋ ዘግተውት በሄዱት በር ላይ አፍጥጦ።

"በጣም ጥሩ!" ናትናኤል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ "ምሥጢሩን አወጣዋለሁ።የማውቀውን ሁሉ በአገርና በውጭ ለሚገኙ ጋዜጦች እበትነዋለሁ። እርግጠኛ ነኝ... የማወጣው ፍንጭ ምንም ትንሽ ቢሆን ያንተን አድራሻ ይጨምራል።ያ ደግሞ ከትክክለኛው ጆሮ እንደሚደርስ አልጠራጠርም።" ናትናኤል ያለማወላወል ወደ በሩ አመራ።

"ረጋ በል ናትናኤል... ረጋ በል... ምን እያደረግህ እንደሆነ አታውቅም!" አለ ካልቨርት ከተቀመጠበት በርግጎ እየተነሳ። "ለህይወቴ ፈርቼ ወይ አድራሻዬን እንዳታወጣ ሰግቼ አይምሰልህ... ግን አንተ የማትረዳው የከፋ ጥፋት እንዳትፈጽም ስለምፈራ ነው።"

የካልቨርት መደናገጥ ናትናኤልን የልብ ልብ ሰጠው።

"ጊዜዬን አታጥፋ! ለጓደኛዬ ሞት ምክንያት ሆነሃል። ከአሁን ወዲያ ግን ለእንዳንተ አይነቱ ጅል ህይወቴን አደጋ ላይ አልጥልም።" ናትናኤል የክፍሉን በር ከፍቶ ቆመ። "ትነግረኛለህ አትነግረኝም?"

ካልቨርት በተስፋ መቁረጥ ራሱን አወዛወዘና ተመልሶ ከፍራሹ ላይ ዘፍ አለ።

"ቁጥል... እውነቱን ነው የምፈልገው።" አለ ናትናኤለ በሩን ዘግቶ ካልቨርት ጎን ፍራሹ ላይ እየተቀመጠ።

"ከየት እንደምጀምር አላውቅም።" ካልቨርት በባዶው አየር ላይ አፈጠጠ። "ከእኔ ልጀምር ከእነርሱ?" አለ በለሆሳስ ናትናኤልን ሳይሆን አራሱን የሚጠይቅ ይመስል።

"ከሚቀድመው ጀምርልኝ።" ናትናኤል እያበረታታው።

"በወታደራዊ አታሼነት ኢትዮጵያ ውስጥ በሚገኘው የአገሬ ኤምባሲ ውስጥ እንድሰራ ከመመደቤም በፊት በአገሬ የአየር ወለድ ከማንዶ ሠራዊት ውስጥ በኋላም በተለያዩ አገሮች በወታደራዊ አታሼ የሥራ መደብ ሰርቻለሁ። በዘሁ የስራ መደብ ሉሳካ በሚገኘው ኤምባሲያችን ውስጥ እየሰራሁ በነበርኩበት ጊዜ ነው... ደቡብ አፍሪካ በነጮች ስር በነበረች ጊዜ... የደቡብ አፍሪካ የነጮች የስለላ ድርጅት ተደራቢ ወኪል አድርጎ የመለመለኝ። ወድጄ አልነበረም። ያኔ ባለትዳር ነበርኩ። ባለቤቴ ከመሞቷ በፊት ነው የማይሆን ነገር ሳደርግ ያዘችኝ። የሚፈልጉትን ካላቀበልኳቸው ያደረኩት ሁሉ በፎቶግራፍ ከተደገፈ ማስረጃ ጋር ለባለቤቴ እንደሚደርሳት አስጠነቀቁኝ። እወዳት ነበር። አሁን ይቀጨኛል...ያኔ ግን ከባለቤቴ ጋር መለያየቱ ሞት መስሎ ታየኝ። ወጥመዳቸው ውስጥ ገባሁላቸው።"

"ምንድን ነበር ካንተ የሚፈልጉት።"

"ያን ጊዜ ናሚቢያ ነፃነቷን ገና አልተቀዳጀችም ነበር። የስዋፖ ሽምቅ ተዋጊዎች ከአንጎላና ከዛምቢያ ከጎተኛ ድጋፍ ይሰጣቸው ነበር። የጦር ሠፈሮችም ነበሯቸው። በተለይ ከዛምቢያ የሚነሱ የስዋፖ አደጋ ጣይ ቡድኖች በካፕሪቪ ሰርጥ ውስጥ በተደጋጋሚ በነጮቹ ላይ ጥቃት ያደርሱ ነበር። ያንን ነበር ከእኔ ለማግኘት የሚሹት-ስዋፖ በዛምቢያ ውስጥ ስለሚያደርገው እንቅስቃሴ። ለነገሩ እዛ የቆየሁት በጣም ለአጭር ጊዜ ነው - ሁለት ዓመት አይሞላም። ቢሆንም በጊዜው በርካታ ጠቃሚ መረጃዎችን አስተላልፈላቸዋለሁ።ከዚያ ወዲህ በተመደብኩባቸው አገሮች ሁሉ እየተከታተሉ መረጃ እንዳቀብላቸው ይጠይቁኝ ስለነበር የሚፈልጉትን ሳደርግ ቆየሁ። ከስድስት ዓመታት በፊት አዲስ አበባ በሚገኘው የአገሬ ኤምባሲ ጽህፈት ቤት ስመጣ በድጋሚ ግንኙነቴን እንድቀጥል ጠየቁኝ። ምርጫ አልነበረኝም ቀጠልኩ። በደቡብ አፍሪካ ለውጥ ከተደረገና ጥቁሮች ስልጣን ከተጋሩ በኋላ የነጭ ደቡብ አፍሪካ ስለላ ሰዎች ለአንግሊዝ ኤም.አይ. ስድስት ሸጡኝ።"

"ምንድን ነበር የሚፈልጉት እንግሊዞቹ።?"

"አንድ ነገር ላይ ያተኮረ አልነበረም ፍላጎታቸው፤ልሰጣቸው የምች ለውን ሁሉ ይቀበሉኝ ነበር። የዛን ያህል ጫና አልነበረብኝም...ዋናው ዓላማ ቸው ግንኙነታችን እንዳያሳሳና በእኔ ላይ ያላቸውን የበላይነት እንዳልዘነጋው በየጊዜው ማስታወስ ነበር።"

"የቢላዋ ሴትዮስ?"

"ስለእርሷ ብዙ አላውቅም...ቢሆንም የእሥራኤል ፓስፖርት መያዟን ስለማውቅ የሞሳድ ቅምጥ መሆኗን እጠረጥር ነበር። ያም ሆነ ይህ የቅብብሎሹን ሠንሠለት የቀየሱት እነሱው ስለነበሩ እኔ መረጃውን ለእርሷ አቀብላለሁ... እርሷ ደግሞ ለእንግሊዝ የምስጢር ሠራተኞችና ያለጥርጥር ለሞሳድም ታቀብላለች።"

"ሹፈሩስ? እዚህ ውስጥ እንዴት ሊገባ ቻለ?"

"በመጀመሪያ እሱ አልነበረም። እኔ እራሴ ነበርኩ ለቢላዋ ሴት መረጃውን የማቀብላት። መሳል ላይ ግን ቤላ በምመላለስበት ጊዜ የኢትዮጵያ የፀረ ስለላ ሰዎች በእኔ ላይ ክተላል ማድረጋቸውን ደረስኩበት። ሁኔታው ስላሰጋኝ የቅብብሎሹን መስመር እንዲቀይሩ ጠየቅኋቸው፤ ከዚያ በኋላ ነው ሹፈሩ በእንግሊዞች የተመለመለ መሆኑንና መረጃውንም በእርሱ በኩል ማስተላለፍ እንደምችል ለቢላዋ ሴት በኩል የተነገረኝ። ሹፈሩ በሽፋን የኢትዮጵያ ፀረ ስለላ ሰው መሆኑን ግን አሁን አንተ ስትነግረኝ ነው ያወቅሁት።"

"እሽ...." አለ ናትናኤል።

"እና ላለፉት ስድስት ዓመታት እንዳልኩህ አልፎ አልፎ አንዳንድ መረጃዎችን ስጥልላቸው ቆየሁ።በመሠረቱ የማቀብላቸው መረጃ ያንን ያህል ጥልቀት ያለው አልነበረም።እንደኛ እኔ እራሴም የተጠናከረ ምንጭ አልነበረኝም፤ ሁለተኛ እነርሱም ያንን ያህል አይጫኑኝም ነበር። ከጥቂት ወራት ወዲህ ግን ሁኔታው በድንገት ተቀየረ።"

"እንዴት?"

"ሰውየው ማን እንደሆነ የሚያውቅ የለም። ብቻ ከሁለት ዓመታት በፊት በተካሄደው የአፍሪካ አንድነት ድርጅት የመሪዎች ስብሰባ ላይ ይሸው ሰው መሪዎች ብቻ የተገኙበት ዝግ ስብሰባ ጠይቆ ተፈቀደለት። ለተገኙት መሪዎች አንድ ምሥጢራዊ ዕቅድ አቀረበ።"

"ማነው ሰውየው? ምንድነው እቅዱ?" ናትናኤል አደራርቦ ጠየቀው።

"እውነቱን ነው የምነግርህ። ሰውየው ማን እንደሆነ አላውቅም አንዳንዶቹ ከፍተኛ ማዕረግ ያለው በግብጽ የሚገኝ የጦር አዛዥ ነው ይላሉ፤ ሌሎች አይደለም የማሊ ሰው ነው ይላሉ። በኬንያ ውስጥ በሚገኝ አንድ ደነሽርሲተ ውስጥ የፖለቲካ ምሁር ነው የሚሉም አሉ። ብቻ ሁሉም የሚያወራው በሹክሹክታና በይሆናል ነው። እውነቱን ለመናገር ከጥቂት ሰዎች በስተቀር የሰውየውን ማንነት የሚያውቅ ያለ አይመስለኝም። ያም ሆነ ይህ ሰውየው የተባለውን ዕቅድ አቀረበ። የዕቅዱ መሠረታዊ ሀሳብ ከአፍሪካ አገሮች የተውጣጣ እጅግ ከፍተኛ ቁጥርና ጥራት ያለው የጦር ሠራዊት ማደራጀት የሚል ነበር።"

"እርግጥ እቅዱ ሃሳቡ አዲስ አይደለም፤የዩጋንዳው አሚን ሲለፍፈው የቆየው ሃሳብ ነው። ለአሚን ደቡብ አፍሪካን ነፃ ማውጣት ቀዳሚ ዓላማ ይሁን እንጂ የሰውየው የሩቅ ግብ አንድ አህጉራዊ የመከላከያ ሃይል መፍጠር የሚል ነበር።"

"አፈጉ ሞልቼ መናገር ባልችልም ይህ ዕቅድ የአስራ ዘጠኝ ዘጠና ዎቹ የመጀመሪያ ዓመታት የአፍሪካ ፖለቲካ ውጤት ነው ለማለት እችላለሁ። ወደኋላ ካስታወስክ እነዚያ ዓመታት በላይቤርያ፣ በሱማሌ፣ በአል ጀሪያ፣ በኢትዮጵያ፣ በሩዋንዳና በብሩንዲ በሌሎችም የአፍሪካ አገሮች የእርስ በርስ ጦርነት የታዩባቸው...በሺህና በሺህ የሚቆጠሩ የሞቱባቸው በሚሊዮንና በሚሊዮን የሚቆጠሩ የተሰደዱባቸው ዓመታት ነበሩ። ሆኖም እነዛ ዓመታት አስተምረውን ያለፉት ነጥብ ነበር። በተለይ በላይቤርያ የውስጥ ብጥብጥ የጥቂት ምዕራብ አፍሪካ አገሮች ወታደራዊ ትንኮት የነበረው ኤኮሞግ ያደረገው ሠላም የማስፈን ጥረት 'አፍሪካ አህጉራዊ የመከላከያና የፀጥታ ሃይል ያስፈልጋታል፤ ይህም በትግባር ሊተረጎም የሚችል ነው' የሚለውን ሃሳብ የሚያጠናክር ነበር። እና እንዳልከህ ሰውየው ዕቅዱን አቀረበ። ካቀረበም በኋላ በሦስት ወር ጊዜ ውስጥ ምን ዓይነት ጥናቶች እንደተደረጉና መሪዎችም በምን በምን ነጥብ ላይ እንደተስማሙ አይታወቅም፤ብቻ ሰው የው በአፍሪካ አገሮች ሁሉ በሰውር ጽህፈት ቤቶች ከፍቶ የተመረጡ መኮን ኖች እየተሰበሰቡ የአፍሪካ የመከላከያ ሃይል ጥንስስ 'ቆንጆዎቹ' በሚል መጠ ሪያ ይጠነሰስ ጀመር።"

"ቀጥል።" አለ ናትናኤል ካልቨርት ድንገት ዝም ሲልበት።

"ይቅርታ... ከአረቄው ትንሽ ብትሰጠኝ..."

"አይሆንም... በንፁህ አእምሮ ነው እንድታወራልኝ የምፈልገው።"

"አወራለሁ አወራለሁ አንድ መለኪያ ብቻ።" አለ ካልቨርት እጁን እያራገበ።

ናትናኤል ተነስቶ ከአረቄው ጠርሙስ አንድ መለኪያ ቀንሶ ለካልቨርት አቀበለው።

"ህ!..." አለ ካልቨርት በመጀመሪያው መከራ የመለኪያውን ግማሽ ቁልቁል ልከ። "እና እንዳልከህ 'የቆንጆዎቹ' መሠረት በእያንዳንዱ አፍሪካዊ አገር ተጣለ፤የግንባታ እንቅስቃሴውም በሰውር ይጣደፍ ጀመር። እንቅስ ቃሴው በሰውር የተደረገው የባዕድ እጅ ከጅምሩ እንዳያከላሸው ነበር። በዚህ ጊዜ በየአገሮች ያሉት የአካሉ ቅርንጫፍ ክፍሎች በዚያው በሚገኙበት አገር የመከላከያ ሚኒስቴር ቁጥጥር የሚደረግባቸው ሲሆኑ መመሪያም የሚሰጣቸው በየአገሮቹ ባሉ የመከላከያ ሚኒስቴሮች ውስጥ ለዚሁ ጉዳዩ በተደራጁ ልዩ ክፍሎች ነበር።

"ዝግጅቱ በተጀመረ በሦስተኛው ወር ምሥጢሩ አፈትልክ ተገኘ። ማን አወጣው? እንዴት አወጣው? የሚታወቅ ነገር የለም።ብቻ በእንግሊዞቹ አብዘርቨርና በፈረንሳዮቹ አፍሪካን ዲፌንስ ላይ የዕቅዱ ፍንጭ ታትሞ ወጣ። እውነቱን ንገረኝ ካልክ ምሥጢሩን ያወጣው የዕቅዱ ጠንሳሽ እራሱ ነበር።"

"እንዴት? የገዛ ምሥጢሩን ለምን?"

"ቆይ... ዝም ብለህ ተከተለኝ... እርግጥ ይህ የእኔ መላምት ነው... ግን ዳር ስንደርስ አንተ እራስህ ተመሳሳይ መላምት ላይ እንደምትደርስ እርግጠኛ ነኝ። እንዳልከህ ምሥጢሩ አፈተለከ። ይህ እንደተሰማ የተለያዩ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ከወዲያ ወዲህ ሲራወጡ ሰነበቱ። ውጤት - ወታደራዊ ዝግጅቱ እራሱን በቻለ ምስጢራዊ መልክ እንዲካሄድና በማን ኛውም አገር የሚገኝ ቅርንጫፍ ክፍል በቀጥታ ከዋናው ማዘዣ ካልሆነ በስተቀር በሚገኝበት አገር የመከላከያ ሚኒስቴርም ሆነ ሌላ መንግሥታዊ አካል ጣልቃ ገብ ቁጥጥርም ሆነ ተፅዕኖ እንዳይደረግበት ስምምነት ላይ ተደረሰ።

"ዓላማው ዝግጅቱን አንድ ወጥ በሆነ መልኩ ሰማፋጠንና ምሥጢሩም እንዳይባክን ለመጠበቅ ተብሎ የተቀየሰ ነበር። በሌላ መልኩ ለተመለከተው ደግሞ ስምምነቱ አገሮች በተናጠል በክልላቸው ውስጥ በሚደረገው ወታደራዊ ዝግጅት ላይ መረጃ እንዳያገኙ የሚያግዳቸው ሆነ። ይህንን ስምምነት ተቃውሞ የሚቆም አገር ደግሞ ተደም ሲል የተከሰተው አይነት የምሥጢር መገረከረክ እንደማይፈጠር ማረጋገጫ ማቅረብ ለሚኖርበት ሆነ። የዚህን ዓይነት ዋስትና መስጠት ደግሞ ለማንኛውም አገር አዳጋች ነው። ያም ሆነ ይህ ምሥጢሩ በጨቅላ ደረጃው በማፈትለኩ ከዛ በኋላ የወታደራዊ አካሉ እቅስቃሴ ሁሉ ከአገሮች ቁጥጥር ውጭ በምስጢር ለመሆን በቃ። ይህን ነበር የፈለገው የዕቅዱ ባለቤት-እንቅስቃሴውን ያለታዛቢ በቀጥታና በምስጢር መምራት። ከዚያ ጊዜ በኋላ የአፍሪካ መሪዎች የሚያገኙት መረጃ ሁሉ ከዋናው ማዘዣ በሚተላለፉ ዘገባዎች ላይ ብቻ የተወሰነ ሆነ። በሌላ ቋንቋ የአፍሪካ መሪዎች የሚያውቁት የእንቅስቃሴው መሪ እንዲያውቁ የሚፈቅድላቸውን ብቻ ሆነ። ይህም እያንዳንዱ አገር አዲስ አበባ ውስጥ በሚገኝ ኤምባሲው ባስቀመጠው የወታደራዊ አታሼው በኩል ብቻ የሚፈጸም ነበር።

"የወታደራዊ አካሉ መሪብ እየሰፋና እየተጠላለፈ በመጣ ቁጥር በየአገሩ የሚገኙ አውቀት ችሎታና ተሰሚነት ያላቸው የጦር ባለሙያዎች በጥንቃቄ እየተጠኑና እየተመዘኑበዚሁ አካል ይዋጡ ጀመር። ብቻ ምን ልበልህ...በሁለት ዓመታት ውስጥ እጅግ ጠንካራ፤ እጅግ ሰፊ፤ እጅግ ምስጢራዊ ወታደራዊ አካል አፍሪካ ውስጥ በስውር ተገንብቶ አበቃ። አልፎ አልፎ አንዳንድ ባለስልጣኖች የወታደራዊ አካሉን አለቅጥ ምስጢራዊ መሆንና መግዘፍ የመቃወም ናኝጭ ቢያሳዩም ያለምንም ምህረት በተናጠል

እየተሰቀሙ ተወገዱ። ከዚህ ወዲያ ማንኛውም ምስጢሩን የሚያውቅ ባለሥልጣን ድምፁን ዝቅ አድርጎ መናገርን መረጠ።"

"ይህን 'አካል' የምትለውን ማነው የሚመራው?" ናትናኤል ጠየቀው።

"በትክክል እንማን እንደሆኑ አላውቅም...ግን ከአፍሪካ አገሮች ሁሉ የተውጣጡ የጦር አዛዦች እንደሆኑ አውቃለሁ።"

"እሺ ቀጥል።"

"ሁኔታው በዚህ ላይ እንዳለ ከሁለት ወር በፊት ወደ አገሬ ተጠራሁ። አገሬ ውስጥ የቀየሁት ግን ለአራት ሰዓታት ብቻ ነበር። ሞንሮቪያ እንደደረስኩ ወደ መከላከያ ሚኒስቴር ተወስጄ ስለዚሁ አካል መጠነኛ ገለፃ ከተደረገልኝ በኋላ ለሚቀጥሉት ሦስት ወራት ግልጋሎቱን ለዚሁ አካል እንደምሰጥና ተጨማሪ መመሪያዎችንም ለመቀበል ወደ ሌላ ስፍራ የምወሰድ መሆኑ ተነገረኝ።

"እንዳልኩህ ሞንሮቪያ ከደረስኩ ከአራት ሰዓታት በኋላ በሌላ አነስተኛ አውሮንላን የሁለት ሰዓታት ጉዞ አድርጌ ከአንድ በረሃማ ቦታ አረፍን። ቦታው የቾ እንደሆነ ለመናገር ያስቸግራል። እርግጥ ባንዲራ ተሰቅሎ ይውለበለባል ግን ባንዲራው አንድ ነው፤ የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ባንዲራ።

"ከአውሮንላኑ እንደወረድኩ ማረፊያ ቦታ ተሰጠኝ። ከእኔ ቀደም ብሎው የደረሱ ነበሩ፤ እኔ ከገባሁ በኋላም ሌሎች በተከታታይ ከተለያዩ አገሮች በሄሊኮንተሮችና በአነስተኛ አውሮንላኖች እየተጫኑ ገቡ። በማግስቱ ንሮግራሙ ተጀመረ። በአጠቃላይ አስራ አንድ ነበርን። በኋላ እንደተረዳሁት ሁላችንም በአዲስ አበባ በተሰያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ውስጥ እንድንሰራ የተመረጥን ነበርን። እንደውም አንድ ሁለቱን አዲስ አበባ ውስጥ ቀደም ብዬ አውቃቸው ስለነበር እዛ በረሃማ ቦታ በቆየሁባቸው ጥቂት ቀናቶች ልቀርባቸው ችዬ ነበር። በነገራችን ላይ የሞሮኮ ወታደራዊ አታሼ የነበረው መሃመድ ባስሪ እኔ በነበርኩባቸው ቀናቶች አዛው ነበር። ወደ አዲስ አበባ በተመሰሰ በወሩ ክኒኑው ሰው ጋር ተገድሎ ተገኘ።"

"ምን ላይ ነበር የንሮግራሙ አትኩሮት?» ናትናኤል ወደፊት አዝምሞ ጠየቀው።

"ዝርዝር ነጥቦች ውስጥ አልገባም። በአጠቃላይ የቆየነው ለሁለት ሳምንታት ነበር። በመጀመሪያው ሳምንት በአፍሪካ ወቅታዊ ችግር ላይ ነበር ያተኮርነው። በሁለተኛው ሳምንት ግን ስለ 'ቆንጀዎቹና ስለዓላማው፤ ስለእን

ቅስቃሴው ነበር በጥቅሉ። በአጭሩ ከመጪው የአፍሪካ መሪዎች ስብሰባ በኋላ የአፍሪካ መንግሥታት እንደማይኖሩ ነበር የተገለጸልን።»

"ምን ማለት ነው ይሄ?" ናትናኤል ግራ ገባው።

"ነገርከሀኮ ከጥቂት ቀናት በኋላ የምትኖረው አፍሪካ አንድ አፍሪካ ብቻ ትሆናለች።"

"እንዴት? አልገባኝም።" ናትናኤል የሚያዳምጠው ቅዠት መሰለው።

"የስብሰባው ጊዜ ሲደርስ ጠቅላላ የአፍሪካ መሪዎች ተጠቃለው አዲስ አበባ ይገባሉ። ይህ ከተገባደደ በኋላ በመላው አፍሪካ በየአገሩ ያሉ የአካሉ ቅርጫፍ ክፍሎች በያሉበት አገር ውስጥ መፈንቅለ መንግሥት አድርገው ሥልጣን ይጨብጣሉ። ከዚያ በኋላ ማንኛውም መመሪያ ከአፍሪካ አንድነት ድርጅት ይወጣል። በአዲስ አበባ በየአገሮች ኤምባሲዎች ውስጥ በሚገኙ ወታደራዊ አታሼዎች አማካኝነት መመሪያዎች እንደአስፈላጊነቱ ለየአገሮች ይተላለፋሉ። አበቃ።"

"እንዴ! ስንት መፈንቅለ መንግሥት ማለት ነው?" ናትናኤል ካልቨርቶን አተኩሮ ተመለከተው። ሰውየው ድጋሚ የሰከረ መሰለው።

"ሃምሳ ሦስት።"

"የፈጣሪ ያለህ! ይህኮ እልቂት ነው፤ ሃምሳ ሦስት አገሮች ውስጥ ጦርነት መፍጠር እኮ ማለት ነው።መቼም ሁሉም አሜን ብሎ አይቀበልም። ጦርነት ይኖራል።"

"እልቂት አይደለም። ይኸው አካል ተብትቦ ያልያዘው ወገን በዝብዞ ያላወቀው ምስጢር በየትኛውም አገር አታገኝም። ውስጥ ውስጡን በየአገሩ ጠንካራና ተሰሚ ደጋፊዎች አሉት፤ ውስጥ ውስጡን የየአገሩን ደካማ ጎን አጠጠርጥሮ ያውቃል፤እነማን መያዝ መታሰር...መወገድ አለባቸው? እነማን ሊታመኑ ይገባል? እነማን ባንዳዎች ናቸው? እነማን ዲቃላዎች ናቸው? እነማን ንፁህ አፍሪካውያን ናቸው? ሁሉ ይታወቃል።"

"አህጉራዊ መከላከያ የተባለውስ? ማለቴ..." ናትናኤል ግራ ገባው።

"ሽፋን ነው። አየህ... ወታደራዊ አካሉ የአፍሪካ መንግሥታት እያወቁና ሙሉ ድጋፍ እየሰጡት በምስጢር ለመነቃነትና የዚህን ዓይነት ስፋት ያለው ወታደራዊ ዝግጅት ለማድረግ በየአገሩ የሚገኙትን ከፍተኛ መኮንኖችን በስሩ ለማሰባሰብ አንድ ተቀባይነት ያለው ሽፋን ያስፈልገው ነበር። አህጉራዊ የመከላከያ ሃይል ተስማሚ ሽፋን ነበረ።"

"እና የአፍሪካ መንግሥታት ሁሉ ስለእንቅስቃሴው ምንም አያውቁም ማለት ነው?"

"ያውቃሉ።ዝግጅቱ ሁሉ ተቀነባብሮ በየአገሩ ያሉ ቅርንጫፍ አካላት በተጠንቀቅ ላይ መሆናቸውን ያውቃሉ።በእቅዱ መሠረት መሪዎች ለአ.አ.ድ. ዓመታዊ ስብሰባ በሚገናኙበት ዕለት ሌሊት የአፍሪካ አህጉራዊ የመከላከያና የፀጥታ ሃይል መቋቋሙን ለመላው ዓለም ይፋ እንደሚደረግ በማመን ይጠባበቃሉ። የቀረበላቸውና ያፀደቁት ምስጢራዊ እቅድ ይህ ነው። የሆነው ግን ይህ ብቻ አይደለም። መሪዎች ወደ አዲስ አበባ ተጠቃለው እንደገቡ በየአገሩ ያሉ የመከላከያ ሃይሉ ቅርንጫፍ ሃይሎች በያሉበት አገር መፈንቅለ መንግሥት አካሂደው ሥልጣን ይረከባሉ፤ሠላም ያስከብራሉ፤አንድነታችንን ይሕላከላሉ። ይህ እንደተፈፀመ የመከላከያ ሃይሉ ብቻ ሳይሆን የአንዲት አፍሪካ መወለድ ለዓለም ይበሰራል።"

"እብደት! እብደት ነው ይሄ!" ናትናኤል ሊኮሎል የሚችለው አልቂት ሲታሰበው ጀሮዎቹን ማመን ጠላ። "በቅድሚያ የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት ሳይጤን እንዴት? ይህ ራሱ ዲሞክራሲን ማፈን ነው! እብደት ነው! ጤነኛ አእምሮ ያለው ሰው ይህን አያቅድም!"

"ምኑ ላይ ነው እብደቱ?"

"አንድነት በሃይል አይመጣም።ውህደት በጉልበት አይፈጠርም። ሃይል የሚወልደው ጥላቻን ነው።ጥላቻን ልታዳፍነው ትችላለህ፤ ልታዘገየው ትችላለህ። ጊዜውን ጠብቆ ሲገነፍል ግን በተራው ሃይልንና በቀልን ይወልዳል፤ ጥፋትን ይወልዳል... እብደት ነው ይሄ!"

"እብደት አይደለም። ይህ ነው የአፍሪካ ተስፋ። በአንድነት እስካልቆ ምን ድረስ በተናጠል ለባርነት መሸጥ ነው ዕጣ ፈንታችን። ምንድነው ዲሞክራሲ? መብታተን? መከፋፈል? የነጮች መሣሪያ መሆን? እርስ በርስ መናቆር ነው ዲሞክራሲ?" አለ ካልቨርት የተቀመጠበትን ፍራሽ እየደበደበ።

"ዲሞክራሲ የሕዝብ ስሜት ነው...ዲሞክራሲ የሕዝብ ፈቃድ ነው... ህሊናቸውን የሳቱ ጦረኞች... መሣሪያ ያነገቱ እብዶች...አንድነትን አያመጡም...ዲሞክራሲን አያሰፍኑም!» ናትናኤል በስጨት ብሎ አጸረጠው።

"ዲሞክራሲ የሕዝብ ስሜት ከሆነ የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት ምንድነው? ወገን ለይቶ መካለል? ዘር ተቆጥሮ ጎሳ ተቋጥሮ የጎሪጥ መተያየትና መተላለቅ ነው የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት? ወይስ በጋራ ቆሞ የጋራን ችግር መፍታት?"

"ደም የጠማቸው አውሬዎች የአፍሪካን ሕዝብ ችግር አይፈቱም!" አለ ናትናኤል በስጨት ብሎ። "ይህ እብደት ነው፤ ታያለህ! ውጤቱም አይሰምርም። በጎይልና በአፈና የባሰ ውድቀት ማምጣት ነው።"

"ምናልባት እብደት ይሆናል። ቢሆንም አስተውል። የአፍሪካ ሕዝብ ካለፈው ውርደትና ጉስቁልና በኋላ ቢያብድና ጠላቶቹን ሊበቀል ቢነሳ ምኑ ላይ ነው ስህተቱ? ውሻ እንኳን ዱላ ከበዛበት የገዛ ጌታውን ሊናከስ ይነሳል፤ እብድ ይሆናል። የአፍሪካ ሕዝብ ታግሶ አበደ ... ምናልባት... ግን አስተውል ከዚህ በኋላ የቀድሞዋን አፍሪካ አናያትም። የቀድሞዋ አፍሪካ ማለፍ ማብቃት ደግሞ ምኞቴ ነው። አየህ... ጠላቶቻችን ቀድመው ማሰብ ነበረባቸው። ይህ ጥቁር ሀዝብ ታግሶ ታግሶ... ቢያብድስ ቢገነፍልስ ብለው ማሰተዋል ነበረባቸው። ዘገዩ። አበድን። ምኑ ላይ ነው ስህተቱ?" ካልቨርት አፈጠጠ።

"አንተም ትደግፋቸዋለህ ማለት ነው?" ናትናኤል የሚያዳምጠውን ማመን አቃተው።

"በደንብ!... ለኔ ይህ ነው ዲሞክራሲ። በአንድነት መቆም እጅ ለእጅ መያያዝና ካለንበት ማጥ ተደጋግፎ መውጣት ነው ዲሞክራሲ!"

"ታዲያ ለምን ጥለህ ጠፋህ?" ናትናኤል አፉን ከፍቶ ቀረ።

"አላስጨረስከኝምኮ...ዝም ብለህ ስማኝ...እንዳልኩህ ለሁለት ሳምንታት በዚያው በረሃማ ቦታ ስለእያንዳንዳችን የሥራ ድርሻ ጥንቃቄ የተሞላው ገለባ ተደርጎልን በስብሰባው ዕለት እያንዳንዳችን በአዲስ አበባ በሚገኙት የየአገሮቻችን ኤምባሲዎች በበላይነት በመቆጣጠር አ.አ.ድ. የሚገኘውን የበላይ አካል በየአገራችን መፈንቅለ መንግሥት አድርጎ ሥልጣን ከሚይዘው ኃይል ጋር የምናገናኝበትን መስመርና ሰዎችን፤ የምስጢር ሰሞችን የሬድዮ፣ ሞገዶችን፣ ኮዶችንና ሌሎች አስፈላጊ ነገሮችን ሁሉ ተቀብለን በተለያዩ አውሮፕላኖች በመጀመሪያ ወደየአገሮቻችን ከዚያም ወደ አዲስ አበባ ተመለስን።" ካልቨርት ከተቀመጠበት ተነስቶ መለኪያውን በአረቄ ሞላው።

"ለኔም ስጠኝ።" አለ ናትናኤል እጁን ወደፊት ዘርግቶ።

"እዚህ ከደረስኩ በኋላ ያለሰብኩት ችግር ተፈጠረ።" ካልቨርት የአረቄውን ጠርሙስ ወደ ጥግ አስቀምጦ ናትናኤል አጠገብ ፍራሹ ላይ ተቀመጠ። "ቀደም ሲል መረጃ አቀብላቸው የነበሩ የእንግሊዝ መረጃ ሰዎች ወጥረው ያዙኝ። የተጠራሁበት ምክንያት ያን ያህል ምስጢራዊ እንዳልሆነ አድርጌ የሃሰት መረጃ ልመግባቸው ብሞክርም ሊቀበሉኝ አልቻሉም። አላመኑኝም፣ አልፈው ተርፈው መረጃውን በፍጥነት ካላቀረብኩ ቀደም ብዬ

የሠራሁትን ጥፋት ለአገሬ መንግሥት እንደማያሳውቁ አስጠነቀቁኝ። በዚህ ላይ እንዳለን የጂኒና የሞሮኮ አታሼዎች ተገደሉ።

"አየህ... እኔ ምስጢሩን ላወጣ አልፈለግሁም። እርግጥ በአንድ ወቅት በገዛ አገሬ ላይ ስልያለሁ። በመላው አፍሪካ ላይ ይህን በደል ልፈጽም አልቻልኩም። የምከዳው አንዲትን አገር ሳይሆን መላውን አፍሪካ ነበር። እንዳስፈራሩኝ ከዚህ ቀደም የሰራሁትን ወንጀል ቢያወጡ ደግሞ ያለጥርጥር እንደጂኒና ሞሮኮ ወታደራዊ አታሼዎች መሰበሬ ሆነ። ተሰወርኩ።" ካልቨርት የያዘውን ግማሽ መለኪያ አፈቱ ጨለጠው።

"የጂኒና የሞሮኮ አታሼዎች ምስጢር አውጥተው ነው ማለት ነው ለሞት የበቁት?" አለ ናትናኤል ፊቱን አኮማትሮ።

"በእርግጥ አላውቅም... ግን ሊሆን ይችላል። አየህ... ይኸው አካል የተጠናከረ የመረጃ መረብ አለው። ከፍተኛ ቁጥጥርም ያደርግብናል። ምንም እንኳን ቀደም ብሎ ስለእያንዳንዳችን ጥልቅ ጥናት የተደረገ ቢሆንም አንዳንድ ያልታሰቡ ሁኔታዎች ለመቋቋም ሲባል ይከታተሉናል። አስፈላጊ ሲሆን ደግሞ በሁለቱ አታሼዎች ላይ ብቻ ሳይሆን በሌሎች ከፍተኛ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ላይም የተፈጸመውን ግድያ ከመፈጸም ወደኋላ የሚል ኃይል አይደለም።ብቻ ሁለቱ አታሼዎች ምስጢር አውጥተዋል ብዬ ለመናገር ያዳግተኛል። አውጥተውት ቢሆን እስካሁን ብዙ መፍረክረኮች ይከተሉ ነበር። ቢሆንም አመኔታ እስከታጣብን ድረስና የአንተ መኖር ለአፍሪካ ስጋት እስከሆነ ድረስ ያለማመንታት ትወገዳለህ። ብዙዎቹ ተወግደዋል። ለዚህ ነው ከሁሉ የተሰወርኩ፤ከምደግፋቸውም ከምፀየፋቸውም የተሰወርኩ።እኔም እንደሌላው አፍሪካዊ አፍሪካ አንድ ሆና ማየት እፈልጋለሁ።"

"በመጀመሪያ ለሌላ ባዕድ ድርጅት መስራትህን እንዴት ሳይደርሱበት ቀሩ?"

"ስህተት ነው። ስህተት ነው የፈፀሙት። እርግጥ ጠንቃቃ ነበርኩ፤ ቢሆንም መሳሳታቸው በጊዜው እኔንም ያስደነገጠኝ ጉዳይ ነበር።"

"ከጠፋህስ በኋላ እንዴት ሊያገኙህ አልቻሉም? ማለቴ መንግሥት የሚደግፋቸው እስከሆነ ድረስ አንተን ማደን ያን ያህል አስቸጋሪ አይሆንም... ሌላውን ብንተወው እንኳን አድራሻህን እንድትነግራቸው የምሥራችን ሊያስገድዷት ይችሉነበር። እኔኮ ግራ የሆነብኝ ይህን ያህል በመላው አፍሪካ እየተርመሰመሰ ያለ ኃይል አድኖ ሊያገኘው ያልቻለውን ሰው እንዴት እኔ ላገኘህ ቻልኩ?"

"ሊያገኙኝ ያልቻሉት ስላልሞከሩ ብቻ ነው።ለመሰወር እንደቆረጥኩ ከዚህ በፊት ያጠፋሁትን ጥፋት በገዛ አገሬ ላይ የሰራሁትን ወንጀል በሙሉ

ዘርዝሬ በጽሁፍ አስተላለፍኩላቸው።ይህንንም ያለፈ ጥፋቴን እንደማስፈራሪያ በመጠቀም የባዕድ የስለላ ድርጅቶች ምስጢሩን ከእኔ ለማግኘት በመጣር ላይ መሆናቸውንና ምስጢሩን አውጥቼ ከዳተኛ ከመሆን አለበለዚያም ነጮቹ ያለፈ ስራዬን ይፋ አውጥተው ለጥፋት ሳይዳርጉኝ በፊት ለመጥፋት መወሰኔን ገለጽኩላቸው። ሆኖም እኔን አድነው ለማግኘት ቢጥሩ ወይም የምሥራችን ለማስገደድ ቢሞክሩ ደብቄ የያዝኩት ምሥጢር የጋዜጦች ቆሎ እንደሚሆን አስፈራራኋቸው።" ካልቨርት በቀኙ የጨበጠውን ባዶ መለኪያ አተኩሮ ተመለከተው። "ለዚህ ነው ሳይተናኮሉኝ ባለሀብት ሊተውኝ የመረጡት። ድምጼን አጥፍቼ ሞንቅላቴን ቀብሬ ሰዓቷ እስክትደርስ ከታገስኩ ከዚያ ወዲያ ሊበቀሉኝ እንደማይሞክሩ እርግጠኛ ነበርኩ። ምክንያት አይኖራቸውማ። ለምስጢራቸው ደህንነት ስል ነዋ የተሰወርኩት።"

"ታዲያ የምሥራችን ለምን ገደሏት?"

"እመነኝ እነሱ አይደሉም የገደሏት... ነጮቹ ናቸው።"

"እነማን ናቸው ነጮቹ?"

"እንግሊዞቹ አስራኤላውያኑ... አላውቅም"

"እንዴት... ለምን?"

"አየህ እንዳልኩህ ከመጥፋቴ በፊት በምሥራች ላይ አደጋ ቢደርስ ምሥጢሩን እንደማወጣ ዝቼ ስለነበር ጥበቃ ይደረግላት ነበር በስውር።"

"በማን?"

"በቆንጆዎቹ።"

"ማን እንዳይጎዳት?"

"በብስጭት ምሥጢሩን ይፋ እንዳደርገው ሲሉ ነጮቹ የምሥራችን ሊያፍኗት ወይ ሊገሏት ይችላሉ ብለው በመፍራት ይመስለኛል። አንተም ከሆቴሏ ድረስ ሄደህ አንድ ክፍል ውስጥ አስገብተሃት ስትዚጋ የነጮቹ ትጥረኛ መስለሃቸው አንድ ነገር እንዳታደርጋት በመፍራት ይሆናል ቆንጆዎቹ ሊያቆሙህ የሞከሩት።"

"ግን እንዴት ነው ነገሩ?" ናትናኤል ግራ ተጋባ። "ያ የባዕድ የሆነ የስለላ ድርጅት ኢትዮያውያንን መልምሎ አሰማርቷል ማለት ነው? የገደለቻት ሴትኮ ያለ ጥርጥር ኢትዮጵያዊት ነች።" አለ ናትናኤል ሲቲና ፊቱ ላይ ግጥም ስትልበት።

"አይደለም-አይደለም።" አለ ካልቨርት የናትናኤል ውሱን እውቀት ነገሩን ሁሉአንዳነበራረቀበት ሲረዳ። "ለነጮቹ የስለላ ድርጅት በአዲስ አበባ ውስጥ የመስክ ስራ እየሠራለት ያለው ሞሳድ ነው። እሥራኤል ቀደም ሲል ከዓመታት በፊት ኢትዮጵያ ውስጥ ይኖሩ የነበሩ የኢትዮጵያ አይሁዳውያንን መልሳ ወደ አዲስ አበባ በብዙት አስገብታ የመረጃ ስራ እያስራቻቸው ነው።"

"ለምን?" ናትናኤል አቋረጠው። "እሥራኤል ለምን ብላ ለነጮቹ ትሠራለች? ከኢትጵያ ጋር ያላት ግንኙነት መጥፎ አይደለም፤እንደውም ግንኙነታችን ከመቼውም ጊዜ የተሻለ ነው።"

"የስለላ መረብ የምትዘረጋው በጠላትህ ላይ ብቻ አይደለም። ስለላ በአጭሩ መረጃዎችን መሰብሰቢያ መንገድ እንጂ የግድ አንዱ ለአንዱ ካለው ጥላቻ የሚመነጭ አይደለም።አስታውስ...እሥራኤል በ1980ዎቹ መጨረሻ በዋንኛ ደጋፊዋ በዩናይትድ ስቴትስ ላይ ሳይቀር ስለላ ስታካሂድ ተደርሶባ ታል። አይደለም። እሥራኤል ከኢትዮጵያ ጋር ካላት ግንኙነት ጋር የተያያዘ አይደለም።"

"ታዲያ ለምን?" ናትናኤል አፈጠጠ።

"በመጀመሪያ ነገሩ የተለመደ ነው።የተለያዩ የመረጃ ቤቶች አንዱ ለአንዱ ውለታ መፈጸጸሙና መረጃ መለዋወጡ የተለመደ ነው። ግን እሥራኤል እዚህ ውስጥ ልጇን የከተተችው ለራሷ ስትል ነው። አየህ አፍሪካ ተባብራ ለመንቀሳቀስ ከቻለች ምናልባት በግብጽና በጥቂት የሰሜን አፍሪካ አገሮች ገፋፊነት ሕጥፊ እርምጃ በእርሷ ላይ እንዳይፈጸም የሰጋች ይመስለኛል... ለዚህ ነው ሁኔታውን ከወዲሁ ለመከታተል የመረጠችው።"

"እና... የምሥራችን የገደሏት..."

"ቀንጀዎቹ አይደሉም። የነጭ ጠላቶቻችን ናቸው።" አለ ካልቨርት አቋርጦ።

"ታዲያ አሁን ምን ልታደርግ ነው? ምሥጢሩን ልታወጣ ነው ወይስ...?"

ካልቨርት ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

"ስታየኝ ጅል እመስላለሁ? በፍጹም! ሊያታልሉኝ ሲሞክሩ... እንዳችንን በአንዳችን ላይ ሊያነሳሱ ሲሞክሩ እያየሁ እንዴት እሸሻለሁ?"

"ጥሩ። አሁን ምንድነው ማድረግ ያለብን?" ናትናኤል ዙሪያው ድቅድቅ ጨለማ ሆነበት።

"መጠበቅ።"

"ምኑን?"

"ቀኑን።"

"የቱን ቀን?"

"የስብሰባውን ቀን፤ አፍሪካ አንድ የምትሆንበትን..."

"አንችልም!" ናትናኤል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ።

"ለምንድነው የማንችለው...የቀሩን ሦስት ቀናት ብቻ ናቸው። ከዚያ በኋላ ነፃ ነን።"

"ይይዙናል!" አለ ናትናኤል በጭንቀት ተወጥሮ።

"አያገኙንም።"

"ያገኙናል። ባቡር ጣቢያው ድረስ ተከታትለውኛል ! አይቼዋለሁ። ሽጉጡን ከትከሻው በላይ ይዞ ሊቀጥፈኝ ሲንደረደር እነዛን አይኖቹን አይቻቸዋለሁ! ትሰማኛለህ? ! ድጋሚ ካገኘኝ ስሜን እንኳን አይጠራም። በጆሮ ግንዴ ነው የሚለትብኝ! ትሰማኛለህ? ! መሞት አልፈልግም። በጤና ከቤቴ መመለስ ነው የምፈልገው!" ናትናኤል ሰውነቱ ሳይታወቀው ከቁጥጥሩ ውጭ ሲሆንበት ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ግጥም አድርጎ ይዞ መሃል ወለሉ ላይ ቆመ።

"ቁጭ በል..." አለ ካልቨርት በእርጋታ። "ቁጭ በል ናትናኤል... ለህይወትህ መሳሳት የነበረብህ አሁን አይደለም። ዘግይተሃል። እንደነገርከኝ ያኔ ገና ድሮ የጓደኛህን ማስጠንቀቂያ ስምተህ ከእሳቱ ብትሸሽ የተሻለ ይሆን ነበር። አሁን ግን መሸሽ የለም፤ ማፈግፈግ አይገኝም። ከውስጡ ነህ፤ ከረመጡ።"

"ማምለጥ እንችላለንኮ።" አለ ናትናኤል ልመና የተቀላቀለው በሚመስል ድምፅ።

"ወዴት?"

"የትም። ብቻ ከድሬዳዋ መውጣት አለብን።" ናትናኤል ራመድ ብሎ ፍራሹ ላይ ከካልቨርት ጎን ተቀመጠና አተኩሮ ተመለከተው። "የትም ይሁን... ብቻ ከዚህ መራቅ አለብን። አለበለዚያ ያገኙናል።"

"እስካሁን ለምን ሊያገኙን አልሞከሩም? አታስብ። አሁንም ሊያድኑን አይሞክሩም።"

"ተሳስተሃል! አይተውኛል። ወደ አንተ መምጣቱን ሊጠረጥሩና እንዳላገኘህም ሊፈሩ ይችላሉ።ምስጢሩን ከአንተ ካገኘሁት ይፋ እንዳላወጣው ሊሰጉ ይችላሉ። ይህ ፍራቻ ደግሞ ባላቸው ኃይል እንዲያድኑን ያስገድዳቸዋል፤ አትጠራጠር ያገኙናል።"

"መጀመሪያ ነገር ወዲህ እንደምትመጣ እንዴት ሊደርሱበት ቻሉ?" አለ ካልቨርት ዓይኖቹን አጥብቦ።

"አላውቅም! እንደነገርኩህ ነው። ምናልባት ክፍቅረኛዬ ቤት ሽሽቼ ላመልጥ አይተውኝ ይሆናል፤ አለበለዚያም ባቡር ጣቢያ ዓይን ነበራቸው ማለት ነው። አላውቅም።"

"ለፍቅረኛህ ወደዚህ እንደምትመጣ ነግረሃታል?"
"የት አግኝቻት! ነግሬህ የለም እንዴ? ከውጭ ነው የተመለስኩት። የአፓርትመንቷ በር ላይ አድፍጠው ይጠባበቁኝ ነበር።"

"ወደሷ መሄድ አልነበረብህም። እሷንም አደጋ ላይ ነው የጣልካት።"
"እሷንስ አይነኳትም።" አለ ናትናኤል እርግጠኛ እንደሆነ ሁሉ።
"ለምን?"
"ምንም አታውቅማ!"
"አለማወቋን የምታውቅ አንተ ብቻ ነህ።"
"ግራ ስትጋባ ሊያየኝ ምንም እንደማታውቅ ይረዳሉ።"
"አይመስለኝም። ምናልባት ከገረፏትና ካስቃይዋት በኋላ አዎ።"

"የማይሆን ወሬ አታውራ! " አለ ናትናኤል የሚሰማው ወሬ ደስ የማይል ስሜት ሊፈጥርበት ሁኔታውን እንዳለ አለማሰቡን፣ መካዱን መርጦ።

"ምኑ ነው የማይሆን? በአሁኗ ሰዓት በእነሱ አይን ያንተ ፍቅረኛ ከኔ ፍቅረኛ የተለየች ሆና እንደማትገኝ አታውቅም።"
"ምን ለማለት ነው የፈለከው?"

"ምንም ለማለት አልፈለኩም።" አለ ካልቨርት የናትናኤልን ድንገት የተለዋወጠ ገጽ ሲመለከት። "ብቻ...ወደሷ መሄድህ ጥፋት ነበር ነው ያልኩት። አሁን ተወው። ያለፈ ነገር ነው።"

"እንዴት ነው የምተወው? የምትለውኮ 'በአሁኗ ደቂቃ ርብቃን እየገረፉና እያሰቃይዋት ነው።' ነው!" አለ ናትናኤል ፊቱን አባጨጓሬ አስመስሎ።

"ቢሆን አይደንቀኝም።"

ናትናኤል አንጀቱ የተገለባበጠ መሰለው። እስካሁን በአእምሮው ውስጥ ያልነበረ አዲስ ፍርሃት እንደ ስልባቦት እየረጋ እየተሸበሸበ እየተጠቀለለ ሆድ ዕቃውን ሊደፍነው ትንፋሽ አጠረው። በባዶው ግድግዳ ላይ አፈጠጠ። ገጽታዋና የሚወደው ያ ሴታሴት ፊቷ በእንባ ረስርሶ ፊቱ

ላይ ድቅን አለበት... በጥይት የተቀረደደ የየምሥራች ደረት... ታውሰው... ርብቃ!

"የት ነው የምትሄደው?" አለ ካልቨርት፤ ናትናኤል ከተቀመጠበት ድንገት ነጠላ ጫማውን ሲያጠልቅ ሲያየው።

"ስልክ እደውላለሁ።"
"የት?"
"አዲስ አበባ። ርብቃጋ" አለ ናትናኤል ፊቱ ከሰል መስሎ።
"እየመራሃቸው ነውኮ። ይገባሃል? ስልኩን ጠልፈው በደቂቃዎች ውስጥ የት እንዳለን ሊረዱ ይችላሉ።"

"ይያዙኝ! ከዚህ በላይ መሸከም አልችልም። ደውዬ አነጋግራታለሁ።"

በሩን ከፍቶ እንደወጣ የየምሥራችን እናት ከጓዳው በር ቆመው አገኛቸው።

"እንደምን አረፈዱ። እባኮት የምሥራችጋ መደወል ፈልጌ ነበር... ስልክ..." የተረበሸ ሰውነቱን በተቻለው መጠን ለመቆጣጠር ታገለ።

"በቁልቢው! ስልክ የት አለኝ ብለህ? "
"ሌላም ቦታ ቢሆን... የሚያውቁት ጎረቤት... ስልክ ያለው።እባኮት... የምሥራች ማወቅ ያለባት ጉዳይ ነው። አለበለዚያ ችግር ላይ ትወድቅብናለች።"ተንተባተበ።

ሴትየዋ ለአንድ አፍታ በጭንቀት የነጣውን ፊቱን ትኩር ብለው ሲመለከቱት ቆዩ። ያልተረዱት ስጋት ቀስ በቀስ የተጋባባቸው ይመስል "መጣሁ" ብለውት ወደ ጓዳ ገቡና ወዲያው ነጠላቸውን እያጠፉ ተመለሱ።

"ና... ከነለሽ አለዚያም ከነአብዱራህማን ቤት ትደውላለህ።" አሉ ጎረቤቶቻቸውን ያውቅ ይመስል በስም እየጠሯቸው።

"ይሰማኛል ይሰማኛል ቀጥል።" አለ ጀነራሉ በሬድዮው መቀበያ ላይ አጎንብሶ።

በሬድዮው ክፍል ውስጥ የክፍሉ ሠራተኞች ያልሆኑ ባለሥልጣናት ከጀኔራሉ ጀርባ ቆመው ይጠባበቃሉ። ክፍሉ ውስጥ ያለው አየር ለክፍሉ ሠራተኞችና ከውጭ ተግተልትለው ለገቡት ለሁሉም የማይበቃ ይመስል እያንዳንዱ ሰው ትንፋሹን ይዞ በጭንቀት ተወጥሯል።

"ጀኔራል" አለ ከድሬዳዋ የቃል ሪፖርት የሚያደርገው አንድሬ አማሪ በሚንኮሻኮሸው የሬዲዮ መልዕክት ማስተላለፊያ ውስጥ "አኘሬሽኑ ያለምንም ችግር እየተካሄደ ነው። መውጫ በሮች ተዘግተዋል፤ ቃል የገባህልኝ የስልክ ግንኙነት ግን ገና አልተቋረጠም፤ ሰውየውን በተመለከተ አንዳንድ ፍንጮችን አግኝተናል። ከባቡር ጣቢያ ከሸሸ በኋላ የገባበትን መጠጥ ቤት አግኝተን ወደ እንድ ጋራዥ እንደመሩትና ከጋራዡም ባለቤት ጋር ተገናኝቶ እንደነበር ደርሰንበታል። ጊዜው የዓመት በዓል ስለሆነ የጋራዡን ባለቤት ለማግኘት እቤታቸው ድረስ ልጆቼን ልኬአለሁ። በተረፈ በተቻለኝ መጠን አትኩሮት ሳልሰብ ፎቶግራፉን የያዙ ሰዎች በከተማው አሰማርቼ እያሰስኩ ነው።"

ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ የሚለው አንድሬ የደረሰበትን ደረጃ አንድ በአንድ በሬድዮው ውስጥ ሲያስተላልፍ አዲስ አበባ በሬድዮ መቀበያው ክፍል ያሉት ሁሉ በፀጥታ ሲያዳምጡ ቆዩ።

"አንድሬ" አለ ጀኔራሉ "ስልኩን ያላቋረጥኩበት ምክንያት እያንዳንዱን የውጭ ጥሪ እየተከታተልን ስለሆነ መረጃ ለማስተላለፍ ቢሞክር ግንኙነቱን አቋርጠን በስልኩ አድራሻ እንድናጠምደው ስል ነው። የቤት ለቤት ፍተሻ ሰምን እንዳልጀመርክ ግን..."

"አስፈላጊ አይደለም።" አለ አንድሬ ጀኔራሉ መጨረሱን እንዳሳወቀው "በቀላሉ እጁ ላስገባው እችላለሁ። ከጋራዡ ከገባ በኋላ በተናጠል የአንድ ሰው አድራሻ ጠይቆ የጋራዡ ባለቤት እንዳመላከቱት ደርሼበታለሁ። የጋራዡን ባለቤት አግኝቼ አድራሻውን እስካገኘሁ ድረስ ምንም አስጊ ሁኔታ ይኖራል ብዬ አልገምትም።"

የሬድዮው መልዕክት ተላልፎ እንዳለቀ ከአንድ ሰዓት በኋላ በድጋሚ የሚቀርበው ሌላ የሬድዮ ሪፖርት እስኪደርስ ድረስ ከሬድዮው ክፍል ውስጥ ተሰብስበው የነበሩ ሁሉ ጀኔራሉን ተከትለው ወጡ።

ናትናኤልና የየምሥራች እናት ከቤት ወጥተው በጠባቧ የከረኮንች መንገድ በዋናው መንገድ አቅጣጫ ራቅ ብለው ሄዱ። ከአንድ አነስተኛ ቤት እንደደረሱ የየምሥራች እናት ከባለቤቶቹ ጋር በኦሮምኛ ቋንቋ እያወሩ አስከትለውት ገቡ። ከቤት ከገቡ በኋላ የቤቱ ባለቤት ደርባባ ወፍራም ሴትዮ ከፊት ለፊቱ ድክ ድክ እያሉ ስልክ ወዳለበት ክፍል አስገቡት።

ናትናኤል የስልኩን እጀታ አንስቶ አዲስ አበባ ርብቃጋ ደወለ። የደወለበት ስልክ ሲነሳ ሁለት ጊዜ ቃ...ቃ... ሲል ተሰማው።

"ሃሎ..." አለው ወፈር ያለ የወንድ ድምጽ።

"አባኮት ርብቃን ነበር።"

"ናትናኤል ስልኩን እንዳትዘጋው። ልናነጋግርህ እንፈልጋለን።» አለ ያው ወፈር ያለ ድምጽ።

"ማነህ?"

"ማን እንደምሆን መገመት ትችላለህ። አብርሃምን አስታውስ... ሌሎቹንም አስታውስ... ርብቃ በእጃችን ነች።" ለአንድ አፍታ ሰውየው ገዘም አለ። "የት ነው ያለኸው? ንገረኝ።"

"ጫፏን ብትነኳት ምስጢራችሁን እንደምነባው እወቁ! ታዳምጠኛለህ?!" አለ ናትናኤል ድንጋጤውን በቁጣ ለመሸፈን እየታገለ።

"ናትናኤል አትችልም።ምንም መንገድ የለህም። ከድሬዳዋ የሚወጣ ማንኛውም የስልክ ጥሪና ፖስታ ሁሉም በቁጥጥራችን ውስጥ ነው። በጥቂት ሰዓታት ውስጥ በእጃችን ትገባለህ። ይህ ከመሆኑ በፊት በፈቃድህ ያለህበትን ቦታ ንገረኝ...ስማ..."

"ኮሎኔል ትንሽ ድምጽ እንፈልጋለን" አለ ሰውየው በሌላ ስልክ ውስጥ ለሚያዳምጠውና በርብቃ አልጋ ጎን ለቆመው ኮሎኔል ማርቆስ።

ናትናኤል የስቃይ ድምጽ ጆሮው ላይ አንጫረረበት ...እሪታ... የሴት ልጅ... የስቃይ እዬዬ...

"ሰማህ? ርብቃ ነች። ምን እያደረግናት እንደሆነ ልነግርህ አልሞክርም። እመነኝ እራስህን ትጠላለህ። ናትናኤል እመነኝ መፈጠርህን ትጠየፋለህ።ምስጢሩን ከካልቨርት እንዳገኘኸው እገምታለሁ፤ ዓላማችን ለጋራ ጥቅም ነው። እጅህን ስጠን። ምንም ጉዳት አይደርስብህም።"

"ርብቃ ምንም አታውቅም!" ናትናኤል ስልኩ ውስጥ አምባረቀ።

"እም...ስለማታውቅ ነው ያለማቋረጥ የምናሰቃያት...በአንተ ኃጢያት አበሳዋን የምናሳያት። የምታውቀው ነገር ቢኖር በዚህ ሁሉ ስቃይ ውስጥ ማንኛውንም ምስጢር ደብቃ መያዝ አትችልም ነበር...ግን አሁንም እጅህን አስካልሰጠሽን ድረስ የጀመርነውን እናቋርጥም። አስታውስ...በማህፀኗ የያዘችውን።"

ናትናኤል በስልኩ ውስጥ ድጋሚ የስቃይና የጣር እሪታ ተሰማው።

"ናትናኤል..." ያው ድምጽ ቀጠለ። "ጊዜ የለንም። ያለህበትን ቦታ ንገረን። እዚህ እሷጋ እናመጣሀለን... እመነኝ።" ለሶስተኛ ጊዜ ያው የስቃይ ድምጽ በሩቁ በረጅሙ አንቋረረ። ናትናኤል ጉሮሮውን ተናነቀው፤ ጭንቅላቱን ነዘረው። ዓይኑ ተጭበረበረበት-

"ተዋት! ተዋት! በቃ ... ድሬዳዋ ነኝ"
"አውቃለሁ ድሬዳዋ መሆንህን። ግን ድሬዳዋ የት?"
"ሰፈሩን አላውቀውም። ትንንሽ ቤቶች ያሉበት አካባቢ ነው።" ናትናኤል ጭንቅላቱ ውስጥ የሚነዝረውን ስቃይ መቋቋም አቃተው።

"በአካባቢህ ምን የሚታይህ ነገር አለ? ሆቴል...ህንፃ... ማንኛውም ምልክት።"

"ቤት ውስጥ ነው ያለሁት። መኖሪያ ቤት ውስጥ ነው።"
"ስልክ ቁጥሩን ንገረኝ።"

ናትናኤል የስልክ ቁጥሩን አነበበለት።

"ጥሩ። የትም ላትነቃነቅ እዛው ባለህበት ጠብቀን። ካልቨርት አብሮህ ነው ያለው?"

"አይደለም። ግን ቅርብ ነው። ላመጣው እችላለሁ።" አለ ናትናኤል በጭንቀት እየተውተረተረ።

"ጥሩ። በፍጥነት ፈጽመው። ተጠንቀቅ። ካልቨርት ሳይነግርህ እንዳልቀረ እርግጠኛ ነኝ፤ እኛ ብቻ አይደለንም ከተማውን እያሰስን ያለነው። ናትናኤል በእነሱ እጅ መውደቅ የለብህም። በነጮቹ።ተግባባን?"
"እም... እም... አያገኙኝም... በጥንቃቄ አመጣዋለሁ... ብቻ ርብቃን አታሰቃይዋት። ምንም አታውቅም።"

"ከአሁኗ ደቂቃ ጀምሮ ማንም የቀሚሷን ጫፍ አይነካም፤ እመነኝ ናትናኤል። ቅሪት የሆነችን ሴት ቀሚስ ገልቦ ማሰቃየት ምን ያህል

አስጠሊታና ሰቅጣጭ እንደሆን ብታውቅ ችግሬን ትረዳልኝ ነበር። በእጇ ያለችው ሴት ርብቃ እርጉዝ ነች! ለማድረግ የምጠየፈውን እያደረግሁ ነው። አንተ ብቻ ነህ ልታቆመኝ የምትችል።"

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ ለጥቂት ደቂቃዎች ባለበት ፈዝዞ ቆመ። በደም የተጨማለቀ፤ ያበጠና የዘገንነ ፊት ታየው። የእርጉዝ ሴት ፊት... የርብቃ። ሁለት እጆቹን ዓይኖቹ ላይ ጭኖ ፊቱ ላይ የተደቀነውን አስፈሪ ምስል ሊያጠፋው ታገለ። የዘገነና የበለዘው ምስል ግን ይበልጡን እየደመቀ ደም እየጎረፈ...እየደፈረሰ... እየረሰረሰ መጣበት። ምንም የማታውቀው የእሱ ርብቃ በሱ ኃጢያት ቀሚሷ ክላይዋ ተቦጫጭቆ ጀርባዋ ተገልቦ ራቁቷን በጅራፍ ስትተለተል ታየችው... ሰውነቱን አንቀጠቀጠው።

ፈጠን ብሎ ስልኩ ካለበት ክፍል ወጣና የየምስራችን እናት አስከትሎ በጥድፊያ እየተራመደ ወደ ካልቨርት አመራ።

"ደህና ነች?" አሉት የየምሥራች እናት መንገድ ላይ ከጎን ከኋኑ ሱክ ሱክ እያሉ።

"እ...?"
"ደህና ነች ወይ አልኩ... ምስርዬ..." አሉት ፈገግ ብለው። "ታገናኘኛለህ ብዬ ስጠብቅህክ ስልኩን ዘጋህብኝ! ምነው?»

"እ...እ... አም... አ... ደህና ነች" አላቸው። በኩረኮንጇ መንገድ እየተወለካከፈ እየተጣደፈ ወደ ካልቨርት።

እቤት እንደደረሱ ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ በፍጥነት የትንሿን ክፍል መዝጊያ በርግዶ ገባ።

ካልቨርት በተቀመጠበት እንዳለ ቀና ብሎ የናትናኤልን የበረገገ ፊት ሲመለከት ደነገጠ። ምንም ሳይናገር በጭንቀት ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ።

"አዝናለሁ ናትናኤል። አዝናለሁ።" አለ የሚለው ሲጠፋው።

"አልሞተችም! ገና አልገደሏትም። እያሰቃይዋት ነው።" አለ ናትናኤል እየተወራጨ፤ "ተነስ... እንሂድ... ስልክ የደወልኩበት ቦታ እንድጠቁቃቸው ጠይቀውኛል።"

"እነማን?" ካልቨርት የሰማውን ማመን አቃተው።
"እነሱ... አለበለዚያ ... እጇን ካልሰጠሁ... እንደሚያሰቃይዋት ዝተውብኛል... አልችልም... ፍፁም አልችልም!" አለ ናትናኤል ፊቱን በመዳፉ ሸፍኖ። ስለእርግዝናዋ ላለማሰብ እየታገለ።

"እና ምን ልትሆን ነው?" ካልቨርት አይኖቹን አፈጠጠ።

"እጄን ልሰጥ ነው። አንተንም ይፈልጉሃል።"

"ወዳጄ... እኔን መፈለጋቸውን ከወራት በፊት ነው የማውቀው። ቢይዙን ምን እንደሚያደርጉን ታውቃለህ?" አለ ካልቨርት ናትናኤል ላይ አፍጥጦ።

"ምንም እንደማያደርጉን ቃል ገብተውልኛል።"

"የዚህን ዓይነት ቃል ከሆንማ የምትፈልገው ለምን ከወር በፊት አትጠይቃቸውም ነበር? ! ይሰጡህ ነበርኮ!" ካልቨርት ተናደደ። "በድንገት ጭንቅላትህ ለምን መስራት እንዳቆመ አላውቅም። እኔ ግን ይህን ያህል ጊዜ ተዘግቼ ቆይቼ ነፃነቴን ላገኝ ጥቂት ቀናት ሲቀሩኝ በቃል ኪዳን ሰበብ አንገቴን ለመጋዝ አላቀርብም።"

"ዋጋ የለውም! ያገኙናል።ከተማውን ሁሉ እያሰሱ ነው ነግሮኛል።" አለ ናትናኤል ተሰፋ በቆረጠ ድምጽ።

"ነግሮሃል... እውነት?" አለ ካልቨርት ብስጭትና ማሸሚጠጥ በተቀላቀለው ድምጽ። "ድሮ ምን ሊልህ ኖሯል? 'ከቁጥጥራችን ውጪ ናችሁ፤ ልናጠምዳችሁ አይቻለንም።' እንዲልህ ነበር የጠበቅኸው? ደግሞም እንዳሉት የተጠናከሩ ቢሆንም እንኳን አይኔ እያየ አንገቴን ገመድ ውስጥ አልከትም! ሲፈልጉ አባረው ይያዙኝ፤ ሲሹ ያንጠልጥሉኝ። መጀመሪያ ግን መያዝ አለባቸው፤ አባረው መያዝ አለባቸው።"

"እና ምን ልንሆን ነው?" ናትናኤል ግራ ተጋባ።

"አንሄድማ! " ካልቨርት በስጨት አለ።

"እኔ እሄዳለሁ።"

"አብደሃል እንዴ አንተ ሰው?"

"አልችልም! ካልቨርት አልችልም! ጆሮዎቼ ያንን የሰቃይ ጩኸታን ሰምተው ከአሁን ወዲያ አንዲት ሰዓት መቆየት አልችልም። ምንም በማታውቀው ነገር ነውኮ ጆርባዎ በጅራፍ የሚተለተለው ካልቨርት።" ናትናኤል አይኖቹን ጨፍኖ ጭንቅላቱን በጭንቀት አርገፈገፈው።

"ናትናኤል... ወጥመዳቸው ውስጥ አትግባ። አለማወቋን እስካወቁ ድረስ ሞኞች አይደሉም እሷን ሲደበድቡ የሚውሉ። እጅህን መስጠትህ ደግሞ ከምንም አያድናትም። እጃቸው ውስጥ ከገባህ በኋላ እየቀሰቡ የሚያስቀምጡህ ይመስልሃል? ይመረምሩሃል! ሲመረምሩህ ደግሞ አንተን እየገረፉ አንተን እያሰቃዩ አይምሰልህ...እሷን ነው አፈትህ አስረው የሚጫወቱባት።"

"ድምጿን ሰምቸዋለሁኮ... ስትጮህ።"

"አንተን ለማስጨነቅ ያደረጉት ነው።እርግጥ ለጊዜው ሊያሰቃይዋት ይችላሉ። የፈለጉትን ድምፅ እንድታወጣ። አንዴ ስልኩን ከዘጋኸው በኋላ ግን ትርፍ ዕቃ ነች። ይልቅስ ልትረዳት የምትችለው ለእሷ ግድየለሽ ሆነህ ስትቀርብ ነው። የምልህ ይገባሃል? አሁን ማድረግ ያለብን ድምጻችንን ማጥፋት ብቻ ነው። እጅህን መስጠትህ ዋጋ የለውም። አስረው አስቀምጠው ፊትህ ይጫወቱባታል! ለማየት የምትጠየፈውን ያሳዩሃል! ይገባሃል የምልህ?"

"ነግሬአቸዋለሁኮ ...ያለንበትን።"

"ምን ብለህ?" ካልቨርት የሰማውን ማመን አቃተው። ዓይኖቹ ከየጎሬአቸው ሊወጡ ያሰቡ ይመስል ፈጠጡ።

"ስልክ የደወልኩበትን አድራሻ...ማለቴ የስልክ ቁጥሩን ነግሬአቸዋለሁ። ተመልሼ እዛው ነው እጠብቃችኋለሁ ያልኳቸው።"

"እዚህ ያለንበትን ቦታ?"

"አልነገርኳቸውም...ግን ስልክ የደወልኩት ከመኖሪያ ቤት ስለሆነ ባለቤቶቹን ከጠየቋቸው ያለንበትን ያሳይዋቸዋል። የየምሥራችን እናት ያውቋቸዋል።"

ካልቨርት ለጥቂት ሴኮንዶች አፉን ከፍቶ አይኖቹን አፍጥጦ ናትናኤልን ተመለከተው።

"እ...እየመጡ ነው አትለኝም አንዴ ባጭሩ!" አለ ካልቨርት ፊቱ በድንጋጤ በልዞ።

"አዎ።" አለ ናትናኤል ከርፈፍ ብሎ በቆመበት። የርብቃን እሪታ ሲሰማ የተፈጠረበት ድንጋጤ እያለፈለት ሲመጣ ያጠፋው ጥፋት ቀስ በቀስ ወደ ሰውነቱ እየዘለቀና እየሰረገ ሲገባ ተሰማው፤ ሀሊናውን እየገዛ ሲመጣ ድንጋጤው ሲያልፍ የሰራው ስህተት ግልጽ ሆኖ ታየው።

ካልቨርት እንደ መብረቅ ተወርውሮ ከጥግ የተቀመጠ ረጅም ቀሚስ አንስቶ በጭንቅላቱ አጠለቀና ሰማያዊ ባለአበባ ሻሽ ሸብ አድርጎ በላዩ ላይ ድርያውን ተከናንቦ ፊቱን ወደ ናትናኤል መለሰ።

"የማትረባ! እጃቸውን ሚስትህ ትከሻ ላይ ሲጭኑ ሰውነትህ ራደ? መጀመሪያውኑ አውቄሃለሁ ከሰው እርሻ ገብተህ የምታስካካ ዝይ ነህ። ይህ ያንተ ቦታ አይደለም። ያንተ ቦታ አዲስ አበባ ቢራ ቤቶች ውስጥ ነው።

ለመሆኑ በደም ስርህ የሚዘዋወረው ምንድነው? ቀይ ደም ወይስ ቢጫ መግል?" ካልቨርት በቁጣ እየተንቀጠቀጠ አንድ ሰፊ የሴት ቦርሳ ውስጥ እቃውን ያጉር ጀመር።

ናትናኤል ባለበት እንደቆመ በአልሀይ የሚርገበገበውን ካልቨርትን ሲመለከት የፊጸመው ስህተት ወለል ብሎ ታየው።

"እጇን እየጠመዘዙ ሲያስጮኟት መፈረካከስ ጀመርክ... አዬዬዋን ስትሰማ ስለሰጠህ ቃልኪዳን መስበክ አማረህ... ናትናኤል የሚወዱት ሰው አደጋ ላይ ሲወድቅ ምን እንደሚሰማ አውቀዋለሁ። እንዳንተ ለደቂቃዎች ሳይሆን ለቀናት ለሳምንታት አብሮኝ ኮርሟል። ይህ ብቻ አይደለም! የሚወዱትን ማጣት ምን ምን እንደሚልም ቀምሼዋለሁ። አሁን ድንገት ወጣ ብለህ የፍቅረኛህን ለቅሶ አዳምጠህ ስለመጣህ ካንተ ጋር በአንድ ሲባጎ ተሸብቤ ወደ መቃብሬ እንድነዳ ትጠይቀኛለህ? ! አ! ኢየሱስ!"

ናትናኤል ድምፅ ሳያሰማ ባለበት እንደቆመ ቆየ።

"አብረኸኝ ትጠፋለህ ወይስ እጅህን ትሰጣለህ?" አለ ካልቨርት የሴት ነጠላ ጫማውን አጥልቆ ሰፊ የሴት ቦርሳውን ዚኗ ከመዝጋቱ በፊት ድንገት ቀና ብሎ እየተመለከተው።

"አብሬህ እጠፋለሁ።" አለ ናትናኤል ጥርሱን ነክሶ እንባውን እየታገለ።

"ትረፍ ሲልህ ጥሩ መንገድ መርጠሃል።" አለ ካልቨርት ከሰፊው ቦርሳው ውስጥ አንድ ትንሽ ሽጉጥ አውጥቶ እየፈተሸ። "እጅህን ልትሰጥ ብትወስን ኖሮ እዚሁ ጨርሼህ ልሄድ ነበር የወሰንኩት። መቼም አይኔ እያየ እየመራህ እንድታሲዘኝ ልተውህ አልችልም። በል ቶሎ እንውጣ።" አለ ካልቨርት ሽጉጡን ፈትሾ አቀባብሎ መጠበቂያውን ብቻ ባለበት ትቶ መልሶ ቦርሳው ውስጥ እየከተተው።

ካልቨርት የሴት ልብስ ለብሶ በላዩ ላይ ድሪያውን ተከናንቦ ናትናኤል ደግሞ ከወገቡ በታች ሽርጡን እንዳሸረጠ በነጭ ሸሚዝ ከትንሿ ክፍል ተከታትለው ወጡ።

"ወዴት ልትሄዱ ነው?" አሉ የየምሥራች እናት ድምፅ ሰምተው ከጎዳ ብቅ እያሉ።

"ሰላም ነው።ወደ አዲስ አበባ ነው የምንሄደው በላቸው።" አለ ካልቨርት በአንግሊዝኛ ቋንቋ ፈጠን ብሎ። "እና ስላደረጉልኝ ሁሉ በደንብ አመሰግንልኝ።"

ናትናኤል ካልቨርት ያለውን በአማርኛ ተርጉሞ ለሴትየዋ ተናገረ።

"ውይ...ታዲያ ብትሄዱስ በዓመት በዓል ነው እንዴ! ምነው ዋል አደር ብትሉ።" አሉየተከፋ የሚመስሉት ሴትዮ ካልቨርት ለብሶት የመጣውን የሴት ልብስ ድጋሚ ለብሶ ሲያዩ ምስጢሩ እያጓጓቸው።

"ብንሄድ ይሻላል። የምሥራች ትጠብቀናለች። ዛሬ ከሰዓት መግባት አለብን።"

"በአውሮፕላን ነው የምትሄዱ?" አሉ ሴትየዋ።

"አዎ።" አላቸው ናትናኤል።

"ውይ አፈር በበላሁ! ደብዳቤ እንኳን ሳልጥፍ!" አሉ ሴትየዋ እጃቸውን ሽርጣቸው ላይ እየጠራረጉ "ማነሽ... እመ... እመቤት... ወረቀት ወዲህ በይ ...ቶሎ..."

"አይ..." አቋረጣቸው ናትናኤል እንዳያዘገይዋቸው ሰግቶ። "ሰሞኑን ከቻልኩ ተመልሼ እመጣለሁ. ከምሥራች ጋር። መልዕክት ግን አንግርሎታለሁ። አሁን ቶሎ መሄድ አለብን።"

ሊወጡ ሲሉ ካልቨርት ከቦርሳው ውስጥ በርካታ ገንዘብ አውጥቶ በአንግሊዝኛ ቋንቋ ምሥጋና እየደረደረ ለሴትየዋ ዘረጋላቸው።

"በቁልቢው! ኧረ እኔቴ! እዚህም ሆኖ የተቀበልኩትኮ ሁሉን ሳሟላበት አትም ስለሌለኝ እንጂ ደግሞ የምን ክፍያ አመጣችሁብኝ? የልጄ ባልንጀሮች ልጆቼም አይደላችሁ? ግድ የለም 'እግዜር ይስጥህ የኔ ልጅ' በልልኝ በአፋ- በቋንቋው።" አሉ ሴትየዋ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል መልሰው።

ከየምሥራች እናት ቤት ወጥተው ብዙም ሳይርቁ ከአንድ አነስተኛ ቡና ቤት ገቡና ጥግ ላይ ጨለምለም ያለ ቦታ መርጠው ተቀመጡ።

"አዲስ አበባ ነው ለመሄድ ያሰብኩት።" አለ ካልቨርት ቦታ ይዘው እንደተቀመጡ። "በዚህ ሰዓት ተመልሰው እመሀከላችን ይገባሉ ብለው አይጠረጥሩንም። ወደዚያው ማምራታችንን ቢትክክል አስካልደረሱበት ደግሞ ሠላም ልናገኝ የምንችለው አዲስ አበባ ውስጥ ብቻ ነው።"

"ታዲያ ለምን ለየምሥራች እናት እውነቱን እንድነግራቸው ነገርከኝ?" አለ ናትናኤል።

"አውቄ ነው። ተባራሪ የሚሄድበትን፣ የሚሸሸበትን በትክክል አይናገርም። ሴትየዋ ቢያወሩም ዋጋ የሚሰጠው የለም። ይልቅ እንዴት አድርገን ወደ አዲስ አበባ መሄድ እንደምንችል ነው ያልተገለፀልኝ።"

"ሦስት አማራጭ ነው ያለን- አውሮፕላን- ባቡር- መኪና።"

"አውሮፕላኑን እርሳው። ባቡር አንድ አማራጭ ነው። ቢሆንም በጣቢያዎች ላይ ሰዎች ሊኖሩአቸው ይችላል። አውቶቡስ ጣቢያዎችም ተመሳሳይ ናቸው።"

"እያቆራረጥን መጓዝ እንችላለን።" አለ ናትናኤል ዝም ብለው ተቀምጠው ያዘዙትን ሻይ ሲጠጡ ከቆዩ በኋላ።

"እንዴት?"

"ለጊዜው ከድሬዳዋ ብአገርም ቢሆን መውጣት... ከዛ በኋላ የጭነት መኪናዎችና የቤት መኪናዎች እየተከራየን እያቆራረጥን መጓዝ እንችላለን።"

"በአገር አስከየት ድረስ እንሄዳለን?" አለ ካልቨርት ትክሻው ላይ ካነገበው ከሰፊው ያሌት ቦርሳው ውስጥ አነስተኛ የአገር ጎብኚ ካርታ አውጥቶ አመሳል ክለው ጠረጴዛ ላይ እየዘረጋ። «እዚህ ነው ያለነው።»አለ ካልቨርት የሴባ ጣቱን ድሬዳዋ ላይ ተክሎ። «እዚህ ነው መድረስ ያለብን።» ጣቱን ከድሬዳዋ አንስቶ አዲስ አበባ ላይ ጫነው።

"እም...ይሽውልህ አንደኛው መንገድ በሐረር አቅጣጫ አድርጎ አለማያ ከመድረሱ በፊት ወደ ግራ ታጥፎ አሰበ ተፈሪ ይገባና ከዚያ ወዲያ በሚኤሶ አድርጎ ወደ አዲስ አበባ ይደርሳል። የተለመደው መንገድ ይህ ይመስለኛል።"

"ይመስለኛል? አታውቀውም እንዴ?" አለ ካልቨርት ደንገጥ ብሎ።

"እውነቱን ለመናገር አላውቀውም... የመጀመሪያ ጊዜዬ ነው ድሬዳዋ ስመጣ።"

"በእየሱስ! ከኔ አትሻልማ!" አለ ካልቨርት ወደኋላ ወንበሩ ላይ ተደገፎ።

"አታስብ አማርኛ እስከተናገርክ ድረስ የትም ይገፍህ መሄድ እችላለሁ፣ ኢትዮጵያ ውስጥ። ይሽውልህ... ሌላው አማራጭ ደግሞ ከሞላ ጎደል ከባቡር ሃዲዱ ጋር ጎን ለጎን የሚሄደው የየረር ጎታ መስመር ነው። ይታይሃል በዚህ አድርጎ..." ናትናኤል ወደ አዲስ አበባ ሊያመሩ

የሚችሉባቸውን ሁለት የመኪና መንገዶች አንድ በአንድ ለካልቨርት አሳየው።

"እኔ ሁለተኛውን እመርጣለሁ። እንዳልከው ብዙም የማይዘወተር ከሆነ..." አለ ካልቨርት።

"ጥሩ። ግን ከዚያ በፊት ልብሶቻችንን መቀየር አለብን። ከቤት ስንወጣ የምሥራች እናት አይተውናል።አዳኞቻችን ከጠነከሩባቸው ፈርተው ሊናገሩ ይችላሉ።"

መንገድ ከመጀመራቸው በፊት ናትናኤል ከአንድ የልብስና የጫማ ሱቅ ገብቶ ለካልቨርት የሚሆን ሸርጥና ጫማ፣ ለሁለቱም ደግሞ የአሰላም ቆቦች ገዝቶ ተመለሰ። ከአንድ ቡና ቤት መጸዳጃ ቤት ውስጥ ካልቨርት የለበሰውን የሴት ልብስ በአዲሱ ሸርጥ ከቀየረ በኋላ የወንድ ጫማውን ተጫምቶ መኪና ፍለጋ ወጡ።

"ጎን ለጎን ባንሄድ ጥሩ ነው። የሚፈልጉት ሁለት ሰዎችን ስለሆነ ዓይናቸው ጥንድ መንገደኞች ላይ ይበልጥ ጠንቃቃ ይሆናል።አንተ ከፊት ከፊቴ ሂድ፣ እኔ በቅርብ ርቀት እከተልሃለሁ።" አለ ካልቨርት።

"እንጠፋፋለና።"

"አንጠፋፋም። ብቻ አንተ ከጀርባህ መኖሬን ለማረጋገጥ አትጓላ መጥ። አማርኛ የምትናገር አንተ ስለሆንክ በተቻለህ መኪናውን ቶሎ ለማግኘት ብቻ ሞክር። እኔ እከተልሃለሁ። አታስብ። ለአንተ አዲስ ነው እንጂ እኔ የኖርኩበት ዓለም ነው፤ድብቆሽ።" አለ ካልቨርት። «እ...ናትናኤል ሊይዙን ቢችሉም ቀድመው የሚይዙት እንዳችንን ነው... አንተን ከያዙህ በሩቅ ስለማይህ ችግር የለውም፤ አመልጣለሁ። እኔን ከያዙኝ ግን የጥይት ድምፅ ስትሰማ ሳትገላመጥ ሳትደናገጥ ለማምለጥ ሞክር። አንተንም ከያዙህ የምመክርህ የገዛ ሕይወትህን እንድታጠፋ ነው። አለበለዚያ የሚከተለውን ለመሸከም መምረጥህ ነው።"

"መሣሪያኮ የለኝም።" አለ ናትናኤል መሣሪያ ቢናረውም የዚህን ዓይነት ዕብደት እንደማይፈጽም እየተማመነ።

"እንዴት?" አለ ካልቨርት በመደነቅ ፊት እየተመለከተው። «በእየሱስ ያንን ሁሉ ያስለፈለፍከኝ ባዶ እጅህን ነው ማለት ነው?»ካልቨርት ናትናኤል ላይ አፍጥጦ ቆየና ፈገግ አለ። "አትሙት ብሎ የፈጠረው ሞኝ ዝንጀሮ እንተን እየሁ።"

ብዙም ሳይቸገሩ በዱርዬዎች እርዳታ ከድሬዳዋ ተነስቶ ቢኬ የሚገባ አሮጌ የቤት ዕቃ የጫነ አነስተኛ የጭነት መኪና አግኝተው በሂሣብ ተስማምተው ተሳፈሩ። መንገዱ ተዘግቷል እያለ የሚነጫነጨው ሹፌር ሂሳቡን አለቅጥ ቢቆልለውም ካልቨርት ተሽቀዳድሞ ይሁን ስላለ ከጀርባ መኪናው ላይ ወጥተው ጉዞ ጀመሩ።

"አስፋልት መንገዱን ዘግተውታል። ዙሪያ ጥምጥም በአቧራው በሜዳው አሳብሬ ነው የምወስዳችሁ! እንደውም በእርካሽ ነው ያገኛችሁኝ አቦ!" እያለ እየተነጫነጨ ሹፌሩ ከመሪው ኋላ ገብቶ ከመነቃነቃቸው በፊት በብብቱ ከያዘው ቱባ ጫት ሁለት ዘለላ መዝዞ ወረወረላቸው። የጭነት መኪናው ከጀርባ የጫነው የሳሎን ፎቴዎች፣ ጠረጴዛዎች፣ ትናንሽ ሳጥኖች አንዱ በአንዱ ላይ ተነባብረው ቶከምረዋል። እዚያ ውስጥ ናትናኤልና ካልቨርት በትይዩ በተቀመጡ ሁለት የሳሎን ፎቴዎች ላይ ተቀምጠው አስፋልቱን ትተው ሹፌሩ ብቻ በሚያውቀው አቅጣጫ ሜዳ ለሜዳ በአቧራው ላይ እየጋለቡ ተዘጋ ፎተባለውን ኬላ አሳብረው ጋለቡ።

የጭነት መኪናው ያረጀ ብቻ ሳይሆን በእያያዝ ጉድለት ይሁን ወይ እንደ ወፍ ክንፍ አውጥቶ ሊበር በሚዳዳው የሹፌሩ አነዳድ ብቻ ክፋኛ ወላልቋል። በእያንዳንዱ ኩርባ ላይ የሚያሰማው ኪኪታ በእያንዳንዱ ጉድባ ላይ የሚለቀው ጓጓታ ከአሁን አሁን ተፈረካክሶ በበረሃው መሃል ተቆለለ ያስብላል።

ከጋቢናው በስተኋላ ባለው መስኮት ውስጥ ጀርባው የሚታያቸው ሹፌር ልጅ እንጂ አይደለም። የኮሰሰ ሰውነቱ በጫትና በመጠጥ እንደተጎዳ ያስታውቃል። አኳኋኑና አነዳዱ፣ በየሰበቡ በየኮርባው ከአፋ የሚወጣ ስድብና ጩኸቱ ግን ወጠምሻ ጎረምሳን ያስንቃል። ዙርባውን ፈትቶ ከጎኑ ካለው ወንበር ላይ ከበተነው ጫት አሁንም አሁንም እያነሳ አፉን ያጭቃል። መንገዱን ዘጉ የተባሉትን ወታደሮች ይሳደባል፣ አባቶቻቸውን ይራገማል፣ አናቶቻቸውን ያፈትራል...ሌላም ሌላም ነገር ያደርጋል...ወደፊት ይከንፋል...

ትንሽ እንደሄዱ ካልቨርት ከቦርሳው ውስጥ ትንሹን የአገር ጎብኚ ካርታ አውጥቶ ዘረጋና...

"አሁን የት ድረስ ነው ይህ ሰው የሚያደርሰን?" አለ ባጎነበሰበት ዓይኖቹን ብቻ አቅንቶ ናትናኤልን በግንባሩ እየተመለከተ።

"ይኸውልህ።" አለ ናትናኤል ካርታው ላይ ያለችውን ፆቢኬን ከተማ በትንሽ ጣቱ ነካ አድርጎ።

"ከዋናው መንገድ ተገንጥሎ ይወጣል ይሄ ከተማ?" አለ ካልቨርት በካርታው ላይ አፍጥጦ።

"መሆኑ ነው መሰለኝ።"

"ከዚያ በምን መጥጠል እንችላለን?" ካልቨርት ግንባሩን ከስክሶ ጠየቀ።

ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ። «እንጃ ካልቨርት። ይመሻል። እዛው ማደር ሳይኖርብን አይቀርም። አሁን ዘጠኝ ተኩል ሆኗል። አስራ አንድ... አስራ ሁለት ላይ ብንደርስ ነው። በዛ ሰዓት ወደ አዲስ አበባ የሚያመራ መኪና ማግኘት አስቸጋሪ ነው የሚሆንብን።»

ለአንድ አፍታ ካልቨርት ሃሳብ ይዞት ጭልጥ አለ። ናትናኤል ጓደኛውን ምን እንደሚያስብ ባያረዳም ዝም ላለማለት ያህል፦

"አሁን አዲስ አበባ ስንደርስ ምንድነው የምናደርገው?" አለ።

"በመጀመሪያ እዚያ እንድረስ። በነገራችን ላይ ይህች ቢኬ ወዳልነት ከተማ ከመታጠፋችን በፊት ንገረኝ።" አለ ካልቨርት።

"እሺ. እነግርሃለሁ። መቼም ባላውቃትም ክፋኛ ወደ ቀኝ ከታጠፈ እሷ መሆን አለባት። ከዛ ቀድሞ ሌላ የሚነጠል መንገድ የለም ካርታው ላይ።" አለ ናትናኤል በተቀመጠበት ፎቴ ላይ ለጠጥ ብሎ። "አዲስ አበባ ስንደርስ ምን ማድረግ እንዳለብን ብንነጋገር ግን ጥሩ ይመስለኛል። ቀድሞ ማቀድ ከመሸቀዳደምና ከመደናበር ያድናል- ካለፈው ልምዴ እንዳየሁት።"

"ምንም ዕቅድ አያስፈልግም።" አለ ካልቨርት ፊቱን በዙሪያቸው ወደተንጣለለው በረሃ መልሶ።

"እንዴት?"
"ምንም የምናደርገው ነገር የለማ።"
"ምንም ካልሰራን ለምን ወደዚያ እንሄዳለን?"

"ናትናኤል" አለ ካልቨርት በተሰላቸ ድምፅ። "ምን ለማድረግ ነው የምታስበው... አዲስ አበባ ውስጥ ተደብቀን ለመቀየት ይበልጥ አመቺ ስለሆነ ብቻ ነው ወደዚያ የምንሄደው። በቃ።"

"ርብቃስ! የኔስ ፍቅረኛ። እሺቸው ውስጥ መሆኗን እያወቅሁ የገዛ አንገቴን ለማዳን ስል ድምጼን እንዳጠፋሁ እንድቆይ ነው የምትመክረኝ?" ናትናኤል በስልክ የለማው ማስጠንቀቂያ እንድ በእንድ ታወሰው።

"ስለዚህ ምን ልታደርግ አሰብክ?"
"አስፈራራቸዋለኋ! እንዲለቋት።" አለ ብስጭት ብሎ።
"በምንህ ነው የምታስፈራራቸው?" አለ ካልቨርት ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ ብሎ።

"ደውዬ አነጋግራቸዋለሁ። አስካልለተቋትና በሠላም አስካልተዋት ድረስ ሰቅዳቸውን እንደማወጣ አስጠነቅቃቸዋለሁ።"

"እንበልና ሊለቂት ባይስማሙስ?"

"አዝረክርከዋለኒ ጉዳቸውን! እየተለቀመ ይገባታል።" ናትናኤል ንደ*ት ወረረው።

"እየህ... እዚህ ላይ ነው የማንስማማው። ልንገርህ... ይህን ምስጢር ልታወጣ ብትሞክር ቀድሜ የምቀንጥስህ እኔ ነኝ።" አለ ካልሸርት ሸተጥ የከተተበትን ኪሱን በቀኝ እጁ መታ መታ እያደረገ።

"ምን ለማለት ነው?" አለ ናትናኤል ዓይኖቹን አጥብቦ።

"ሰምተኸኛል። ባጭሩ ምስጢሩን ለማውጣት ብትሞክር ቀድሜ አገድልሃለሁ። ናትናኤል እንደ ተስፋ ቢኖረን... አንድ ጭላንጭል ቢታየን አሱንም ልታጨልመው ስትሞክር ገዛ* ብዬ አልመለከትህም።" ቁጭጡን አለ ካልሸርት።

"ተስፋ... ተስፋ አትበልብኝ ሰባቱ..." ናትናኤል የተሰማውን ንደ*ት መደበቅ አልቻለም። "የነፍስ ገዳዮች ጥርቅም... የወንበደ*ች ሆያሆዬ አይደለም ተስፋ የሚፈነጥቅብኝ... ተስፋ አይደለም። የሚታየኝ...እልቂት ነው...ጥፋት...ፍጅት... ውድቀት።"

"ታዲያ ለምኑ ፈራህ? ለአፍሪካዊ እልቂትና ፍጅት፣ ጥፋትና ውድቀት ከመቼ ወዲህ ባዳ ሆነብት? በዘርና በጎሳ፣ በፖለቲካና በሃይማኖት ሰበብ የገዛ ወንድሙን በየጫካው በጥይት እየጠዘጠዘ እየቀላ ላለ አኅጉ-ታዳኝ ሕዝብ እልቂትና ፍጅት አዲስ ናቸው? የገዛ መንጋጋው ሊያላምጠው የሌለው ... የገዛ ጨጓራው ሊሰለቅጠው የሌለው ነጋ ጠባ ከአውሮፓ አራጣ አበዳሪዎች ጓዳ ለማይጠፋ ድሀ ህዝብ ውድቀት ብርቅ ሆነ? ለምኑ ፈራህ ... ምን እንዳይመጣ ሰጋህ? ከዜሮ በታች ቁጥር አለ? ከአፍሪካ በታች ገሃነም አለ? ብንሻውም እንኳን ከዚህ በታች የምንወርድበት የምናዘቅጥበት ስፍራ የለም። አትስጋ።"

"አንደ* የተፋጀ ዝንተ ዓለም ቢፋጅ... አንደ* የወደቀ ዘለአለም ቢወድቅ ምን ገዶኝ ማለትህ ነው?" አለ ናትናኤል በሃሳቡ የመጣችበት ግን ዘውዲቱ ነበረች... 'ተጎድቼ ያለቀልኝ ሽርሙጣ... ምኔ ይጎዳል?'

"አላልኩም። ለደዌአቸው መድሃኒቱ እዚያው አመሀላቸው አፍሪካ ውስጥ መሆኑን መቀበል ተስኗቸው ከባዕድ ጋር እየተመሳጠሩ... ከመጤ

ጋር እየተሻረኩ የገዛ ወንድሞቻቸውን ዕልቂት የሚያራቡ አፍሪካውያን ናቸው። አፍሪካ አንድ መሆን አለባት።"

"አንድነትኮ በዘፈቀደ በአየር ላይ አይመሰረትም።" አለ ናትናኤል ስሜቱን ለማስረዳት ተቸግሮ። "እኔኮ ውህደትን አልተቃወምኩም። ግን ፖለቲካዊ አንድነት የኤኮኖሚያዊና የማህበራዊ ዕድገት ጥንቅር ውጤት ነው። ከዚያ ውጭኮ ውህደት ጭፍን ውህደት ዲሞክራሲን ችላ ማለት ብቻ ሳይሆን ኢሳይንሳዊ ነው።"

"ፕ!ኢሳይንሳዊ ... ሳይንሳዊ ቅራቅንቦ! በአፍሪካ ውስጥ ከነዛነት ወዲህ ስንት ሳይንሳዊ ፖሊሲዎችና ሳይንሳዊ ዕቅዶች በወረቀት እንደሰፈሩ አንድ ፈጣሪ ብቻ ነው የሚያውቅ። የየትኛው አፍሪካዊ አገር ኤኮኖሚ ሲያብብ ሲፈካ... የየትኛው አፍሪካዊ አገር ማህበራዊ ኑሮ ሲለመልምና ሲምነሸነሽ ታየ? በላ ንገረኝ!"

"ታዲያ እኮ የዚህ ምክንያቱ ዲሞክራሲያዊ ሂደት ስለሌለ ነው። ዲሞክራሲና ሠላም በሌለበት ዕድገት የለም..." አለ ናትናኤል።

"ውህደት ነው መልሱ!" ዕልህ ያጨናነቀው የካልሸርት ድምፅ አቋረጠው። "ልክ እንዳንተ በርካታ አፍሪካውያን ከፖለቲካ ውህደት በፊት ኤኮኖሚያዊ ግንባታ ሊቀድም እንደሚገባና የፖለቲካን ውህደት ወደፊት ልንቀዳጀው የምንችል ግብ አድርገው ያቀርቡታል። ነገር ግን ማስተዋል የሚገባን የምንጓጓለት ኤኮኖሚያዊ ጥንካሬ ሊፈጠር የሚችለው ሙሉ ፈቃደኝነት የተሞላበት መደጋገፍና መረዳዳት በአፍሪካ አገሮች መሃከል ሲሰፍን ብቻ ነው። ነገር ግን ይህ መደጋገፍና መረዳዳት በቅድሚያ የሚጠይቀው ነገር አለ- የጋራ ፖለቲካዊ መድረክ።"

"አንድ ጥያቄ ልጠይቅህ..." አለ ናትናኤል አቋርጦት። "አፍሪካውያንን ምንድነው ሊያስተሳስረን የሚችል? የአፍሪካ አንድነትኮ በሥነስርዓቱ የተደከመበት ዓላማ ነው። አልሆነም እንጂ።"

"ከባድ ጥያቄ!" ካልሸርት ጭንቅላቱን ወደኋላ ጥሎ የማሾፍ ሳቅ ሳቀ። "ምንድነው የውህደታችን መሠረት? በእየሱስ ምን እንድልህ ትፈልጋለህ? የሴንጎር ኒግሪትዩድ? የሌኩተሬ አፍሪካዊ ብዜረተኝነት? የንክሩማን የቅኝ ግዛት እከክ ቁስል ጠባሳ? አይደለም። ለእኔ ባዶ ሆዳችን ነው አንድ የሚያደርገን፤ የመሰንዝትና ያለመሰንበት ጥያቄ ነው የሚያስተባብረን። ተነጣጥለን ልንሞላው ያልቻልነውን ከርሳችንን ... ለየብቻ ቆመን ልናረጋግጠው ያቃተንን ሰላምና ደህንነታችንን እጅ ለእጅ ተያይዘን ልንጋፈጠው ይገባል! በእኔና በእንተ እግር ላይ የወደቀን ቋጥኝ ለማንሳት የእኔንና ያንተን የዝምድና ግንድ መቁጠርና መመርመር አያሻንም።

በመጀመሪያ እንሮቻችን ከመጨፍለቃቸው በፊት ቀረዳድተን ቋጥኙን ከሳያችን ማንሳት አለብን። አለቀ። የአፍሪካ ውህደት የተደከመበት ነው ላልከው... እርሳው። ለእኔ አይዋጥልኝም። በቀንጀ ቀንጀ ከተሞች ቀንጀ ቀንጀ ህንፃዎች እየገነቡ የአፍሪካ ድርጅት፣ የአፍሪካ... ኮሚሽን የአፍሪካ... ኢንስቲትዩት እያሉ ስም ማውጣት... ትንሽ ትንሽ እየሰሩ ብዙ ብዙ የሚከፈላቸውና በሽንጠ ረጃጅም ቀንጀ ቀንጀ የአውሮፓ መኪናዎቻቸው ቀንጀ ቀንጀ ኮረዶችን እየጫኑ መዘር ሥራቸው የሆነ ውድ ውድ አህስፐርቶችን ማሰባሰብ አፍሪካን አንድ አያደርጋትም።"

"እኔኮ ሊገባኝ ያልቻለው..." ናትናኤል የጀመረውን ሳያጨርስ ለጥቂት ሰከንዶች ዝም አለ። "አቪ ሆነ እንበል። እንዲያው ድንገት አፍሪካ አንድ ሆናለች ብለህ በመገናኛ መስመሮች ስትሰሩና ሌላውን ተወው አፍሪካውያን አራሳቸው ምን ይላሉ? ፋጹም ያላሰቡበትና ባማንበራቢና አእናሚያዊ ህብረት ያላለፉበት ... ወንድማማችነታቸውን አጠናክረው በሚገባ ያልተዋወቁበት... ድንገትኛ ዱብ ዕዳ ሲመጣባቸው ምን ይላሉ?"

"ምን ይላሉ?" ካልቨርት መልሶ ጠየቀ። "አየህ... አንተ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ያለውን ህዝብ የፖለቲካ አመለካከት አልተረዳህም። አፍሪካ ውስጥ ፖለቲካ ግለሰብአዊ ነው። ግለሰቦች ፖለቲካን ይፈጥሩታል እንጂ የፖለቲካ አመለካከት ግለሰቦችን አይቀርጽም። ምክንያቱም ፖለቲካ ራስን መጠበቂያ መሣሪያ ነው። አፍሪካ ውስጥ ጥያቄው የትኛው የፖለቲካ መስመር ለሰዎች ይበጃል አይደለም። ጥያቄው የትኛው የፖለቲካ መስመር ሥልጣን ላይ ያስነባብሮኛል ነው። ለዚህ ነው ፖለቲካ ግለሰብአዊ ነው የምልህ። ነፃ አፍሪካ አንድ ብትሆን አፍሪካውያን የሚሉት 'አፍሪካ አንድ ሆነች ነው።' በቃ።"

ያለባት መኪና ድንገት ፍጥነቷን አብርዳ ከኋላዋ የአቧራ ቁልል አንስታ ወደ ቀኝ ሰትታጠፍ ቢኬ መንገዱ ላይ ደርሰናል ብለው አሰቡ። ለአንድ አፍታ ተያዩ። ወዲያው ካልቨርት ወደጎን አዝምሞ ከሹፌሩ ጀርባ ያለችውን ትንሽ መስኮት እየደበደበ ሹፌሩ መኪናዋን እንዲያቆም በምልክት ይውተውተው ጀመር።

"ምንድነው? ምንድነው የምታደርገው?" አለ ናትናኤል የነልቨርት ፊሊጥ አልገባህ ሲለው።

"አቁም በለው። እቃ ጥለሃል በለው።" አለ ካልቨርት ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ።

ናትናኤል ወደ መስኮቱ ተጠግቶ ለሹፌሩ ዕቃ መጣሉን በምልክት ሲያስረዳው ሹፌሩ መኪናውን አብርዶ ጥግ አስያዛት።

"ምን ሆናችኋል?" ሎቪ ሹፌሩ ጭንቅላቱን ወሞገዘ።

"ምንድነው የፈለከው?" አሉ ናትናኤል በኮራው ፊቱን ወደ ካልቨርት መልሶ።

"መጣሁ።" አለ ካልቨርት። ከጭነት መኪናዋ ጀርባ ዘሎ ወረደና ወደ ሹፌሩ ሄደ። የሹፌሩን በር ከፍቶ ያለሃተታ የሹፌሩን ኮንደ ጨመደደና ንትቶ አወረደው። የሚነጫነጨው ሹፌር አግሮች መሬት እንደነኩ ካልቨርት የቀኝ አጁን አንስቶ አንገቱ ስር ቢለው ያ ጫትና መጠጥ የሸረሸሩት ሹፌር ወርዶ እግሩ ስር ተቀለለ።

"ምን ማድረግህ ነው? አብደሃል እንዴ?" ናትናኤል ከተተመጠበት ወንበር ጋር እንደተጣበቀ ሁሉ ካለበት ሳይንቀሳቀስ ጮኸ።

ካልቨርት የናትናኤልን ጩኸት ችላ ብሎ ብአርጋታ የሹፌሩን እጆች ወደኋላ አዙሮ ግጥም አድርጎ አሰረና አቆን በጨርቅ ጎስጉሶ ሲጨርስ ብብትና ብብቱ ውስጥ ገብቶ እያንዘላዘለ ከጭነት መኪናው ጀርባ በዕቃዎች መሃል የተጠቀለለ ምንጣፍ ገልጦ ከውስጥ አንጂመው።

"ውረድና ከፊት ግባ።" አለ ካልቨርት ምንም እንዳልተፈጸመ ሁሉ ናትናኤልን አየተመለከተ። ወዲያው ፊቱን አዙሮ ብሹፌር በር በኩል ገባና መሪውን ጨበጠ።

ናትናኤል ሁኔታውን ሲያይ በፍጥነት ከመኪናው ጀርባ ዘሎ ወረደና ከጎን ያለውን የጋቢና በር ከፍቶ ከካልቨርት ጎን ጋቢናው ውስጥ ገባ። አብሮት የማሸሸው ሰው ባህርይ ቀስ በቀስ እየተገለፀለት ሲመጣ ናትናኤል ስጋት ገባው።

"ምንድነው የሠራኸው? ምን አደረገህ ሰውየው?" አለ ናትናኤል ድንጋጤ ፊቱን አዛጥፉቶት።

"ናትናኤል ለሁሉ ነገር ጊዜ አለው። ለግብረገብም ጊዜ አለው። ገና ለገና መሪውን ስለያዘ የፈለገበት ሲወስደኝ እንደሰንጋ በሬ ከጀርባው ተቆልዬ የምሄድበት ምክንያት የለም። መሄድ የምፈልገው ወደ አዲስ አበባ ነው። የአዲስ አበባ አቅጣጫ ደግሞ በዚህ አይደለም።"

ካልቨርት ያለ ጥድፊያ የጭነት መኪናዋን አሽከርክሮ ተገንጥለው ወደ መጡበት መንገድ ተመለሰና ከዋናው መንገድ ሲደርስ ወደ ቀኝ ታጥፎ የመኪናውን አፍንጫ ወደ አዲስ አበባ መለሰው። ከኪሱ ውስጥ ያችኑ ትንሽ የመንደኛ ካርታ አወጣና ከመሃላቸው ዘረጋት።

"ስለሚቀጥለው ከተማ ንገረኝ። ርቀቱን፣ ፀባዩን የምታውቀውን ሁሉ።" አለ ካልቨርት ቁርጥ ባለ ድምፅ። ሰውየው - ሰካራሙ ካልቨርት ድንገት ቆፍጣና ወታደር ሲሆንበት ናትናኤል ግራ ተጋባ።

"አ...አፍደም ይላል... አላውቀውም።" አለ ናትናኤል ስለ አፍደም የሚናገረው ግራ ገብቶት።

"ስለአየሱስ ብለህ ርቀቱን ንገረኝ! የያዝከውክ ካርታ ነው!" አለ ካልቨርት በስጨት ብሎ።

"አ...አርባ... አርባ አምስት ኪሎ ሜትር ይሆናል።" አለ ናትናኤል ከቢኬ መገንጠያ እስክ አፍደም ያለውን ርቀት ለመገመት እየሞከረ።

"የሚቀጥለው ከተማ ከነርቀቱ?"

"ሚኤሶ። ርቀቱ... አጥፍ ይሆናል... ዘጠና...ሙቶ..."

ካልቨርት ሰዓቱን ተመለከተ። አስራ አንድ ከሃያ ይላል።

"የሚቀጥለውስ ከቶማ?"

"እንጃ። አይነበብም። አንድ ነገር አፍስሰህበታል።"

"ተወው አረቂ ይሆናል። የሚቀጥለውስ ከተማ ከነርቀቱ?"

"እዋሽ። ርቀቱ እንጃ። ሩት ነው።" አለ ናትናኤል መገመቱ ቢያስቸግረው። ካርታ እንዴት መነበብ እንዳለበት የሚያውቀው ነገር የለም።

"እምጣ።" አለ ካልቨርት መኪናውን ጥግ አስያዘ። ካርታውን ከናትናኤል እጅ ተቀብሎ ሲያጠናው ቆየና ቀና አለ-

"ዛሬ ሌሊቱን አዋሽ ደርሰን እናድራለን። በጠዋት ተነስተን በሌላ ተሽከርካሪ እንቀጥላለን።"

"ነዳጅስ ይበቃናል?"

"አሱን የሚያውቅ አንድ ዲያብሎስ ብቻ ነው።"

ቀኑ እየሸሸ ምሽቱ እየደመቀ ሲመጣ ዝምታ ተጫናቸው። የሚጓዙበት አሮጌ የቤት ዕቃ የጫነች አሮጌ መኪና ከምታሰማው ኪኪታ በስተቀር ጋቢናው ውስጥ ፀጥታ ሰፈነ። ጨለማው ሊጋርዳቸው ሲዳዳው ካልቨርት አንዴ ይህን አንዴ ያንን ሲጫን ከቆየ በኋላ የመኪናውን የፊት መብራት አበራው።የበራው ግን የግራው ወገን አንድ መብራት ብቻ ነበር። ፍጥነታቸውን ቀንሰው ወደፊት ቀጠሉ።

በመንገዳቸው ላይ ትናንሽና ከፍ ከፍ ያሉ ጥቂት ከተሞች ቢያጋጥሟቸውም ጉዞአቸውን ያለማቋረጥ ቀጠሉ። ምሽቱ ከገፋ በኋላ አንድ ከፍ ያለች ከተማ አጋጠመቻቸው።

"ሚኢሶ የሚሏት መሆን አለባት ይህች።" አለ ናትናኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ፀጥታውን አደፍርሶ።

ከተማዋን አልፈው ድጋሚ ጭልጥ ባለው በረሃ ውስጥ ሰመጡ። ከከተማው ብዙም ሳይርቁ ከጀርባቸው ድምፅ ይሰማቸው ጀመር።

"ምንድነው?" አለ ናትናኤል ፊቱን ወደኋላ መልሶ።

ካልቨርት በፍጥነት መኪናዋን ጥግ አስይዞ በሩን ከፍቶ ዘሎ ወረደና ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ተመልሶ መጣ።

"ምንድነው?" አለ ናትናኤል

"ሰውየው ነው።"

"ነትቶ ነው?" አለ ናትናኤል ካልቨርት ሹፌሩን ማለቱ እንደሆነ ሲገባው።

"እም።"

"ምን አደረከው?" አለ ናትናኤል ሃሳብ ገብቶት።

"አስተኝቼው መጣኋ።"

ሌሊቱ ከተጋመሰ በኋላ ካሉበት መንገድ በስተቀኝ ተገንጥሎ የሚሄደውን የአስብን መንገድ ሲያዩ ከፊታቸው የተንጣለለችው አነስተኛ ከተማ የአዋሽ ከተማ እንደሆነች ገመቱ።

ወደ ከተማዋ እየተጠጉ ሲመጡ በግራና በቀኝ ያለው በረሃ ድንገት በትናንሽ ቤቶች የተሞላ መሰለ። ወደ ከተማዋ ዘልቀው ከመግባታቸው በፊት ካልቨርት መኪናቸውን ጥግ አስያዘና በሮቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ። ጊዜው እጅግ በመግፋቱ ይሆናል በአካባቢው የሚዘዋወር ሰው አይታይም። ከተማዋን መሃል ለመሃል ሰንጥቆ የሚያልፈውን መንገድ ይዘው ወደ ትንሿ ከተማ እምብርት በእግራቸው ቀጠሉ።

አልፎ አልፎ ከተዘጉ በሮችና መስኮቶች የሚያመልጥ የብርሃን ጭላንጭል ይታያል። ልብሳቸውን የሚያርገበግበው ደረቅ ቀዝቃዛ የሌሊት ንፋስ ፊት ፊታቸውን ሲላቸው አይኖቻቸው እምባ አቀረዘዙ።

"በዚህ ሰዓት ማደሪያ ማፈላለግ አትኩሮት መሳብ ይመስለኛል።" አለ ካልቨርት በትከሻው ያነጣጠውን ቦርሳ አውርዶ ደረት ደረቱን የሚለውን ንፋስ ይከላከልለት ይመስል ደረቱ ላይ ሰጥፎ ይዞ።

"አዎ...እነዛ የጭነት መኪናዎች ይታዩሃል?" አለ ናትናኤል አገጩን ማዶ በጨለማው ውስጥ ጭነታቸውን ጋራ አሳክለው ሽራቸውን ተጀቡነው ወደተደረደሩ ከባድ የጭነት መኪናዎች አሹሎ "...ከነሱ ውስጥ ጠዋት ወደ አዲስ አበባ የሚነቃነቅ አይጠፋም። እንዳንዶቹን አነጋግረን ከተስማማን አሁኑኑ እንሳፈርና በጠዋት ገዙ መጀመር እንችላለን።"

በፊት ወዳዩአቸው የጭነት መኪናዎች እንደቀረቡ ናትናኤል ወደ እንደኛው የጭነት መኪና ተጠግቶ በመወጣጫው ላይ ተንጠላጠለና ፊቱን በሳን መስተዋቱ ላይ ለጥፎ ወደ ጋቢናው ውስጥ ተመለከተ። አንድ ሰው ጋቢ ተጀቡኖ ከመሪው ጎን ባለው ወንበር ላይ ተኝቶአል። መስኮቱን በዝግታ አንኳኳ። ሰውየው ባንኖ ተነስቶ እያመነታ መስኮቱን ዝቅ አደረገና "ምንድነው?" አለ በእንቅልፍ ልቡ ጋቢውን ከጭንቅላቱ ላይ እየገፈፈ።

"ይቅርታ ረበሽኩህ። ባክህ መንገድ ላይ መኪና ተሰብሮብን ነው። ዛሬ ጠዋት ወደ አዲስ አበባ ለመነሳት ነበር ያሰብነው። ጠዋት ወደዛው ትነሱ እንደሆነ የምታደርስልኝ ፖስታ ነበር።" አለ ናትናኤል።

"ወደ አዲስ አበባ አይደለም የምንሄደው፤ ሚሌ ነው።" አለ ሰውየው ናትናኤል ከመናገሩ ፊት መስኮቱን እየዘጋበት።

ናትናኤል ታሰፋ ሳይቆርጥ ከመኪና መኪና እየቀያየረ መጠየቁን ቀጠለ። አራተኛው መኪና ውስጥ ያገኘው አውታንቲ ወደ አዲስ አበባ የሚሄድ መሆኑን ሲነግረው መጣሁ ደብዳቤውን ይዤ ብሎት ወደ ካልቨርት ተመለሰ።

ለአውታንቲው ሳይነግሩት ድምፅ ሳያሰሙ ወደ አዲስ አበባ ከሚሄደው የጭነት ጀርባ ላይ እየተንጠላጠሉ ወጥተው ከጭነቱ የፊት ጫፍ ሽራ ገልጠው ገብተው ተደበቁ። የለበሱት አቪራማ ሽራ ከጨካኙ ንፋስ ቢያተርፋቸውም ሰውነታቸው ተረጋግቶ ለማረፍና እንቅልፍ ለማሸለብ አልቻሉም።

ማለዳ ላይ የተደበቁበት የጭነት መኪና የአዋሽን ከተማ ሰቆ እያዣራ እያገሳ አቪራውን እያቦነነ ወደ አዲስ አበባ ለመክነፍ የመጀመሪያ ባይሆንም የኋላ ኋላ የቀደሙትን መኪናዎች ተከትሎ ረጅሙን በረሃማ መንገድ በጠዋቱ ተያየዘው።

አልፎ አልፎ ብቻ የተሸፋፈኑበትን ሽራ ገለጥ እያደረጉ ከፊት ለፊታቸው እየተሽቀዳደመ ወደ መኪናው ሆድ ስር የሚገባውን የአስፋልት መንገድ እያዩ ቆዩ። ሲረፋፍድ ፀሃይዋ እየጋለች፤ እየጠነከረች ስትመጣ ከሽራቸው ስር የሚፍለቀለቀው ሙቀት ሰውነታቸውን እሳት እንደገላመጠው ጎማ አልፈሰፈሰው። ከሽራው ውስጥ ለመውጣት ግን አልደፈሩም።

"አልቻልኩትም ሙቀቱን።" አለ ናትናኤል ሽራውን ገለጥ አድርጎ ይዞ በተቻለው መጠን ከፊት የሚነፍሰውን ንፋስ ወደ ሽራው ስር ለማስገባት እየሞከረ።

"ለመተኛት ሞክር።"

ወለንጌሉን እንዳለፉ የተሳፈሩበት መኪና ድንገት ፍጥነቱን ቀንሶ ጥግ ሲይዝ ሁለቱም በየያቅጣጫው ተደፉ። ወዲያው የሌላ መኪና ድምፅ ተሰማቸው። የተሳፈሩት ከሚነቱ በላይ ስለሆነ እያቸት ከሚነት መኪናው ጎን ለጎን የሚሄደው መኪና አልተያቸውም። ወዲያው ያለቡት መኪና ጥግ ይዞ እንደቆመ አንድ ጥቁር ራንጅሮቨር አለሳ ብሎ ከፊት ቆመ።

"አነሱ ናቸው!" አለ ካልቨርት በጥድፊያ ሽራውን መልሶ በጭላን ሞል ቁልቁል እየተመለከተ።

ጥግ ይዛ የቆመችው ራንጅሮቨር የፊትና የኋላ በሮች ተከፍተው አራት ሰዎች ወረዱ። በእጃቸው አጫጭር አውቶማቲክ ጠመንጃዎች ይዘዋል። የያዟቸውን መሣሪያዎች ለመደበት ሙከራ ሳያደርጉ ወደፊት ደግነው ይዘው በፍጥነት ወደ ጭነት መኪናው ተጠጉና በግማሽ ክብ ቅርፅ ራንጠር ራንጠር ብለው ቆሙ።

"አርግጠኛ ነህ? እነሱ ናቸው?" አንሾካሾክ ናትናኤል ከሽራው ስር።

"ዝም በል!" አለ ካልቨርት ሽራውን በግራ እጁ በስሱ ከፈት አድርጎ እንደያዘ ቀኝ እጁን በሽራው ስር ቁልቁል ለድዶ ሽጉጡን ከኪሱ ውስጥ እያወጣ።

ከራንጅሮቨሩ ከወረዱት ሰዎች መሃል ሦስቱ ግራና ቀኝ በተን ብለው ሲቆሙ አራተኛው አውቶማቲክ ጠመንጃውን ወደፊት እንደደገነ ወደ ከባድ መኪናው ሹፌር ተጠግቶ እንዲወርድ ምልክት ሰጠው። ሹፌሩና ረዳቱ ያለክርክር ከሚነት መኪናው ወረዱ።

"እንዳትነቃነት!" ራቅ ብሎ የቆመው ሰው ሹፌሩ ላየ ጮኸበት።

ሹፌሩና ረዳቱ ከመኪናው ስር በመሆናቸው ከጓደን ቢከለሉም ካልቨርት አራቱን አዲስ መጤዎች በጥንቃቄ ይከታተላቸው ጀመር።

"የጫናችሁት ሰው አለ?" አለ አራተኛው ሰው በቁጣ ድምፅ የያዘውን አውቶማቲክ መሣሪያ አፈሙዝ በከባድ መኪናው ሹፌር አቅጣጫ ደግኖ።

"የለም። ሁለታችን ብቻ ነን።" የሽፈሩ ድምፅ ከበስተግራ ተሰማ።

"ጭነታችሁን ገልጠን አንድ በአንድ እንፈትሻለን። ሰው ብናገኝ ወየውላችሁ። የምንከታተለው ከፍተኛ ወንጀለኞችን ነው። እውነቱን ንገረኝ።" አለ መሣሪያውን የያዘው ሰው አየተቁነጠነጠ። "ፖሊሶች ነን... የምንከታተለው የመንግሥት ወንጀለኞችን ነው።"

"እንደፈለጋችሁ ፈትሹ፤ ሁሉንም ብቻ ነን።" አለ ትርፍ ሰው እንዳልጫነ ለአሯሩ እርግጠኛ የሆነው ሹፌር በሚንቀጠቀጥ ድምፅ።

"ጥሩ እንዳትነቃነቅ።" አለ አራተኛው ሰው መሣሪያውን ደግሞ እንደያዘ ወደ ጭነት መኪናው እየተጠጋ። በአርጋታ ወደፊት እየተራመደ በዓይኑ ጭነቱን ይዳብስ ጀመር።

አራቱ ብለው ሁኔታውን በገመታ ይከታተሉ ከነበሩት ሦስት ሰዎች የመሃሉ ድንገት ተጣራና ጭንቅላቱን ወደኋላ መታ አደረገ። ወዲያው ወደ ጭነት መኪናው የተጠጋው አራተኛው ሰው ፊቱን መልሶ ወደ ጓደኞቹ ሮጥ ብሎ ተመለሰና ሰብሰብ ብለው ይነጋገሩ ጀመር።

"ጠዋት ምን ያህል መኪናዎች ቀድመዋችሁ ወደ አዲስ አበባ ተነስተዋል?" አለ አራተኛው ሰው ፊቱን ወደ ጭነት መኪናው ሹፌር መልሶ ድምፁን ከፍ አድርጎ።

"አንድ ሶስት - አራት ይሆናሉ።" አለ ከጭነት መኪናው ወርዶ የቆመው ሹፌር።

ወዲያው አራቱ ሰዎች ሮጥ ሮጥ እያሉ ሬንጅሮቨራቸው ውስጥ ገቡና በአዲስ አበባ አቅጣጫ በረሩ።

"አፍ ...ፍ!" አለ ካልቨርት ጭንቅላቱን በተኛበት ጀንደ ላይ ጥሎ።
"ሄዱ?" አሉ ናትናኤል ሽራውን እንደተከናነበ በሽክሽክታ።
"አዎ። ያለቀልን መስሎኝ ነበር።"

የጭነት መኪናው ሹፌር መኪናው ውስጥ ገብቶ ሲንቀሳቀስ በተቻላቸው መጠን መንፈሳቸውን አረጋግተው መመካከር ያዙ።

"ያለጥርጥር በየከተሞቹ ኬላዎች ላይ ይጠበቁናል። በተለይ ወደ አዲስ አበባ እየቀረብን ስንመጣ አስቸጋሪ ነው የሚሆንብን።" አለ ናትናኤል።

"አዎ። ከአሁን ወዲያ ወደየትኛውም ከተማ መግባት የለብንም። ወደ ከተሞች ስንቀርብ እየወረድን ከጀርባ በግማሽ ኪሎ ቅርፅ በእግር ማለፍ ነው ያለን አማራጭ።"

"ከናዝሬት ወዲያ ያለውን አካባቢ አውቀዋለሁ፤ መንገዱን በሩቅ እያታ አስነቱከተልን ድረስ ችግር አይገጥመንም።" አለ ናትናኤል።

ናዝሬት ከተማ ሲደርሱ አንድ አምስት ኪሎ ሜትር ሲቀራቸው ከተደበቁበት ሽራ ውስጥ ብቅ ብቅ እያሉ ከኋላና ከፊት ሌላ ተሽከርካሪ አለመኖሩን ካረጋገጡ በኋላ በጭነቱ ላይ እየዳዩ ወደ መኪናው ጎላ ተጠጉ። ሽራው የተጠፈረባቸውን ወፋፍራም ገመዶች የሙጢኝ ጨምድደው ይዘው ቁልቁል ተንሸላተቱ።

"ተጠንቀቅ። አስፋልቱ ላይ አንዳታርፍ። በሁለት እግሮችህ ለማረፍና ለመቆም አትሞክር፤ ከዘለልክ በኋላ ጭንቅላትህን ቀብረህ ተንከባለል። እኔ ስዘል ተመልከት።" አለ ካልቨርት በወጣትነት ዘመኑበአገሩ ውስጥ ያሳለፋቸውን የከማንዶ ሀይውቱን እያስታወሰ።

በሰላሳ ሜትር ርቀት ልዩነት ሁለቱም የተንጠላጠሉባቸውን ገመዶች አዩለቀቁ ከጭነት መኪናው ላይ ተፈናጠሩ። ካልቨርት አልተንዳም፤ ናትናኤል ግን ግራ ክንዱ ክፉኛ ተገሸለጠ።

"አስፋልቱ ላይ አትረፋ እያልኩህ እንዲያውም ተርፈሃል።ወደኋን ባትንከባለል ኖሮ ይሄ አስፋልት ጭንቅላትህን ነበር የሚፈረክሰልህ።" አለ ካልቨርት እየሮጠ መጥቶ ናትናኤልን ደግፎ እያነሳው።

አውራ መንገዱን እየራቁ፤ እየሸሹ የናዝሬትን ከተማ በስተቀኝ ከጀርባዋ ሀሪት።

"መንገዱ ወደቀኝ የሚታጠፍ ስለሆነ ከዘህ በኋላ በቀጥታ መስመር ብንሄድ በሃያ ወይም በሃያ አምስት ኪሎ ሜትር ላይ በዱከምና በሞጆ መሃል መንገድ ላይ ብቅ እንላለን።" አለ ካልቨርት ካርታውን አውጥተው ሲያጠኑት ከቆዩ በኋላ።

አንዳለው ከሦስት ሰዓት ተኩል የእግር ጉዞ በኋላ በሞጆ ከተማ አልፈው ከአውራ ጎዳናው ጋር ተገናኙ። ብዙም ሳይቆዩ አነስተኛ የሕዝብ ማመላለሻ የገጠር አውቶቡስ አስቁመው ተሳፈሩ።

"አዲስ ፊሊጥ!" ይላሉ አውቶቡሱ ውስጥ ከሹፌሩ ጀርባ የተቀመጡ አዛውንት ድምፃቸውን ከፍ አድርገው። "ከአውቶብሱ ገብቶ

መፈተሽ የአባት... ቀበሀን አውልቅ፤ ሃሥበንብህን አውርድ ብሎ ነገር ምንድነው? ወቸጉድ!"

"የሚፈልጉት ሰው አለ መሰለኝ።" አለ ባሻገር የተቀመጠ ልጅ አግር።

"ታዲያ ቢኖርስ! ባለፍንበት ከተማ ሁሉ እየቀምን ቀበና ክንበንባችንን መገፈፍ የአባት ነው? ልማድ ነው? ወይ ፈጣሪ!" ሽማግሌው ተቆጡ።

"ምንድነው?" አላቸው ናትናኤል ከጎኑ የተቀመጡትን ሴትዮ።

"እንጃ! ባለፍንበት ከተማ ሁሉ መሣሪያ ደግነው እንደ ሽፍታ ሲበረብሩን ዋሉ።" አሉት ሴትዮዋ መደነቃቸውን፣ መገረማቸውን ለማሳየት እጃቸውን አፋቸው ላይ ጣል አድርገው።

"እነማን ናቸው?" ናትናኤል ግራ የተጋባ መስሎ ጠየቃቸው።

"ምኑን አውቀው! ብቻ ከወለንጭቲ የጀመሩ ሰባቱ እያስቆሙ ሁሉት ሁለት፣ሦስት ሦስት እየሆኑ እንዲህ-እንዲህ እያደረጋቸው ሲበረብሩን ዋሉ። ሆ! እንደ አነሳሳችሁክ ገና ቅድም ታዲስ አበባ ደርሰን ነበር... ጊዮርጊስ ይደላቸው"

ናትናኤል ዞር ብሎ ካልቨርትን ሹክ አለው።

ደብረዘይት ሊደርሱ ትንሽ ሲቀራቸው ተጠቃቀሱና መጀመሪያ ካልቨርት እራቅ ብሎ ደግሞ ናትናኤል ተከታትለው ወረዱ።

"ምንድነው?" አለ ካልቨርት አውቶቡሱ ውስጥ የተባለውን ሁሉ አጣርቶ ለመረዳት ጓጉቶ።

ናትናኤል አውቶቡሱ ውስጥ የሰማውን ሁሉ ዘርዝሮ ነገረው።

"ከአሁን ወዲያ መኪና ላይ መውጣት የለብንም።" አለ ካልቨርት።

"ታዲያ እንዴት አናደርጋለን?"

"አሁን ሁለታችንም የተዳከምን ይመስለኛል። ለጊዜው ከመንገድ ፈቀቅ ብለን እንረፍና ከጨለመ ወዲያ ሌሊቱን መንገዱን ተከትለን በእግራችን እንቀጥላለን። ከበረታንና በሰዓት አምስት ኪሎ ሜትር ብንጓዝ እንኳን ከምሽቱ አንድ እስከ ጠዋቱ አንድ ሰዓት ስልሳ ኪሎ ሜትር ሽፈንን ማለት ነው። ፀሐይ ስለማይበረታብን የምንሸነፍ አይመስለኝም።"

ከመንገዱ በጣም ቀኝ እርቀው ገብተው በአውላላው መሬት ላይ ሰብሰባዋ በቆመች የግራር ዛፍ ስር በደረታቸው ተደፍተው ለማረፍ ሞክሩ። እየጠለቀች ያለችው ፀሐይ እንደጌጥ ብታብረቀርቅም ሙቀቷ እየከዳት መጣ። አውላላው ሜዳ ላይ ብቻውን እየተመላለሰ የሚጋልበው ቀዝቃዛ ነፋስ ሰውነታቸውን ጠዘጠዘው፣ ምግብ ሳያገኝ ሁለተኛ ቀኑን የያዘው ሰውነታቸውም ከፊት የተደቀነውን መንገድ ቁጭ አድርጎ ተዳከመ። ቢሆንም ፀሐይ ልትሸሸግ ሲዳዳት ከተኙበት ተነስተው የመንገዱን ጥግ ይዘው በአዲስ አበባ አቅጣጫ ገፀአቸውን በእግር ተያያዙት።

"እርምጃህን አትቀያይር... በአንድ ዓይነት ፍጥነት አንድ አይነት ስፋት ተራመድ... አለበለዚያ ይደክምሃል።" አለ ካልቨርት እጅጉን እያወናጨፈ፣ ከጎን ከጎኑ የሚንቦሰቦሰውን ናትናኤልን ዞር ብሎ ተመልክቶ።

አልፎ አልፎ በሩቁ ያሜኪና መብራት ሲታያቸው ፈጠን ብለው ከአውራ መንገዱ አራቅ እያሉ መሬቱ ላይ በደረታቸው አየተኙ አያሳለፉ መንገዳቸውን ያለንግግር ቀጠሉ። ሁለት ጊዜ ጅቦች በያጋጥሟቸውም ሁለቱንም ጊዜ የካልቨርት ሽጉጥ የጥይት ጩኸት አተረፋቸው።

እንዳሰቡት እስከጠዋቱ አንድ ሰዓት ድረስ አልተገዙም። ከጠዋቱ አስራ አንድ ሰዓት አካባቢ አቃቂ ከተማ እንደደረሱ ያለዕረፍት መቀጠል አንደማይችሉ ስለተረዱ ከመንገዱ ወጥቶ አራቅ ካለ ጫካ ውስጥ ገብተው ተኙ።

ካልቨርት እንቅልፍ ያዙት ጭልጥ አለ።ናትናኤል እስካሁን ያሳለፋቸውን ሁኔታዎች አንድ በአንድ በህሊናው እየመላለሰ ይቃኝ ጀመር። ርብቃ... አብርሃም... የቢሮ አለቃው... ወታደራዊ አታሼዎቹ... ነጩዋ ሲትሮይን... የምሥራች... ዘውዲቱ... አዲስ አበባ... ድሬዳዋ...ካልቨርት...ይሄ ሁሉ ውጣ ውረድ... ዘርብቃ ስቃይና ከእርግዝናዋ ጋር እየተሰባጠረ ይታየው ጀመር። ርብቃን ለማዳን ምን ማድረግ አለበት? አውሬዎቹን መጋፈጥ? ከአውሬዎቹ ጋር መደራደር? ካልቨርት ምስጢሬን ይገፎ ልመት ባይ ነው። ካልቨርትን እንደገና ማግባባትና ማሳመን ይቻላል? ወይስ የሞተ ነገር ነው? ለማናቸውም ለካልቨርት ምንም ፍንጭ ማሳየት የለበትም... ማናቸውንም ጉዳይ ከካልቨርት መደበቅ ይኖርበታል።

የተጫናቸው ድካም በዙሪያቸው ከነበረው የማለዳ ውርጭ የከበደ ነበር። ሁለቱም ለበርካታ ሰዓታት ተኝተው አረፈዱ። በመጀመሪያ ከእንቅልፉ የነቃ ካልቨርት ነበር።

"ረፍዷል... የምንበላው ምናምን ብናገኝ የቀረንን መንገድ ተጠናክረን እንቀጥል ነበር።" አለ ካልቨርት።

ከእንቅልፉ ነቅቶ እግርቹን እንፈራጦ ከጀርባው ያለ የዛፍ ግንድ ተደግፎ የተቀመጠው ናትናኤል በመዳፉ ፊቱን ሲያሻሽ ቆየና ቀና አለ።

"እስቲ አቃቂ ከተማ ቀስ ብዬ ገብቼ ምናምን እፈልጋለሁ።"

ናትናኤል ከተደበቁበት ጫካ ወጥቶ ሰፊውን ሜዳ አቋርጦ በግራ ጎን በኩል ከተማዋን ለሁለት ከፍሎ ሲገባ የጠበቀውን ያህል ብዙ ችግር አልገጠመውም።

ከአንድ አነስተኛ ኪዎስክ በሞላላ ላስቲክ ውሃ ይዞ ወደሌላ ሱቅ ተሻገረ። ከሱቁ ሁለት የላስቲክ ከረጢቶች ገዛና ዳቦ፣ የላስቲክ ወተትና ፍራፍሬዎች አጭቀባቸው በመጣበት መንገድ ከትንሿ ከተማ ሹልክ ብሎ ወጣ።

"ውሃውን ስጠኝ።" አለ ካልቨርት ናትናኤል ሁለቱን የላስቲክ ከረጢቶች አስቀምጦ ያመጣውን ዕቃ እያወጣ ሲደረድር።

"ብዙ አትጠጣ... ቁርጠት እዚሁ እንዳያውሰን።" አለ ናትናኤል የውሃውን ላስቲክ ለካልቨርት እያቀበለው።

ዳቦውንና ፍራፍሬውን ተመግበው ወተቱን ጠጥተው ሲያበቁ ውሃውን ይዘው ጉዞአቸውን ቀጠሉ። ከቀኑ ዘጠኝ ሰዓት ላይ አዲስ አበባ በሩቁ ታየቻቸው።

"ከእንግዲህ ነፃ ነን።" አለ ካልቨርት።

"ምን ማለትህ ነው?"

"ከጥቂት ቀናት በኋላ አፍሪካ አንድ ትሆናለች።» አለ ካልቨርት ፊቱን ወደ አዲስ አበባ አቅጣጫ እንዳቀና ፈገግ አለና። «ነፃ እንደመሆን የሚጣፍጥ ምን ነገር አለ።"

"ምንም።" አለ ናትናኤል ካልቨርት ሽጉጥ የከተተባትን ሻንጣውን እየተመለከተ።

-35-

"አሁን ገና ሰው መሰልክ!" አለ ካልቨርት ፊቱ ፈገግታ ለብሶ።

"እይዞህ አንተም ውሃ ሲገላምጥህ ሰው ትመስላለህ።" ናትናኤል ፀጉሩን በፎጣ እየደራረቀ ወደተከራዩት የሆቴል ክፍል ገብቶ ከኋላው በሩን ዘጋው።

"ሀ! ሀ! ሀ! ለሁሉም ጊዜ አለው።" አለ ካልቨርት ከተቀመጠበት ተነስቶ የሚቀይረውን አዲስ ልብስ ተሸክሞ ወደ መታጠቢያ ቤት እየሄደ።

ካልቨርት ከክፍሉ ወጣ እንዳለ ናትናኤል ፈጠን ብሎ ካልቨርት ከጥግ ያስቀመጠውን ቦርሳ ይፈትሽ ጀመር። እንደተመኘውና እንዳሰበው፣ እንዳቀደው የካልቨርትን ሽጉጥ ቦርሳው ውስጥ አገኘው። ሽጉጡን ቶሎ ብሎ ከቦርሳው ውስጥ አወጣና ካርታውን አውጥቶ ጥይቱን ቆጠረ። ሰባት ጥይት በቂ ነው። ካርታውን በቦታው መለሰና ሽጉጡን አቀባብሎ መጠበቂያውን ለቆ በሩን እያየ ካልቨርትን ይጠባበቅ ጀመር። ምርጫ የለውም... ሌላ ምንም ምርጫ የለውም!

"ባይስማማስ? ጭራሽ ባይስማማስ? ፍንክች አልል ቢልስ? የራሱ ጉዳይ። እዚሁ ይጨርሰዋል። አሰባም ትቶት ይሄዳል፤ ብቻውን ይጋፈጣቸዋል። የሚላቸውን ካልሰሙትም ጉዳቸውን ያገኘኸርከዋል። ጊዜ የለውም። ነገ ሳይመሽ ርብቃን እጄ ማድረግ አለበት... አለበለዚያ የሚመጣው አይታወቅም...

ናትናኤል ከአልጋው ግርጌ እንደቆመ የርብቃን መጨረሻ ሲያስብ ለደርስባት የሚችለውን አደጋ ሲያሰላስል ትንፋሽ አጠረው።

'የሄገዋ ሀሉይ ከመጥለቋ በፊት ርብቃን እጄ ማግባት አለበት። አለበለዚያ በግርግር አንድ ነገር ቢያደርጉት... በማታውቀው ምስጢር የመስዋዕት በግ ቢያደርጉት...እርሱ ነፍሱን ስለወደደ የገዛ ደህንነቱን ስለፈለገ ብቻ ቢያጠፉት... ከዚያ ወዲያ ምን ሊሆን ሀይውቱ?' ናትናኤል ሽጉጡን ጨምድዶ እንደያዘ በተከራዩት ክፍል ውስጥ ካሉት አልጋዎች በአንደኛው ጫፍ ላይ ቁጭ አለና ካልቨርትን ይጠባበቅ ጀመር። የራሱ ጉዳይ! ካልተስማማ ትቶት ይሄዳል። ሊቃወመው ወይ ሊያቆመው ከሞከረ ግን... የራሱ ጉዳይ! ሞት ነው የሚጠብቀው። ናትናኤል የጨመደደውን ሽጉጥ ወደግራ አጁ አዙሮ በላብ የተጠመቀውን የቀኝ እጁን ሱሪው ላይ ሞገቸና ሽጉጡን ጨበጠ።

ብዙም ሳይቆይ ካልቨርት ፎጣውን ትከሻው ላይ ጥሎ መንገድ ላይ ለብሶት የቆየውን በአቧራና በላብ የተበከለ ሸርጥና ሸሚዝ በጥያፌ በሁለት ጣቶቹ አንጠልጥሎ የተከራዩትን ክፍል በር ከፍቶ ሲገባ የገጠመውን ትርዒት ማመን አቃተው።

"ካልቨርት ምርጫ የለኝም... የማይሆን ነገር አንዳደርግ አታስገድደኝ።" አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ የያዘውን ሽጉጥ ቀና እያደረገ።

"ምንድነው የምትሰራው? ምን ልትሆን ነው?" አለ ካልቨርት የተሸከመውን ቆሻሻ ልብስ ወለሉ ላይ እየዘረገፈ።

"ከአንተ ምንም አርዳታ አልፈልግም። ርብቃ ያለችበትን ሁኔታ አያወቅሁ በገዛ ሙታ መጠበቅ ግን አልችልም። አገናለሁ ካልቨርት... ሽንጥህን ስለሰረቅሁ። ግን ምርጫ የለኝም። ይህንን ካላደረግሁ አስረኛህ እንደምታደርገኝ ግልጽ ነው።"

"ስማ!" አለ ካልቨርት በንዴት መንፈስ ወደፊት አንድ እርምጃ እየተራመደ።

"አ! አ!" ናትናኤል የሽንጡን አፈሙዝ ካልቨርት ላይ ደግኖ ተነስቶ ቆመ። "እንዳትጠጋኝ። ሞኝ ነገር አትፈጽም። ክፋ ነገር መፈጸም አልፈልግም። ግን ምርጫ የለኝም... ካስገደድከኝ ደፍቼህ ነው የምወጣው።"

ካልቨርት ተስፋ በመቁረጥ አልጋው ላይ ቁጭ አለና ፊቱን ሁለት መዳፎቹ ውስጥ ቀበረው።

"ናትናኤል የምትሰራው ጥፋት ነው... ከአሁን ወዲያ ምንም ልትረዳት አትችልም። እሷቸው ውስጥ ነች።"

"አስፈራራቸዋለሁ! አንተ የምስራችን እንዳይነኩ እንዳስፈራራሃቸው አስፈራራቸዋለሁ።"

"እናስ ከዛስ?"
"ይለቋታላ!"
"ሞኝ አትሁን። እርግጥ ይለቋት ይሆናል... ግን ከለቀቋት ወዲያ እንደ ወጥመድ ነው የሚጠቀሙባት... ምክንያቱም ወይ በስልክ ወይ በአካል ልትገናኙት መሞከርህ አይቀርም። አትጠራጠር ይይዙሃል።"

"ከያዙኝ ይያዙኝ... ዝም ብዬ ግን አልቀመጥም"
"ባይስማሙስ? ባይለቋትስ?"
"አወጣዋለሁ-ምሥጢራቸውን።"

ካልቨርት ቀና ብሎ በቁጣ ፊት ናትናኤልን ገላመጠው።

"አታደርገውም... የምትጎዳው እነሱን አይደለም... አፍሪካን ነው። ነገሮችን አስፍቶ የሚያይ ጭንቀላት ካለህ የምልህ ይገባሃል። የዚህን ዓይነት ጥፋት ስታጠፋ ደግሞ በገዛ ሙታ አልመለከትህም።"

"ሽጉጡ ያለው በእኔ እጅ ነው።"

"ተኩስ! ፈሪ!" ካልቨርት ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ።

"ተጠንቀቅ ካልቨርት... ማንኛውንም ነገር ከማድረግ ይመለሳል ብለህ አታስብ... እንደዛፍ ነው በቁምህ የምጥልህ።" ናትናኤል ጥርሱን ነክሶ አፈጠጠ።

የናትናኤልን አዝማሚያ ሲመለከት ካልቨርት ራሱን ነቀነቀና ተመልሶ አልጋው ላይ ተቀመጠ።

"እና አሁን ምን ልታደርግ አሰብክ?" አለ ካልቨርት።
"ጠዋት ስልክ ደውዬ እነግራቸዋለሁ፣ አስጠነቅቃቸዋለሁ። ከዚያ ወዲያ የራሳቸው ምርጫ ነው።"

"ናትናኤል እስቲ አስበው በቀላሉ ድምፃችንን ብናጠፋ ሁሉ ነገር ጊዜውን ጠብቆ መድኃኒት ያገኛል... እመነኝ ይለቋታል።"

"ባይሳካስ? ዕቅዱ ቢከሽፍስ? ጉዳቸውን ለመሰወር ለመደበቅ እንደሚገድሏት አታውቅም። ካልቨርት መፍጠን አለብኝ! አንድ ነገር ቢትሆን ዕራሴ ይቅርታ አላደርግለትም።"

"ናትናኤል ስሜትህ ይገባኛል... ምናልባት እኔም በእንተ ቦታ ብሆን ተመሳሳይ ስህተት ለመፈጸም እገፋፋ ይሆናል። ለምን እንዲህ አናደርግም... ጥፋት ማጥፋታችን ካልቀረ እንስተኛ ጥፋት ይሻላል።" ካልቨርት ያሰበውን ዕቅድ ለናትናኤል በእርጋታ ተነተነለት።

"አይሆንም! ይይዙናል።"

"ይገባኛል... ሊያዙን ይችላሉ... ግን እንዳልከው በስልክ ልታስፈራራቸው ብትሞክርም መየገህ አይቀርም። የእኔ መንገድ ይሻላል። ሁልጊዜ የተሻለው አስተማማኙ መንገድ ይበልጥ አደገኛና ይበልጥ አስደንጋጭ የሆነው፣ ጤነኛ ሰው በጤነኛ አእምሮው የማይመርጠው መንገድ ነው... አትጠራጠር።"

"ግን ቢይዙንስ?"
"አሰቀልና! ምነው ፈራህ እንዴ?" ካልቨርት ፈገግ አለ። «ቢይዙ ኖም ይያዙኝ አላልክም ዋናው ነገር ናትረናህን ከመዳፋቸው ማውጣትና የእነሱንም ዕቅድ አስማደናቀፋችን ነው... ለዚህ ደግሞ የተሻለው መንገድ የእኔ ነው። ትስማማለህ?"

ናትናኤል በገዛ ሙታ ማውጣትና ማውረድ ያዘ።

"እትፍራ።" አለ ካልቨርት ፈገግ ብሎ።

"አልፈራሁም!" በስጨት አለ ናትናኤል።

"እንግዲያው እንስማማ..." ካልቨርት ቀኝ እጁን ዘረጋለት "እንተማመን ናትናኤል ... ደግሞ እሱን ሽጥ ዞር አድርገው። ቢባርቅ ሆዱን ነው የምትዘረግፈው።"

"ካልቨርት ልታታልለኝ ብትሞክር..." አለ ናትናኤል በጥርጣሬ ፊት ካልቨርት የዘረጋለትን እጁን እየተመለከተ። "ከአሁን በኋላ ሁለቴ ለማሰብ ጊዜ የለኝም። አንዲት አንል እንትስቃሴ ካደረክ አጎንል ነው የምትሆነው።"

"ቃል እገባልሃለሁ።" አለ ካልቨርት እጁን ወደፊት እንደዘረጋ።

ናትናኤል ሽጥጡን ወደግራው አሻግሮ የተዘረጋውን የካልቨርትን እጅ በቀኙ ጨበጠው።

"ጥሩ... አሁን አቅዳችንን አንድ በአንድ ተንትነን እንነጋገርበት... ካጠፋን አይቀር።" አለ ካልቨርት ሁለት ወንበሮች አምጥቶ አንዱን ለናትናኤል አቀበለው በሁለተኛው ላይ እየተፈናጠጠ።

ፊት ለፊት ቁጭ ብለው በማግስቱ ስለሚፈፅሙት ተግባር አንድ በአንድ ተነጋገሩ ተመካከሩ፤ ተከራከሩ፤ ተስማሙ።

-36-

ሰማዩ ጥርት ብሏል። ለጋዋ ወሃይ ከአንቅልፏ እንደነቃች ሁሉ ከረጅሙ የክረምት ጨለማ በኋላ በሰማዩ ላይ ብቻዋን ትምነሸነሽበታለች። አለፍ አለፍ እያሉ እንደ እረፍ የተኩረፈረፉት ነጫጭ ደመናዎች ዝናብ ያዘሉ ሳይሆን ለጌጥ የተንጠለጠሉ የጥጥ ንድፎች ይመስላሉ። ንፋሱ ጠንክሯል። በየአውራጎዳናዎቹ ጥግና ጥግ የተሰቀሉት የአፍሪካ አገሮች ባንዲራዎች ያረግዳሉ፤ ያሸበሸባሉ፤ ይጨፍራሉ፤ ያጨበጭባሉ... እርስ በእርስ እየተጎናተሉ ያወከሉ፤ ሊመጣ ያለውን የገሙቱ የጠረጠሩ ይመስል... ያንሸካሸካሉ።

የአፍሪካን ታላላቅ መሪዎች ተቀብላ ለማስተናገድ ትንፋሽ አጥታ አላይ አታች ስትል የሰነበተችው አዲስ አበባ ቱኑ ሲደርስ ሰዓቱ ሲቃረብ ለአንድ አፍታ ቆም ረጋ ብላ የገባ የመስተንግዶ ገገኛድነን እየጎበኘች እንደምታደንቅ ሴት ወይዘሮ አደብ ገዘታለች። ከወትሮው በርከት ብለው የሚታዩት ወጥታ አስከባሪ የፖሊስ አባላት የመኖኛ ሬድዮኖቻቸውን በየጆሮዎቻቸው ላይ እንደለጠፉ በየኩርባው ባቆሟቸው ተሽከርካሪዎቻቸው ውስጥ ተቀምጠው ዙሪያቸውን ይቃኛሉ።

መሪዎች ወደ ከተማዋ መግባት ጀምረዋል። ከአውሮኘላን ማረፊያው ሜዳ ወደ ከተማዋ የሚወስደውን አንድ አውራ መንገድ ይዘው እየተከታተሉ በጥቂት ደቂቃዎች ልዩነት ውስጥ ፒም! ፖም!.... ፒም! ፖም! እያሉ በተራ ወደ ከተማዋ እምብርት ይጎርፋሉ። ሰፋሲካ እንደተገዙ ደሮዎች እያስካኩ እጀብ እጀብ ብለው ይተማሉ... ወደ አዲስ አበባ።

"ማነው ይህኛው?" ይላል አንዱ መንገደኛ ለአንድ አፍታ ቆም ብሎ አንደኛውን የአፍሪካ መሪ የያዘችው መኪና ከነአጃቢዎቿ ወደ መሃል ከተማ ስትጣደፍ። "የዘሀ አገር መሪ... እገሌ ነው።" ይላል ከመኪናዋ አፍንጫ ላይ የሚውለበለበውን ባንዲራ ተመልክቶ የመሪውን ማንነት የለየ ወይ የገመተ ሌላ መንገደኛ። መኪናዎቹ ተከታትለው ሲነጉዱ... ሰዓይን ሲርቁ መንገደኛው ሁሉ ፊቱን ወደየአቅጣጫው ይመልሳል። ፒም! ፖም!... ፒም! ፖም! "ይሄ ደግሞ ማነው?" ፒም! ፖም!... ፒም! ፖም! "ይሄኛውስ ደግሞ?"

ቀትር ላይ የኢትዮጵያ ዜና አገልግሎት ወደ ከተማዋ የገቡትን መሪዎች ዝርዝር ጠቅሶ የተቀፋትም ከሰዓት በኋላ ወደ ከተማዋ ገብተው እንደሚጠቃለሉ ስብሰባውም ምሽት ላይ በወቅቱ ሊቀመንበር የመክፈቻ ንግግር እንደሚከፈት በአድናቆት አወሳ።

ባንዲራዎች ተርገበገቡ... አጨበጨቡ... አወኩ.... አንሾካሾኩ...

እንደተጠበቀው ከሰዓት በኋላም የመላው አፍሪካ መሪዎች ወደ አዲስ አበባ መግባታቸውን ቀጠሉ።

መሃል ፒያሳ ውስጥ ሁለት የቴሌኮሙኒኬሽን ሠራተኞች መንገድ ጥግ የቆመ የስልክ መስመር ማከፋፈያ የብረት ሳጥን ከፍተው ብልሽት ይጠግናሉ። ከመንገድ ባሻገር ሠራተኞቹን ይዛ የመጣችው የቴሌኮሙኒኬሽን አነስተኛ የጭነት መኪና ከጀርባ የብረት መሰላሏን እንደጫነች ጥግ ይዛ ቆማለች። ስራ የፈታው ሹፌር የስራ ባልደረቦቹ ብልሽቱን ጠግነው አስኪጨርሱ ድረስ እዚያው ባለበት መኪናው ውስጥ እንደተቀመጠ ጋዜጣ ያነባል።

አንድ ካኪ የለበሰ ቀጠን ረዘም ያለ ሰው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ቴሌኮሙኒኬሽኗ መኪና ተጠጋ። ከጀርባዋ ከነራት ቦኋላ ቀልጠፍ ብሎ ከሹፌሩ ባሻገር ያለውን በር ከፍቶ ዋልቅ አለ።

ሹፌሩ ጋዜጣውን ወደጎን ብሎ መኪናው ውስጥ የገባውን እንግዳ ሰው በጥያቄና ግራ በመጋባት ይመለከተው ጀመር።

"ምን ትፈልጋለህ?" አለ ግራ የተጋባው ሹፌር የመኪናዋን በር በርግዶ የገባውን ሰው እብድ እንደሆነ ሁሉ አፍጦ አየተመለከተው። ወደ መኪናዋ የገባው ሰው እጁን ከኪሱ ውስጥ አውጥቶ የጨበጠውን ሽጉጥ ሹፌሩ ላይ ደገነበት።

"ሰጭቅጭቅና ለማስፈራራት ጊዜ የለኝም የምልህን ብቻ ትፈጽማለህ።" አለ ሽጉጡን የያዘው ሰው ድንገት በፍርሃት በገረጣው ሹፌር ላይ አፍጥጦ። "መኪናውን አስነስተህ ወደፊት ቀጥል። ማንም ቢጠራህ ወይም ሊያስቆምህ ቢሞክር እንዳታቆም። ቀጥል።"

አንድ ጊዜ ሽጉጡን አንድ ጊዜ ከንኑ የተቀመጠውን እብድ በፍርሃት ሲመለከት የነበረው ሹፌር የማይለማ ፀሎት እያነበነበ መኪናዋን አስነስቶ ከመንገድ ገባ።

"ፍጥነት ጨምር...አዎ... አየተገላመጥክ እኔን ማየትህን ተውና ዝም ብለህ ንዳ! አቁም።" አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው ብዙም ርቀው ሳይሄዱ።

አለትጥ የተሸበረው ሹፌር የመኪናዋን ፍጥነት ቀንሶ ጥግ ያዘ። ከመንገድ ጥግ ለጠፍ ብሎ ቆሞ የነበረ አነስተኛ የሸራ ቦርሳ ያነገበና ካኪ ቱታ ያጠለቀ አጠር ብሎ ከትከሻው ሰፋ ያለ ሰው ራመድ ራመድ ብሎ መኪናዋን በፊት በኩል ዞረና በሹፌሩ በኩል ያለውን በር ከፈተው።

"ጠጋ በልለት ወዲህ።" አለ ሽጉጡን የያዘው የመጀመሪያው ሰው የመኣሪያውን አፈሙዝ ሹፌሩ ብብት ውስጥ ደግሮ።

ሹፌሩ በሁለቱ ካኪ ቱታ በለበሱ ሰዎች መሃል ተቀምጦ ሽጉጡን በብብቱ ታቅፎ የሚያደርጉትን በፍርሃት ይከታተል ጀመር።

"የተከተለኝ ሰው አለ?" አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው አዲስ መጤውን በእንግሊዝኛ ቋንቋ።

"ማንም አልተከተለህም።" አለ አዲስ መጤው ጥቁር ሰው የመኪናዋን ሞተር አስነስቶ ወደ መንገድ እየገባ።

የቴሌኮሙኒኬሽኗ መኪና - ከጀርባ የብረት መሰላሏን እንደጫነች ከፒያሳ ግርግርታ መሃል ወጥታ ቁልቁል በቸርችል ጎዳና ወርዳ በለገሃር አድርጋ ፊቷን ወደ አስመራ መንገድ መለሰች።

መሃል አስመራ መንገድ ላይ መኪናዋ ወደ ቀኝ ታጥፋ ከአንድ የሆቴል አጥር ግቢ ገባች። በግቢው ውስጥ ጥቂት መኪናዎች ፈንጠር ፈንጠር ብለው ቆመዋል። ጥቂቶቹ ተጋባዦች ከየመኪናዎቻቸው ወርደው ሲገቡ የተቀሩት እዛው በየመኪናዎቻቸው ውስጥ የሚፈልጉትን አስጭጥተው ተቀምጠዋል። የቴሌኮሙኒኬሽኗ መኪና አንድ ጥግ ይዛ ቆመች።

"ለመጮህ ወይ ለመሮጥ ወይ ሌላ ጅላጅል ሁኔታ ለመፍጠር ብትሞክር አከርካሪህን ነው የምመነግልልህ።" አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው በጎደኛውና በራሱ መሃል ወደተቀመጠው የቴሌኮሙኒኬሽን ሹፌር ፊቱን መልሶ። ልሳኑ የከዳው ሹፌር በመስማማት ራሱን ነቀነቀ።

ሽጉጡን የያዘው ሰውና ጓደኛው ከተጠቃቀሱ በኋላ በሮቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ።

"ውረድ።" አለ ሽጉጡን የጨበጠው ሰው መሣሪያውን ከካዙ ዙታው ኪስ ውስጥ ወሸቆ።

ሹፌሩ እንደታዘዘው ወረደ። ግራና ቀኝ አጅበውት በሆቴሉ ከጥቂት ሰዓታት በፊት ወደተከራዩት ክፍል ይዘውት ሄዱ። ከዘናሉ እንደደረሰ ባለሽጉጡ ከኪሱ ቁልፍ አውጥቶ በሩን ከፈተና የሹፌሩን ክንድ በግራው አፈፍ አድርጎ ወደ ውስጥ ገባ። ከኋላቸው ጓደኛየው ከተል አለና በሩን ከውሰጥ ቀረቀረው።

ጊዜ አልወሰደባቸውም። የቴሌኮሙኒኬሽኑን ሹፌር ከአንድ ወንበር ላይ አስቀምጠው እግሮቹን ከወንበሩ እግሮች ጋር እጆቹን ደግሞ ከድጋፍ ቋሚዎች ጋር የኋሊት ግጥም አድርገው ካሰሩት በኋላ እቶን በጨርቅ ጠቅጥቀው ለገሙት። ስራቸውን እንደጨረሱ ከሆቴሉ ክፍል ወጥተው ወደ አነስተኛዋ የጭነት መኪና ተጣደፉ።

* * *

ከዋናው መንገድ ብዙም ሳይርቁ የመኖሪያ ቤቶች ከተደረደሩበት የሠፈር ውስጥ መንገድ ዳር አንድ ጥግ ላይ መኪናቸውን አቆሙ።

መኪናዋ ጥግ ይዛ እንደቆመች ናትናኤል የመኪናዋን ሬድዮ ከፈተው። ጎርናና የጋዜጠኛ ድምፅ መኪናዋ ውስጥ አስተጋባ።

"... እንዲሁም የአንሳላና የሞሮኮ የሴኔጋልና የቡሩንዲ መሪዎች ከሰዓት በኋላ አቀባበል ሲደረግላቸው አስክሁን ወደ አፍሪካዊ መዲና ያልገቡት ሦስት የአፍሪካ መሪዎች ማለትም የሴራሊዮን የጋቦንና የቡርኪናፋሶ መሪዎች ምሽቱን ይገባሉ ተብሎ ይጠበቃል። በወጣው ፕሮግራም መሠረት ዛሬ ሰኞ መስከረም አራት ምሽት በሁለት ሰዓት ተኩል

ያልገቡት ሦስት የአፍሪካ መሪዎች ማለትም የሴራሊዮን የጋቦንና የቡርኪናፋሶ መሪዎች ምሽቱን ይገባሉ ተብሎ ይጠበቃል። በወጣው ፕሮግራም መሠረት ዛሬ ሰኞ መስከረም አራት ምሽት በሁለት ሰዓት ተኩል ላይ ጠቅላላ የአፍሪካ መሪዎች የሚገኙበት ስብሰባ ሲከፈት... ይቅርታ አድማጮቻችን አሁን ዘገይቶ የደረሰን ዜና አለ... የሴራሊዮኑን መሪ የያዘችው አውሮፕላን አዲስ አበባ ኢንተርናሽናል አውሮፕላን ማረፊያ አርፋለች... ፕሬዚዳንቱ የክብር ሠላምታ ሳቀርብላቸው... አፀፋውን...”

ናትናኤል ሬዲዮኑን ዘጋው።

“ሁለት ቀሩ።” አለ ናትናኤል አይኖቹን አበጣበጠ ለራሱ እንደሚናገር ሁሉ።

ጊዜው እየሄደ ሰዓቱ እየቀረበ ሲመጣ... ተራርቀው የዋሉት ደመናዎች እየተጠራሩ እጅ ለእጅ መያያዝ ጀመሩ። ቀኑን ሙሉ ማን አለበኝ ብላ ያለርህራሄ ምድሪቷን ስትወቃት የዋለችው ሀሣይ የተባበሩትን ደመናዎች ማለፍ ሲያቅታት ዙሪያው ቀዝቀዝ ተንፈስ አለ። ንፋሱ ብቻ እንደ ወሬ ነጋሪ ከወዲያ ወዲህ ይመላለስ ጀመር።

ሁለት ሰዎች የጫነች የቴሌኮሙኒኬሽን የጥገና መኪና ከአስመራ መንገድ ተነስታ በላይኛው ቤተመንግስት አደርጋ ፒያሳን ለሁለት ከፍላ ሲኒማ ኢትዮጵያ አጠገብ ስትደርስ ሊመሻሽ ተቃርቦ ነበር። መኪናዋ ሲኒማ ኢትዮጵያ እንደደረሰች አደባባዩን ሀሪትና ቁልቁል ወረደች። ብዙም ሳትርቅ ከአንድ የአፖርትመንት ህንፃ የአጥር በር ፊት ለፊት ቆመች።

“እቤት።” አሉ አፈርማ ካፖርት የደረቡ የአፖርትመንቱ የማታ ዘበኛ የብረቱን በር ከፈት አድርገው ብቅ አሉና።

“አንዴ ይክፈቱልን እባክዎት።” አለ ከሹፌሩ ጎን የተቀመጠው ሰው ጭንቅላቱን በመስኮት ብቅ አድርጎ። “ስልክሞች ነን... የተበላሸ ስልክ ለመጠገን ነው።”

ሽማግሌው እያቅማሙ የብረቱን በር ወለል አድርገው ከፈቱት። የቴሌኮሙኒኬሽኗ መኪና ወደ አፖርታማው ግቢ ገብታ ጥግ ይዛ ቆመች። ወዲያው ካኪ ቱታ የለበሱ ሠራተኞች ፈጠን ብለው ከመኪናዋ ወርደው የጥገና መሣሪያዎቻቸውን የያዙባቸውን ቦርሳዎቻቸውንና ሌሎችንም ዕቃዎቻቸውን አንግበው ወደ አፖርትመንቱ በር ተጣደፉ።

ከመጀመሪያው ደርብ እንደደረሱ ወደግራ ብለው በጠባቡ መተላለፊያ ፊትና ኋላ ራመድ ራመድ እያሉ ቀጠሉ። '21' የተለጠፈበት በር አጠገብ እንደደረሱ ተያዩ። ወዲያው በሩን አልፈው '22' የሚል ቁጥር የተለጠፈበትን የሚቀጥለውን በር አንኳኩ።

“አቤት?” አለች በሩን የከፈተችው ልጅ እግር ሴት ህፃን ልጅ እንደታቀፈች።

“ኩቴሌኮሙኒኬሽን ነው። በአካባቢው የተበላሸ ስልክ አለ። የናንተንም ለማየት ነበር።”አሳት ቀጠን ቀላ ያለው።

“ደህና ነው የኔ ስልክ።” አለች ሴትየዋ በተራ እያየቻቸው።

“ገበተን እንየው?” አሳት የመጀመሪያው ሰው።

“ግቡ-ግቡ።” አለች ሴትየዋ የታቀፈችውን ህፃን ከመሬት አውርዳ በሩን በሰፊው እየከፈተችላቸው።

ካኪ ቱታ የለበሱት ሁለት ሰዎች ተከታትለው ገቡ።

“ቅድም ስንደውል ያነጋገሩን እርሶ ኖት?” አሳት ቀጠን ያለው።

“አይ እዚህ አልደወላችሁም።”

“ምናልባት ሌላ ሰው አንስቶት እንዳይሆን...”

“እኔ ብቻ ነኝ ያለሁት በቤቱ፤ ከሷ በስተቀር።” አለች ሴትየዋ ፈገግ ብላ የህፃን ልጇን ጭንቅላት እየደባበሰች። “እዚህ አልደወላችሁም።”

ሰውየው የፈለገውን ያገኘ ይመስል ጊዜ ሳይወስድ ከቱታው ኪስ ውስጥ ሽጉጥ አውጥቶ ሴትየዋ ላይ ደገነባት። ከጎኑ ቆሞ የነበረው ጥቁር ሰው ያንጠለጠለውን የሸራ ቦርሳ ወደጎን ጥሎ በሚያስደንቅ ፍጥነት አፏን አፍኖ ወንበር ላይ አስቀመጣት። ሽጉጥ የያዘው ሰው ማልቀስ የጀመረችን ህፃን ልጅ ከመሬት አንስቶ ታቀፋት።

“አይዞሽ አንቺንም ሆነ ልጅሽን የመጉዳት ሃሳብ የለንም። ነገር ግን ለመጮህ ወይ ለመሮጥ ብትሞክሪ ጥሩ አይሆንም ውጤቱ።” አለ መሣሪያ የያዘው ሰው የሽጉጡን አፈሙዝ በህፃኗ ለስላሳ አንገት ውስጥ እያፍተለተለ።

ሽጉጡን የያዘው ሰው ምልክት ሲሰጠው አፍዋን አፍኖ የያዛት ሰው ለቀቃት።

“ምንድነው የምትፈልጉት? የምትፈልጉትን ያዙና ውጡልኝ።” አለች ልጇ አንገት ስር የተሸጎጠውን ሽጉጥ የተመለከተችው እናት እየተርበተበተች።

“ሌቦችና ቀማኞች አይደለንም። ጉዳት ልናደርስብሽም አይደለም የመጣነው። እርዳታሽን ብቻ ነው የምንፈልገው።” አላት ቀጠን ያለው ሰው ህፃኗን እንደታቀፈ ከተቀመጠችበት ወንበር አጠገብ በርከክ ብሎ።

"ምንድነው የምትፈልጉት?" አለች ሴትየዋ አያናጀን በሁለቱ አፋኞች ላይ ቡተራ እያንከራተተች።

"እዚህ ጎረቤትሽ '21' ቁጥር ውስጥ ያለችውን ሴት ታውቂያታለሽ?" አለ ልጇን የታቀፈው ሰውዬ ማልቀስ የጀመረችውን ህፃን ለማባበል እየጣረ።

"አዎ... ርብቃ ትባላለች... ልጅን ልቀቅልኝ።"

ህፃኒን የታቀፈው ሰው እየቅነሰነሰች ያስቸገረችውን ህፃን ለእናቷ ካቀበለ በኋላ ወንበር ስቦ አጠገቧ ተቀመጠ።

"ይህን ሰሞን አይተሻታል?" አለ የያዘውን መሣሪያ ኩቱታው ኪስ ውስጥ እየጨመረ።

"አላየኋትም። ሪድም ጊዜ ነው ካየኋት... ግን ሌሎች ሰዎች ወደ ክፍሏ ሲገቡና ሲወጡ አይቻለሁ። ምንድነው የምትፈልጉት ከኔ?" ሴትየዋ ልጇን እቅፍ አድርጋ ይዛ እያባበለች አፈጠጠችበት።

"ምን ያህል ይሆናሉ ሰዎቹ?" ጠየቃት።
"የቱቹ ሰዎች?" መልሳ ጠየቀችው።
"ክፍሏ ውስጥ ያሉት ሰዎች።"
"እኔ እንጃ... ሲገቡና ሲወጡ ነው ያየኋቸው... ውስጥ ይኑሩ አይኑሩ አላውቅም።"

ቀጠን ያለው ሰው በርከክ ካለበት ተነስቶ በሀጥያ ከቆመው ጓደኛው ጋር በእንግሊዝኛ ቋንቋ በሹክሹክታ ያወራ ጀመር። ወዲያው ፊቱን ወደ ሴትየዋ መለሰ።

"እንዳልኩሽ እርዳታሽን እንፈልጋለን። ጉዳት ላይ እንድትወድቂ አንፈልግም። የምልሽን ያለማወላወል መፈጸም አለብሽ። አለበለዚያ ግን ያልጠበቅነው አደጋ ሊደርስ ይችላል።"

"ምንድነው የምትፈልጉት?" አለች ሴትየዋ ግራ ተጋብታ። ቀራሌቦችና ቀማኞች አለመሆናቸውን ስታረጋግጥ ድፍረቷ ተሰባስቦላት። ኮስተር ብላ ተመለከተቸው።

"አብረሽን ወደሚቀጥለው ክፍል ትሄጅና በሩን ታንኳኪያለሽ።"
"እኔ የማላውቀው ሰው ቤት ሄጄ አላንኳኳም።". አለች ነገሩ ያልጣማት ሴትዮ የልጇን ጭንቅላት ጠቶጅ መሳል ቀብራ።

"ምርጫ የለሽም። እምቢ ካልሽን እኛም የማንወደውን እንድንፈጽም እንገደዳለን።" አለ ሽጉጡን የያዘው ሰው ጎንበስ ብሎ የህፃን ልጇን ጭንቅላት እየደባበሰ። "ተነሽ... የፍርሃት መልክ አታሳይ። በሯን ካንኳኳሽ በኋላ ትጠባበቂያለሽ። በሩ ሲከፈት..." ማድረግ የሚገባትን ሁሉ አንድ በአንድ እያስረዳ ክንዷን ይዞ ከተቀመጠችበት አስነሳት።

ሴትየዋ ህፃን ልጇን እንደታቀፈች ከሁለቱ አፋኞቿ ጋር ከክፍሏ ወጥታ ጭር ባለው መተላለፊያ ወደሚቀጥለው ክፍል አመራች። ከጎረቤቷ ክፍል መዝጊያ እንደደረሱ ሁለቱ ሰዎች በበሩ ግራና ቀኝ ጀርባቸውን ለጥፈው ቆሙ። ቀጠን ያለው ሰው ሽጉጡን አውጥቶ ደረቱ ላይ ለጥፎ ያዘው። በስተግራዋ ያለው ሰው ደግሞ ከሸራ ቦርሳው ውስጥ አውጥቶ የያዘውን ወፍራም የብረት ቱቦ ጫፍና ጫፍ በሁለት እጆቹ ጨብጦ የተጠመጠመ የኤሌክትሪክ ሽቦ በትከሻው ላይ እንዳነገበ ጀርባውን ግድግዳው ላይ ለጠፈው።

ለአንድ አፍታ ፀጥታ ሰፈነ። ህፃን ልጅ ይዛ በሩ ፊት የቆመችው ሴት በጭንቀትና በፍርሃት በተራ ተመለከተቻቸው።

"አንኳኪ።" አሳት በጆሮዋ ቀጠን ያለው ሰው በሽጉጡ ወደ በሩ እያመለከታት።

ሴትየዋ በግራ እጇ ህፃን ልጇን አንቅ አድርጋ እንዳቀፈች ወደ በሩ ጠጋ አለችና በቀስታ በሩን አንኳኳች። መልስ የለም። በቀኟ የቆመው ሰው ጭንቅላቱን መታ አድርጎ ድጋሚ አንድታንኳኳ ምልክት ሰጣት። በግንባሩ ላይ ሸፍ ያለው ላብና ነክሶ የያዘው የታች ከንፈሩ ስሜቱን ያሳጣሉ።

ሴትየዋ ድጋሚ በሩን አንኳኳች። ከውስጥ የእግር ኩቱ ተሰማ። የበር ቁልፍ ሲከፈት የሚያሰማው ድምፅ ለሦስቱም ተሰማቸው።

ናትናኤል የሌባ ጣቱን ሽጉጡ ቃታ ላይ ላለማሳረፍ ከራሱ ጋር ታገለ። ጥይት መተኮስ የለበትም። ሁሉንም በፀጥታ መፈጸም አለባቸው። በተሰማሙት መሠረት ቀድሞ መግባት ያለበት ጉልበቱና ልምዱ ያለው ካልቨርት ነው። ከዚያ በኋላ ነው እሱ ሽጉጡን ደግኖ መከተል ያለበት... ድምፅ መሰማት ያለበትም... የአሥርትመንቱ ነዋሪዎች ከየክፍሎቻቸው ብቅ ብቅ ማለት የለባቸውም። ከራሱ ጋር ሙግት ያዘ።

የበሩ እጀታ ወደታች አገዛሞ በሩ በቀጭኑ ተከፈተ።

"ምንድነው?" አለ የወንድ ድምፅ።
"ናትናኤል ነው የላክኝ።" አለች ህፃን ልጅ የተሸከመችው ሴት በተነገረችው መሠረት።

"ማን?" አለ ሰውየው በቀጭኑ ከፍቶ የያዘውን በር ይበልጥ ከፈት አድርጎ ጭማሪ ለመስማት ወጣ እያለ።

ያን ጊዜ በስተግራ ግድግዳው ላይ ተሰጥፎ የነበረው ካልቨርት ወደቀኝ እንደ ወስፈንጥር ተወንጭፎ የያዘውን የብረት ቱቦ በሰውየው መሃል አናት ላይ አሳረፈው። በሩን በትክሻው በርግዶት ገባ። ናትናኤል በድንጋጤ በድን የሆነችውን ሴት ወደፊት ገፍቶ በበሩ አግድም በተዘረረው ሰው ላይ ተሻገረና የሴትዮዋን ክንድ እንደጨመደደ ወደ ውስጥ ተንደረደረ። መጀመሪያ ሲንቀሳቀስ ባየው ነገር ላይ ሽጉጡን ደግኖ ጮኸ...

"እንዳትነቃነት!" አለ ናትናኤል ከሳሎኑ መስኮት በስተግራ ፎቱ ላይ የተቀመጠው ሰው ላይ አፍጥጦ።

ማርቆስ ጆሮ ያለው አልመሰለም። ያለማወላወል ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ወደቀኝ ተወርውሮ መሬቱ ላይ እንደ ተንከባለለና ለአይን ለመከተል በማያስቸግር ፍጥነት የድምፅ ማፈኛ የተገጠመለትን ሽጉጡን አውጥቶ ተኮሰ። የታፈነውን የጥይት ድምፅ ተከትሎ ናትናኤል ሚዛኑ ከዳው። የግራ ጉልበቱ በገባ ክብደቱ ስር ዋለለበት። በቁመቱ መሉ ተዘረጋ። በስተቀኝ ሽብረክ ብሎ የነበረው ካልቨርት እንደ ነብር ተወርውሮ በርከክ ያለው ማርቆስ ተጨማሪ ጥይት ከመትፋቱ በፊት ተከመረበት።

ካልቨርት በግራ እጁ ከስሩ የተኛውን የማርቆስን ቀኝ እጅ ይዞ ከወለሉጋር ሲያጋጨው ሽጉጡ ከማርቆስ እጅ አፈትልኮ በበሩ አትጣጫ ተፈናጠረ።

ማርቆስ ተስፋ አልቆረጠም።የቀኝ ጉልበቱን እንደ መብረቅ ወርውሮ በካልቨርት ጉልበቶች መሃል አጋጨው። ካልቨርት ለአፍታ ሊቆጣጠረው የማይችለው ስቃይ እስከ ጉሮሮው ተናነቀው። እጆቹን ግን ከማርቆስ አንገት ላይ አላላላም። ማርቆስ ለሁለተኛ ጊዜ ጉልበቱን አወናጭፎ ሲሰድ ካልቨርት በጉልበቶቹ መሃል የተሰማው ስቃይ የሚያየውን ሁሉ አጨለመበት። ማርቆስ ገልብጦት ተነሳ።

ተፋጠጡ። ፊት ለፊት ሽብረክ ሽብረክ ብለው ተፋጠጡ። የመጨረሻ ምት በእንደኛው ላይ አርፎ ዓለም ከማሰፊ በፊት ተፋጠጡ። ካልቨርት የሚንቀጠቀጡ ጉልበቶቹ ቢያስቸግሩትም እንደ ግስላ ጥርሱን ገጥሞ ካፈጠጠበት ሰው ጋር እስከመጨረሻው ለመነገዝ ቆረጠ። ቢዞንም የባላጋራውን ፍጥነት ሊቋቋመውና ሊስተካከለው አልቻለም። የመጀመሪያው ጉራ ቡጢ ቀኝ አገጩ ላይ አርፎ ሳይነሳ ሌላ ቡጢ ልቡን ሲደቁሰው ወድኋላ ተወርውሮ ባለቋሚ የሳሎን መብራት ላይ ተዘረገፈ።

የካልቨርትን ሁኔታ የተመለከተው ማርቆስ እሱን ትቶ ሽጉጡ ወደተፈናጠረበት አቅጣጫ መለስ ሲል የገባ መሣሪያውን ጠላቱ ናትናኤል እጅ ውስጥ አየው። ለአንድ አፍታ ባለበት ረጋ።

"ትንሽ ተነቃነቅ...እዘረጋሃለሁ።" አለ ናትናኤል መሬት ላይ እንደወደቀ የድምፅ ማፈኛ የተገጠመለትን የማርቆስን ሽጉጥ በራሱ በማርቆስ ላይ ደግኖ።

ማርቆስ ለአንድ አፍታ የመሸነፍና ተስፋ የመቁረጥ ስሜት ፊቱን ያለበሰው መሰለ። ወዲያው የጋለበው አጋንንት በል እንዳሰው ሁሉ ወደ ግራ ተወርውሮ ቀኝ እግሩን ናትናኤል አገጭ ላይ አሳረፈው። የታፈነ የጥይት ድምፅ ተሰማ።በጀርባው የተንጋለሰውን ናትናኤልን ቁልቁል ሲመለከት የቆየው ማርቆስ በደም የቀላ ደረቱን እንደጨበጠ እያጉተመተመ ወደመሬት አዘቀጠ... "ባንዳ!... ባንዳ!"

"አይዞህ ተርፈሀል።" አለ ካልቨርት የናትናኤልን ክንድ ይዞ ሊያነሳው እየታገለ። "በርታ ቶሎ ከዚህ መውጣት አለብን። ድምፅ አሰምተናል። አንተ ሂድ። እኔ ይጥት እመጣለሁ ርብቃን።" ናትናኤል ተነስቶ በፍርሃት የምትንቀጠቀጠውን ሴት ተደግፎ በአንድ እግሩ እንደቆመ ካልቨርት ፊቱን መልሶ በስተግራ ወዳለው የመኝታ ቤት በር ሮጠ።

ናትናኤል የተነደለ ጉልበቱን በግራው እንደጨበጠ ህፃን ልጇን የታቀፈችውን ሴት ተደግፎ ከክፍሉ ወጣና ቀጥሎ ወዳለው ክፍል ተጎተተ።

ካልቨርት የመኝታ ቤቷን መገቢያ ክፍቶ ሲገባ አልጋዋ ላይ ተኝታ አገኛት። ሆዷ ገፍቷል ከአልጋዋ ላይ አፈፍ አድርጎ አንስቷት እየጎተተ ከመኝታ ክፍሏ አወጣት። ማን መሆኑን ለማሰረዳት ጊዜ አልነበረውም። ወደደችውም ጠላችውም እንደ ህፃን ልጅ እየጎተተ ወሰዳት። ቶሎ መውጣት አለበት... ቶሎ...'

አልታገለችውም። በግድየለሽነት ተጎተተችለት። እያነከሰች ተሳበች ለት። ገርበብ ያሉ ዓይኖቿ አጥርተው የሚያዩ አይመስሉም። ወደፊት መጥቶ ግንባሯ ላይ የተበተነው ጥቁር ሀጉሯ የተጎሳቆለ ፊቷን ሊሸፍነው አልቻለም። ስስ ብጫ ቀሚስ እንዳጠለቀች ባዶ እግሯን ተጎተተችለት። ከመኝታ ቤቷ ወጥተው ሳሎኑን አልፈው ከመተላለፊያው ሲደርሱ ድምፅ የሰማ አንድ የአፓርትመንቱ ነዋሪ በሩን ክፍቶ ብቅ አለ። ወዲያው የካልቨርትን ደም የጎረሱ ዓይኖች ሲመለከት ክፍቶ የያዘውን መገቢያ ጠረቀመው። ካልቨርት የርብቃን እጅ እንደያዘ ቀጥሎ ላለው ክፍል ውስጥ ገባና በሩን ዘግቶ በጀርባው ተደግፎት ቆመ። ያ ዕብድ አገጩ ላይ ያሳረፈበት ቡጢ መሃል አናቱ ድረስ የተሰነጠቀ ይመስል ሲነገረው ተሰማው።

ርብቃ አዲስ የገባችበትን ክፍል እስክትለማመደው ድረስ ለአፍታ ፈዘዝ ያለች መሰለች። ወዲያው ከፊት ሰፊታ ባለው የሳሎን ፎቲ ላይ በደም ተበክሎ የተንጋለለው ናትናኤል መሆኑን ስትገነዘብ ራሷን ለመቆጣጠር ተሳናት። ተንደርድራ ሄዳ ተጠመጠመችበት።

ማንም ማንንም ለማባበል ብታርታት አልነበረውም። ድንጋጤ ሲያልፍ መረጋጋት ሲተካ ካልቨርት የርብቃን ክንድ ይዞ በትግል ከናትናኤል ላይ አነሳት። ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ ከፊቱ ቁማ ሳግ የሚተናነቃትን እርጉዝ ሴት በጭንቀት ይመለከታት ጀመር...ይቅርታ ለመጠየቅ...ይቅርታ ለመለመን ግን ሃይል አልነበረውም።ዓይኖቹ ብቻ በጭንቅ ግራ በመጋባት ተንቀዋለሉ።

"ያንተ ልጅ ነው...ናትናኤል ሳልነግርህ ቀርቼ ነው... አርግዤልሃ ለሁ ናትናኤል..." ርብቃ ፎቱው ስር ተንበርክካ የሚተናነቃትን ሳግ እየታገለች ልታስረዳው ታገለች። በጭንቅ የተወጠረውን ፊቱን ስትመለከት እርግዝናዋ ግራ ያጋባው መሰሳት። ናትናኤል ያንተ ነው ወተወተች። ካልቨርት የናትናኤልን ሁኔታ ሲመለከት ርብቃን ጎትቶ ከተንበረከከችበት አነሳትና ህፃን ልጇን እንዳቀፈች አራቅ ብላ ወደቆመችው ሴት ፊቱን መለሰ...

"ይዘሻት ውስጥ ግቢ.... ቁስሉን ልይለት።"

ሴትየዋ የርቂቃን ክንድ በትግል እየጎተተች ወደ መኝታ ክፍሏ ይዛት ገባች።

ካልቨርት ቀልጠፍ ብሎ ክናትናኤል ጎን በርከክ አለና ቲታ ሱሪውን ቀድዶ ቁስሉን ገለጠው። በጥይት የተነደለውን የጉልበቱን ሎሚ ስቡን ሲመለከት ሳይታወቀው ዓይኖቹን ጨፈነ።

"ሎሚዬን አግኝቶኛል። አይደል? ጉልበቱን አግኝቶኛል።" አለ ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ ዓይኖቹን ጣሪያ ላይ እንደሰካ ጥርሱን ነክሶ ስቃዩን ለመቻል እየታገለ።

"አዎ።" አለ ካልቨርት ቁርጥ ባለ ድምፅ። ናትናኤል ያለጥርጥር የዕድሜ ልክ ሽባ መሆኑ ውስጡን እየረበሸው። "አይዞህ ዋናው ህይወትህ መትረፉ ነው።"

ካልቨርት ከተበረገደው ቁስል የሚያገኘውን ደም ለማቁም ይታገል ጀመር። ከናትናኤል እግር ላይ ቀድዶ ያነሳውን ቲታ ለሁለት ተርትሮ ቁስሉን ግጥም አድርጎ አሰረው። እግሩን ወደላይ ሰቅሎ ያዘለት። በቁስሉ ላይ የታሰረው ካከ ደም እየጠገበ ቢቀላም ደሙ ቱስ በቀስ መፍሰሱን አቆመ።

ካልቨርት የናትናኤልን እግር ቀና አድርጎ አሰደግፎ ወደ መደርደሪያው ሄደና አንድ የውስኪ ጠርሙስ ይዞ ተመለሰ። ናትናኤል ጎን ወንበር

ላይ ተቀምጦ የውስኪውን ጠርሙስ ክዳን ከፍቶ በአፉ ሙሉ ተጎነጨለት። የእገጩን ስቃይ ሊቋቋመው አልቻለም። እገጩን ብሎ ከመሬት የደባለቀው ሰው ናትናኤል በተከሰው ጥይት የተበሳ ደረቱን አፍኖ ሲወድቅ ያለው የተናገረው መጣበት "ባንዳ!"። ራሱን ጠላ ካልቨርት። ድንገት የመኝታ ቤቱ በር ሲከፈት ካልቨርት ድጋሚ ሊነሳሱለት ያነሳውን ጠርሙስ መለስ አድርጎ ፊቱን አዞረ።

"አረ... አመማት!" አለች የህፃኗ እናት እየተርበተበተች።

"ምን?" አለ ካልቨርት በእንግሊዝኛ ቋንቋ ሴትየዋ ያተናገረችው አማርኛ አልገባህ ሲለው።

"ርብቃ..." አለች ሴትየዋ በእንግሊዝኛ መልሳ። "አመማት።"

"ምነው?" አለ ካልቨርት ከተቀመጠበት ደንግጦ እየተነሳ።

"እንጃ ምጥ መሠለኝ።" አለች ሴትየዋ በፍርሃት።

"በአየሱስ! እርግጠኛ ነሽ?"

"መሰለኝ... ሁኔታዋ እንደዛ ነው።"

"ልትረዳት አትችይም?"

"እኔ... አላውቅበትም።" የሴትየዋ ገፅ በፍርሃት ዋጠ።

ከመኝታ ቤቷ የስቃይ ጩኸት ተሰማቸው።

"እዚህ... ምድር ቤት አንድ አሮጊት አሉ... ግሮሰሪ ያላቸው... ልጥራቸው?" አለች ሴትየዋ የካልቨርትን ግራ መጋባት ስትመለከት ጠንከር ለማለት እየሞከረች።

"ሊረዷት ይችላሉ?"

"እንጃ... ብቻ አሮጊት ናቸው። ከኛ የሚሻሉ ይመስለኛል።"

ድጋሚ የርብቃ ጩኸት በተከፈተው በር አምባረቀ።

"ሂጅ-ሂጂ...ዶሎ በይ አምጫቸው።" አለ ካልቨርት ወደ በሩ እየገፋት።

የህፃኗ እናት እንደወጣች በሩን ቆለፈና ፊቱን መልሶ በጀርባው የተንጋለለውን ናትናኤልን ተመለከተው። ዓይኖቹን ጨፍኖ ተጋድሟል። ወዲያው አሳስቸልህ ሲለው የተቆራረጠ የማቃሰት ድምፅ ወደሚሰማበት የመኝታ ቤት ተጠጋ።

ርብቃ አልጋው ላይ በጀርባዋ እንደተንጋለለች ሁለት እጆቿን ወደኋላ ልካ የተኛችበትን አልጋ የራስጌ እንጨት ይዛ ታቃስታለች። በጆሮ ግንዶቿ የሚንቆረቆረውን ላብ ሲመለከት ካልቨርት ጥፋ ጥፋ አለው። ብዙም ሳትቆይ የህፃኗ እናት ባለግሮሰሪዋን ሴት አስከትላ መጥታ በሩን ስታንኳኳ ካልቨርት በድን መስሎ ከቆመበት የመኝታ ቤት በር ሮጥ ብሎ ከፈተላቸው።እንደገቡ በሩን መልሶ ቆለፈው። ሴቶቹ ተከታትለው ወደመኝታ

ቤት ሲያመሩ በዓይኑ ተከተላቸው።ባይገባውም፤ ምን እንደተባባሉ ባይረዳም ሴቶቹ በጥድፊያ እየወሩ እየተነጋገሩ ወደ መኝታ ቤታ ሲገቡ እፎይታ ተሰማው።

ተጠባበቀ። ደቂቃዎች እየተከታተሉ አለፉ። ከመኝታ ቤት የገቡት ሴቶች ግን ብቅ አላሉም። እንቅስቃሴ ሲሰማው ፊቱን መለሰ። ናትናኤል ነበር።

"አይዞህ... ድነሃል..." አለ ካልቨርት ወደ ናትናኤል እየተጠጋ "... አምልጠናል።"

ካልቨርት ናትናኤል ጎን በርከክ ብሎ ትከሻውን ጨበጥ ጨበጥ እያደረገ አበረታታው። ናትናኤል ራሱን መቆጣጠር እንደቻለ ካልቨርት በርከክ ብሎ ከነበረበት ተነሳ። ሬዲዮኑን ከፈተና ናትናኤል ላይ አፈጠጠ። የናትናኤል ፊት ከሬድዮኑ ጋር ይቋጠር ይፈታ ጀመር። ካልቨርት አንዴ የሚለፈልፈውን ሬዲዮ አንዴ ናትናኤልን እየተመለከተ ተጠባበቀ፤ ትዕግስት አጣ።

"ምንድነው የሚለው? ለእኔም ተርጉምልኝ እንጂ!" አለ ካልቨርት ናትናኤል ላይ እንዳፈጠጠ።

"አልገባኝም..." አለ ናትናኤል ካልቨርት ዝም እንዲል እንድ እጁን ብድግ አድርጎ ምልክት እየሰጠው።

"እንዴት? ምን ማለት ነው አልገባኝም?" ትዕግሥት አጣ ካልቨርት።

ለአንድ አፍታ ናትናኤል ቀና ብሎ አይኖቹን ካልቨርት ላይ ተከለ። ወዲያው ግራ በመጋባት ስሜት ፊቱን መልሶ በሬድዮው ላይ አፈጠጠ።

"ስለ እየሱስ ብለህ ምን እንደሚል ተርጉምልኝ!" አለ ካልቨርት በስጨት ብሎ።

"እየተመለሱ ነው።"
"እነማ?" አለ ካልቨርት ግራ ተጋብቶ "ንገረኝ እንጂ" አለ ናትናኤል ጆሮውን በሬድዮው ላይ ለክቶ ዝም ሲል።

"መሪዎቹ... የአፍሪካ መሪዎች።" አለ ናትናኤል።
"የት ነው የሚመለሱት?"
"የአፍሪካ አንድነት ስብሰባ ዛሬ ምሽቱን በሦስት ሰዓት ይጀመራል ተብሎ ሲጠበቅ ስብሰባውን ለመክፈል ወደ አዲስ አበባ የገቡ የአፍሪካ

መሪዎች ከስብሰባው መክፈቻ ቀደም ብለው ወደየአገሮቻቸው እየተመለሱ ነው' ነው የሚለው ሬድዮኑ።" አለ ናትናኤል ግራ የተጋቡ ዓይኖቹን ካልቨርት ላይ አፍጥጦ።

"ሊሆን አይችልም!" አለ ካልቨርት "ተሳስተሃል... አንዲያ ሊል አይችልም!"

"የሰማሁትን ነው'ኮ የምነግርህ" አለ ናትናኤል ራሱን የተጠራጠረ ይመስል ትከሻውን ሰብቆ። "ሦስት የአፍሪካ መሪዎች መዲናዋን ለቀው ወደ አገሮቻቸው ተመልሰዋል... ቆይ... ቆይ" አለ ናትናኤል አትኩሮቱን ወደ ሬድዮው መልሶ።

"ምንድነው... ምንድነው የሚለው?" አለ ካልቨርት ናትናኤል ጎን ቁጢጥ እያለ።

"የኢትዮጵያ መንግሥት የስብሰባው መክፈቻ ላልተወሰነ ጊዜ እንዲራዘም ዛሬ ምሽቱን የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ባለሥልጣናትን መጠየቁን ውስጥ አዋቂዎች ለጋዜጠኞች ገለፁ ነው የሚለው።" አለ ናትናኤል ከፊት ለፊቱ ቁጢጥ ያለውን ካልቨርትን እየተመለከተ።

"ሊያከሽፉት ነው!" አለ ካልቨርት በስጨት ብሎ "ከሃዲዎች!... ምስጢሩ ወጥቷል።"

"ድሮም እብደት ነበር።" አለ ናትናኤል በለሆሳስ። "አበቃለት!"
"ምናልባት..."
"ምን ማለት ነው ምናልባት?"
"ለጊዜው የጊዜው እብደት አብቅቶለት ይሆናል። ለአፍሪካ ችግር መልስ አስካላገኘን ድረስ ግን ሌላ እብደት ጊዜውን ጠብቆ እንደሚፈነዳ አትጠራጠር።" አለ ካልቨርት ዓይኖቹን በዝዝ አድርጎ።

ከተዘጋጀው የመኝታ ቤት ጀርባ ጩኸት ተሰማቸው። በድንጋጤ ተሩጠጡ። የህፃኗ እናት በሩን ከፍታ ብቅ አለች። ካልቨርት በፍርሃትና በጥያቄ መልክ አፈጠጠባት።

"ደህና ነች...ምጥ ነው። አሰጊዜው ነው የመጣው። ሰባት ወሩ ነው አለችን። ግን ምንም አትልም።" አለች የህፃኗ እናት ተረጋግታ። ናትናኤል የሚሰማውን የሚያየውን ሁሉ መሸከም አቃተው። ድንገት የመኪና ፍሬን በፍጥነት ሲያዝ ያሰማው ሲጥታ ከውጭ ተሰማቸው። ካልቨርት ቶሎ ብድግ ብሎ ወደ መስኮቱ ተጠጋና መጋረጃውን በስሱ ገለጥ አድርጎ ወደ ውጭ ተመለከተ።ውጭው ቢጨልምም ከአፓርታማው አጥር ግቢ መግቢያ

ላይ ከደረሰችው መኪና ውስጥ ሦስት ሰዎች በጥድፊያ ወጥተው ሽማግሌውን በረኛ ወደጎን ገፍትረው እየሮጡ ወደ አፓርትመንቱ ሲጠጉ ታየው። ካልቨርት ፈጠን ብሎ ፊቱን መለሰና የህፃኗን እናት ርብቃ ወዳለችበት ክፍል እንድትገባና ድምፃቸውን እንዲያጠፉ ነገራት። ሴትየዋ ወደ መኝታ ክፍሏ ስትመራ ካልቨርት በፍጥነት ወደ ዋናው በር ሄዶ መዝጊያው መቆለፉን አረጋገጠ። ወዲያው መብራቱን አጥፍቶ በስሏ የጨረቃ ብርሃን እየተመራ ወደ ናትናኤል ተጠጋ።

"እነሱ ናቸው።" አለ ካልቨርት ስማቸውን መጥራት እንደፈራ ሁሉ በሹክሹክታ።

በጨለማው ውስጥ አንዳቸው የአንዳቸውን ትንፋሽ እያዳመጡ ተጠባበቁ። ከተቆለፈው በር ጀርባ በመተላለፊያው ላይ የእግር ኮቴዎች ተሰማቸው።ተከትሎም ከጎን ያለው ክፍል በር ተበርግዶ ሰዎች ተከታትለው ሲገቡ አዳመጡ። ካልቨርትና ናትናኤል በጨለማው ውስጥ በፍርሃት ተያዩ።

የርብቃ ጩኸት ድንገት አስተጋባ።

ናትናኤልና ካልቨርት በድንጋጤ ደርቀው ቀሩ። በመተላለፊያው የእግር ኮቴ ተሰማቸው። ተጠባበቁ። የመኪና ድምፅ ሲጥ... ጥ! አለ። ካልቨርት በቀስታ ወደ መስኮቱ ተጠጋ። ቀደም ብለው ከአፓርትመንቱ አጥር ግቢ በር ላይ ከቆሙት ሁለት ተደርበው ከቆሙ ሌሎች ሁለት መኪናዎች የወረዱ ስምንት ሰዎች የያዙትን የጦር መሣሪያ ለመሸሸግ እንኳን ሳይሞክሩ ወደፊት እንደደገኑ የአፓርትመንቱን የአጥር በር አልፈው ተከታትለው ገቡ። ከግቢው መሃል እንደደረሱ ከአፓርትመንቱ ከወጣ አንድ ሰው ጋር ሰብሰብ ብለው ተነጋገሩ። ወዲያው ሁለቱ ሰዎች ወደ መጡባቸው መኪናዎች ሲመለሱ የተቀሩት ወደ አፓርትመንቱ ተጣደፉ። ካልቨርት ወደ ናትናኤል ተመልሶ ያየውን ሁሉ ለናትናኤል አንሾካሾከለት።

"አፓርትመንቱን የሚፈትሹ ይመስልሃል?"አለ ናትናኤል ጨለማው ላይ አፍጥጦ።

"ፈጣሪ አያድርገው።"
"ስንት ሰዓት ነው?" ናትናኤል ጠየቀ።
"ሁለት ከሰላሳ።" አለ ካልቨርት ሰዓቱን ወደ አይኑ አስጠግቶ።

የመኝታ ቤቱ በር ተከፈተ። ከውስጥ የሚወጣው ደብዛዛ ብርሃን የሳሎኑን ጨለማ ወገግ አደረገው የህፃኗ እናት አንድ ነገር ታቅፋ ተጠጋቻቸው።

"ተገላገለች።" አለች በሚንቀጠቀጥ ድምፅ።

ባለ ሥርዓተ ሥርዓቱም አሮጊት ቀረብ ብለው የህፃኑን ፊት ትኩር ብለው ተመለከቱ። ካልቨርትና ናትናኤል የሚመልሱት ግራ ገብቷቸው በጨርቅ በተጠቀለለው አዲስ ህይወት ላይ አፈጠጡ።

ወንድ ልጅ ተገላገለች።" አለች የህፃኟ እናት ድጋሚ ወንዶቹ ያልሰሙ ሆመሰል ዝም ሲሏት፤ አሁንም ከወንዶቹ መልስ አላገኘችም። ሁለተኛ ጎበዝ ብለው እሩቅ ሄዱባት።

ቀንሶ ልጅ አይደለም?" አለች ከተደናገጡት ወንዶች መልስ ያጣነው ሴት ፊቷን ወደ አሮጊቷ መልሳ በአማርኛ።

"የዛሬ ልጆች ቀንጆዎች ናቸው።" አሉ አሮጊቷ አይኖቻቸውን ከህፃኑ ፊት ላይ ሳይነቅሉ።

ሴትዮዋ በአማርኛ ቋንቋ የተመላለሱት ያልገባው ካልቨርት ወደ ናትናኤል ፊቱን መልሶ ጠየቀው።

"ምንድነው ያሉት?"

"የዛሬ ልጆች ቀንጆዎች ናቸው ነው ያሉት" አለው ናትናኤል የሚታገለውንና የሚተናነቀውን የደስታ እንባ እየታገለ።